

Minh Nguyệt Chiếu Hồng Trần

Contents

Minh Nguyệt Chiếu Hồng Trần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	32
5. Chương 5	48
6. Chương 6	61
7. Chương 7	72
8. Chương 8	84
9. Chương 9	93
10. Chương 10	101
11. Chương 11	111
12. Chương 12	117
13. Chương 13	124
14. Chương 14	132
15. Chương 15	138
16. Chương 16	149
17. Chương 17	160

Minh Nguyệt Chiếu Hồng Trần

Giới thiệu

Sống trong kỷ viện, ai dám bảo rằng bản thân mình trong sạch? Thanh Lạc đã biết được sự thật này, cũng nghe đến mồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nguyet-chieu-hong-tran>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Ăn ở thành Đông, mặc nơi thành Tây, thơ trong thành Nam, vui chốn thành Bắc.

Người ngoài hễ đặt chân đến phủ Tùng Dương mà hỏi thăm nơi nào hay ho thì trước tiên sẽ nghe được câu về cửa miệng này.

Cái gọi là “ăn ở thành Đông” là chỉ đường Thuận Phúc trong thành Đông. Bước vào đầu ngõ là có thể thấy hàng bán bánh bao, bánh tưng cao đủ món, cốc rượu lá sen, những quầy hàng san sát cạnh nhau khiến người ta hoa cả mắt. Tiếng rao hàng liên tiếp vang lên chẳng những không chút chói tai mà lại có sự hài

hòa lạ lùng. Nếu yêu thích thanh tĩnh thì hãy bước vào tửu lâu, tìm một nhĩ gian để ngồi, còn có thể gọi một nàng ả đào đến hát một điệu nghe, thanh âm lắng trong mùi rượu thì khác nào tận cơn ý vị.

Bên ngoài Thịnh Đức môn ở thành Tây tập hợp những cửa tiệm vải vóc trứ danh nhất thành, trong đó bao gồm đại danh鼎鼎 Thiên Cẩm phường, Tường Văn trai và Hoa Nguyên đường. Vải vóc nơi đây chẳng những muôn màu đa dạng mà còn bám sát trào lưu kinh thành, tất nhiên có biết bao phu nhân trong phủ Tùng Dương nườm nượp chen lấn mà chọn.

Thành Nam là chốn những tài tử Tùng Dương tụ hội với nhau. Vì sao hễ là tài tử có chút tiếng tăm đều đến thành Nam thì vẫn là chuyện kỳ quái mà dân chúng Tùng Dương không sao hiểu được. Ai ai cũng nói phong thủy nơi đây tốt lành nên những nhà muốn con mình vượt long môn đều mau mắn chuyển đến thành Nam, khiến nơi đây trở thành nơi tắc đất tắc vàng. Ngày thường, những tài tử này nhàn hạ chẳng làm gì nên kết giao nhau ngâm vịnh thơ với tán thưởng hoa. Nếu có người du học từ nơi khác đến thì còn có thể thấy một hội văn thơ đối họa nữa. Nói là có hiểu biết cũng được mà bảo học đòi văn vẻ cũng hay, những khi có thi đua tranh tài thì số người vây xem tuyệt không phải ít.

Nhưng nơi mà dân chúng phủ Tùng Dương thích nhất vẫn là thành Bắc. Triều đình kiểm soát chặt chẽ kỹ phường chèo và tửu đồ tường, không phải kỹ viện hay sòng bạc nào cũng có thể tùy tiện mở tiệm, tất cả đều nằm trong vòng vây bọc ở phố Thăng Bình thành Bắc. Mỗi nơi đều phải có văn thư của quan phủ, phàm là tự ý tụ tập đánh bạc hay dung dưỡng xưởng kỹ đều xử phạt nghiêm khắc như nhau.

Trông ra mặt trời đã tỏ, thế là người buôn bán làm ăn, kẻ hối hả gấp rút, người mang chim rảo bước, hết thấy tầng lớp kiểu cách đều túa ra làm các đường phố náo nhiệt và rộn rịp cả lên. Chỉ có nhìn vào phố Thăng Bình là một loạt nhà đều kín cửa lặng ngắt như tờ.

Vì sao à? Đêm xuân ngắn ngủi, sợ là phải ngủ đến mặt trời lên ba sào mới chịu dậy.

Một bóng dáng nhỏ gầy xuất hiện ngoài đầu phố vắng vẻ, y lưỡng lự một lúc rồi mới đi vào một nhà có bảng “Cẩm Xuân viên” mà gõ cửa.

Lúc này đang là đầu xuân nên tiết trời còn nhuốm chút rét, gió lạnh thấm thấu hắt tung vạt áo đơn bạc của y. Thân người y co rúm lại đứng chờ người trông cửa đến.

Nặng ban mai nhàn nhạt chiếu lên người y phác họa dáng hình thanh tú. Chất ngây thơ còn chưa dứt khỏi gương mặt nhỏ nhắn kia, y cũng chừng mười sáu, mười bảy tuổi là cùng. Ngũ quan vô cùng thanh nhã nhưng tiếc là sắc mặt rất nhợt nhạt, có lẽ do đông lạnh mà ra. Trông thần sắc y rõ ràng hận không thể quay đầu chạy mất, nhưng vẫn thật thà đứng đây gõ cửa.

Gõ một hồi cửa mới mở ra, tên tiểu tư trông cửa ngáp ngáp dài hỏi: “Ai đó? Mới tảng sáng đã đập cửa rầm rập hà.”

“Tiểu Cửu ca, là ta đây.”

Thằng nhóc Tiểu Cửu nhìn kỹ diện mạo người mới tới thì kinh hãi, tính ngủ hơn phân nửa: “A Đoan, sao lại là ngươi? Chẳng phải ngươi tới tiệm đồ cổ của Tạ chuồng quỳ học nghề sao? Thế nào lại chạy về đây? Tạ chuồng quỳ kêu về à?” Đi học nghề ở nhà người ta mà không có sự cho phép của chuồng quây thì không thể một mình về nhà, bằng không là tội tự ý trốn đi, nhẹ thì ăn đòn mà nặng thì tống cổ ra cửa.

A Đoan thấp giọng nói: “Tiểu Cửu ca, huynh để ta vào trong trước đi, ở đây lạnh quá.”

Tiểu Cửu nắm tay y thì thấy bàn tay nhỏ nhắn kia lạnh cóng mới vội cởi áo mình ra khoác lên người y rồi kéo vào trong.

“Ca ca ta đâu rồi?” A Đoan ngoảnh quanh quất bên trong rồi hỏi. Hiển nhiên y rất sợ hãi vị “ca ca” này, vậy mà nội nhấc tới thôi đã run lẩy bẩy rồi.

Tiểu Cửu trề môi: “Hiếm sao đêm qua hán có khách, chưa chắc lát nữa dậy nổi đâu.”

“Vậy ta... vậy ta về phòng trước.”

“Khoan đã.” Tiểu Cửu thấy y úp úp mở mở, nói chuyện ngập ngừng thì sinh nghi: “Không phải ngươi tự ý trốn về đó chứ?”

Sắc mặt A Đoan càng xanh xám hơn.

Tiểu Cửu hoảng hốt: “Bộ người muốn chết thiệt sao? Để ca ca người hay được thì coi có lộ da người ra không? Còn không mau đi về!”

Nghĩ đến gương mặt hung thần ác sát của huynh trưởng, quả thật lòng A Đoan rất sợ sệt nhưng vẫn cứng rắn lắc đầu.

Tiểu Cửu giậm chân bảo: “Lúc này người còn kiên cường chịu đựng nỗi gì chứ? Tên chưởng quầy ác độc đó sao không ác với ca ca người đi. Hắn làm gì người rồi? Mau nói coi!”

A Đoan vẫn lắc đầu, nước mắt đã lăn dài trên má.

Tiểu Cửu thấy y khóc như hoa lê ẩm mưa thì đã mềm lòng tức khắc: “Đừng khóc, đừng khóc mà, người không muốn về thì chúng ta nghĩ cách khác vậy. Vậy đi, người trốn vào phòng ta trước đi nha? Mà, ây da không được, phòng ta tai mắt tùm lum hà, chưa tới nửa buổi tin sẽ truyền tới tai ca ca người cho coi.” Cha của tiểu Cửu là tay đánh thuê ở đây, từ nhỏ hắn lớn lên trong này, nhờ thể diện của ông già mà làm chút chuyện tạp dịch kiếm miếng ăn. Còn như chỗ ở thì tất nhiên là ngủ chung với mấy tên đánh thuê tạp dịch kia.

“Ta nhớ ra rồi, lần trước trong Hồng Hương các sau hậu viện có một tiểu quan treo cổ, lão cha nói chỗ đó là điềm gở nên đã cho khóa lại không dùng tới, người trốn tạm ở đó đi.”

A Đoan hăng còn do dự: “Nếu chưởng quầy tìm tới, ta phải làm sao đây?”

“Ta sẽ ngậm tăm cái miệng, chết cũng bảo không thấy người đâu hết. Miệng mồm của ta còn không phải là nói dối một cây sao chứ?”

A Đoan ngẫm nghĩ xong lại khẽ gật đầu: “Tiểu Cửu ca, cũng may là có huynh.”

Trong khi hai người đang nói chuyện thì đột ngột một thanh âm vang lên: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là A Đoan thiếu gia của chúng ta đây sao? Chẳng phải nói đã đi học nghề rồi à? Chưa chi quay lại nhanh vậy?”

Lúc đó thực đúng là sấm sét giữa đồng hoang khiến cho A Đoan và tiểu Cửu sợ tới điểnг hồn. Trong tình thế cấp bách, tiểu Cửu quỳnh quáng bịt miệng người kia: “Tiểu tổ tông của ta ơi thấp giọng chút cái đi, đừng kinh động tới người ngoài chứ.”

“Buông tay ra! Người là cái thớ gì mà dám chạm vào ta hả?” Sắc mặt người kia sầm xuống, vung tay tát tiểu Cửu một cái.

Xưởng quán ở phủ Tùng Dương không ngoài hai loại, một là thanh lâu còn một là tướng công quán. Trong xưởng quán phân chia cấp bậc rất rành rọt, cao nhất hiển nhiên là đảm bảo đầu, sau là đánh thuê, kế nữa là kỹ nữ rồi tiểu quan, chót nhất chính là thứ tạp dịch ai cũng có thể khinh miệt. Nhưng giả như kỹ nữ hay tiểu quan là cây hái ra tiền của quán thì địa vị càng khác biệt hơn, ngay cả bảo đầu cũng phải cẩn thận hầu hạ.

Thật bất hạnh thay, tiểu Cửu chính là loại tạp dịch hèn mạt nhất tướng công quán, trong khi người đánh hắn lại là hồng tiểu quan được “lão cha” cưng nhất trong phố Thăng Bình.

“Lão cha” chính là chủ nhân nơi này. Thực ra hắn chẳng già nổi gì nhưng lại có tật thích bảo tiểu quan gọi mình là “lão cha.”

Tiểu Cửu bị quất vào tay thì giận lắm đó mà cũng không dám hó hé gì, còn phải cười ra mặt: “Cầm Tâm, xin người thương xót đừng để ca ca y nghe được mà.”

Cầm Tâm cười cợt: “Ta cốt ý muốn cho ca ca nó nghe thấy, người làm gì được ta?” Hắn lên giọng: “Cả ngày luôn miệng lải nhải A Đoan nhà ta tương lai phải là đại chưởng quỹ của tiệm đồ cổ, là người có tiền đồ xán lạn, không giống với bọn ta bán thân sống qua ngày. Giờ thì sao hả? Chưa tới mấy ngày đã bị người ta đuổi cổ ra ngoài rồi. Cho nên mới nói số ai đã định sẵn hết rồi, muốn trèo cao cũng phải coi thân phận mình có bao nhiêu cân lượng chứ!”

Hắn hét quát quạc vậy làm người trong phòng không biết chuyện gì đều túa ra xem.

A Đoan thấy cả đám người bu đến thì sớm muộn huynh trưởng mình cũng sẽ ra tới thôi. Huynh trưởng rất xem trọng sĩ diện, nếu bị nhiều người chê cười thế này nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Y vội cúi gầm đầu đi về phòng.

“Ồ này, đừng đi vội chứ.” Cẩm Tâm sao lại buông tha y dễ dàng được, hắn bèn chắn ngang y. Luận tuổi tác thì hai người này không chênh lệch mấy, có điều bình thường Cẩm Tâm cao khỏe hơn nên kéo A Đoan cái một khiến y không nhúc nhích được.

A Đoan giãy giụa không ra, mặt mày đỏ bừng cả lên: “Buông tay ra!”

Hai người đang giằng co lại nghe một người lên tiếng: “Sáng sớm đã chí chóe nhặng xị, cãi cò gì đó?” Thanh âm này không chỉ có âm lượng mà còn rất nghiêm khắc. Vừa nghe tiếng đã biết người mới đến không phải loại dễ đối phó.

Vừa nghe tiếng nói này tay chân A Đoan đã mềm nhũn còn mắt Cẩm Tâm thì sáng rõ, hắn biết sắp có kịch hay coi rồi.

Mấy người vây quanh đều tản ra hai bên nhường đường cho nam tử vừa lên tiếng. Những tiểu quan này cũng giống Cẩm Tâm, trên mặt nở ra nụ cười giả lả chờ xem trò vui.

Chỉ thấy người mới xuất hiện vận một bộ áo màu xanh điểm hoa sậm, không biết có cố ý hay không mà cổ áo mở phanh lộ ra phần da trắng ngần. Hắn thừa biết không ít khách làng chơi đang dán mắt vào phần lộ lộ phía trên mình, chẳng những không che lại mà còn cố tình kéo ra khiến cổ áo càng rộng hơn.

Cẩm Tâm nhìn theo cổ áo hắn mà mắng thầm: Thứ lão dê tiện không biết xấu hổ, phóng đảng trong phòng chưa đủ sao mà còn muốn kéo ra tới ngoài viện, sợ không ai thấy à!

Ngoài miệng hắn lại xõn lớn: “Thanh Lạc à, chưa tới mùa nóng mà người ăn bận kiểu đào hát là sao vậy? Ngoài này gió mát lắm, khoác áo vào trước đi. Dù sao người cũng không giống chúng ta, lớn tuổi rồi coi chừng đổ bệnh là khổ đó.”

Hắn vừa dứt lời thì đám tiểu quan bu quanh đều che miệng khúc khích cười.

Người nam tử này gọi là Thanh Lạc, xem chừng cũng hai mươi tuổi đầu là cùng. Hai mươi tuổi vẫn còn là thanh niên, khổ nỗi làm tiểu quan thì tuổi hắn đã lớn rồi. Thân thể không còn mềm mại như thiếu niên mà chất nam tính đặc thù cũng ngày càng rõ rệt, khách ủng hộ hắn dần dà giảm đi thấy rõ. Chính hắn cũng thừa hiểu tình trạng này chẳng thể dài lâu nên cũng đang rầu rĩ. Giờ nghe Cẩm Tâm mỉa mai thì càng bực bội thêm, đôi mắt phượng trợn trừng muốn phát cáu.

A Đoan thấy hai người họ đang đấu võ mồm, không để ý gì mình nên len lén thụt lùi khỏi đám đông, thầm nghĩ thừa dịp lộn xộn âm thầm bỏ đi, nhưng có kẻ không cho y cơ hội. Không biết là ai đẩy nhẹ sau lưng y vào vòng lốc xoáy khiến y giật mình kêu lên, lộ tẩy hành tung của mình.

“A Đoan, sao người lại về đây?”

Thanh Lạc nghe tiếng liền quay đầu lại, vô tình thấy cái kẻ đáng ra không nên ở trong này mới phải.

“Đệ...” A Đoan thấy huynh trưởng thì sắc mặt đã trắng bệch, líu lưỡi không nói ra lời.

Tiểu Cửu mau miệng: “Là Tạ chương quỹ bảo A Đoan trở về... a, để lấy quần áo thay cho giao mùa.” Nói tới đặt chuyện thì óc hắn xoay chuyển rất nhanh.

Thanh Lạc bán tín bán nghi: “Không phải đã đưa người một số đồ rồi sao?”

Không đợi A Đoan trả lời, một giọng nói đã cất lên từ phía sau: “Không phải người tự ý trốn về đó chứ?”

Thanh Lạc quay đầu lại, người mở miệng chính là Cẩm Tâm nhưng nghe giọng điệu kia thì rõ là nhái giọng tiểu Cửu, trong lòng hắn khẽ giật thót.

Chỉ nghe Cẩm Tâm nói tiếp: ” Bộ người muốn chết thiệt sao? Để ca ca người hay được thì coi có lộ da người ra không? Bằng không vậy, người trốn tạm trong Hồng Hương các trước đi, nếu Tạ chương quỹ tới hỏi ta sẽ nói không thấy người đâu cả.”

Thì ra mấy lời khi nãy đều đã bị hắn nghe thấy hết! A Đoan và tiểu Cửu đều kêu khổ trong lòng.

Vì thế Thanh Lạc mới biết đệ đệ của mình trốn về đây làm hấn giận run cả người. Xưa nay hấn rất hiểu thắng nhưng thấy bao nhiêu con mắt trước mặt nên cũng không dễ nổi cơn ngay, hung hăng lườm A Đoan một cái, thầm nghĩ lát về ta tính sổ với người, chuyện khẩn cấp giờ là phải đuổi tên Cẩm Tâm muốn bêu xấu mình đi cho khuất mắt. Hấn cười khẩy một cái: “Hóa ra sáng sớm người thủ sẵn ở đây là muốn kiểm soát ta. Hay, vậy mà làm ta nghĩ không đâu, tưởng người hầu hạ Thắm đại nhân không tốt nên bị đá lăn xuống giường rồi chứ.”

Cả đám vây xem lại khanh khách cười Cẩm Tâm. Bọn họ cũng không nghiêng hấn bên nào, chỉ thấy bên nào bề mặt là cười hòa thôi.

Cẩm Tâm đỏ mặt: “Người nói nhảm gì đó? Là Thắm đại nhân bảo muốn ăn sủi cảo nên ta mới đi dọn nhà bếp làm đây.”

Thanh Lạc đánh tiếng thở dài: “Nói vậy Thắm đại nhân phải đợi hồi lâu nữa mới ăn được món sủi cảo này rồi. Đợi chút nữa làm bữa trưa một thể cho rồi, chỉ không biết bụng của đại quan nhân có chịu nổi hay không đây?”

Cẩm Tâm hung hân trừng mắt với hấn: “Không mượn người lo hão, liệu thân lo huynh đệ bảo bối của người đi.” Hấn ưỡn ngực, hất mặt đi về hướng nhà bếp.

“Nhìn cái gì mà nhìn, hết tuồng rồi!” Một tay Thanh Lạc xua người còn tay kia lôi A Đoan về phòng mình.

Tất cả các tiểu quan đều ở hậu viện. Những gian phòng lộng lẫy đằng tiền viện đều dùng cho lúc tiếp khách, chỗ ở thật của bọn họ vô cùng sơ sài.

Phòng của Thanh Lạc có hai gian với một bức màn ngăn ở giữa. Phòng vốn đã chật hẹp mà còn chia ra thì còn tù túng hơn. Khó khăn lắm mới tổng được A Đoan đi nên Thanh Lạc định bỏ cái màn này cho thành một gian rộng, nhìn vào cũng thoải mái chút. Ai ngờ A Đoan lại không biết tốt xấu mà chạy trở về!

Nghĩ tới đây lửa giận trong lòng Thanh Lạc lại bốc lên, quay lại xô A Đoan một cái: “Đứa dốt đặc này, ai cho người tự ý chạy về đây hả?”

Nãy giờ A Đoan vẫn không nói câu nào, cúi gằm mặt theo sát hấn, giờ bị xô một cái nên ngã nhào ra đất: “Đệ...”

“Đệ cái gì mà đệ? Người biết ta đã tốn bao nhiêu bạc để Tạ chương quỹ nhận người không hả? Giờ người trở giọng bảo đi là đi, người tưởng bạc ta kiếm là tự nhiên gió thổi tới sẵn nhà sao?” Thanh Lạc càng nói càng nóng máu, vung tay vô cớ đánh A Đoan mấy cái.

Trước giờ A Đoan bị hấn đánh đã quen nên cũng không dám né tránh, chỉ biết ôm đầu co cụm cho bớt đau. Bình thường Thanh Lạc gai mắt nhất chính là bộ dáng nhu nhược để người ta đánh mắng này của y, thấy vậy hấn chẳng buồn đánh nữa mà túm áo y: “Thứ vô dụng, ta không muốn phải nuôi người cả đời! Đi, mau theo ta về tiệm đồ cổ của Tạ chương quỹ!”

A Đoan đang ngoan ngoãn để mặc hấn đánh chửi nhưng vừa nghe vậy đã lồm cồm bò dậy: “Đừng mà... Ca, đệ cầu xin huynh, đệ không muốn về đó đâu!”

“Người không muốn học nghề mà mơ làm đại thiếu gia à, số người tốt tới vậy sao? Ai nuôi người chứ? Đi về!”

“Đừng mà!” A Đoan vừa giãy giụa vừa cầu xin: “Ca, đệ xin huynh, huynh muốn đệ làm tạp dịch hay khuôn vác gì cũng được hết, nhưng xin đừng kêu đệ về cái tiệm đó. Tên Tạ chương quỹ đó không phải... không phải là người tốt!”

Thanh Lạc giật mình, ngừng tay lại: “Tại sao hấn không phải là người tốt?”

“Hấn... hấn bắt đệ phải...” A Đoan nhớ tới mấy lần bức bách của Tạ chương quỹ thì nước mắt lại tuôn tràn như thác.

“Được rồi, đừng có khóc.” Thanh Lạc thấy nước mắt là đã bức bối, “Nếu người thật có bản lĩnh thì khóc cho tên già háo sắc đó chết đuối còn hơn. Hừ, cái lão quý râu xanh này thường ngày mò tới kỹ viện còn

chưa đủ, giờ tính động tay động chân với đồ đệ nữa sao? Hắc không sợ phạm quy ước của phường hội mà tông cổ lão đi à?”

A Đoan lí nhí nói: “Hắc nói với đệ ‘Ca ca ngươi là tiểu quan thì ngươi cũng không trong sạch nổi nào đâu.’ Còn bảo nếu đệ dám hé môi, hắc sẽ nói với người ta là đệ căm dỗ hắc. Dù sao với xuất thân của đệ thì ai lại đi tin đệ mà không tin hắc.”

“Cái lão già ôn dịch đó không phải người mà! Lấy bạc ta rồi mà dám giở trò sau lưng ta!” Thanh Lạc hận tới nghiến răng ken két, nghĩ tới mớ tiền đổ sông đổ biển kia thì còn đau lòng xót dạ hơn, cơn căm hận này buộc phải trút lên đầu A Đoan.

“Thứ hèn nhất, nếu không phải người yếu đuối vậy thì sao hắc không kiên nhẫn gì chứ?” Hắc nói một câu lại xĩa mạnh lên trán A Đoan.

Thân người A Đoan bị hắc xĩa lắc lư mà cũng không dám tránh né.

Xĩa xối đã tay rồi Thanh Lạc cũng thấy mệt, thở dài một hơi: “Bỏ đi, lão già kia không phải thứ tốt lành gì, người không cần về nữa. Mấy hôm nay con của Hồng cô ngã bệnh nên không ai giặt quần áo cho ta, người đi giặt hết đi.”

A Đoan như nghe được lệnh ân xá bèn mau mắn đứng dậy, gom hết áo quần rải rác trên giường và ghế ôm đi giặt.

Bên tai còn nghe huynh trưởng nhắc với theo: “Đời ta không biết tạo ra nghiệt chương gì mà lại đưa ta cái thứ ăn hại như thuốc cao dính da chó, quăng mãi không được, phiền chết được mà.”

Khóe mắt A Đoan đỏ hoe, ôm áo quần cúi đầu đi ra ngoài.

Bỏ thùng vào giếng đang định kéo lên, bất chợt lòng bàn tay y rất đau, buông dây thùng xuống nên thùng nước rớt tùm xuống giếng. A Đoan phát hiện lòng bàn tay đã bị trầy xước cả da. Lúc đó bị huynh trưởng xô ngã nên mới bị thương. Khi ấy sợ hãi quá mức nên y cũng không nhận ra.

A Đoan khẽ nhú mào, đợi tới giờ này lại bị thương.

Kiểm miếng vải vụn băng tay lại xong, y mới kéo thùng nước lên. Vì gắng chịu đau nên mồ hôi ứa ra ướt cả trán, y cúi nhìn thì máu đã thấm ra lớp vải.

Dè dặt thò tay vào chậu gỗ, nước giếng đầu xuân vẫn còn cái lạnh của đông giá nên lạnh đến thấu xương. Y cắn chặt răng, gồng mình nhúng tay vào.

Thực ra y cũng không xa lạ gì mấy cơn lạnh này. Ở cửa hàng của Tạ chương quỹ, mấy công việc giặt giũ quét tước đều do một tay y làm. Ăn uống kham khổ không nói gì đi, phải như Tạ chương quỹ không có ý đồ bất chính thì y vẫn bám trụ ở đó rồi. Có khổ cực đi nữa cũng còn tốt hơn ở đây nhìn người ta nặng nề mình là ăn không ngồi rồi.

Y hiểu rõ huynh trưởng xem y như một gánh nợ. Tất nhiên thôi, lúc huynh trưởng bị đưa vào xướng quán này thì đã cắt đứt quan hệ với bọn họ. Đáng tiếc ông trời trêu ngươi, một nạn đói ập tới khiến cha mất sớm, mẹ đang bệnh nặng nên không thể không mang y còn nhỏ giao cho huynh trưởng đã bị họ vứt bỏ bấy lâu nay.

Mấy năm nay huynh trưởng ghét y ra mặt, thật đau đớn trong lòng. Nhiều khi thấy hận không chết luôn với cha mẹ cho rồi, còn hơn lẻ loi trên đời thế này...

“Sao đó A Đoan, đang giặt quần áo à?”

A Đoan ngẩng đầu lên, thấy người mới tới thì lắp bắp kinh hãi: “Lão cha...”

“Lão cha” chính là bảo đầu của xướng quán, ngay cả Thanh Lạc thấy hắc cũng còn phải cung kính thì huống chi là cái thân ăn nhờ ở đậu của A Đoan, y cuống quýt đứng lên, “Lão cha muốn tìm ca ca của con sao?”

Lão cha tùm tùm cười: “Không phải, người ta tìm là con đó.”

A Đoan rúng cả mình, trực giác bảo rằng không lẽ ông ta không cho mình ở lại đây nữa sao? Phải làm sao đây giờ? Y không khỏi biến sắc, lo lắng hỏi: “Không biết A Đoan đã làm sai điều gì ạ?”

Lão cha đỡ một bên vai y dịu dàng bảo: “Đừng sợ, ta mới nghe con đã về nên tới nhìn mặt cái thôi... Ấy da, tay con bị thương rồi, vậy mà Thanh Lạc còn bắt con giặt giũ nữa, đúng là không biết thương người gì hết.”

Hắn muốn sờ tay A Đoan nhưng y lại bối rối tránh né làm tay hắn trở ra.

A Đoan cho là hắn sẽ nổi đóa lên nên trong lòng càng thêm hốt hoảng, vậy mà hắn cũng chỉ cười cười, không so đo gì. “Thật ra với nhân phẩm của con thì làm mấy công chuyện này đúng là oan ức mà.”

A Đoan thấp giọng thưa: “Không sao, con đã quen rồi.”

Mắt lão cha lác liêu cười: “A Đoan à, con có nhớ Tào viên ngoại hay không? Chính là người đã từng nâng đỡ ca ca của con đó?”

Lập tức A Đoan nhớ tới cái diện mạo phốp pháp kia. Trước kia Tào viên ngoại này là khách quen của huynh trưởng, có điều hai năm nay rất ít lui tới, có tới thì cũng ti hí mắt nhìn chòng chọc mình khiến cả người sượng ngắt. Trong lòng A Đoan rất sợ hãi con người đó.

“Chắc con cũng có nghe ca ca nhắc tới, Tào viên ngoại được xem là đại phú ông trong thành này. Nếu ai bước vào cửa được thì tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quý cả đời, bao nhiêu người thèm muốn mà không được. Đây cũng coi là duyên phận, viên ngoại thấy ai cũng chướng mắt nhưng lại rất coi trọng con nên thương lượng với ta muốn nhận con làm nam thiếp. Cái này là số đỏ từ kiếp trước đó nên ta mới bàn ngay với ca ca con. Ai dè ca ca con đúng là ngu muội, hôm sau đã đưa con đi học nghề mất rồi. Làm ta hận quá chừng đi! Cũng may, vận khí mà ập tới núi ngăn cũng chẳng đáng, khi không con lại chạy về đây nên ta mới bỏ nhỏ với riêng con, xem ý con thế nào?”

Hắn nói mà nước miếng văng tứ bề, A Đoan càng nghe càng thấy hãi hùng. Chưa nói tới chuyện làm nam thiếp là hạ tiện cả đời, chỉ nội nhớ tới bộ dáng ục ịch của Tào viên ngoại kia thôi y muốn nôn tháo cả cơn hôm qua.

Lão cha còn dai dẳng vặn hỏi: “Thế nào? Con có chịu không? Tô Châu qua rồi không còn dò ngang đâu con.”

Sắc mặt A Đoan tái nhợt: “Không...”

Vừa nghe chữ “không” là lão cha đã đổi sắc mặt, phùng mang trợn trắng: “Người không muốn sao? Đây là chuyện tốt trời cho đó.”

“Con...” Bản tính của A Đoan nhu nhược nên bị hăm vạ trong lòng đã chết khiếp, muốn cự tuyệt cũng nói không ra lời.

“A Đoan, A Đoan, hóa ra người ở đây! A, lão cha cũng ở đây sao?” Tiểu Cửu từ xa chạy lại nên bầu không khí căng thẳng cũng giảm bớt. Hắn định tìm A Đoan mà không ngờ lại đụng mặt người không nên xuất hiện ở chỗ này.

Lão cha thấy có người tới thì cũng thôi dồn ép, buông một câu lạnh tanh: “Cái nên nói ta đã nói hết rồi, chuyện này đối với người hay ca ca người đều tốt mà người cũng không biết suy xét.” Chốt lại một câu rồi hắn dùng dằng bỏ đi.

“Sao vậy A Đoan? Lão cha tới tìm người có chuyện gì à? Ông ta nói gì vậy? Sắc mặt người khó coi quá, bộ lạnh lắm sao? Cả người run bần bật rồi nè.”

A Đoan chỉ khẽ lắc đầu, ngồi xuống ghế gỗ mà giặt đồ tiếp.

Tiểu Cửu giặt áo quần ra đoạn cầm hai tay của y: “Đừng giặt nữa, coi tay bị thương vậy cẩn thận nó trầy nặng hơn đó.”

A Đoan rút tay về thì thầm: “Không sao.” So với bị huynh trưởng ghét bỏ chút chuyện cũng làm không xong thì vết thương có nặng hơn chẳng là gì.

“Được rồi, người đi nghỉ trước đi. Yên tâm, ca ca người giờ không có đây đâu chứ không ta cũng không dám tới tìm người.”

A Đoan ngẩn ngơ: “Huynh ấy đi đâu vậy?”

“Có biết đâu. Ta chỉ nhắc thấy hấn ra khỏi quán đi về phố. Theo cái tính ham tiền của hấn thì phân nửa là càng nghĩ càng ầm ỨC nên đi đòi bạc bái sư từ tên Tạ chương quỹ đó rồi.”

A Đoan tròn xoe mắt: “Đòi tiền lại được sao?”

“Ờ, tên Tạ chương quỹ đó có tiếng là vất chày ra nước, bạc nuốt vào bụng mà nhổ ra mới là lạ. Cho nên ta mới muốn nhắc người phải cẩn thận chút, nếu ca ca người không đòi được bạc thì thể nào cũng trút giận lên mình người thôi.”

Thân người A Đoan không tự chủ run lên, y cúi đầu, nước mắt lại ứa ra.

“Đừng khóc mà, nếu ca ca người không chứa người thì còn có ta. Hai năm nay ta cũng dành dụm được một khoản, đủ an bài một chỗ cho người mà.”

A Đoan nghe lời nói chân thành của hấn thì biết, trong Cẩm Xuân viên này chỉ có tiểu Cửu là quan tâm tới mình. Lòng thấy ấm áp hấn, y mỉm cười: “Đa tạ huynh.”

Nước mắt hăng còn long lanh trong mắt y, nụ cười khê này càng tôn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú kia rạng rỡ hơn, như đóa hoa cúc rộ bên gốc cây làm đầy lên nỗi tiếc thương không lời. Tiểu Cửu bất giác nhìn đến ngây dại.

Thấp thỏm đợi đến chiều cũng chưa thấy huynh trưởng trở về, tim A Đoan đã muốn bung khỏi ***g ngực. Vừa lo lắng không biết hấn có xảy ra chuyện gì không, lại sợ hấn không đòi bạc được sẽ trút giận lên mình.

Thấy sắc trời đã tối, rốt cuộc A Đoan kềm chế không được bèn bước ra khỏi phòng.

Lúc này khách làng chơi đang rộn rạo khắp Cẩm Xuân viên. Thường ngày Thanh Lạc tuyệt không cho phép y đặt chân ra khỏi cửa, sợ là chạm mặt phải tên khách đều cáng nào sẽ rước lấy phiền hà.

A Đoan đi tới tiền viện nhưng chỉ thấy đèn đóm rực rỡ, đoàn người ngược xuôi cười đùa không ngớt bên tai. Trong lòng y thốt sợ bèn vội vàng cúi gằm mặt, men nhanh theo ven tường.

“Ồ, chờ đã, tiểu mỹ nhân kia...”

Tiếng nói ngả ngón truyền tới tai, A Đoan chăm chăm nhìn thẳng, bước chân càng mau hơn.

“Ta kêu người đó, đứng lại coi.”

Đột nhiên một bàn tay bắt lấy cổ tay A Đoan khiến y thất kinh. Chỉ thấy người nắm y là một nam tử thanh niên say ngà ngật vận cẩm y ngọc bào, chắc là khách làng chơi ở đây rồi.

“Diện mạo đúng là thanh tú thật.” Rõ ràng tên nam tử thấy dung mạo của A Đoan đã có chút giật mình, quay sang bảo người thiếu niên phấn son xinh đẹp bên cạnh, “Ngọc Yên, người đúng là không biết điều, trong viên khi nào xuất hiện một đứa nhỏ xuất chúng vậy cũng không giới thiệu cho ta nữa.”

Thiếu niên tên Ngọc Yên kia hừ lạnh một hơi: “Người ta không phải làm nghề này, ngại đừng có mà ngó nghiêng bấy bạ, đi mau!” Khách của mình lại bị người khác câu dẫn khiến hấn mất hứng vô cùng, trừng mắt liếc xéo A Đoan một cái rồi kéo người kia đi khỏi.

Tới khi hai người kia đi khá xa rồi A Đoan mới thở phào nhẹ nhõm. Bị khiếp đảm một bận nên trông thấy người rộn rịp trước mặt, y đã không có dũng khí đi qua. Còn đang phân vân thì chợt nghe một thanh âm sắc bén vang lên: “Người không yên thân đợi ở trong phòng mà ra đây làm gì?”

A Đoan hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy huynh trưởng đang nổi giận đùng đùng đứng trước mặt. Vui mừng hết mức nên đã quên bằng cơn sợ, y lí nhí nói: “Đệ thấy huynh đi lâu vậy còn chưa về nên lo cho huynh...”

“Không cần, nếu người thật sự lo lắng cho ta thì bớt gây phiền toái chút đi, không chừng ta còn sống thêm được hai năm nữa. Đi, về phòng mau!”

A Đoan không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi theo huynh trưởng. Lúc này y mới để ý huynh trưởng đi hơi khập khiễng, may là có người kể bên đỡ lấy. Dáng của người đang dìu huynh trưởng rất cao lớn, cao hơn hẳn tới nửa cái đầu và cao hơn y cũng phải một cái đầu. Trong màn đêm không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng từ bộ áo quần cao sang kia thì dễ thấy xuất thân người này không phải tầm thường.

Mặc dù có chút hiếu kỳ đối với người lạ này nhưng A Đoan vẫn chú ý đến thân thể huynh trưởng nhiều hơn: “Ca, chân của huynh làm sao vậy?”

Hắn hỏi nhằm chỗ nên vừa buột miệng Thanh Lạc đã bốc hỏa, hung hăng gằn lại: “Không phải tại người thì còn ai!”

Thì ra hắn đi kiếm Tạ chưởng quỹ đòi lại bạc. Thứ nhất là thái độ của hắn luôn dữ dằn, trước giờ Tạ chưởng quỹ cũng phải sợ hắn ba phần, thứ hai, chung quy là đối phương đuối lý nên bóp chặt một hồi không hiểu sao Tạ chưởng quỹ lại trả tiền cho hắn thật. Ai ngờ trời có mưa gió bất trắc, mới ra khỏi đầu ngõ đã bị một tên cơ bắp che mặt giật mất.

“Hừ, nếu không phải tên đầu gỗ chết đờ này chắn đường, mắt mũi để đâu đụng ngã ta thì ta đã tóm gáy tên ăn cướp đó rồi.” Dứt lời Thanh Lạc trừng mắt lườm người nam tử bên cạnh một cái.

Nam tử thần nhiên đáp lời: “Thì ra ta đứng yên ở đó cũng xô người ngã được à?”

“Ai bảo người không có mắt đứng chắn giữa đường! Giờ ta bị thương rồi không phải sao?”

Nam tử kia không buồn tiếp lời nữa như hết biết nói rồi, mà cũng trông như lười cãi với hắn nữa.

A Đoan nghe cuộc đối thoại thì cũng hiểu sơ sơ. Chắc hẳn lúc huynh trưởng chạy theo bắt tên trộm đã sơ ý đụng trúng người nam tử này nên bị thương ở chân. Còn người này hơn phân nửa là không làm gì được tính cãi chầy cãi cối của huynh trưởng nên mới đồng ý đưa hắn về.

Trong lúc lời qua tiếng lại vậy thì đã về tới nơi, A Đoan đẩy cửa ra, người nam tử kia đỡ Thanh Lạc ngồi xuống giường xong mới nói: “Giờ đưa người về nhà thì ta đi được rồi.”

“Khoan đã.” Thanh Lạc nín cánh tay hắn, còn chưa chịu từ bỏ ý đồ. “Người đi vậy sao?”

Nam tử kia nén cơn giận: “Người còn muốn gì nữa? Đi xem thầy lang cũng đã xem qua, tẩy mùi rượu đổ trên người cũng đã tẩy, vết thương vết vằn này hai ngày là khỏi thôi, người còn bất mãn gì chứ?”

“Nói là nói vậy, người có biết ta làm nghề gì không hả?”

Lúc nam tử kia dìu hắn vào đây thì cũng biết chỗ này là xưởng quán nên thấy cả người không được tự nhiên, hận không thể tránh xa chỗ này càng sớm càng tốt. Hắn nhíu mày: “Ồ trong này còn làm được nghề gì tử tế chứ?”

Nhìn sự khinh miệt trên mặt đối phương, Thanh Lạc bật cười lên: “Người cũng biết thân thể bọn ta chính là tiền vốn. Bây giờ chân ta bị thương thế này còn người lại bốc mùi rượu nồng nặc, người kêu ta tiếp khách thế nào đây? Chuyện làm ăn hai ngày tới của ta coi như góc mỏ rồi.”

“Bớt vòng vo chút, người muốn bao nhiêu đây?” Rốt cuộc nam tử cũng hiểu ra là hắn muốn gạ tiền.

Thanh Lạc cười toe toét, tay vẩn một lọn tóc mà khoe: “Với giá của ta thì hai ngày này cũng phải năm mươi lượng.”

A Đoan đứng thín thút bên cạnh nghe chuyện, lúc này mới giật mình. Y thầm nghĩ huynh trưởng thật sự là nói thách không chớp mắt mà, huynh ấy tiếp khách ba tháng còn không lời tới năm mươi lượng, người kia chắc chắn là không chịu rồi.

Ngờ đâu người kia không nhưng nhị gì, rút ra tờ ngân phiếu năm mươi lượng: “Đủ chưa?”

Thanh Lạc cũng không ngờ đối phương lại thẳng thắn vậy. Cầm lấy ngân phiếu, đôi mắt phượng khê cong tựa trăng lưỡi liềm mà cười: “Đủ rồi, đủ rồi... Có bạc rồi ta cũng không truy cứu nữa, chẳng qua là ta xui xẻo thôi. A Đoan, mang chậu nước ấm tới cho ta ngâm chân, hãy, thật là đau chết người ta mà.”

“Dạ.” Biết rõ hắn làm vậy chỉ để cho người khác xem nhưng A Đoan cũng không dám chần chừ, vội vàng ra ngoài làm.

Không bao lâu đã nấu nước ấm xong, đang bưng chậu nước vào phòng thì đột nhiên một bóng đen sấn ra từ góc phòng khiến A Đoan nhảy dựng. Nhìn kỹ thì thấy đúng là người nam tử khi nãy, hóa ra hắn còn chưa đi.

“Người gọi là A Đoan?” Ánh mắt người nọ hưng phấn lóe sáng như sao trong đêm tối.

A Đoan ngơ ngẩn gật đầu.

Người nọ cúi gập, bất chợt vươn tay nâng khuôn mặt y lên ngắm nghía.

Hành vi này thực sự rất giống như loại chòng ghẹo. A Đoan muốn giằng ra nhưng còn đang bưng chậu nước ấm, sợ làm đổ nước nên y run rẩy nói: “Xin ngài... buông ta ra, bằng không ta... ta sẽ gọi người tới đó.”

Nam nhân khẽ cười, quả nhiên buông tay ra thật: “Người luôn ở phủ Tùng Dương này sao?”

Không biết ý hắn muốn gì, A Đoan chỉ biết nơm nớp lo sợ: “Ta vốn ở dưới quê, lúc mười hai tuổi mới theo ca ca tới đây, đến giờ cũng được bốn năm rồi.”

“Bốn năm.” Người kia như đang suy ngẫm gì đó, sau khẽ gật đầu. “Vậy là đúng rồi.”

A Đoan ngạc nhiên hỏi: “Đúng cái gì?”

“A Đoan, A Đoan! Mới kêu người đi đun nước mà người chết đâu rồi?” Trong phòng vang ra tiếng quát tháo, lại là Thanh Lạc đang chờ tới sốt ruột.

“Dạ tới ngay, tới ngay đây!” A Đoan lật đật đáp lời. Thấy nam tử kia đã đi mất nên dù có nhiều điểm ngờ vực y cũng không rảnh mà đi truy hỏi.

Vừa bước vào thì thấy Thanh Lạc nằm nghiêng trên giường đang vờ vờ ngân phiếu không dứt. “Nếu sớm biết hắn rộng rãi vậy thì nói một trăm lượng có phải hơn không?”

A Đoan không nói lời nào, y bắt mẫn cách thức của huynh trưởng nhưng không dám nói gì. Y ngồi xổm xuống thử nước ấm, đưa tay lướt qua làm gọn nước tỏa đều, nhớ đến lời nói và hành động kỳ lạ của nam tử kia thì lòng y cũng lẫn tẩn sóng theo.

Luôn cảm thấy người kia sẽ còn xuất hiện nữa.

Chú thích:

Tùng Dương nằm trong tỉnh Chiết Giang của Trung Quốc.

‘Phủ’ ở đây với nghĩa là khu vực hành chánh dùng từ thời Đường đến thời Thanh, cao hơn huyện một cấp, tương đương với tỉnh. Hiện tại thì đã thành huyện Tùng Dương.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Nếu nói cuộc sống ở Cẩm Xuân viên giống như ao tù nước đọng thì không nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Lâm Tử Thông đã khuấy động mặt nước nhàn tản này. Ít nhất trong lòng A Đoan cảm giác như vậy.

§

Linh cảm của A Đoan không sai, có điều y không ngờ lần gặp thứ hai của họ lại dưới tình huống thế này.

“A Đoan, A Đoan!”

A Đoan đang ngồi bên ngọn đèn vá y phục, nghe tiếng mở cửa, nhìn sang thì thấy người tới là Tử Đường, tiểu tử của Cẩm Tâm.

Cẩm Tâm là bảo bối trong Cẩm Xuân viên, cả “lão cha” cũng dãi ngộ hắn đủ đường, chỗ hắn ở cũng nằm ngoài tiền viện. Tử Đường đi theo hắn nên cũng coi thân phận mình cao hơn, ngày thường chẳng lui tới hậu viện làm gì, lần này đúng là khách hiếm mà.

Không đợi A Đoan mở miệng, Tử Đường đã xốt lời: “Ca ca người biểu người lục bộ Y Vân la gì đó cho hần kìa.”

A Đoan ngăn ra, y biết Y Vân la này là bộ áo tốt nhất của huynh trưởng, ngày thường huynh ấy nâng niu rất cẩn thận, dịp lễ tết cũng không nỡ mặc. Hôm nay ngày gì mà ca ca muốn mặc bộ áo này chứ?

“Ca ca người gặp vận may rồi. Hôm nay có một vị đại quý nhân từ kinh thành tới vùng này bàn chuyện làm ăn, vung tay bao trọn cả Noãn Âm các, còn chỉ đích danh ca ca người hầu hạ nữa. Lúc mời rượu đã làm bắn áo quần nên lão cha bảo ta mang đồ cho hần...” Tử Đường vừa nói vừa ầm ừc. Lão cha cũng thiệt là, ai không sai lại đi sai hần, Cẩm Tâm công tử mà biết được thì còn không lột da hần sao? Ai cũng biết tổng, Cẩm Tâm công tử và cái đồ hung tợn Thanh Lạc kia là oan gia truyền kiếp mà. “Người còn sống sờ cái gì? Mau lên coi!”

A Đoan sức tỉnh vội đi tìm xiêm y.

Ngoài này Tử Đường đứng ngồi không yên, sợ Cẩm Tâm phát hiện mình ở đây là xong đời, lại thấy A Đoan lè mề thì bực tức gắt lên: “Mau lên, mau lên coi! Bỏ đi, ta không chờ được nữa, người tự mang áo tới Noãn Âm các đi, ta có chuyện phải đi trước.” Hần ngó nghiêng trước sau rồi lĩnh mất.

Đợi A Đoan lục áo ra thì đã không thấy Tử Đường đâu cả. Trong lòng y sốt ruột như lửa, bản thân mà tự ý ra tiền viện thì thế nào cũng bị huynh trưởng mắng cho té tát. Nhưng không đưa áo đến, lỡ chộc giận khách thì không chỉ bị trách vài câu là xong. Y đành cắn răng đi tới Noãn Âm các.

Cũng may, Noãn Âm các này là nơi yên tĩnh chuẩn bị riêng cho quý nhân nên trên đường đi cũng bình an. A Đoan gõ cửa mà trong lòng thấp thỏm: “Xiêm y đã đem đến rồi ạ.” Loáng thoáng nghe tiếng huynh trưởng bảo “Vào đi” nên y vội đẩy cửa ra.

Thoáng nhìn qua trong phòng vắng ngắt không có ai, y còn đang ngạc nhiên thì lại nghe huynh trưởng nói: “Vất y phục lên bình phong rồi ra ngoài đi.”

Khi này A Đoan mới thấy một tấm bình phong lộng lẫy chắn trong phòng, phía sau thấp thoáng có dáng người, hóa ra là huynh trưởng đang tắm. Y vội vàng vất bộ áo lên bình phong rồi lui ra ngoài.

Dường như huynh trưởng không biết là y mang áo đến, A Đoan thở phào một hơi, nhanh chân ra khỏi Noãn Âm các.

“A Đoan?”

Có người với gọi y lại, tiếng nói có chút quen tai, A Đoan quay lại nhìn tìm đã đánh thót một cái.

“Là công tử?”

Người nam tử hôm qua sao lại xuất hiện ở đây?

Muốn hỏi vì sao hần lại có mặt ở nơi này nhưng do nhát gan nên A Đoan không dám mở lời. Nào ngờ đối phương lại lên tiếng trước: “Sao người lại ở đây?”

“Ta... ta mang xiêm y đến cho huynh trưởng.” Nói xong A Đoan sức nhớ, “Chẳng lẽ công tử là vị đại quý nhân đã bao trọn Noãn Âm các sao?”

Y thấy đối phương cười cười không có ý phủ nhận, bất chợt lòng như hột hăng. Chính y cũng không biết tại sao nhưng cảm thấy không hợp lý chút nào. Vị nam tử anh tuấn, toàn thân lộ ra khí chất cao quý này không hề giống với loại khách làng chơi.

Y rũ mắt, cổ dần xùc cảm xuống, lí nhí nói: “Ta phải về rồi.”

“Chờ đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

A Đoan hơi bối rối mà lại có chút buồn bực, mặt đỏ ửng cả lên: “Tuy... tuy ta ở đây nhưng ta không phải là tiểu quan!”

“Ta biết.” Người nọ khẽ cười, gương mặt lộ ra nét dịu dàng thâm kín, “Ta chỉ muốn nói chuyện, không có ý gì khác.”

A Đoan vẫn cúi đầu im lặng.

Người kia lại hỏi: “Sao lúc này ngươi lại nổi giận? Ta tưởng ngươi là tiểu quan nên ngươi không vui phải không? Đã vậy sao ngươi còn ở lại đây?”

Trong lòng A Đoan đang đau xót mà còn nghe ngữ điệu vặn hỏi mình của hắn. Nếu có đường khác thì ai muốn ở đây cho người khác nhạo báng chứ? Y không muốn nhiều lời: “Ca ca ta đang chờ bên trong, công tử mau vào trong đi, ta phải về.”

Người nọ đảo mắt nhìn về Noãn Âm các: “Cũng được, ngươi đi đi.”

Rõ ràng đối phương thuận theo ý mình mà A Đoan lại không thấy vui, cúi người hành lễ xong thì xoay người đi khỏi.

“Phải rồi.” Đợi y đi được mấy bước, người kia mới lên tiếng, “Ta tên là Lâm Tử Thông.”

“Ta tên là A Đoan.”

Lâm Tử Thông mỉm cười: “Ta biết.”

A Đoan cũng biết mình ngớ ngẩn ra sao, khuôn mặt đỏ bừng lên rồi quay người đi.

Tối hôm đó Thanh Lạc không về phòng ngủ, tự nhiên A Đoan hiểu rất rõ tư vị này.

Y nằm trên giường, chốc chốc lại thao thao mắt nhìn ra cửa sổ, ánh trăng chiếu lên bóng cây vắt vẻo trên thành cửa, nhìn mà nôn nao cả lòng. Hễ nhắm mắt tâm trí lại nháng lên cảnh tượng Lâm Tử Thông và huynh trưởng ôm nhau khiến y không tài nào chợp mắt. Bản thân cũng không hiểu sao mình lại để ý đến một người xa lạ như thế.

Cứ trần trọc mãi, đến rạng sáng y mới ngủ được. Vừa chợp mắt thì một tràng đập cửa đã kinh động y.

“A Đoan, đã giờ nào rồi mà còn chưa dậy hả? Mở cửa ra coi!”

Đợi A Đoan mở cửa ra thì Thanh Lạc cũng hết kiên nhẫn, mở miệng đã mắng xối xả: “Thiệt tình, ta không ở đây ngươi đã lười chảy thây ra. Mặt trời lên chót vót khỏi môn mà còn chưa xuống giường, không biết thứ ta nuôi người hay heo nữa!”

A Đoan không dám hé môi câu nào, đợi hắn mắng xong mới dè dặt hỏi: “Ca, sao mới sáng sớm ca đã trở lại rồi?” Theo kinh nghiệm, mỗi khi Thanh Lạc tiếp khách qua đêm thì cũng phải giữa trưa mới về.

“Về ngủ chứ làm gì.” Thanh Lạc ngáp một cái rồi ngồi bịch xuống giường. “Đầu năm đúng là loại người gì cũng có, thật không hiểu hắn ngu dần hay là có tiền nhiều quá không có chỗ xài hay sao ấy! Hại ta mất ngủ cả đêm... A Đoan, ngươi cũng thấy qua khách lần này của ta, là người đỡ ta về tối hôm trước đó.”

“Thì ra là người đó.” A Đoan thản nhiên lên tiếng.

“Mới đầu ta còn tưởng hắn tới làm khó dễ nên ta cũng sợ lắm. Sau mới biết người này đúng là kẻ ngu mà. Tới xưởng quán vung tiền mà không làm cái gì, chỉ kiếm người tán chuyện phiếm thôi...”

A Đoan giật mình: “Không làm gì? Mà thật ra là làm gì vậy ca?”

Thanh Lạc lườm y một cái: “Còn làm gì được? Dĩ nhiên là chuyện khoái hoạt rồi. Ngươi trong này lâu vậy, đừng nói với ta người nghe không hiểu đó!”

A Đoan đỏ chín mặt, trong lòng như trút được gánh nặng mới thấp giọng hỏi: “Thế hai người nói chuyện cả đêm sao?”

“Phải đó. Hay, nhìn thân thể hắn khỏe mạnh vậy ta còn tưởng rất có bản lĩnh nữa, ai dè chỉ là cái bình sứ di động!” Đột nhiên Thanh Lạc bật cười khanh khách, “Hay là hắn làm không nổi ta?”

A Đoan râm rì: “Ca đừng nói người ta như vậy...”

Thanh Lạc bĩu môi: “Nói hắn vậy thì sao? Dù sao hắn có nghe được đâu.”

A Đoan tảng lờ hỏi: “Vậy hai người nói những gì?”

“Ta có gì mà nói với hần, toàn là hần vặn hỏi ta xuất thân ra sao, trong nhà còn người thân nào, hỏi về cha mẹ đã chết, còn hỏi về người nữa...”

A Đoan thót mình: “Hỏi đệ sao?”

“Hỏi người mấy tuổi rồi, tính tình ra sao... Ai, ta buồn ngủ chết được thì còn lòng dạ nào dây dưa với hần. Hần muốn làm thì làm, không làm thì thôi, nam nhân mà rề rà vậy tổ làm người ta bực mình! Bất quá đêm qua ta cũng không lỗ vốn, hần hỏi một câu ta đòi hần một lượng bạc. Chỉ một tối đã kiếm hơn ba mươi lượng rồi.” Mới nhắc tới bạc mắt Thanh Lạc đã sáng rõ, sắc mặt cũng thư giãn ra.

“Vậy tốt quá rồi.” A Đoan gượng gạo cười. Trong mắt huynh trưởng, có lẽ không gì thân cận hơn bạc cả.

Thanh Lạc lăm bằm tiếp: “Cũng không biết lai lịch người này ra sao nữa, sáng nay còn có kiệu tới rước hần đi bàn chuyện làm ăn. Trong Tùng Dương này ít ra hần cũng có chỗ ở mà sao phải tới xướng quán kìa? Rõ ràng đã bao ta mà không làm gì hết, xem ra không phải hạng mê luyện ôn nhu hương [1] rồi, rốt cuộc hần có mục đích gì chứ?”

Hần suy nghĩ một hồi chỉ thấy toàn thân người nọ toát ra khí chất kỳ dị, có điều mắt đã thiếu điều muốn sụp mi, thực sự không thể nghĩ được nữa liền ngã bịch xuống giường: “Bỏ đi, hơi đầu để ý tới hần, ta cảm bạc trong tay là được rồi... Hay, buồn ngủ chết được, ngủ giấc trước tính sau. A Đoan, người tới Noãn Âm các canh cửa, thấy hần về thì gọi ta dậy. Đây là mối khảm, không thể để kẻ khác phổng tay trên được.” Giọng nói nhỏ dần, rồi thì tiếng ngáy khò khò vang lên.

Tất nhiên A Đoan không dám trái lời huynh trưởng, y mau mắn mặc áo quần xong rồi hối hả tới Noãn Âm các.

Y đứng ngoài Noãn Âm các, canh chừng đến quá trưa mà cũng không thấy Lâm Tử Thông quay về. Người vừa buồn ngủ vừa đói bụng nên y ngồi xồm xuống bậc thềm, cứ vậy mà ngủ một giấc.

Không biết ngủ bao lâu thì mơ hồ có ai gọi tên y. A Đoan trả lời mà không muốn dậy chút nào. Sau đó có một đôi tay bế cả người hăng lên, y mới kinh hoàng mở mắt đối diện với đôi mắt đen nhánh của Lâm Tử Thông.

“Người thức rồi.”

“Ngài... ngài muốn làm gì?” Ngẩn ngơ một hồi, A Đoan mới ý thức mình đang bị ôm trong tư thế không đứng đắn gì mới lo lắng giãy giụa đứng lên.

Lâm Tử Thông buông y ra, dang hai tay ân cần giải thích: “Ta thấy người ngủ trên đất sợ người bị cảm lạnh. Ai bảo người bất tỉnh nhân sự nên ta định ôm người về phòng thôi, không có ý gì khác đâu.”

A Đoan đỏ cả mặt, thấy mình cũng nghĩ không đâu mới thấp giọng đáp: “Đa tạ công tử.”

Lâm Tử Thông thoáng cười: “Có gì đâu. Phải rồi, người ở trong này làm gì vậy? Chờ ta về à?” Khóe mắt hần lóe lên niềm vui làm khuôn mặt thêm nhu hòa.

Lúc này A Đoan mới sực nhớ lời căn dặn của huynh trưởng: “Ca ca muốn ta ở đây chờ công tử về. Không được, ta phải mau về nói với huynh ấy.”

“Khoan đã.” Lâm Tử Thông nín tay y lại.

Khi hai bàn tay chạm nhau, nhiệt độ cơ thể đôi bên dấy lên một xúc động khác thường, cả hai đều sững lại nhìn xuống hai bàn tay đang nắm nhau.

Trái tim A Đoan đập thình thịch từng hồi. Cả đời này chưa khi nào tim y lại đập nhanh thế này, thậm chí còn nghe mồn một cả nhịp đập nữa!

Y chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tử Thông, trong khi đó hần cũng đang chăm chú ngắm y. Cặp mắt đen lánh kia ẩn giấu gió mùa tháng ba mà cũng có lấp vùi mưa phùn rả rích, chặt không đứt mà trốn chẳng khỏi.

Trong lòng y rúng động bèn rút tay ra.

Tiếng nói của Lâm Tử Thông thoáng lướt bên tai: “Đừng gọi hấn đến, ta chỉ muốn nói chuyện với người thôi, được không?”

Ma xui quỷ khiến thế nào y lại gật đầu.

“Một mảnh xuân sâu đợi rượu chiều

Dòng nước chèo thuyền

Cờ rượu lầu treo

Thu Nương độ với Tần Nương kiều

Gió lại hiu hiu

Mưa lại leo teo

Tới lúc nao về tẩy khách bào

Sinh chữ ngân điều

Hương chữ tâm thiêu

Lưu quang khéo dễ đẩy người theo

Hồng đậm anh đào

Lục đậm ba tiêu...” [2]

Trên đường Thuận Phúc náo nhiệt, nếu ai chịu tĩnh tâm nghiêng tai sẽ nghe được một khúc ca trong veo, lay lắt chập chùng từ trên lầu lắng xuống.

Lâu kia chính là tửu quán lớn nhất đường Thuận Phúc, Thiên Kim lâu; còn tiếng ca kia là xuất phát từ ca nữ nổi danh nhất nơi đó. Giai những mỹ tửu đáng nghìn vàng, thanh ca một khúc thiên kim khó cầu.

“Thế nào?” Trong ồn ào, một vị viên ngoại cỡ trung niên đang vuốt ve chòm râu cười: “So với tiếng ca thanh nhã nơi kinh thành, không biết điệu dân ca của Tùng Dương chúng ta ra sao? Sợ là không hợp tai Lâm lão đệ cũng không chừng.”

Người nam tử gọi là “Lâm lão đệ” vẫn chăm chú nhìn người ca nữ như đang thưởng thức dư vị từng câu từng chữ, lúc này nghe hỏi mới quay đầu lại lộ ra diện mạo khôi ngô trẻ trung. Chính là khách làng chơi Lâm Tử Thông ở Cẩm Xuân viên. Hấn bật cười: “Giọng ca quả thật hay vô cùng, có điều làn điệu có chút thương cảm thì phải.”

Ca khúc cũng nghe xong, rượu cũng uống rồi, chuyện cũng bàn xong xuôi, hấn đứng lên: “Trịnh lão bản, chuyện chúng ta cứ định vậy đi. Về sau, nguồn cung cấp vải cho Thuấn Hoa trai đều dựa vào ngài cả.”

Trịnh lão bản kia cũng đứng lên: “Có thể hợp tác với y phường lớn nhất kinh thành là vinh dự to lớn, tất nhiên Trịnh mỗ sẽ dốc hết khả năng, tuyệt không để Lâm huynh đệ thất vọng đã ủy thác sai chỗ đâu.”

Hai người cười phá lên, bắt tay nhau giao kết.

Chuyện làm ăn được trôi chảy nên tâm tình Lâm Tử Thông cũng cao hứng vô cùng. Bước ra khỏi Thiên Kim lâu, tâm trí hấn lại ngập tràn một hình bóng nhỏ gầy, trong lòng tính toán một hồi thì quyết định. Hấn dừng bước, quay lại người tới tở đằng sau: “Thường Quý, người về trước đi. Ta bàn chuyện làm ăn xong còn muốn làm chút chuyện riêng, cũng phải mấy ngày nữa mới về kinh thành, người không cần đi theo ta.”

Về mặt đầy tớ tên Thường Quý kia trở nên bối rối: “Thiếu gia còn muốn tới Cẩm Xuân viên đó sao?”

Sắc mặt Lâm Tử Thông sầm xuống: “Thế nào? Muốn quản chuyện của ta à?”

Thường Quý vội vàng cúi đầu: “Tiểu nhân nào dám. Nhưng phủ Tùng Dương này thật sự là cái nơi thị phi, bọn thương buôn tranh giành cầu xé lẫn nhau, thủ đoạn nham hiểm gì cũng có, hơn nữa ở cái chốn lùm xum xướng liêu kia, tiểu nhân sợ...”

“Người sợ ta gặp chuyện rủi à?”

“Chẳng lẽ thiếu gia đã quên chuyện hai năm trước? Nếu không phải số may được người ta cứu thì...”

Lâm Tử Thông khẽ nhún mày: “Không lẽ ta không biết mối nguy trong đó sao? Đừng nhiều lời, ta tự biết tính toán.”

Thường Quý vội la lên: “Chỉ ít hãy để tiểu nhân hầu hạ cạnh thiếu gia. Nếu thiếu gia thật sự xảy ra chuyện ở bên ngoài, Thường Quý sao còn mặt mũi nào về gặp lão phu nhân đây?”

Lâm Tử Thông thở dài: “Ta biết ngươi lo lắng cho ta. Có điều ta muốn đích thân làm chuyện này, quyết không để ai quấy rối. Ngươi yên tâm, ta biết chừng mực mà.” Hắn vỗ vai Thường Quý mấy cái, cắt lời hắn rồi phát tay đi lẫn vào đám đông.

Không sai, có một chuyện phải cẩn thận tiến hành, tỉ dụ như, chinh phục trái tim của một người chẳng hạn.

Nhớ đến nụ cười trên gương mặt A Đoan làm người ta vừa thương vừa xót, chân hắn càng bước càng nhanh.

Trở lại Cẩm Xuân viên cũng không hẳn là thấy ngay được người hắn muốn gặp. A Đoan không phải tiểu quan nơi này, thậm chí không phải là tạp dịch hắn có thể gọi đến là đến. Muốn gặp A Đoan thì phải chờ cơ hội.

Vào Noãn Âm các, từ đằng xa đã thấy Thanh Lạc chờ bên trong, mày hắn không khỏi nhướn lên. Hắn thực lòng không hề có hảo cảm với tên tiểu quan thô bỉ tham tài này. Thực khó hình dung kẻ thế này lại chính là huynh trưởng của A Đoan, cũng vì vậy Lâm Tử Thông mới chỉ định hắn hầu hạ bên cạnh, chẳng qua là có dụng ý khác mà thôi.

“Công tử về rồi.”

Lần này Thanh Lạc cũng không nhiệt tình chào đón gì, khóe mắt và giọng điệu đầy hậm hực.

“Sao vậy, không được vui à?”

Thanh Lạc buồn bực nói: “Cũng không gì.” Rồi hầu hạ hắn cởi ngoại bào.

Lâm Tử Thông chợt phát hiện: “Sao hôm nay thay áo rồi? Chẳng phải ngươi rất thích bộ áo màu mây tía kia sao?”

Hắn không nhắc thì thôi, mở miệng lại chọc trúng chỗ đau của Thanh Lạc khiến hắn bưng bưng tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi: “Bị người ta giặt hư rồi!”

Lâm Tử Thông ngó người, trực giác liền tưởng ngay đến A Đoan: “Là huynh đệ của ngươi sao?”

“Ngoại trừ thứ vụng về kia thì còn ai vào đây? Đúng là đồ vô dụng, chút chuyện nhỏ cũng làm không nên thân!” Thanh Lạc oán hận mắng y mấy câu, sức nhớ trước mặt là khách nên mới dừng lại.

Trước giờ hắn luôn biết giả vờ nhã nhặn trước mặt người khác. Có điều Y Vân la kia là bộ xiêm y tốt nhất của hắn, thực sự là vừa xót của lại vừa hận A Đoan không ra hồn nên hắn mới nổi nóng rồi lỡ miệng.

Qua vài lần tiếp xúc, ít nhiều Lâm Tử Thông cảm giác được A Đoan rất sợ ca ca của y. Với lại bộ dáng Thanh Lạc đánh đá thế này còn A Đoan thì giống như tiểu tư, chắc thường ngày hắn cũng không đối đãi tốt lành gì với y.

Nghĩ đến A Đoan phải chịu mắng nhiếc, khóe mắt chắc đã đỏ hoe đến đáng thương, hắn hận không thể chạy ngay tới bên y thì làm gì có tâm tình để ý đến Thanh Lạc.

“Chỉ là một cái áo thì có gì quan trọng? Hà tất tức giận vì chuyện vặt vãnh này. Ở đây là một trăm lượng, ngươi tới Thịnh Đức môn đảo một vòng đi, còn sợ tìm không ra bộ áo tốt hơn à?”

Cái chiêu ngân phiếu này có thể nói là vạn phần linh nghiệm, đôi mắt phượng của Thanh Lạc thiếu điều trợn tròn ra: “Một trăm lượng nhiều vậy? Có là xiêm y tốt nhất cũng mua được cả giỏ rồi đó.”

Lâm Tử Thông thần nhiên đáp: “Lựa mua món người thích thì nhiều đây có làm sao, người vui là được rồi.”

Trước giờ Thanh Lạc chưa từng thấy qua khách làng chơi nào hào phóng đến vậy, hần gần như nín thở cầm lấy một trăm lượng kia mà xun xoe cười: “Mà cũng phải, quần áo của ta đã cũ kỹ hết, thật sự không còn mặc được nữa. Với lại A Đoan cũng muốn có thêm hai bộ áo, một trăm lượng này vừa đủ, vừa đủ rồi.”

Hần sợ Lâm Tử Thông đổi ý nên vội vàng phóng ra cửa.

Đi tới cửa lớn thì chạm mặt một người, cả hai suýt nữa đã va vào nhau.

“Ô, ta còn tưởng là ai, thì ra là Thanh Lạc. Hấp tấp như vậy chắc có chuyện khẩn chứ gì? Không biết còn tưởng người vội đi đâu thai chứ.”

Nghe tiếng nói ngúng ngoẩy này thì biết còn ai ngoài Cẩm Tâm. Thanh Lạc đang cao hứng nên cũng không muốn cãi cò với hần, phe phẩy ngân phiếu trong tay, về mặt thì ngênh lên.

“Còn tưởng gì, hóa ra là tờ ngân phiếu trăm lượng. Làm như chưa ai thấy qua không bằng.”

Thanh Lạc liếc xéo hần cười giòn tan: “Một trăm lượng này thì kể gì, cái hiếm thấy chính là tấm lòng của Lâm công tử kìa. Công tử thấy xiêm y của ta sờn cũ nên rút ra một trăm lượng cho ta mua áo mới, còn nhớ cả phần A Đoan nữa. Phải rồi Cẩm Tâm à, bộ áo năm trước của người đã bận qua chưa? Kiểu dáng đều cũ mềm rồi, có cần ta mua cho người không? Dù sao nhiều thế này ta cũng xài không hết.” Hần còn cố ý phát phơ tờ ngân phiếu trước mặt Cẩm Tâm nữa.

Khuôn mặt xinh đẹp ngày thường của Cẩm Tâm tức giận lên ra màu thẫm như gan heo, hung hãn quát: “Không cần!”

Đùng đùng đi ngoắt vài bước, hần quay người lại: “Bộ áo năm nay của ta đang lúc thịnh hành, người biết gì chứ?”

Thanh Lạc cười phá lên, cũng không cãi lại: hần thừa biết đạo lý không cần đánh kẻ sa cơ thất thế, lỡ bị cần phập lại thì đau lắm.

Bản thân và Cẩm Tâm đánh nhau bao lâu mà chưa bao giờ thắng vẻ vang thế này. Chân mày thon dài của Thanh Lạc vênh cao tràn đầy đắc ý. Hần hất mặt hệt như tướng quân vừa thắng trận trong khúc khải hoàn, sảng khoái rảo bước đi mất.

Dưới tán râm hàng cây tử đằng, rốt cuộc Lâm Tử Thông cũng tìm được A Đoan. A Đoan đang đứng rũ đầu, nghe có người gọi thì vội vàng đưa tay áo lau mặt mới quay sang.

“Lâm công tử.” Giọng y vẫn còn chút nghẹn ngào, vầng mắt lại ửng đỏ, hiển nhiên vừa mới khóc xong.

Lòng Lâm Tử Thông đau xót hỏi: “Người khóc sao?”

“Không, không có. Công tử tới tìm ca ca ta sao? Huynh ấy...”

Lâm Tử Thông mau mắn ngắt lời y: “Ta đuổi hần đi rồi, ta tới là tìm người... Chuyện xiêm y kia ta biết rồi, có phải người bị ca ca trách mắng không?”

A Đoan thốt lên: “Công tử cũng biết rồi à?” Ngập ngừng chốc, y lại tiếp: “Thật ra ca ca đối với ta rất tốt. Trước đây huynh ấy không có vậy, con người rất đổi ôn hòa, nhưng mấy năm nay thật không như ý nên tính tình mới gắt gỏng vậy.”

Dù y chỉ mang máng nhớ những chuyện lúc nhỏ nhưng biết rõ huynh trưởng rất yêu thương mình. Về sau, Thanh Lạc bị đưa đến chỗ kỹ viện này, mấy năm sau hai huynh đệ mới gặp lại nhưng tình cảm thân thiết trước đây đã không còn.

Còn nhớ rõ, trước khi mẹ chết đã nắm chặt tay y mà nói: Số của huynh trưởng con là mệnh khổ, là chúng ta đối đãi không tốt với nó. Mai này huynh trưởng có đối đãi tệ bạc với con thế nào thì tuyệt đối đừng trách nó, sự thật là cha mẹ đã mắc nợ nó... Dứt lời, dứt lời rồi mẹ chực khóc.

Y luôn ghi nhớ những lời này của mẹ, mỗi khi bị huynh trưởng lạnh nhạt thì chỉ thầm đau trong lòng mà không dám oán hận gì. Dù sao huynh trưởng cũng không có bỏ y, chẳng phải sao?

Trông thấy y còn xuất thần, Lâm Tử Thông chỉ nghĩ y đang đau khổ nên muốn làm y vui lên: “Đừng buồn nữa, ta có thứ này hay lắm, đi theo ta.”

Hắn thản nhiên kéo tay A Đoan rồi lại giật mình khi cảm nhận bàn tay thô ráp chai cứng kia, ngẩn người buông tay ra. Lúc này hắn mới chú ý tay A Đoan toàn những vết chai lì.

Hắn buột miệng: “Có phải ca ca ngươi tệ bạc với ngươi lắm không? Mọi chuyện vất vả đều sai ngươi làm à?”

A Đoan ngơ ngẩn, khẽ xoa bàn tay mình gượng cười: “Công tử thấy tay ta thô ráp à? Ta cũng có phải cô nương khuê các đâu, cần tay mịn màng làm gì? Ta là thứ vô dụng, chuyện gì cũng phải nhờ ca ca nuôi, nếu chút chuyện này còn không làm được thì đúng là ăn hại rồi.”

Mấy lời giải thích của y cũng không dập tan được cơn giận ngút trời của Lâm Tử Thông. Hắn nhớ tới đôi tay mềm mại nõn nà của Thanh Lạc, nếu so hai đôi tay thì càng nổi thêm tính hà khắc của Thanh Lạc và nỗi khổ cực đáng thương của A Đoan. Hắn kèm chế cơn giận: “A Đoan, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi ca ca mình sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Đoan ảm đạm, khẽ đáp: “Ta nói rồi, ta là kẻ vô dụng, cái gì cũng không biết, cái gì cũng làm không nên thân. Trước đây mấy ngày, ca ca cất công dốc sức đưa ta đi học nghề ở chỗ Tạ chương quỹ, có điều chưa được mấy ngày ta đã chạy về. Xem ra đời này ta cũng chẳng làm nên chuyện gì được.”

Lâm Tử Thông an ủi: “Học nghề vừa vất vả lại không có tiền đồ, không học cũng chẳng sao.”

A Đoan khẽ lắc đầu: “Thật ra vất vả không đáng gì, dù sao ta ở đây cũng đều giống nhau, nhưng khổ nỗi...”

“Khốn nỗi gì?”

Có điều A Đoan không chịu nói.

A Đoan càng không nói thì Lâm Tử Thông càng muốn biết, gắng hỏi mãi y mới ấp úng nói ra. Không nghe thì thôi, chứ vừa nghe là lửa giận trong lòng hắn đã bùng nổ.

Lúc trước biết Thanh Lạc bạc đãi A Đoan, dù hắn rất bất mãn nhưng còn ngại Thanh Lạc là huynh trưởng của A Đoan nên cũng không nói gì. Với A Đoan mà nói, suy cho cùng hắn cũng chỉ là người ngoài. Nhưng giờ nghe tên Tạ chương quỹ kia từng muốn cưỡng bức A Đoan thì thử hỏi khẩu khí này làm sao nuốt xuống nổi? Hắn còn mang hết cơn oán hận Thanh Lạc trút hết lên người tên họ Tạ kia.

Trong lòng hắn suy tính, hôm khác muốn cho A Đoan một sự kinh hãi bất ngờ.

Lâm Tử Thông nói chuyện với A Đoan thêm chốc nữa, dỗ dành y hết buồn rồi hắn mới trở lại Noãn Âm các.

Đằng xa đã thấy có người đứng canh ngoài Noãn Âm các, thấy hắn quay về liền tiến lên đón. Lâm Tử Thông nhớ người này cũng là tiểu quan trong Cẩm Xuân viên, hình như gọi là Cẩm Tâm, cũng có chút danh tiếng thì phải. Lần đầu hắn tới đây, tên bảo đầu kia còn nhiệt tình đề cử người này cho hắn.

“Lâm công tử.” Cẩm Tâm thong thả thi lễ, nở nụ cười rạng rỡ như hoa.

Lâm Tử Thông nhíu mày: “Cẩm Tâm công tử, có việc sao?” Hắn cũng phải thừa nhận Cẩm Tâm này quả là một thiếu niên rất tuấn tú, đáng tiếc lại hết như tên Thanh Lạc kia, đã bị son phấn và mùi tiền thô tục ám như con buôn.

Mặt nhẵn của Cẩm Tâm lả lướt như tơ: “Chẳng lẽ không có việc gì thì không gặp công tử được sao?” Thân người hần hệt như không xương sống, không cần gió thổi đã tự ngã vào người Lâm Tử Thông.

Một bàn tay hần vờn mấy sợi tóc mai của Lâm Tử Thông lại vừa uốn giọng: “Lâm công tử vào Cẩm Xuân viên chúng ta lâu vậy mà ta không có cơ hội nói chuyện với công tử được lần nào. Không lẽ Thanh Lạc hay ho tới nỗi trong mắt công tử không thấy ai khác sao?”

Lâm Tử Thông thâm nghĩ, quả thật có một người đã chiếm trọn tâm tư của ta nhưng cũng không phải người mà mà người nói đến. Hắn không muốn dây dưa với tên tiểu quan này nên lách mình ra, thân người Cẩm Tâm liền ngã về sau.

“Áy da Cẩm Tâm, đừng lo, có muốn ta đỡ người không?”

Cẩm Tâm loạng choạng mấy bước, gắng sức giữ vững dáng ngã cực kỳ khó coi của mình mới quay lại coi ai đang nói mớ. Vừa thấy thì mặt hắn đã đỏ gấc lên — Thanh Lạc đang dợm cười, trông như nửa giận nửa không đứng cách đó không xa.

Cái thứ xấu xa này cũng ra mặt rồi!

“Ta biết xương cốt của người lỏng lẻo, bạ đâu cũng thích dựa. Có điều không phải chỗ nào cũng tùy tiện dựa được đâu, cẩn thận gãy lưng đó.”

Cẩm Tâm đã trộm hút gà mà còn mất cả nắm gạo, trong lòng bức bối không thôi, giờ nghe tên kia nhạo báng thì còn nhịn được sao? “Ta thích dựa chỗ nào mà quyền của ta, tới phiên người dạy đời sao?”

“Người quyền rũ nam nhân của ta thì ta phải xen vào.”

“Nam nhân của người? Chỗ nào ghi người ta là nam nhân của người? Người cũng không biết đi soi bản mặt mình đi, lớp nhẵn chất đồng rồi kìa...”

Hai người bọn họ chí chóc qua lại khiến Lâm Tử Thông kẹt giữa phải vòng qua chiến trường, đi về Noãn Âm các nghỉ ngơi.

Hắn vừa đi vừa âm thầm lắc đầu, quả nhiên xưng quán là cái chỗ hạ lưu đồi bại, mà nam xưng quán còn tệ hại hơn thế. Trông hai tên nam tử khoe mào tranh giành tình nhân hệt mấy người đàn bà đánh đá, thật khiến người ta chướng tai gai mắt mà.

Không được, trước khi A Đoan cũng bị vướng bẩn, hắn nhất định phải mang y rời khỏi nơi này!

Nếu nói cuộc sống ở Cẩm Xuân viên giống như ao tù nước đọng thì không nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Lâm Tử Thông đã khuấy động mặt nước nhàn tản này. Ít nhất trong lòng A Đoan cảm giác như vậy.

Từ khi ra đời đến giờ, chưa bao giờ y gặp được người giống Lâm Tử Thông vậy. Tướng mạo thì anh tuấn, khí chất lại cao sang, cách ăn nói rất nhã nhặn, cử chỉ đầy nho nhã lễ độ. Cái khó tin nhất là người đó lại hết mực quan tâm tới một kẻ thấp kém như y.

Mỗi lần nghĩ đến người đó, A Đoan không tự chủ được mà mỉm cười. Y bắt đầu ôm ấp hy vọng Lâm Tử Thông sẽ ở mãi nơi này không rời xa. Nhưng suy ngẫm cũng biết đây là chuyện viễn vông, có ai lại ở luôn trong kỹ viện chứ?

Gần đây lúc nào A Đoan cũng nằm mộng, y mơ Lâm Tử Thông sẽ nói rằng hắn đến Cẩm Xuân viên này là vì chính y. Khi thức dậy, y cười thầm bản thân hay mơ mộng hão huyền, nhưng không kèm được lòng mà mong đây là sự thật.

“A Đoan, người làm gì nhìn tường cười ngớ ra đó? Mau theo ta coi, xảy ra chuyện rồi.”

Nghe tiếng sốt ruột của tiểu Cửu gọi giật hồn lại, A Đoan có hơi sửng sốt: “Có chuyện gì sao?”

“Tạ chưởng quỹ tới rồi.” Cơn kinh hãi này của A Đoan tuyệt không phải chuyện nhỏ, phản ứng lập tức là: Ông ta tới bắt ta trở về! Gương mặt nhỏ nhắn của y tái mét, liền hoảng loạn muốn chạy vào nhà trong trốn.

“Đừng trốn, đừng trốn mà, không phải ông ta tới bắt người về mà là tới đây tạ tội đó.”

“A?” Nhất thời A Đoan thấy choáng váng, còn tưởng mình nghe nhầm.

Tiểu Cửu hăng hái kể vanh vách, nước miếng nước mồm văng tứ phía. Hóa ra hắn đang đứng giữ cửa, đột nhiên nghe chiêng trống đánh vang trời nên tò mò ra cửa xem thì thấy Tạ chương quỹ của tiệm đồ cổ vác bộ mặt đấng chất như khổ qua, dẫn một đoàn nhạc công đi tới hướng này. Dĩ nhiên đằng sau có không ít người hiếu kỳ chạy theo xem chuyện náo nhiệt.

Tên Tạ chương quỹ bước vào cửa, còn chưa nói gì đã hô lên muốn gọi A Đoan ra. Ban đầu tiểu Cửu cũng nghĩ hắn đến gây chuyện, vừa tính báo cho A Đoan hay thì Thanh Lạc đã vọt ra.

Ngày thường Tạ chương quỹ đến Cẩm Xuân viên nghênh ngang hết biết mà lần này lại khúm núm vậy, mặc Thanh Lạc có chì chiết xua đuổi thế nào hắn cũng không chịu đi, luôn miệng bảo phải gặp A Đoan nhận lỗi. Sau đó, hắn sốt ruột lên rồi quỳ xuống cái ịch.

“Người mau ra đi, bên ngoài nhiều người vậy hắn cũng không dám giở trò đâu. Người mà không đi, chỉ sợ hắn quỳ tới tối cũng không chịu đi.”

A Đoan nghe thì thấy khá thú vị, cơn sợ hãi cũng giảm dần còn sự tò mò lại tăng lên. Y lẻo đẻo theo tiểu Cửu ra tiền viện.

Ngoài tiền viện đã có đông nghẹt người vây kín, tiếng chiêng trống vẫn gõ rền rã. Mọi người vừa thấy nhân vật chính đến liền dạt ra cho A Đoan vào trong.

Vốn A Đoan vẫn còn sợ sệt, nhưng thấy Thanh Lạc đứng bên cạnh thì cũng vững lòng.

“A Đoan thiếu gia, cậu tới rồi!” Vừa thấy A Đoan, Tạ chương quỹ hết như thấy cứu tinh, bổ nhào tới quỳ rạp xuống đất, “Là ta không tốt, thấy thanh niên mỹ mạo, tâm tính hiền lành như cậu thì lại nổi lòng gian tà. Ta đã biết sai rồi, cầu xin thiếu gia tha thứ cho ta!”

A Đoan chưa khi nào tận mắt chứng kiến loại chuyện này nên cứ ngơ ngác, không biết làm sao mới phải.

Tạ chương quỹ thấy y không nói lời nào thì tưởng y còn chưa nguôi giận, hắn cắn răng tự vả mình mấy cái rõ to: “Ta đáng chết! Ta không phải là người! Ta là thứ háo sắc! A Đoan thiếu gia, lòng dạ cậu hiền lành, xin hãy tha cho ta đi.”

Mỗi câu hắn lại tự tát mình một cái, tiếng vả chan chát không hề giả tạo chút nào. A Đoan nghe mà kinh hãi liền vội nói: “Ta tha thứ cho ông, ông đứng lên trước đi.”

Tạ chương quỹ cuống quýt nói lời cảm tạ rồi lại móc một túi bạc đưa cho Thanh Lạc: “Đây là số bạc bái sư của A Đoan thiếu gia, trọn đủ ba mươi lượng, còn ba mươi lượng kia là ta bồi tội, tổng cộng là sáu mươi lượng bạc trắng.”

Thanh Lạc nhận bạc mà ngạc nhiên: “Chẳng phải số bạc kia ta đã đòi lại rồi sao?”

Mặt mày Tạ chương quỹ xấu hổ: “Thanh Lạc thiếu gia có điều không biết, hôm đó thiếu gia vừa ra cửa ta đã sai một gã tiểu nhị bịt mặt giật lấy bạc của cậu.”

“Thì ra là người! Giỏi cho lão già nhà người, cái thứ bủn xỉn, dấm khi dễ qua mặt ta!” Hắn còn chưa dứt lời Thanh Lạc đã nổi giận đùng đùng, thẳng chân đá Tạ chương quỹ một đạp.

Ngày thường tên Tạ chương quỹ kia cũng coi là nhân vật có thể diện, lúc này chỉ vì một vị có lai lịch lớn ép buộc nên hắn mới dẹp bỏ sĩ diện mò tới cửa nhận lỗi. Hắn tự tát mình thì không sao, nhưng bị một đứa tiểu quan như Thanh Lạc đánh trước mặt mọi người thì bảo nuốt sao cho lọt? Hắn phẫn nộ quát: “Ta đã nhận lỗi rồi. Người... người không cần được đằng chân lân đằng đầu vậy!”

Tính tình của Thanh Lạc càng gặp mạnh thì càng cương, bình sinh không bao giờ chịu để người ta ức hiếp, hắn vênh mặt lại: “Vậy thì sao? Thứ hành vi của người không đáng đánh à?” Nước bọt lại văng vào mặt Tạ chương quỹ.

Tạ chương quỹ tức giận đến run người, vung tay lên tính đánh cho thứ hạ nhân này biết mặt, đột nhiên một tiếng quát nghiêm nghị truyền ra từ đám đông: “Họ Tạ kia, người dám!”

Không biết khi nào Lâm Tử Thông đã xuất hiện trong đám đông, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua khiến Tạ chưởng quỹ tức khắc như bong bóng xì hơi: “Đáng đánh, đáng đánh lắm.”

Thấy hắn chịu thua, Thanh Lạc cũng hiểu đạo lý thấy êm thì thôi nên khoát tay: “Biết sai là tốt rồi, coi người còn dám qua mặt ta nữa không? Cút đi!”

Tên Tạ chưởng quỹ được xá lệnh thì vội vàng kêu đám nhạc công rồi cụp đuôi chạy mất.

“Được rồi, được rồi, giãn tường rồi, ngày mai hãy xem chuyện hay nữa.” Thanh Lạc thấy cả đám người còn đứng đó thì xua tay đuổi đi hết. Trước giờ ai cũng e dè tính tình mạnh mẽ của hắn, tuy coi chưa đã nhưng cũng rầm rập tan ra.

Thanh Lạc đến trước mặt Lâm Tử Thông nói: “Sao người mới quát một tiếng tên họ Tạ kia đã yên phận rồi? Có phải người dùng thủ đoạn gì ép hắn tới sao?”

Lâm Tử Thông chỉ cười mà không nói gì.

Còn một chuyện Thanh Lạc nghĩ mãi không ra: “Sao người lại biết chuyện của Tạ chưởng quỹ?”

“Là đêm đó người nói ta hay, quên rồi à?”

Thanh Lạc nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đêm đó hắn nói đủ chuyện bản thân và gia đình với Lâm Tử Thông, việc này rốt cuộc có nói hay không lại không nhớ rõ lắm, chắc là rồi cũng nên. Có điều sao Lâm Tử Thông lại để ý như vậy? Có thể khiến Tạ chưởng quỹ tới tận nơi nhận lỗi thì chắc phải tốn không ít công phu rồi.

“Sao phải hao tâm tổn trí tới vậy?”

“Người nói thử xem?” Lâm Tử Thông khẽ cười, ánh mắt hắn lướt qua Thanh Lạc, nhìn về phía A Đoan rồi từ tốn gật đầu.

Trong lòng A Đoan đánh thót một cái đã hiểu ra dụng ý của hắn. Y chỉ thấy niềm vui mãnh liệt chưa bao giờ có dâng trào trong lòng, thầm muốn thét toáng lên rằng: Người đó là vì ta, vì ta nên mới làm vậy!

Thanh Lạc đứng giữa, còn đang ngỡ ngàng cúi đầu kinh ngạc nên không nhìn ra ánh mắt hai người họ lúc đó. Không biết hắn nhớ ra điều gì, khóe miệng lại chậm rãi mỉm cười vui sướng.

Chú thích:

[1] Ôn nhu hương: Ý nói sự đắm chìm trong sắc đẹp. Cụm từ này xuất xứ từ chuyện của Triệu Phi Yến ở thời hôn quân Hán Thành đế nhà Tây Hán. Tóm gọn đây là mỹ nhân xuất thân từ ca vũ, vì thân người uyển chuyển nhẹ hẫng nên gọi là “Phi Yến.” Nàng ta là người có tham vọng và ham mê quyền lực, được tiến cung và sủng hạnh rồi thì lộng hành trong hậu cung. Triệu Phi Yến còn tiến cử muội muội mình là Triệu Hợp Đức vào cung mưu cho mình lên ngôi hoàng hậu. Hai tỷ muội này đã giết hại biết bao phi tần và cả hoàng hậu. Hán Thành đế ham mê sắc đẹp họ tới nỗi cho xây một tòa Chiêu Dương điện vì Triệu Hợp Đức và gọi là “Ôn nhu hương” (cõi mềm mại). Hán Thành đế còn nói: “Thà rằng ta chết già trong Ôn Nhu Hương chứ quyết không giống như Võ đế muốn tìm Bạch Vân tiên hương gì đó!” :p (Theo Baike)

[2] Đây là bài từ “Nhất tiễn mai ” – (Thuyền quá sông Ngô) của Tưởng Tiệp . Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn. (Nguồn từ Thi viện)

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Trước kia Thanh Lạc ghét nhất là phải chờ đợi, nhưng giờ hắn phát hiện, hóa ra đợi chờ cũng có cái ý vị của nó. Việc chờ đợi cũng giống như nỗi niềm giày vò ngọt ngào vậy — Miễn là người chờ là người người luôn mong nhớ.

§

“Bộ áo này của ta có đẹp không?”

Lâm Tử Thông vẫn dán mắt vào cuốn sách, không buồn ngẩng đầu lên đã đáp: “Đẹp.”

Cuốn sách bị rút ra, vẻ mặt Thanh Lạc vô cùng bất mãn: “Người không nhìn lấy một cái thì sao biết đẹp hả? Đây là dùng tiền của người mua thì cũng nên xem có đáng giá không chứ?”

“Đồ của người mua cái gì cũng đẹp...” Lâm Tử Thông có chút không kiên nhẫn bèn ngẩng đầu lên, bắt chợt trước mắt hần sáng ngời.

Toàn thân Thanh Lạc vận một bộ áo lụa màu lam như mặt hồ, bên hông thắt một sợi dây đeo màu vàng. Từ cổ tay đến gấu áo đều thêu những bông hoa vàng nhỏ nhắn, sắc màu tươi đẹp ngời ngời càng nổi thêm làn da trắng nõn ngọc ngà của hần. Thanh Lạc nhẹ nhàng xoay chuyển khiến tay áo dài rộng cũng phất phơ theo, thật sự phiêu dật rung động đến khó tả.

Nhìn Thanh Lạc hào hứng rực rỡ trước mặt, Lâm Tử Thông bất chợt nhớ đến A Đoan. Giả như A Đoan mặc bộ xiêm y này thì sẽ phong tình ra sao đây? Tưởng tượng người trong bộ áo lam kia là A Đoan thanh tú động lòng người khiến hần bất giác ngây người.

Thanh Lạc bắt gặp ánh mắt dờ dẩn của Lâm Tử Thông, chỉ nghĩ hần nhìn ra được thần thái của mình nên mừng thầm trong lòng. Hần lại hỏi: “Có đẹp không?”

“Đẹp lắm... Phải rồi, một trăm lượng kia xài hết rồi à?”

Thanh Lạc chớp mắt, nét mặt có chút đề phòng: “Hết rồi, người hỏi làm gì?”

“Không gì, thuận miệng hỏi thôi. Đúng rồi, người có mua áo cho đệ đệ không?”

Thanh Lạc thốt lên: “Cái đó... không có...”

Hần thấy sắc mặt không tốt của Lâm Tử Thông thì vội vàng biện bạch: “Hãy, đứa nhỏ như nó cần áo quần nhiều làm gì?” Kỳ thật hôm ấy hần cầm bạc tới Thịnh Đức môn đánh một vòng, cuối cùng vẫn phải cắn răng mua một bộ áo hàng trung, số còn lại đã bỏ vào túi bách bảo rồi.

Hôm nay hần cũng không cố ý lượn lờ khoe khoang trước mặt Lâm Tử Thông, thực ra là do cái bụng chết tiệt muốn bảo đối phương: Ta không có xài bạc của người lung tung, có muốn đòi lại cũng khó lắm đó. Ngay cả áo quần mình hần còn tiếc rẻ không mua thì càng không muốn tính cả phần A Đoan vào.

Nhưng Lâm Tử Thông không cho hần nói dối, trong lòng rất bức bối, thầm nghĩ một trăm lượng bạc có thể mua bao nhiêu bộ rồi? Hần lại không nỡ mua cho A Đoan một cái, người này đối đãi không tốt với A Đoan vậy, quả nhiên thái độ làm người thật đáng hổ thẹn mà! Lâm Tử Thông không muốn để lộ cơn giận nên cầm sách đọc tiếp.

Thanh Lạc thấy hần không truy cứu chuyện tiền bạc nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Hần luôn thấy lẩn tránh về chuyện bản thân nuốt chút bạc kia nên dĩ nhiên không để ý chuyện Lâm Tử Thông dường như quan tâm quá mức đến A Đoan.

Đợi một hồi, hần thấy Lâm Tử Thông đang đọc say mê, hết còn chú ý đến mình thì bĩu môi: “Ta thật không hiểu, toàn giấy trắng mực đen, một đám văn vận như nhện thì có gì đáng coi chứ?”

Lâm Tử Thông ngẩng đầu lên: “Bụng có thi thư thì bản thân cũng được hoa mỹ, sách có thể dạy người ta lễ nghi liêm sỉ, trung nghĩa hiếu đễ. Người có rảnh thì nên đọc sách nhiều chút đi.”

Thanh Lạc liếc cuốn sách một cái: “Nó biết ta mà ta không biết nó thì đọc sao đây?”

Ánh mắt hần chợt sáng lên: “Chi bằng người dạy ta đi.” Nói xong hần kẻ người sát Lâm Tử Thông.

Hần vừa mới tắm rửa xong nên còn đọng chút mùi hoa đình hương đầu xuân, hiện giờ thân người tỏa ra hương thơm thanh nhã làm người người thấy tâm tình xao xuyến.

Mà gương mặt hần gần như áp sát mặt Lâm Tử Thông, đuôi mắt phượng thon dài kia ghé trông đối phương, bờ môi gợi lên nụ cười khê khàng toát ra nét mềm mại xinh đẹp khôn tả — giả như có thể dùng mềm mại xinh đẹp mà hình dung cho nam nhân. Đại khái hần cũng biết sở trường của mình, lúc chải đầu đã vô tình sót lại mấy sợi tóc bông bênh càng tăng thêm vài phần ý vị.

Bỗng nhiên Lâm Tử Thông thấy cả người khô nóng. Hắn là một thanh niên bình thường, bởi vì quan hệ làm ăn nên cũng đã từng chơi kỹ, lúc này vì gặp A Đoan nên mới tự kiềm lại. Có lẽ do cảm dục đã lâu nên giờ đối mặt với sự khiêu khích vô tình của Thanh Lạc, hắn lại không kiềm lòng được.

Hắn định thần lại rồi tự nhủ: Bình tĩnh đi, tên này là hạng tướng lưu mà còn là huynh trưởng của A Đoan nữa, nếu người có quan hệ xác thịt với hắn thì sau này ăn nói sao với A Đoan đây?

Nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, hắn đứng bật lên.

Thanh Lạc bị bất ngờ nên loạng choạng về sau mấy bước, thất thanh bảo: “Sao người...”

Chỉ thấy Lâm Tử Thông quơ lấy áo choàng khoác lên người Thanh Lạc: “Sương xuân còn lạnh lắm, người ăn mặc phong phanh vậy cần thận cảm lạnh đó. Trời cũng không còn sớm nữa, người về đi.”

Không phân trần gì hắn đã đẩy Thanh Lạc ra ngoài, tới khi Thanh Lạc nhận ra thì hắn đã đóng cửa cái rầm rôi.

Thanh Lạc tức tối giậm chân thành thịch: “Họ Lâm kia, ý người là gì hả? Người có phải nam nhân hay không? Người bao ta mà không thèm làm gì, rõ ràng là người coi thường ta mà!”

Nhưng mặc hắn gào thét thế nào Lâm Tử Thông đã quyết tâm bỏ ngoài tai, cũng không thèm mở cửa.

La vài tiếng thì Thanh Lạc thấy hết hứng, lại sợ làm trò cười cho kẻ khác nên đành thôi.

Trong lòng hắn hậm hực vô cùng. Lúc hắn mới ra nghề, có biết bao khách muốn nghe hắn nói hay xem hắn khiêu vũ đều phải tốn tới mấy trăm lượng bạc chứ đừng nghĩ là đụng tới hắn. Nhưng bây giờ tuổi tác càng lớn, nhan sắc dần suy nên hắn không còn rạng rỡ như xưa. Mắt trông thấy trước cửa luôn vắng vẻ, thường xuyên trở thành trò cười của lũ Cẩm Tâm thì hắn càng ngày càng thiếu tự tin về nhan sắc bản thân.

Hiện tại xuất hiện một Lâm Tử Thông làm hắn được huy hoàng một phen trước mặt mọi người. Vậy mà tên Lâm Tử Thông này chưa bao giờ gọi hắn ngủ cùng, trong lòng hắn thấy kỳ quái lại có chút bất an, tựa như Lâm Tử Thông có mục đích riêng chứ không phải là vừa mắt hắn.

Lần bị cự tuyệt này ngoại trừ xấu hổ, hắn còn có một linh cảm sợ hãi: Chẳng lẽ ta đã già đến mức gặp người thì bị người ghét bỏ, không còn gì nữa sao? Vậy hắn còn có thể ở lại Cẩm Xuân viên được bao lâu đây?

Hắn rụt vai như rét run cả người, kéo áo choàng sát người hơn.

Lập tức nhớ đây là áo choàng của Lâm Tử Thông. Trong lòng hắn hậm hực bèn kéo áo xuống vắt vào bụi hoa, đoạn bước mau ra khỏi Noãn Âm các.

Băng qua khách phòng, đang tính về chỗ mình thì nghe tiếng nói từ đằng sau: “Ồ kia, không phải là Thanh Lạc sao? Gấp gấp vậy tính chạy đâu đó?”

Thanh Lạc quay đầu lại, thấy người mới tới tướng tá phốp pháp, mặt mày láng bóng như cái bánh bao thịt mới ra lò. Hắn nhận ra người này là chủ của Nguyệt Phù lâu. Trước kia khi bản thân còn là hồng bài mỗi đêm hắn đều đến ủng hộ, hiện giờ người đang lên là Cẩm Tâm thì hắn lại mau mắn nâng húng Cẩm Tâm.

“Quách lão bản, quả thật đã lâu không gặp, phiền ngài còn nhớ đến ta. Có chuyện gì sao?” Thanh Lạc đang buồn bực nên tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng lại đang lầu bầu.

Cái “bánh bao thịt” kia như hoàn toàn không nhận ra sự lạnh lùng trong lời nói của Thanh Lạc, hắn đảo quanh mấy vòng rồi tắc lưỡi tán thưởng: “Thanh Lạc, không gặp một thời gian người càng lúc càng lớn đó. Bộ xiêm y này khoác trên người người thật sự xinh đẹp lắm.” Vừa nói mà hắn một bên còn động tay động chân.

Thanh Lạc cười lạnh: “Quách lão bản thật biết nói đùa, bây giờ ta vừa già vừa xấu, sao so được với Cẩm Tâm đang thanh xuân phơi phới chứ?”

“Bánh bao thịt” lại ngẩng ngó hắn mấy lượt, đích thật thấy hắn không còn nét lả lướt mềm mại khi thiếu niên nữa — Tuy đương thời thói nam sắc đang rất thịnh, nhưng đám khách ăn chơi vẫn luôn xem tiểu quan như một dạng kỹ nữ khác mà thôi. Các tiểu quan vẫn mưu sinh dựa vào nét đẹp thanh tú xinh xắn, mà

tiểu quan lớn tuổi không còn nét mềm mại đáng yêu của nữ tử dĩ nhiên khó hấp dẫn khách. Nhưng đêm nay hần ngắm Thanh Lạc lại thấy một phong vị khác, càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng trông càng vừa mắt nên nước miếng đầy mồm cười xởi lởi: “Người và Cẩm Tâm là hai loại phong tình khác nhau, không giống nhau, không giống nhau mà.”

Không hiểu sao nghe được lời của hần Thanh Lạc lại thấy dễ chịu đôi chút. Hần có chút vui lên, đưa mắt nhìn “bánh bao thịt” cười: “Quách lão bản, chẳng phải ngài vẫn một lòng một dạ với Cẩm Tâm sao? Không đi tìm Cẩm Tâm của ngài, sao lại rảnh rỗi theo ta tán gẫu vậy?”

“Hây, chỗ Cẩm Tâm đang có khách, hần bảo lát nữa mới theo ta được.”

Ánh mắt Thanh Lạc lóe lên: “Khách nào mà ghê gớm vậy chứ? Cẩm Tâm này thật cũng không biết tốt xấu, chỉ với tình nghĩa của Quách lão bản đối với hần thể nào cũng nên hầu hạ ngài trước mới phải.”

Một câu kia đã nói hết nỗi lòng của “bánh bao thịt,” hần thở dài một hơi: “Phải đó, cái đứa Cẩm Tâm này, coi ta đã cưng chiều nó biết bao chứ hả?” Hần kéo tay Thanh Lạc: “Thanh Lạc à, người có chịu an ủi ta không?”

Thanh Lạc nhoen cười: “Nhưng mà bộ dáng ta thế này, chỉ sợ Quách lão bản nhìn rồi lại chán ghét thôi.”

“Sao có chuyện đó được?” “Bánh bao thịt” dứt lời thì thò bàn tay toàn thịt vào xuân sam mỏng manh của Thanh Lạc.

Thanh Lạc liền nhũn người mà ngã vào, tay ôm lấy cổ của “bánh bao thịt.” Cái thân béo ú kia mò mẫm làm hần thấy ghê tởm, nhưng đồng thời hần cũng đã quyết định. Tuy lão già này hạ lưu đáng khinh nhưng cũng là thứ hần “phỗng tay trên” từ tay Cẩm Tâm, nghĩ tới đây hần đã thấy chút kiêu hãnh rồi.

Đi đường, hai người không ngừng thân mật lả lơi với nhau, cũng gặp không ít tiểu quan và khách ăn chơi. Những người này đang cười, “bánh bao thịt” cũng cười mà cả Thanh Lạc cũng tươi cười. Không biết tiếng đàn sáo nơi đâu vang vọng lại, rõ ràng là giai điệu vui tươi mà khi lẫn trong tiếng cười đùa mụ mẫm nơi đây, chẳng hiểu sao khiến người ta thấy có chút bi thương quạnh quẽ.

Trời vừa tờ mờ sáng Thanh Lạc đã ngồi dậy, không để ý “bánh bao thịt” gắng níu lại hần đã đi khỏi — Tiền đã vào tay, dĩ nhiên “bánh bao thịt” này không còn điểm hấp dẫn với hần nữa.

Hần về phòng mình lại không thấy A Đoan đâu, thầm nghĩ đứa nhỏ này không biết chạy chơi đâu nữa rồi cũng không màng đến. Vội vàng rửa mặt chải đầu, tẩy hết dấu hoan ái đêm qua xong hần lại chạy đến Noãn Âm các. Đâu ngờ trong Noãn Âm các cũng không thấy ai.

Dù sao thường ngày Lâm Tử Thông có rất nhiều chuyện xã giao nên đa phần cũng không có đây. Mỗi lần vậy Thanh Lạc đều mừng hóm vì được nhàn hạ về ngủ thêm. Hần không cho A Đoan ngủ nướng mà mình thì mặt trời chưa lên đỉnh đầu cũng đứng hồng ngồi dậy.

Vừa mới ngả lưng đã nghe tiếng người ngoài cửa: “Thanh Lạc công tử, có áo quần cần giặt không vậy?”

Thanh Lạc hớn hở khoác áo bước xuống giường: “Hong cô, cô trở lại rồi.”

Chỉ thấy ngoài cửa là một lão phụ vận thanh y, sắc mặt đã có nếp nhăn, có điều Thanh Lạc biết bà cũng chỉ ngoài bốn mươi là cùng. Lão phụ cung kính khom người chào hần, sắc mặt tươi như cúc nói: “Phải đó, Thanh Lạc thiếu gia. Ta mà không trở lại chắc quần áo dơ chất đống thành núi trong viên rồi, lão cha không đuổi ta được đâu.”

“A Khoan hết bệnh rồi sao?”

Hong cô cười khổ sở, thở dài: “Bệnh lao mà, khi nào thì khá hơn chứ? Cứ kéo dài một ngày đỡ một ngày thôi. Không nói chuyện này nữa, Thanh Lạc thiếu gia có quần áo cần giặt không?”

Thanh Lạc sững sờ một chút: “Cô chờ đó, ta đi lấy đã.”

Chốc sau hần mang ra mấy bộ áo: “Hết bốn bộ cả, cô kiểm đi. Cái này thì cho cô.” Hần dúi vào tay Hong cô một thứ.

Hồng cô giơ tay ra, thấy thỏi bạc thì hốt hoảng: “Ta không thể nhận bạc này được...”

Thanh Lạc gấp bàn tay rút rề của bà lại, cương quyết bảo: “Đây là cho A Khoan mua kẹo ăn, có phải cho cô đâu, từ chối cũng không tới phiên cô.”

Hồng cô biết một khi hấn đã quyết định thì bất luận ra sao cũng không đổi ý, bà thở dài: “Mấy năm nay đều do cậu giúp đỡ cho ta, trong lòng ta thật sự...”

“Cô đừng nói vậy.” Thanh Lạc vội ngắt lời bà, “Năm đó ta còn trẻ, không hiểu chuyện nên luôn bị lão cha trừng phạt. Cũng may nhờ có cô thường xuyên đưa cơm nước, giờ tới lượt ta chiếu cố cô lại thì có gì không đúng?”

“Tuy nói vậy, nhưng hai năm nay cậu cũng có dư dả gì đâu...”

Thanh Lạc cười nói: “Mấy ngày nay cô vắng mặt nên không biết, giờ ta đang hầu hạ một người khách rất có tiền, ra tay cực kỳ hào phóng.”

Hồng cô nói: “A, thật ra ta có nghe dì Phượng kể, vị khách kia còn sửa trị tên Tạ chương quỹ tiệm đồ cổ để trút giận cho cậu nữa phải không? Người đó cũng quan tâm đến cậu lắm, Thanh Lạc công tử, vận may của cậu tới rồi đó.”

Thanh Lạc bĩu môi: “Ta thấy căn bản trái tim hấn không có hướng về ta, cô có biết không? Hấn bao ta lâu vậy mà chưa đụng tới thân thể ta lần nào hết!” Nhớ tới chuyện tối qua, hấn còn hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Hồng cô suy nghĩ một hồi thì lên tiếng: “Ta thấy cũng không hấn, nếu trái tim hấn không hướng về cậu thì sao lại chịu vung tay chi ra số tiền lớn vậy? Rồi sao lại bằng lòng xuất đầu lộ diện vì cậu? Ta cũng xuất thân từ chốn trăng gió này, mấy người khách chơi kỹ này ấy hả, lúc yêu cậu rồi thì cái gì cũng tốt mà khi hết yêu thì cả đồng xu cũng bủn xỉn nữa. Ta nhớ năm đó ta ở Thiên Hương lâu, có một tỷ muội cũng đón một vị khách rất kỳ quái, lúc nào cũng tìm nàng ấy nói chuyện phiếm nhưng trước sau vẫn không chịu chạm vào nàng ta...”

“Sau thì thế nào?”

“Về sau ấy hả, người đó chuộc thân cho nàng ấy rồi rước về nhà làm thê tử. Sau đó muội ấy nói lại với ta, hóa ra người kia không chịu chạm vào nàng là do rất thích nàng.”

Thanh Lạc trợn trừng đôi mắt phượng: “Lại có quái nhân vậy sao?”

Rồi hấn bật cười: “Cả đời ta toàn gặp chuyện xúi quẩy, ở đâu có việc tốt vậy rơi xuống đầu ta được? Hay, ta vẫn cứ thực dụng chút, tích cóp số tiền lo cho nửa đời sau thì hơn. Xem ra ta cũng không ở Cẩm Xuân viên được bao lâu đâu.”

Quả thật, lời nói của Hồng cô có sức mê hoặc vô cùng to lớn đối với bất cứ ai xuất thân từ thanh lâu. Tuy Thanh Lạc luôn miệng bảo không tin nhưng trong lòng luôn bất giác nhớ đến từng lời nói cử chỉ, nhất cử nhất động quen thuộc trước giờ của Lâm Tử Thông.

Nói hấn có tình thì như không giống, mà bảo vô tình thì lại như mơ hồ có chút tình ý bên trong. Thanh Lạc cũng xem như nhìn qua biết bao kẻ nhưng người như Lâm Tử Thông vậy đúng là lần đầu mới gặp. Trước kia hấn đều nhìn thấu mục đích bọn nam nhân tiếp xúc mình, tất cả đều không ngoại lệ là ham muốn thân thể và sắc đẹp của hấn. Hiện giờ nhan sắc hấn dần phai thì những kẻ đó cũng như ruồi nhặng trong tiết đông, lần lượt biến mất hết. Hiển nhiên Lâm Tử Thông không giống vậy...

Lần đầu tiên, Thanh Lạc vì một người nam tử, một khách làng chơi mà lòng dạ rối bời chẳng chớp mắt được.

Đột nhiên hấn ngồi dậy, khoác áo vào rồi đi về hướng Noãn Âm các — Biết rõ ràng Lâm Tử Thông không có trong đó nhưng hấn vẫn muốn đi xem, có lẽ cảm thấy nếu nhìn một cái sẽ yên lòng hơn.

Lúc bước qua cửa nguyệt lượng ngăn cách tiền viện và hậu viện, hần mơ hồ nghe có tiếng rất khẽ dưới cây tử đằng. Do mấy hàng cây chắn ngang nên hần không trông rõ bèn lên tiếng hỏi: “Ai đó?” Nghĩ thầm ban ngày ban mặt thế này, có tán tỉnh cũng không thể mò tới đây được.

Cẩn thận bước gần lắng tai thì chợt nghe tiếng mèo kêu lên làm hần bật cười: “Ra là mèo hoang, trốn đó dọa người sao?” Lại bước về tiền viện.

Chờ bóng hần khuất hẳn, đột nhiên một thanh âm truyền ra sau cây tử đằng: “Hần đi rồi.”

Đây là tiếng nói của Lâm Tử Thông.

“Dọa ta gần chết, suýt nữa huynh ấy phát hiện rồi.” Thanh âm này lại là của A Đoan.

Lâm Tử Thông phản bác: “Để hần nhìn thì sao chứ?”

A Đoan cúi gầm mặt: “Công tử là khách của ca ca, để huynh ấy thấy chúng ta ở cùng chỗ thế này không hay lắm.”

Lâm Tử Thông chau mày: “Người cũng nói bất quá hần là vì tiền của ta, sao lại có tư cách quản ta ở cùng ai chứ hả?”

A Đoan vẫn cảm thấy không ổn: “Ta phải về rồi, công tử cũng về đi kéo ca ca ta lại tìm không thấy.”

“Khoan đi đã.” Lâm Tử Thông níu tay A Đoan lại, “A Đoan, hãy thành thật nói ta biết, tại sao sáng sớm nay người lại dáo dác nhìn quanh trước cửa ta? Có phải vì đêm qua ca ca người không về, nên người sợ ta gần gũi với hần có phải không?”

Mặt A Đoan bỏ bừa lên vội chối: “Không phải!”

“Vậy người nói xem, vì sao vô duyên vô cớ lại đến Noãn Âm các hả?”

“Ta...” A Đoan vốn rất vụng về trong lời nói, trong khoảng thời gian ngắn vậy làm sao nghĩ ra câu đối đáp được.

Thấy y không ngừng lúng túng, ánh mắt Lâm Tử Thông bắt giắc cũng dịu dàng đi. Hần nhẹ nhàng cầm hai tay y lên trước ngực: “A Đoan, đến giờ đệ còn không biết sao? Ta đến Cẩm Xuân viên không phải tìm thú vui, cũng không phải vừa ý ca ca đệ, mà ta đến đây là vì chính đệ.”

A Đoan kinh ngạc sững người. Đã biết bao lần y mộng tưởng Lâm Tử Thông sẽ thốt ra những lời này, giờ thật sự nghe được lại thấy hoài nghi tại mình: “Vậy... vậy sao công tử lại muốn tìm ca ca của ta?”

“Vì ta không tìm được lý do nào để tiếp cận đệ. Với lại ta cũng muốn hỏi rõ hần một chuyện.”

A Đoan nhìn đôi mắt đầy thâm tình của Lâm Tử Thông, cảm giác chân thật này khiến lòng y thoáng chốc muốn nhảy cẫng lên sung sướng, niềm vui mừng quá đỗi làm y gần như không chịu được mà suýt ngất.

Y lấy lại bình tĩnh nhưng thanh âm hần còn run rẩy: “Công tử đừng nói bừa.” Thoắt cái y đã chạy ra khỏi cây tử đằng.

Làm sao Lâm Tử Thông lại chịu để y bỏ đi nên đuổi với theo: “A Đoan, đệ đừng trốn tránh ta.”

Hai người đang níu kéo thì một bóng người từ xa hốt hoảng chạy lại, cả hai vội tách ra.

Người kia thấy A Đoan đã kêu toáng lên: “A Đoan, người còn ở đây làm gì? Đi mau, ca ca người đang đánh nhau với Cẩm Tâm ngoài Noãn Âm các đó!”

A Đoan kinh hãi thần hồn: “Sao lại đánh nhau chứ?”

“Không biết nữa, hình như là Thanh Lạc đoạt khách của Cẩm Tâm thì phải. Người mau đi khuyên đi, ta còn phải đi tìm lão cha nữa!” Dứt lời người nọ đã chạy biến đi.

A Đoan là người không có chủ ý, vừa nghe đánh nhau lòng vừa hốt hoảng lại vừa kinh sợ, y dậm chân: “Thế nào đang yên đang lành lại đánh nhau chứ?”

Lâm Tử Thông vội tiến lên an ủi y: “Đừng sốt ruột, nói không chừng chỉ là cái vấ mà tên kia nói phóng đại thôi. Đệ cũng biết ca ca đệ hết như gà chọi xù lông dựng mào, bất cứ lúc nào cũng chỉ chóc với người ta cho được.”

A Đoan nghe hần hình dung Thanh Lạc vừa chuẩn xác lại vừa buồn cười thì không khỏi bật cười: “Đừng nói ca ca ta như vậy, chúng ta mau trở lại xem, đừng để xảy ra chuyện.”

Hai người vội vàng chạy đến Noãn Âm các, chưa bước vào cửa đã thấy cả đám tụ tập trong viện. Có ba người đang đánh nhau tán loạn, người ngoài kéo thế nào cũng không ra.

Ba người đó, một bên tất nhiên là Thanh Lạc, còn bên kia là Cẩm Tâm và tiểu tư của hần, Tử Đường. Lấy một chọi hai, dĩ nhiên Thanh Lạc không tránh khỏi lép vế, quần áo bị xé rách toạc bởi, cả khoe miệng cũng bị rạch xước. Có điều đôi chủ tớ kia cũng không khá khẩm hơn là bao.

A Đoan lo lắng cho huynh trưởng nên vội vàng nài nỉ Lâm Tử Thông: “Lâm công tử, lời ta nói không có tác dụng, công tử khuyên giải giúp được không? Ngăn họ đừng đánh nhau nữa.”

Lâm Tử Thông cười bảo: “Trước giờ ca ca đệ đối đãi đệ không tốt, giờ hần gặp báo ứng rồi. Chúng ta chỉ cần khoanh tay xem trò vui là được, tội gì phải nhúng tay vào bùn?” Hần nhìn ra cả Cẩm Tâm và Thanh Lạc đều thuộc loại yếu mềm, quyền cước gì đó cũng chỉ có hạn, cùng lắm bị thương ngoài da là cùng.

A Đoan vội nói: “Không phải đâu, ca ca không có đối xử tệ với ta, công tử hãy mau giúp huynh ấy đi.” Y đẩy nhẹ hần ra trước.

Lâm Tử Thông thấy A Đoan sắp rơi nước mắt thì mới biết y thật lòng kính mến Thanh Lạc, đành thở dài: “Đệ đó, đúng là lòng dạ quá tốt đi.” Hần bước ra giữa sân.

Mọi người đều lo can ngăn nên không ai chú ý tới hần. Chỉ nghe Cẩm Tâm vừa đánh vừa mắng: “Ngươi là thứ hồ ly già không biết xấu hổ! Bản thân được người ta bao rồi còn muốn dụ dỗ khách của ta! Hôm nay ta đánh cho ngươi chết!”

Đêm qua, Quách lão bản và Thanh Lạc rời đi có không ít người nhìn thấy, sớm đã có người chạy tới mách nước với Cẩm Tâm. Cẩm Tâm đã quyết sẽ vạch mặt Thanh Lạc trước mặt Lâm Tử Thông, làm cho hần mất cả chì lẫn chài, mà không ngờ cả hai lại oan gia ngõ hẹp đụng nhau. Hai người lời qua tiếng lại một hồi thì tiến tới quơ tay quơ chân.

Thanh Lạc bị hần bắt chẹt một phen nên mặt mày đỏ gấc cả lên, đá lại hần một cước, mồm miệng cũng không vừa gì: “Là ngươi không có bản lĩnh giữ nam nhân thì còn trách ai hả? Tối qua Quách lão bản còn nói với ta, tiếng ngươi rên trên giường y như mèo động đực vậy, chối tai muốn chết luôn.”

“Ngươi...!”

Lâm Tử Thông nghe hai người họ nói chuyện thì ít nhiều cũng hiểu ra nội tình, chân bước lên lại rút trở về. Hần vốn rất chán ghét Thanh Lạc, giờ nghe tối qua hần dụ dỗ mình không thành lại đi cầu dẫn nam nhân khác, quả nhiên là thứ vô liêm sỉ hết mức rồi! Ác cảm trong lòng ngùn ngụt, định bụng để Thanh Lạc nếm thêm chút khổ sở nên hần khoanh tay định đứng ngoài nhìn.

A Đoan mang hy vọng gửi gắm vào Lâm Tử Thông nhưng lại thấy hần không có ý định xen vào. Trông thấy mấy đờn đánh cứ không ngừng nện vào huynh trưởng thì lòng y vừa sốt ruột lại vừa tức, chạy qua kéo cánh tay hần: “Công tử hãy mau giúp huynh ấy đi.”

Thấy tuy Lâm Tử Thông luôn miệng đáp ứng nhưng vẻ mặt vẫn là đứng ngoài xem cuộc vui, y biết trong lòng hần không muốn giúp nên đành cắn răng tự xông ra.

“Được rồi, để ta đi.” Sao Lâm Tử Thông lại để y mạo hiểm cho đành? Hần vội kéo y lại rồi tiến lên trước.

“Dừng tay!”

Cùng với tiếng quát này, một bàn tay to lớn nắm lấy tay đang đánh Thanh Lạc túi bụi, đẩy nhẹ một cái tên kia đã ngã sòng xoài ra đất. Tiếp theo Lâm Tử Thông vươn chân ngăn ngã tên Tử Đường đang tính xông lên.

Thanh Lạc nào chịu bỏ qua cơ hội tốt vậy, cười phá lên: “Đáng đánh lắm.” Còn tới gần bồi cho Cẩm Tâm hai cước.

“Được rồi, người cũng dừng lại đi.” Lâm Tử Thông nắm cổ tay Thanh Lạc kéo hẳn qua bên mình.

Cẩm Tâm bèn tru tréo lên: “Người còn ra mặt thay cho thứ lẳng lơ này sao? Người có biết hẳn âm thầm dụ dỗ nam nhân khác sau lưng người không?”

Lâm Tử Thông thản nhiên đáp: “Chẳng phải người cũng từng dụ dỗ ta đó sao? Người đâu có tư cách nói người khác chứ.”

Cẩm Tâm giận sôi người: “Người còn cố bao che cho hẳn, thứ *** dục này đáng giá sao hả?”

“Có đáng hay không thì không tới phiên người nói. Còn nữa, người lo mà đi tẩy miệng cho sạch đi. Nếu bảo ăn nói tục tĩu thì người cũng không khá hơn hẳn bao nhiêu đâu. Hay, các người vốn là người cùng chung đường, tội tình gì phải sống mái với nhau vậy?”

Cẩm Tâm cười khẩy một cái: “Thật không hiểu hẳn có gì tốt mà người lại một mực che chở hẳn vậy.” Hẳn lắc đầu lườm Thanh Lạc một cái, nhưng trong ánh mắt lại có chút hâm mộ.

Trong xướng quán, muốn tìm một người đối đãi thật lòng quả là quá khó mà.

Tử Đường đứng lên đỡ hẳn, hai chủ tớ khập khiễng lết đi.

“Người khoan động dậy đã, cho ta dựa chốc đi, ta hết hơi sức rồi.” Bọn họ vừa đi thì sức chống đỡ của Thanh Lạc cũng cạn kiệt, cả người hẳn rũ rượi dựa vào vai Lâm Tử Thông. Chỉ cảm thấy tựa vào bờ vai nở nang cường tráng kia, lòng cũng thấy an tâm. Rõ ràng toàn thân đều đau nhức, vậy mà nghe Lâm Tử Thông nói xong thì đau đớn gì cũng tiêu tan như kỳ tích.

Làm sao cũng nghĩ không ra lại có người sẵn lòng đứng ra bảo vệ mình. Cho đến giờ hẳn chỉ đơn độc chiến đấu, không hề biết rằng, hóa ra cảm giác có người để dựa vào lại dễ chịu và an tâm đến nhường nào.

Bất giác nhớ đến lời của Hồng cô, không chừng... Suy nghĩ vơ vẩn khiến mặt hẳn ửng đỏ, nhưng niềm vui cứ dâng trào từ đáy lòng không cách nào kềm nén.

Còn Lâm Tử Thông?

Ngăn trận đánh nhau xong, Lâm Tử Thông nhìn xuyên qua đám đông tìm kiếm bóng hình của A Đoan. Chỉ thấy y đang đứng đằng xa mỉm cười với hẳn, trên mặt y tràn ngập sự biết ơn và cảm mến.

Dễ nhận thấy trái tim y đang hướng gần đến mình. Nghĩ đến đây, Lâm Tử Thông cũng bất giác nở nụ cười.

“Gần đây có chuyện tốt sao mà người cười tươi rói hoài vậy?”

Thanh Lạc dựa vào đầu giường soi xét A Đoan đang quét dọn phòng, cảm thấy quái gở vì sự thay đổi gần đây của y. Nói thật ra, Thanh Lạc thực lòng để ý đến A Đoan, dù gương mặt đứa nhỏ này không tính là khó coi nhưng suốt ngày ngũ quan cứ nhăn nhó thảm thương, mày chau mặt ủ hệt đám tang làm người ta nhìn đã thấy xúi quẩy, hận không thể đánh mắng nó mấy cái.

Nhưng hai ngày nay hẳn thấy rất kỳ lạ. Chân mày A Đoan lại thả lỏng ra, đôi mắt cũng sáng ngời, khoe miệng cứ hay cong lên, mới này còn vừa lau bàn vừa vô thức ngâm nga khiến người ta không để ý cũng không được.

Hôm nay là ngày gì chứ? Thanh Lạc suy nghĩ nửa buổi trời cũng không ra nên dứt khoát hỏi thẳng.

A Đoan còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, đột nhiên nghe huynh trưởng hỏi thì hốt hoảng: “Đệ à? Đệ có chuyện tốt gì đâu. Phải rồi ca, đệ xem mấy ngày nay tâm tình huynh tốt lắm, có phải huynh gặp chuyện tốt gì không?”

Thanh Lạc hừ một cái: “Cả đầu óc cũng đổi khác rồi sao, biết chuyển sang hỏi ngược ta à?”

A Đoan vội nói: “Đệ thấy tâm trạng huynh tốt thật mà. Cả huynh cũng chưa phát hiện ra sao? Nhiều khi tự nhiên huynh cười rộ lên, với lại cũng không có mắng đệ nữa.”

Thanh Lạc trừng mắt giả vờ giận: “A, thì ra ngươi không bị ta mắng thì khó chịu sao?”

“Không phải, không phải đâu!” A Đoan quỳnh quáng xua tay lia lịa.

“Còn không lo làm mau đi!”

Thanh Lạc quát một tiếng làm tay đang quét dọn của A Đoan càng nhanh hơn, y cũng dám nói gì thêm.

Qua một hồi, A Đoan nhìn trộm huynh trưởng thì thấy hần cúi đầu, không biết đang nghĩ điều gì mà lại ngơ ngẩn bật cười, hiển nhiên hiện giờ tâm trạng đang rất tốt. Vì vậy y dốc hết can đảm, dè dặt lên tiếng: “Ca, hôm nay đệ muốn đi ra ngoài, có được không vậy?”

Thanh Lạc lờm y một cái: “Ngươi không lo yên thân ở nhà, ra ngoài làm cái gì? Cái thân vừa dốt vừa ngu, để người ta bắt cóc lúc nào cũng không hay, không đi đâu là yên chuyện.”

Xưa nay A Đoan luôn sợ hãi huynh trưởng nên thấy hần phản đối một hơi thì im thin thít. Đôi mắt cứ ngóng ra ngoài, chỉ còn nước chờ cứu binh thôi. Bỗng nghe một tiếng la lớn ngoài cửa, A Đoan mừng rỡ ra mặt chạy ra. “Tiểu Cửu, ngươi tới rồi.”

Tiểu Cửu đi vào đoạn nháy mắt với A Đoan, thấy y lắc đầu thì biết chuyện không suôn sẻ liền xối lời cười: “Thanh Lạc ca ca, huynh khỏe chứ?”

Thanh Lạc xì một tiếng: “Chút chuyện vặt không chết được đâu, ngươi lại tới kiếm A Đoan làm gì đó? Đứa nhỏ thực thà ngoan ngoãn đã bị ngươi nhiễm hư rồi.”

Mỗi lần Thanh Lạc thấy tiểu Cửu là phải mắng tát mấy câu vào mặt, tiểu Cửu quen rồi nên cũng không tức giận mà chỉ hì hì cười: “Ta tới tìm A Đoan cùng đi ngắm hoa đào. Mấy hôm nay thời tiết đẹp, hoa đào trong am Lạc Hà đều nở rộ rồi, nghe nói so với năm ngoái còn rực rỡ hơn nữa, không xem là tiếc lắm.”

Hoa đào ở am Lạc Hà là cảnh sắc độc nhất vô nhị trong phủ Tùng Dương, mỗi lần nở hoa thể nào cũng ngập cả một vùng trời, từ xa trông lại tựa như một dải mây ráng màu. Bất luận già cả bé lớn ở phủ Tùng Dương, hễ đến tiết này đều muốn đến am Lạc Hà ngắm một cái mới tin chắc rằng mùa xuân đã đến thật rồi.

Thanh Lạc giật nảy mình, năm nay bận rộn nên gần như quên khuấy chuyện thưởng hoa đào. Nghe nói mảnh rừng đào đối diện với thần linh, nếu như hai người đang yêu nhau đến đó thắm cầu duyên thì có thể được thiên trường địa cửu bên nhau, không bao giờ chia lìa. Chỉ không biết hai người nam tử tới xin thì có ứng nghiệm hay không? Nếu... nếu có thể khiến cho Lâm Tử Thông dẫn mình đến đó thì...

Nghĩ đến đây trong lòng hần bất giác dịu đi, thấy vẻ mặt khao khát của y bèn bảo: “Cũng được, ngươi ở đây cũng chỉ trêu ngươi thôi, ra ngoài dạo cho ta khỏi phiền nhiễu.”

Hần ngập ngừng rồi dặn thêm: “Nhớ kỹ ra ngoài phải theo sát tiểu Cửu, để người ta gạt rồi bán đi thì ta không dư hơi kiếm ngươi đâu. Đem theo chút đồ khô với nước đi, mấy thứ bên ngoài không sạch sẽ đâu. Bạc thì khỏi, con nít con nôi cầm tiền chỉ biết xài bậy thôi.”

A Đoan mau mắn đáp lời nhưng tiểu Cửu lại có chút bất mãn, lầm bầm: “Vợ của Lâm công tử người ta nhiều vậy mà chút xú cũng không cho huynh đệ mình, đúng là keo kiệt mà.”

Thanh Lạc trừng mắt, còn tính lên tiếng thì A Đoan đã vội vàng đẩy tiểu Cửu ra ngoài.

Một câu ngắm hoa đào lại gợi biết bao bầu tâm sự trong lòng Thanh Lạc. Hầu hạ Lâm Tử Thông dùng cơm trưa xong, hần cân nhắc nên mở lời mời thế nào.

“Chỗ... kinh thành có hoa đào không vậy?”

Lâm Tử Thông lơ đãng nói: “Hoa đào có phải hiếm hoi gì, dĩ nhiên là có rồi.”

“A, vậy ngươi có thấy qua một rừng đào rộng mười mấy mẫu chưa? Cả vùng mênh mông trải dài như mây tía vậy?”

“Cái đó đúng là chưa thấy.” Lâm Tử Thông suy nghĩ hồi thì cười: “Hoa đào trải dài mấy chục mẫu xem ra còn nhiều hơn trong đào nguyên thể ngoại. Có cơ hội ta cũng muốn ngắm một lần cho biết.”

Thanh Lạc không biết “đào nguyên thể ngoại” nó ở đâu, chỉ thấy thần tình say mê của Lâm Tử Thông thì lòng đầy rạo rức, khẩn trương nuốt ực một cái lại tiếp lời: “VẬY... buổi chiều người có rảnh không?”

Lâm Tử Thông nhìn hẩn một cái: “Chiều ta còn phải đi xem vải vóc, chắc khuya mới về. Người hỏi làm gì?”

“Không, đâu có gì đâu.” Thanh Lạc tràn đầy thất vọng, nhưng nghĩ một hồi thì hoa đào còn nở tới năm sáu ngày nữa, hôm nào đi mà chẳng được.

Đợi ăn cơm xong, Thanh Lạc thu dọn chén đĩa đã thấy Lâm Tử Thông muốn ra ngoài. “Người đi sớm vậy sao?”

“Có hẹn mà để người ta chờ lâu thì không hay.”

“Cơm chiều cũng ăn bên ngoài sao?”

“Ừ.”

“VẬY... có cần ta chuẩn bị thức ăn khuya không?”

“Phải khuya lắm ta mới về, người cứ ngủ trước đi.”

“Không sao, ta chờ người về.” Thốt ra rồi sắc mặt Thanh Lạc bỗng nhiên ửng hồng.

Lâm Tử Thông bị hẩn rầy rà mãi thì sốt ruột: “Tùy người.”

Thanh Lạc thấy hẩn vội vàng đi thì hỏi nữa: “VẬY người muốn ăn khuya món gì?”

“Sủi cảo đi.” Lâm Tử Thông lơ đãng trả lời, chợt nhớ trước đây Thanh Lạc có bao giờ để ý hành tung của mình, sao hôm nay hỏi nhiều vậy chứ? Nhưng hẩn cũng không để ý gì đến Thanh Lạc, suy nghĩ thoáng qua rồi bỏ, nhắc chân ra khỏi cửa.

Hẩn đi thẳng ra cửa lớn thì bắt đầu chậm lại như đang kiểm gì đó. Lúc đến đầu ngõ đã nghe một người bên đường gọi hẩn: “Lâm công tử!”

Hẩn quay người lại mỉm cười.

Ở ngõ nhỏ đằng kia, tiểu Cửu đi trước, A Đoan ngượng ngùng bắt an theo sau. Y vừa thấy ánh mắt Lâm Tử Thông thì đỏ mặt lên mà cười rộ.

Tiểu Cửu nói: “Lâm công tử, giao A Đoan cho cậu đó. Tối chiều ta sẽ chờ công tử ở đây để dẫn A Đoan về.”

Lâm Tử Thông khẽ gật đầu: “Phiền người rồi.” Hẩn móc ra một đỉnh bạc đưa cho tiểu Cửu. “Người cầm chỗ này đi.”

Tiểu Cửu nhận bạc cười nói: “Chỉ cần cậu thật lòng thật dạ đối xử tốt với A Đoan thì để hai người đi chơi thành thơi có là gì?”

Rồi hẩn nhìn sang A Đoan: “Nghe nói am Lạc Hà rất linh nghiệm, đi mà ước nguyện đi.”

Lâm Tử Thông mỉm cười hỏi: “Ước nguyện gì vậy?”

A Đoan đỏ bừng mặt, thì thâm vào tai hẩn mấy câu. Lâm Tử Thông càng cười tươi hơn: “VẬY nhất định phải nguyện rồi.”

Tiểu Cửu nhìn bọn họ thân mật, huynh huynh đệ đệ với nhau thì trong lòng vừa vui lại có chút chua cay. Chỉ có đại quý nhân như Lâm công tử mới có thể săn sóc tốt cho A Đoan thôi. Chỉ mong Lâm công tử này toàn tâm toàn ý, đừng để A Đoan phải đau lòng khổ sở.

Trời đã chạng vạng lên đèn, ngọn lửa lập lòe giống như dạ ra tâm tình của Thanh Lạc lúc này.

Hắn gục xuống bàn, hai tay chống cằm nhìn chăm chăm ngọn đèn. Trên người hắn vẫn vận bộ áo màu lam mới mua, mới tắm rửa xong nên tóc còn chút ướt, càng tăng thêm phần rạng rỡ.

Bàn bên kia có cái ***g bàn đầy kỹ, bên trong là bánh sủi cảo được gói rất tỉ mỉ. Vì không biết khi nào Lâm Tử Thông về nên cũng không dám bắc sủi cảo lên hấp.

Đúng vậy, hắn đang ngồi đợi Lâm Tử Thông. Trước kia Thanh Lạc ghét nhất là phải chờ đợi, nhưng giờ hắn phát hiện, hóa ra đợi chờ cũng có cái ý vị của nó. Việc chờ đợi cũng giống như nỗi niềm giày vò ngọt ngào vậy — Miễn là người người chờ là người người luôn mong nhớ.

Thấy sắc trời đã dần tối, nhắm tính Lâm Tử Thông cũng sắp trở về, hắn bèn đi ra cửa đứng chờ. Gió đêm rất lạnh khiến hắn co rúm người lại, hối hận vì sao mình lại không khoác thêm áo.

Chiều bài trước hai ngọn đăng đã thấp sáng lên, dòng người qua lại về đêm khiến con phố thêm phần náo nhiệt. Trước cửa lớn người xuôi ngược tấp nập, Thanh Lạc không muốn cản trở nên đứng dưới góc sáng dưới bậc thang, còn mắt cứ đảo đảo nhìn ra đầu phố.

Bỗng có bóng một cặp đăng xa khiến hắn chú ý. Bộ dáng đi đường của họ rất kỳ quái, người phía trước như đang kéo người sau. Mà trông dáng hai người kia hình như hơi quen quen.

Dần dần, hai người tiến đến gần hắn mới nhận ra người đi trước chính là tay đánh thuê của Cẩm Xuân viên, Bạch đại cha, còn người bị níu tai đăng sau — là con của ông ta, tiểu Cửu!

Thì ra giờ này tiểu Cửu mới về, còn A Đoan đâu? Thế nào lại không thấy bóng dáng A Đoan đâu cả? Chẳng lẽ nó còn chưa về nhà? Lòng Thanh Lạc đầy bất an liền tiến lên đón đường.

Chỉ nghe Bạch đại cha vừa đi vừa mắng nhiếc: “Cái thằng súc sinh này, giỏi à nha! Đánh lộn gây gỗ còn chưa đủ giờ lại gan chạy tới sông bài, chỗ đó là chỗ người tới được à? Đánh mười lăm chín thì có núi vàng cũng không đủ cho người thua đâu!”

“Bạch đại cha, có chuyện gì vậy?”

“Thanh Lạc đó à?” Sắc mặt Bạch đại cha giận dữ, xĩa vào tiểu Cửu mà bảo: “Cái thằng này bắt chước người ta đi bài bạc! Nếu chẳng phải có người quen thấy nói ta hay, bằng không tương lai ta bị người ta đòi nợ cũng còn không biết là gì nữa?”

Tiểu Cửu gân cổ cãi: “Con đang thắng đậm mà.”

Thanh Lạc hỏi: “Tiểu Cửu, A Đoan đâu? Không phải các người cùng đi xem hoa đào sao, tại sao lại chạy đi bài bạc vậy?”

Lúc này tiểu Cửu mới nhớ mình đang thông đồng với A Đoan nói dối, óc nghĩ chớp nhoáng liền nói: “Đúng là chúng ta cùng đi, nhưng vì đông người quá nên đã lạc mất. Rồi thì.. rồi thì ta phải đi sông bạc.”

Bạch đại cha gõ đầu hắn cái bốp: “Người lạc mất huynh đệ người ra mà còn nhàn nhã đi đánh bạc à?”

“Ui da, đừng đánh nữa mà! A Đoan lớn chừng này rồi, với lại có phải nó chưa từng đi đường đó đâu, sao mà lạc cho được...”

Hai cha con còn đang cãi cọ nhưng Thanh Lạc đã không nghe lọt tai nữa. Hắn chạy thẳng ra hậu viện, hy vọng A Đoan sẽ tự mình về được, nào ngờ vẫn thấy cửa phòng cài then tối đen như mực.

Thanh Lạc chỉ thấy trước mắt tối sầm, định thần lại chạy ra trước, hung hăng đạp tiểu Cửu một đạp: “Nếu A Đoan mà lạc mất thật thì ta không để yên cho người đâu!” Nói xong hắn vội vã chạy ra đầu ngõ.

Bạch đại cha gọi với theo: “Người đi đâu vậy?”

“Đi am Lạc Hà!”

Bạch đại cha kinh ngạc nhìn theo bóng dáng mất hút của Thanh Lạc lẩm bẩm: “Thường ngày nhìn nó đánh chửi A Đoan vậy, thì ra quan tâm tới huynh đệ vậy à?”

Tiểu Cửu cũng chêm vào: “Đúng không phải mơ à nha, tự dưng người này sao lại trở tính vậy chứ? Á!” Hắn thét thảm thiết một tiếng, cũng lại bị lão cha mình đạp cho một cú.

“Tiểu tử, còn không liệu hồn đi kiếm phụ? Tính tình Thanh Lạc nó nóng nảy vậy, nếu tìm không ra A Đoan được thì không lột da ngươi mới lạ đó!”

“Yên tâm, A Đoan không việc gì đâu, hần...” Tiểu Cửu định nói ‘Hần đang theo Lâm công tử kia vui vẻ nơi nào rồi,’ nhớ sự lại là bí mật nên ngậm miệng kíp.

Bạch đại cha trừng mắt quát: “Nó gì chứ? Còn không mau đi tìm!”

Tiểu Cửu lòng tràn đầy ủy khuất, nghĩ bản thân mình có lòng mà sao chưa có báo đáp chớ...

Bây giờ am Lạc Hà đã không còn du khách nữa, dĩ nhiên Thanh Lạc không tìm thấy ai. Hần còn chưa chịu bỏ cuộc lại chạy ven vùng tìm, thấy trời mỗi lúc mỗi tối dần, các hàng quán đã đóng cửa nẻo, trên đường mấy người lững thững đi, lướt mắt qua cũng không thấy bóng dáng của A Đoan.

Nhất thời cơn thất vọng trĩu nặng trong lòng hần. Con người A Đoan thanh tú đẹp đẽ, tính tình lại rất yếu đuối, không biết có bao nhiêu kẻ rình mò nó, lỡ như rơi vào tay kẻ xấu thật thì làm sao đây? Hần đi tới hai chân nhức mỏi, nhưng nghĩ đến đây lại vực tinh thần tiếp tục tìm.

Đang lúc hoảng loạn lại nghe đằng xa có người kêu tên hần, quay lại thì đúng là tiểu Cửu.

“A Đoan đã trở về rồi!”

“Thật không?” Ánh mắt Thanh Lạc sáng rực liên vội vã cùng tiểu Cửu trở về. Quả nhiên hần thấy A Đoan đang sợ chết khiếp đứng ở cửa.

Đột nhiên Thanh Lạc thấy sống mũi cay xè, hùng hổ xông tới trước tát A Đoan một cái: “Rốt cuộc ngươi chạy đi đâu hả? Không phải đã dặn ngươi phải theo sát tiểu Cửu hay sao?”

Hần còn muốn đánh nữa nhưng đã bị người ta nắm tay lại. Nhìn lên, chính là Lâm Tử Thông bắt lấy tay hần. Thanh Lạc ngăn người ra: “Sao ngươi lại ở đây?”

Lâm Tử Thông đang muốn thừa dịp này nói cho rõ, nhưng thấy A Đoan liên tục lắc đầu mới đành nói: “Ta cũng mới về tới, nghe nói ngươi đi tìm A Đoan nên ở đây chờ ngươi.”

“Ngươi... chờ ta sao?” Thanh Lạc kinh ngạc nhìn hần, bàn tay chậm rãi buông xuống, cơn tức trong lòng cũng tan đi chút ít.

“Phải. Ta thấy A Đoan cũng sợ hết hồn rồi, qua chuyện này chắc y cũng học lấy bài học, ngươi tạm tha cho y đi.”

Thanh Lạc nhìn về phía A Đoan, thấy hai bên chạm mắt nhau y đã co rúm người lại, trông cũng có chút đáng thương. Nói gì đi nữa, y về được cũng là may rồi. Nghĩ vậy cơn giận sót lại cũng tiêu tan. Hần thấp giọng bảo: “Ngươi về trước đi.”

A Đoan được xá lệnh bèn cầm đầu chạy vào trong.

Tiểu Cửu đứng bên nhìn, thầm nghĩ lúc này không chạy thì còn chờ khi nào? Hô một tiếng “Ta đưa ngươi về,” rồi cũng lui mất.

Lâm Tử Thông sợ Thanh Lạc còn chưa nguôi giận, trở về sẽ còn gây khó dễ cho A Đoan nên thuận miệng nói: “Chúng ta về Noãn Âm các đi.”

Thanh Lạc gật đầu.

Hai người sánh vai đi vào Noãn Âm các, Lâm Tử Thông thấy ***g bàn đầy trên bàn thì hỏi: “Đây là cái gì?”

Lúc này Thanh Lạc mới sực nhớ, cười bảo: “Đây là thức ăn khuya cho ngươi, suýt nữa ta quên mất, cái này phải hấp mới được.”

“Không... A, vậy ngươi mau đi đi.” Lâm Tử Thông định bảo không cần nhưng lại nghĩ giờ nên chiều theo ý hần, chỉ có nước đồ dành hần cao hứng thì A Đoan mới an toàn.

—
Thanh Lạc đi vào bếp hấp đồ ăn.

Vốn hần đã mặc rất mỏng, lúc chạy tìm A Đoan mồ hôi đã túa ra toàn thân, bây giờ gió lạnh thổi qua thì thấy hơi rùng mình. Nhưng hần tự tin thân thể mình khỏe mạnh nên cũng không để ý.

Chốc lát sau, sủi cảo nghi ngút khói đã bày lên bàn thơm phức. Thanh Lạc gấp một cái sủi cảo rồi cười: “Người nếm thử xem.”

Hần luôn biết lấy lòng khách như thế nào. Trước đây khách muốn ăn sủi cảo hần đều kêu nhà bếp làm, bản thân không đụng tới ngón tay mà chỉ đứng nhìn. Lúc bưng lên còn kể lể mình đã vất vả cỡ nào, mặt mày tay chân đều mỏi nhừ hết cả hông tranh công lấy chút tiền thưởng của khách.

Nhưng hiện tại, bánh sủi cảo này quả thật do chính tay hần làm mà miệng lại ngượng nghịu, một câu lấy lòng cũng không thốt ra. Nhìn thấy Lâm Tử Thông bỏ vào miệng nhai, hần vui còn hơn bản thân được ăn nữa.

“Có ngon không?”

“Ngon lắm.”

“Vậy người ăn nhiều chút đi.”

Sắc mặt Lâm Tử Thông hơi sượng sùng. Hần dẫn A Đoan ra chợ đêm ở thành Đông ăn đến ních bụng thì sao còn nuốt nổi? Hần thuận miệng bảo: “Người cũng ăn đi.”

Kỳ thật vừa mới chạy tán loạn một vòng nên Thanh Lạc có hơi đói bụng, nhưng bánh sủi cảo làm không nhiều lắm nên hần lắc đầu: “Người cứ ăn đi.” Đang nói hần đã hắt hơi một cái.

“Người mặc phong phanh vậy, chắc là cảm lạnh rồi. Không cần ở đây đâu, người cứ về nghỉ ngơi trước đi.” Lâm Tử Thông cởi áo ra rồi khoác lên người Thanh Lạc.

“Còn người...”

“Không sao, thân thể người quan trọng hơn.”

Lòng Thanh Lạc tràn đầy vị ngọt ngào: “Vậy người ăn xong cứ để đại chỗ nào đi, sáng mai ta sẽ tới lấy.”

Lúc ra cửa, Lâm Tử Thông còn dặn thêm: “Thân thể người không khỏe thì về ngủ liền đi, đừng có tức giận với A Đoan nữa.”

Thanh Lạc không nghi ngờ gì hần mà mỉm cười: “Ta biết rồi.”

Dù gió đêm lạnh lẽo nhưng Thanh Lạc lại thấy cảm giác ấm áp từ chiếc áo kia thấm sâu vào lòng, nhớ đến cử chỉ săn sóc của Lâm Tử Thông, cổ họng cũng thấy ấm áp lên. Hần si mê tưởng tượng, có lẽ Lâm Tử Thông có tình ý với mình rồi chăng? Tâm ý kia của mình chắc hần nhìn ra rồi? Phải biết đây là lần đầu hần tự tay làm sủi cảo cho khách.

Thanh Lạc còn đang ảo tưởng mình đang ăn cùng với Lâm Tử Thông, mà không biết cửa phòng vừa đóng, Lâm Tử Thông đã đem đĩa sủi cảo kia đổ hết vào xô.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Người ngẩng trắng mà khóc còn trắng nhìn lại người ra sao hả? Bất luận có bao nhiêu thống khổ sầu đau trong đời thì trăng cứ vắt vẻo treo trên trời, lúc tròn thì tròn mà khi khuyết thì khuyết. Bởi vậy trăng mới ngàn năm không đổi...

§

Thanh Lạc ngã bệnh.

Lâm Tử Thông biết tin này từ miệng của A Đoan, vì khi này Thanh Lạc đã không còn sức mà rời giường.

Lý do A Đoan đến, thứ nhất là muốn báo tin này cho Lâm Tử Thông biết, thứ hai là vì: “Ca ca đệ nói phải thu dọn chén đĩa huynh ăn dở hôm qua.”

Lâm Tử Thông quan sát A Đoan lặng lẽ thu dọn chén đĩa, trông thấy hốc mắt thâm quầng của y thì không kềm lòng được hỏi: “Tối qua đệ ngủ không ngon giấc sao? Luôn túc trực chăm sóc ca ca đệ à?”

A Đoan lắc đầu. Quả thật y không chớp mắt được do cả đêm đều nghe tiếng ho khan của huynh trưởng ở gian ngoài. Mỗi lần y lên tiếng hỏi đều bị Thanh Lạc gạt cho một trận: “Cổ họng ta ngứa chút thôi chứ bệnh hoạn nổi gì? Người chỉ cần liệu thân, đừng gây họa là ta khỏe rồi!”

Bị mắng vậy A Đoan còn dám nói gì nữa?

A Đoan dọn đồ xong, tính đi thì Lâm Tử Thông đã vội níu y lại: “Hiếm thấy đệ đến chỗ ta, ngồi thêm lát nữa đi.”

A Đoan ngẩng đầu nhìn hấn, lại cụp mắt xuống: “Ca ca đang đợi đệ về chăm sóc.”

Lâm Tử Thông ô một tiếng rồi buông tay, lúc này mới nhớ hỏi thăm: “Hấn bệnh gì vậy? Nặng lắm sao?”

“Là phong hàn, bệnh tình nghiêm trọng lắm.” A Đoan nghĩ, nếu không phải huynh trưởng không còn sức lực thì tuyệt đối không khi nào cho mình ra tiền viện tiếp cận khách của hấn.

“Vậy mời đại phu đến đi, bệnh thương hàn này bảo nặng không nặng mà nhẹ cũng không nhẹ.”

“Đệ cũng có khuyên nhưng mà ca không chịu.”

A Đoan sức nhớ ra điều gì mà đôi mắt chợt hoen đỏ, vội vàng cúi gầm mặt ra ngoài.

Lâm Tử Thông còn muốn gọi A Đoan lại hỏi mấy câu, nhưng chẳng hiểu sao nhìn tấm lưng kia thì lời nói lại tắc nghẹn trong họng, không kêu được lời nào. Không biết có phải đa nghi hay không mà hấn thấy lần này A Đoan vô cùng lãnh đạm với hấn, giống như đang lãnh tránh gì đó thì phải.

Hấn nhớ hôm qua ở am Lạc Hà, hai người dâng hoa lên thần linh và cùng nhau hứa nguyện, khi đó trong mắt A Đoan vẫn tràn ngập sự ngọt ngào, còn bằng lòng theo hấn rời nơi này cùng đến kinh thành. Chẳng lẽ... A Đoan đổi ý sao?

Càng nghĩ trong lòng càng thấy không yên, càng nghiền ngẫm càng thấy lo lắng làm Lâm Tử Thông đứng ngồi không yên, rốt cuộc dứt khoát đi hỏi đường người ta rồi thẳng ra hậu viện Thanh Lạc và A Đoan ở.

Đến cửa thì nghe tiếng ho sù sụ vang ra. Ban đầu là một tràng ho dồn dập, sau lại ngưng chút, tưởng là hết rồi thì lại ho một trận nữa. Tuy rằng Lâm Tử Thông không có hảo cảm với Thanh Lạc nhưng nghe tiếng ho này cũng phải lo lắng.

Chỉ nghe tiếng khuyên nhủ của A Đoan: “Vẫn nên mời đại phu đến thì hơn...”

Chưa dứt lời đã bị Thanh Lạc bức bội cắt ngang: “Không phải trong nhà còn chút thuốc sao? Mấy thứ thông khí bạch chỉ, sài hồ gì đó bỏ vào nấu chung... Khụ khụ, ta uống cái là tự khỏi thôi.”

Ngữ điệu của hấn vẫn lạnh lợi như ngày thường nhưng không còn khí thế như lúc trước. Thanh âm cũng không còn trong trẻo mà giống như mũi đầu óc, vừa khàn lại vừa yếu. Vì gắng nói nên lại lên cơn ho.

“Nhưng mà...”

“Khụ khụ, nhưng nhị cái gì? Có phải người muốn ta chết không? Khụ khụ! Năm ngoái người bị phong hàn cũng bảo phải mời đại phu tới. Kết cuộc tên đại phu kia bắt mạch cái, léo nhéo một hồi đã đòi ta mấy lượng bạc. Người tưởng tiền của ta và người là gió thổi tới cửa sao? Toàn xài phí phạm. Khụ khụ!”

A Đoan định nói, lần này huynh trưởng bệnh khác xa mình lần đó, uống thuốc bừa chỉ sợ không tốt. Nhưng y thấy Thanh Lạc ráng nói một tràng rồi ho đến mặt mày đỏ sẫm như xuất huyết thì sợ tới nín khe.

Y còn lúng túng không biết làm sao thì đã nghe có tiếng người: “Bệnh thương hàn cũng có nhiều loại khác nhau, phải tùy bệnh mà hốt thuốc mới được.”

Cửa phòng mở ra, Lâm Tử Thông bước vào. Hắn thấy căn phòng tù túng chật chội, bàn tủ giường nệm thì sơ sài choán hết chỗ, A Đoan ngồi giữa đốt chậu than chặn mất lối đi nhỏ xíu duy nhất thì nhú mày lại.

Hai huynh đệ kia không ngờ hắn sẽ đến đây nên hết hoảng cả lên, Thanh Lạc ráng sức giương dậy: “Sao... sao ngươi lại tới đây?”

Chợt hắn nhớ mình chưa chải đầu, trên mặt còn chưa tô phấn, tóc tai bù xù thì vội vàng đưa tay vuốt vuốt tóc lại; rồi sực nhớ mình đang mặc bộ áo cũ mềm trên người, khuỷu tay áo phải còn có lỗ rách thì quỳnh quàng giấu tay áo vào chăn. Trong lòng Thanh Lạc thâm than chết tiệt: Sao lại để hắn thấy bộ dạng luộm thuộm này của mình chứ!

Lâm Tử Thông đảo mắt nhìn quanh rồi bất ngờ đi tới xốc chăn ôm Thanh Lạc lên.

“Ngươi... ngươi làm gì vậy?”

“Chỗ này vừa nhỏ vừa bí bưng không thích hợp dưỡng bệnh, tới Noãn Âm các đi.” Hắn dứt lời đã bước ra ngoài.

“Khụ khụ! Khoan đã, ta không muốn ra ngoài như vậy!” Thanh Lạc cuống cuống, bộ áo rách rưới này mà bị đám Cẩm Tâm nhìn thấy còn không bị chúng chế nhạo chết sao?

Vẫn là A Đoan hiểu ý huynh trưởng nên vội tìm một cái áo khoác lên người hắn.

Lâm Tử Thông thâm nhú mày, đã bệnh tới nông nổi này mà còn sợ xấu mặt, loại dung tục ham hư vinh này đúng là hết thuốc chữa rồi. Thật không đáng hao tổn tâm tư vì hắn mà. Nhưng nghĩ lại mình vì A Đoan chứ không phải vì hắn nên mới nhịn xuống, không có quãng Thanh Lạc về giường.

“A Đoan, bảo tiểu Cửu mời đại phu giỏi nhất tới đây, cứ tính vào khoản của ta.”

Thanh Lạc định ngăn cản lại nhưng nghe câu cuối thì cứng miệng, kinh ngạc suy nghĩ gì đó. Đợi A Đoan đáp lời, đi khỏi rồi hắn mới hỏi nhỏ: “Sao lại đối tốt với ta như vậy?”

Lâm Tử Thông thản nhiên nói: “Có bệnh đương nhiên phải trị.”

Thanh Lạc ngược lên muốn nhìn sắc mặt của Lâm Tử Thông nhưng dưới góc độ này thật sự không thấy rõ. Hơi ẩm thoang thoang từ người Lâm Tử Thông khiến Thanh Lạc không tự chủ được mà nép mình sâu vào.

Nếu cả đời có thể tựa vào bờ ngực vững chắc ấm áp này thì cũng không tồi chút nào.

Người tiểu Cửu mời chính là đại phu danh tiếng nhất trong thành, loại bệnh thương hàn nhỏ nhất này tự dưng không đáng kể gì. Thanh Lạc uống thuốc rồi đổ mồ hôi một trận, tới hôm sau đã thấy khỏe lên rất nhiều, tuy nhiên tay chân còn bủn rủn nên chưa xuống giường được.

Mà Thanh Lạc là dạng không chịu yên thân ngồi chỗ, cứ nằm bẹp dí thế này thật đúng là muốn lấy mạng hắn, chịu không được nên hắn cứ lều bều miết. A Đoan ở cạnh bên an ủi: “Có câu bệnh tới như núi sập mà bệnh đi như kéo tơ, huynh chịu khó đi.”

Y tới đưa quần áo sạch cho Thanh Lạc. Ban đầu Thanh Lạc thấy không yên lòng mấy, nhưng sau nghĩ lại, cả mình Lâm Tử Thông còn chưa đựng tới đương nhiên hắn sẽ không làm khó để A Đoan nên cũng chẳng lo nữa.

“Lấy quần áo rồi về mau đi, trên đường không cần để ý mấy kẻ dư thừa.”

A Đoan đáp: “Đệ biết rồi.”

Giúp Thanh Lạc thay áo xong xuôi, A Đoan cầm đồ dơ tính đi ra ngoài thì bỗng Lâm Tử Thông ở bên lên tiếng: “Ta đưa ngươi về.”

Thấy hai ánh mắt kinh ngạc huynh đệ họ quay sang nhìn, hắn nói thêm: “Như thế ca ca ngươi cũng yên lòng chút.”

Thanh Lạc nghe ý tứ hắn thì chỉ nghĩ hắn hiểu cho mình. Nhắm vì sợ mình phải lo lắng nên cũng đặc biệt chiều cố đến A Đoan, thật là dụng tâm khổ trí mà, hắn cười nói: “Vậy tốt quá.”

A Đoan được huynh trưởng chấp thuận thì cũng không cự tuyệt, y gật đầu rồi cùng Lâm Tử Thông một trước một sau ra cửa.

Trên đường hai người đều không ai mở lời, tới cửa nguyệt lương đằng hậu viện A Đoan lên tiếng: “Đến đây là được rồi, huynh về đi.”

Lâm Tử Thông thấy y bảo đi là đi thì có chút sốt ruột: “A Đoan, sao đệ lại tránh mặt ta?”

A Đoan ngẩng lên nhìn hấn lại cúi xuống ngay: “Đệ không có.”

“Còn bảo không? Hai ngày nay đệ cứ thờ ơ với ta, khi nãy ở Noãn Âm các cũng chẳng buồn nhìn ta một cái như không thấy ta trong phòng vậy. A Đoan, chẳng lẽ đệ đã quên lời thề hôm đó ở am Lạc Hà sao? Hay đệ hối hận rồi?”

“Đệ...” A Đoan ngoảnh mặt quay lưng về hấn, ngập ngừng chốc lát mới tiếp lời: “Đệ không thể đi theo huynh.”

“Tại sao?” Lâm Tử Thông nôn nóng như lửa đốt. Vì thuyết phục A Đoan hấn không biết đã tốn biết bao tâm tư, sao A Đoan có thể thay đổi thất thường vậy? Hấn kéo A Đoan đối diện với mình: “A Đoan, đệ nhìn ta đi. Mỗi một lời hứa hẹn của ta đối với đệ đều là thật lòng thật dạ, đệ còn không tin ta sao?”

A Đoan vẫn cúi gầm mặt: “Dĩ nhiên là đệ tin huynh.”

“Vậy sao đệ không chịu đi? Không lẽ đệ cam tâm ở lại cái nơi dơ bẩn này à? Cam tâm bị ca ca đệ quát tháo sai khiến...”

“Không phải vậy!” Đột nhiên A Đoan kêu lên một tiếng, ngẩng phắt đầu lên.

Lâm Tử Thông thấy đôi mắt y ngấn lệ thì trong lòng hoảng hốt: “Sao đệ lại...”

“Trước đây đệ cũng nghĩ như huynh vậy, cảm thấy ca ca đối xử với đệ không tốt, coi đệ chỉ như gánh nặng. Nhưng đêm đó ca chạy khắp nơi tìm đệ tới ngã bệnh nữa nên đệ mới hiểu, hóa ra ca ca vẫn thương đệ không khác gì mười năm trước. Đệ... đệ không thể bỏ ca ca đi được.”

Từ khi biết A Đoan đến nay, chưa bao giờ Lâm Tử Thông thấy tâm tình y kích động đến vậy. Hấn ngăn ra một hồi lại mỉm cười: “Ta còn tưởng là gì, thì ra là vậy. Ta cũng không ngờ ca ca đệ lại chạy đi tìm đệ, xem ra hấn cũng còn chút tình nghĩa. Không sao, hấn yêu tiền như vậy, chúng ta cứ cho hấn một số tiền. Hấn muốn bao nhiêu ta sẽ cho bấy nhiêu, chỉ cần trong năng lực thì ta tuyệt đối không bạc đãi hấn. Xem như báo đáp công hấn nuôi dưỡng đệ mấy năm qua, thế nào hả?”

Lâm Tử Thông luôn cho rằng tổng cổ kẻ yêu tiền là dễ dàng nhất, sợ nhất là tên này không thương tiền thôi. Thế nên trong lòng hấn, chỉ cần có thể khiến A Đoan gật đầu đồng ý theo mình, Thanh Lạc chưa bao giờ là sự trở ngại.

Nào ngờ A Đoan vẫn lắc đầu: “Lần này ca ca đổ bệnh đệ mới phát hiện, người ca có thể dựa vào thật sự chỉ có đệ thôi. Tính tình ca luôn không tốt nên trong viên cũng không có ai thân cận. Nếu đệ đi rồi, sau này bệnh tật ai sẽ chăm sóc ca ca?”

Lâm Tử Thông thở dài, hấn thầm cười A Đoan khờ khạo nhưng lại cảm thấy bản tính lương thiện thanh khiết của y thật sự rất khả ái nên mỉm cười: “Khờ quá, hấn có tiền dĩ nhiên có biết bao kẻ hứa theo lấy lòng, còn cần đệ phải quan tâm sao?”

“Dù có tiền chắc chắn ca ca cũng không nở xài. Hơn nữa dù có nhiều người săn sóc thì cũng toàn vì tiền, đâu có ai thật lòng.” Dứt lời A Đoan chợt nói: “Hay huynh mang ca ca cùng đi được không?”

Lâm Tử Thông hốt hoảng sợ. Dù hấn không lưu tâm đến mấy lời xầm xì nhưng chuyện mang một tiểu quan về nhà, bất luận ra sao cũng không thể được. Huống hồ mang về nhà thứ tiểu quan chanh chua đánh đá này còn không dậy trời dậy đất tan hoang sao?

Hấn xoa tay ra vẻ khó xử: “Chuyện này... A Đoan, đệ hãy nghe ta nói. Thứ nhất, chưa chắc ca ca đệ đã thích rời khỏi đây đến kinh thành; thứ nữa với bộ dáng hấn, chẳng chóng thì chầy cũng bị người ta phát hiện ra thân phận, đến lúc đó cũng không tốt cho đệ.”

A Đoan tròn xoe mắt ngẩn ngơ: “Không tốt cho đệ là thế nào?”

Lâm Tử Thông hắng giọng, cảm thấy khó nói ra nhưng không nói lại không được: “Để người ta biết hấn xuất thân là tiểu quan thì...”

Vốn A Đoan còn nghe không hiểu gì, nhưng dần dần cảm thấy lời này có chút quen tai, như đã nghe qua ở đâu, giống như...

— Ca ca người là tiểu quan thì người cũng không trong sạch nổi nào đâu!

Phải, lúc Tạ lão bản đang tính bức ép mình đã nói ra những lời này.

A Đoan đột ngột ngẩng mặt lên: “Ý huynh là vì quan hệ của đệ với ca ca mà người ta khinh thường đệ phải không?”

Lâm Tử Thông lại đằng hắng.

A Đoan nói: “Thật ra dù không có ca ca, chuyện đệ xuất thân từ Cẩm Xuân viên cũng không che giấu được. Chỉ cần nghe ngóng sẽ tra ra được ngay. Đến lúc đó thì huynh tính sao?”

Lâm Tử Thông dịu dàng nói: “Đệ nghĩ nhiều quá thôi. Đệ thanh tú trong trắng như vậy ai lại liên tưởng đệ tới cái chỗ này chứ?”

Lần này A Đoan lại khẳng khái: “Nếu ngộ nhờ thì sao?”

Lâm Tử Thông biến sắc, loại “ngộ nhờ” này hấn tuyệt đối không muốn động đến. Hấn nắm chặt tay A Đoan: “Đệ yên tâm, nếu thực sự lúc đó xảy đến tất nhiên ta sẽ che chở đệ, không cho đệ phải chịu tổn thương.”

Ánh mắt của hấn đầy nhu tình lai láng, vậy mà A Đoan như không cảm giác được gì. Trầm mặc chốc lát, y thì thầm: “Đệ phải về giặt áo quần kéo tới không thấy đường.”

Nhẹ nhàng rút tay ra, y nhanh chóng đi mất.

“A Đoan!”

Người A Đoan run lên nhưng không trả lời, ngược lại bước chân càng nhanh hơn.

Nhìn theo bóng lưng y bỗng trong lòng Lâm Tử Thông nôn nao. Muốn giữ chặt A Đoan bên mình, chỉ sợ còn phải đi một con đường rất dài phía trước.

Thuốc đại phu kê đơn rất có công hiệu an thần yên giấc, Thanh Lạc uống thuốc xong thì thiêm thiếp dần, Lâm Tử Thông tiễn A Đoan đi không lâu hấn đã say ngủ. Tối lúc tỉnh lại trăng đã vắt vẻo trên cao.

Hấn ngồi dậy, theo trực giác nhìn sang thư trác bên kia chỉ thấy Lâm Tử Thông dựa vào ghế, áo quần vẫn nguyên đó, cả chăn cũng không đắp lấy.

Chẳng lẽ tên này cũng muốn ném mùi phong hàn sao? Thanh Lạc nhú mày, cầm chiếc mền rón rén đi qua rồi cẩn thận đắp lên người Lâm Tử Thông.

Hấn đứng đó cẩn thận quan sát người nam tử say ngủ kia. Nếu là thường ngày hấn tuyệt đối không thể này — Nếu để Lâm Tử Thông phát hiện còn không mất mặt chết sao?

Có điều giờ thì không sao, Thanh Lạc có thể tha hồ ngắm chân mày anh tuấn của hấn, làn mũi thẳng tắp và bờ môi mỏng manh kia... Tỉ mỉ ngắm nhìn thật lâu, người này đúng không phải đẹp mắt bình thường mà.

Ánh mắt hấn thoáng dừng lại trên bờ môi ngằn ngừ mãi. Cũng phải nói Lâm Tử Thông bao hấn lâu vậy, chẳng những hai người chưa từng đụng chạm thân xác mà cả hôn môi cũng chưa có lần nào.

Không biết chạm vào làn môi mỏng manh kia sẽ có cảm giác gì? Ngẫm nghĩ chốc Thanh Lạc đã thấy môi mình hơi hanh khô, không kèm lòng được dần dần kề sát dần...

Thấy hai đôi môi sắp chạm vào nhau thì Thanh Lạc dừng lại.

Hắn chợt nhớ bản thân đang mắc phong hàn, lỗ lây luôn cho Lâm Tử Thông thì sao đây?

Nhưng, bờ môi kia thật sự cuốn hút người ta mà.

Vì thế, hắn nhẹ nhàng vén dạt áo rồi phủ lên môi Lâm Tử Thông, cách một vạt áo mà ấn môi mình vào.

Rõ ràng chỉ hôn qua lớp vải mà gương mặt Thanh Lạc lại đỏ bừng cả. Hắn thầm mắng mình đúng là không có tiền đồ mà: Thanh Lạc, cái thứ không tiến bộ này, cái gì chẳng đã thấy qua, mới hôn phớt môi đã thẹn thùng là sao?

Thấy đèn trên thư trác còn cháy, hắn tính qua đó thổi tắt lại bất cẩn đá phải thứ gì. Nhìn xuống thì chỉ là một tờ giấy.

Bây giờ mới phát hiện, từ trên bàn đến dưới đất quăng la liệt là giấy.

Hắn nhẹ nhàng vuốt thẳng một tờ ra thì thấy toàn là chữ.

Hắn không biết chữ nên không biết trên giấy kia toàn ghi thơ tình phối ngẫu không thành đôi, chỉ nghĩ là giấy tờ làm ăn. Nhất định Lâm Tử Thông gặp chuyện rắc rối trong buôn bán nên mới bức mình viết giấy lung tung thế này. Đợi tới mai hắn hết giận chỉ sợ tìm không ra. Vì vậy Thanh Lạc nhặt từng tờ lên, vuốt thẳng thơm rồi đặt dưới chồng sách bên trái.

Làm xong xuôi thì đầu hơi choáng váng, Thanh Lạc thầm kêu không ổn mới vội về giường nằm xuống. Trong lòng thầm khẩn nguyện: Xin ông trời phù hộ, nhất định đừng để bệnh nặng hơn.

Nếu Thanh Lạc biết đọc sách thì sẽ biết trên đời này có câu thành ngữ “việc không theo ý người,” đáng tiếc hắn không hiểu nên chỉ bảo ông trời lúc nào cũng đối nghịch hắn. Hôm sau thức dậy, bệnh tình của hắn cứ dai dẳng.

Lâm Tử Thông giận tới dậm chân: “Danh y cái nỗi gì, chút phong hàn cũng trị không xong, hôm nào ta phải dỡ chiếu bài hắn mới được.”

Dĩ nhiên Thanh Lạc ngượng ngùng không dám nói, vì tối qua ta hôn trộm người nên sơ suất bị nhiễm lạnh. Hắn không biết Lâm Tử Thông nóng lòng là vì chuyện khác, chỉ tưởng hắn đau lòng vì mình nên trốn trong chăn cười thầm cả buổi.

Kỳ thực ngẫm nghĩ, thường ngày Lâm Tử Thông thờ ơ với hắn vậy, giờ sinh bệnh mới lộ ra chút tình cảm ân cần. Nghĩ vậy, Thanh Lạc bắt đầu thấy thỉnh thoảng bị bệnh cũng không hẳn là chuyện xấu.

Có điều nằm lì trên giường mãi Thanh Lạc lại bắt đầu thấy bất an. Trông thấy bốn năm ngày trôi qua, chắc hoa đào đã muốn rụng hết rồi, làm sao mới kéo được Lâm Tử Thông đi ước nguyện dưới hoa đào đây?

Thanh Lạc cũng không phải loại tin tưởng thần linh gì, khốn nỗi một khi nảy ra ý niệm mà lại bị đủ chuyện cản trở, không được toại nguyện nên để càng lâu càng trầm trọng cuối cùng thành ra tâm bệnh. Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, nếu không ước nguyện được trước thần linh thì đoạn tình duyên này giữa mình và Lâm Tử Thông cuối cùng sẽ như hoa trong mặt gương, trắng nơi đáy nước.

“Chắc hoa đào trong am Lạc Hà còn chưa rụng hết hả?”

Lâm Tử Thông giật mình cái, trả lời: “So ra thì mùa xuân ở phủ Tùng Dương tới sớm hơn kinh thành, ta cũng không rảnh.”

Thanh Lạc chần chừ, rốt cuộc vẫn mở miệng: “Chúng ta cùng đi ngắm hoa đào... có được không?” Hắn hơi nghiêng đầu sang bên, không dám để Lâm Tử Thông thấy mặt mình nó nóng bừng đến đâu.

Lâm Tử Thông lơ đãng đáp: “Đợi người hết bệnh hẵng tính.” Mấy ngày nay hắn bị A Đoan làm cho thất thểu thần hồn, ngay cả hoa đào méo tròn ra sao còn không biết nữa.

“Ta đã khỏe rồi!” Thanh Lạc sợ hắn không tin liền vội bước xuống giường đi một vòng. Hơ, chân còn hơi bủn rủn, chắc do mấy hôm nay không xuống giường, nhất định là vậy rồi.

Lâm Tử Thông còn tính nói gì thì bỗng một tiếng xào xạc thổi đến, còn có tiếng cành cây quất vào cửa sổ. Hấn nhú mày: “Gió lớn rồi.”

Thanh Lạc vừa nghe đã vội vàng mở cửa sổ, quả nhiên liền bị gió thổi quất vào mặt: “Gió lớn quá, sao gió lại lớn vậy chứ!”

Lâm Tử Thông cười nói: “Coi chừng lát nữa còn mưa nữa đó.”

Thanh Lạc lườm hấn một cái: “Người đừng đoán mò.” Mới nói xong hấn đã la lên một tiếng, thì ra là mưa đã tạt vào mặt hấn.

“Mau đóng cửa sổ lại đi.”

Thanh Lạc trả lời rồi rầu rĩ đóng cửa lại.

Lâm Tử Thông đuổi người một cái: “Thời tiết này thì đi ngủ là hay nhất. Người cũng ngủ sớm đi, nghe mưa vậy chắc rơi suốt đêm đó.”

Thanh Lạc thất kinh, nếu mưa rơi cả đêm thì hoa đào còn sao?

Cả đêm đó Thanh Lạc ngủ không yên, cứ không ngừng cầu khẩn cho mưa mau tạnh. Trong mơ hấn như nghe được tiếng mưa rả rích. Hôm sau thức dậy, mở mắt ra câu đầu tiên của hấn chính là: “Hoa đào!”

“Còn lo cho hoa đào của người sao? Coi mưa cả đêm, giờ còn chưa tạnh thì hoa nổi gì cũng không còn đâu.”

Thanh Lạc ngồi dậy, thấy Lâm Tử Thông đang mặc áo quần mới hỏi: “Trời thế này người còn muốn ra ngoài sao?”

“Ồ, có xã giao. Kiệu đang chờ bên ngoài.”

Trong lòng Thanh Lạc thất vọng tràn trề: “Vây chừng nào người mới về?”

“Không biết nữa, có chút chuyện rắc rối; người nên chợp mắt chút đi, không cần đợi ta.” Lâm Tử Thông không hơi đâu nhiều lời với hấn, khoác áo tơi che mưa đi ra ngoài, nhanh tới nỗi Thanh Lạc muốn nói “Đi sớm về sớm” cũng không kịp.

Cơn mưa kéo dài tới hết giờ Ngọ mới dừng lại, trên đường còn lênh láng mấy vũng nước đọng. Ngay cả giàn tử đinh hương vững chắc giờ cũng rũ rượi, những cánh hoa tả tơi chỉ còn vương chút hương tàn.

Nhưng Thanh Lạc vẫn không chịu từ bỏ, bất chấp đường lầy lội sau cơn mưa, hấn khoác áo rồi vội vàng chạy ra cửa.

Bạch đại cha đang đứng canh cửa thấy hấn, tò mò hỏi: “Thanh Lạc, thời tiết dơ dáy vậy còn đi đâu đó?”

“Am Lạc Hà.”

Bạch đại cha lắc đầu: “Giờ còn đi am Lạc Hà làm chi? Coi hoa đào à? Mưa xối xả vậy hoa đào đã rụng hết rồi.” Còn tính hỏi nữa mà chưa gì Thanh Lạc đã chạy mất dạng.

Lúc chạy đến am Lạc Hà, cả hài và gấu quần của Thanh Lạc đều lấm đầy bùn. Hấn thở hổn hển dáo dác nhìn quanh, cảnh tượng rặng liễu ngất trời trong ấn tượng kia đã trở thành một màn mây mù xanh mướt.

Vốn sau cơn bệnh thân thể hấn rất suy nhược, chỉ dựa vào chấp niệm mà tới đây nên lúc này hai chân đã mềm nhũn, chút hơi sức cũng chẳng còn. Một bước hấn cũng nhấc không nổi, chỉ có thể bất động đứng đó thở dốc.

Có một người nông dân ở sau am đi ngang, thấy hấn cứ đăm đăm nhìn vào am thì nhiều chuyện hỏi: “Vị tướng công này tới ngắm hoa sao? Thiệt tình, đã trễ rồi, nếu sớm một ngày còn có thể xem được.”

Thấy Thanh Lạc không để ý gì, ông ta mới ngộ ra: “Ta bảo sao lại có người sau mưa mà chạy tới ngắm hoa, hóa ra là thằng khờ.” Ông quay người đi mất.

Khó khăn lắm đợi cho cơn tê dại người tan hết, Thanh Lạc mới chậm rãi bước vào am từ cửa sau. Nhìn gần, lá hoa đào đã đâm ra khá dài, mưa thấm xuống thì mướt xanh đọng nước một màu, ngược lại càng

thêm sức sống. Dưới những tàn lá dày đặc đôi khi còn sót mấy cánh hoa đào, nhưng màu hồng thắm đã phai nhạt, đài hoa cũng rụng hết, những nhánh đầu cành trước gió lung lay chấm đỏ cả mặt đất.

Thanh Lạc không có xúc cảm tinh tế thương xuân sầu thu của thi sĩ, nhưng nỗi lòng hẩn có khuấy động và thần thờ vô tận.

Hắn nhặt một mảnh hoa lên tay chậm rãi mơn trớn, nào đâu một cơn gió ầm thổi cánh hoa xuống vũng nước bùn.

Bất giác tay hắn xiết chặt y phục.

Tiết lạnh mùa xuân như hơn cả cuối đông.

Rầu rĩ như mất của quay về Cẩm Xuân viên, hắn lại đụng mặt “lão cha” đang tươi cười.

Không ngại con cú kêu mà chỉ sợ con cú cười, với hiểu biết bao năm nay, lúc “lão cha” tươi cười thế này chắc hẳn là có chuyện không hay rồi. Thanh Lạc thâm nhíu mày nhưng vẫn bình tĩnh mà kêu, “Lão cha.”

“Lâm công tử đâu? Sao người không hầu hạ người ta?”

“Hắn có chuyện phải đi xã giao.”

“Ra vậy.” “Lão cha” gật đầu cười, “Đúng lúc ta có việc tìm người, tới phòng ta đi.”

Thanh Lạc đánh thót trong bụng. Lần trước “lão cha” tìm hắn chính là nói chuyện đem A Đoan cho Tào viên ngoại, chẳng lẽ lão già kia chưa từ bỏ ý định sao?

Phòng “lão cha” không biết còn hơn gấp mấy lần phòng của Thanh Lạc, ngay cả khách phòng hạng nhất cũng chưa chắc sánh bằng. Thanh Lạc cũng không khách khí gì, vào cửa rồi tìm cái ghế dựa thoải mái mà ngồi xuống, cởi hài rồi xoa bóp đùi phải đau nhức.

“Sao rồi, đau chân à? A, ta quên mất hai ngày nay ẩm thấp, chân người từng bị thương nên nhất định là nhức lắm.”

Thanh Lạc cười phớt: “Phiền lão cha còn nhớ chuyện của ta.”

“Sao không nhớ chứ?” “Lão cha” ra vẻ thờ dãi, kéo ghế ngồi xuống, “Ta vất vả trăm bề bồi dưỡng người bốn năm, thỉnh sư phó múa tốt nhất dạy cho người. Kết quả ra sao hả? Một đôi chân có khả năng bay nhảy kia đã bị người ta đánh cho tàn phế. Giả như trước đây người...”

Thanh Lạc giận dữ: “Chuyện cũ rích rồi, lão cha còn nhắc làm gì chứ?”

“Lão cha” thấy hắn giận lên, cũng rành tính tình của hắn, chỉ sợ còn chưa nói xong chuyện đã bế tắc rồi thì vội xoa dịu: “Được rồi, không nói chuyện cũ nữa. Thanh Lạc, lần này ta tới tìm người là muốn cho người một cơ hội phú quý kếp sù đây.”

“Lão cha nói đùa hay thật, số ta sinh ra đã nghèo mạt thì phú quý nổi gì?” Miệng qua loa vậy nhưng Thanh Lạc thâm kêu khổ trong bụng. Nghe câu mở màn này nhất định là chuyện của A Đoan rồi, lần trước đến đây đã bị Thanh Lạc tiền trăm hậu tấu nhưng coi bộ lần này càng khó hơn.

Quả nhiên nghe “lão cha” bảo: “Thì vẫn là chuyện Tào viên ngoại muốn nạp nam thiếp đó. Lần trước người đưa A Đoan đi ta còn tiếc rẻ cho huynh đệ các người vô phúc. Giờ tốt rồi, A Đoan đã trở lại, ta đã hỏi Tào viên ngoại thì viên ngoại bảo vẫn chịu chờ A Đoan đó.”

Thanh Lạc thâm rửa trong bụng: Có phải ông thương tiếc gì bọn ta đâu, tiếc rẻ đồng bạc kia thì có! Năm nay tên Tào viên ngoại kia cũng hơn sáu mươi mấy rồi, không biết còn sống được mấy năm nữa, A Đoan mà tới đó sớm muộn cũng bị lột sống. Cũng không biết ông nhận được bao nhiêu bạc hả? Làm quy công riết nghiền rồi!

“Dù Tào viên ngoại có lòng nhưng chỉ sợ A Đoan không muốn.”

“Hãy da, người từ hồi mười hai tuổi đã nuôi A Đoan lớn tới vậy, thường ngày nó luôn nghe lời người, người bảo một câu tự nhiên nó sẽ nghe theo mà.”

“Nói là nói vậy, nhưng dù sao cũng là việc chung thân đại sự, chỉ sợ nó không chịu...”

“Lão cha” giận đến tím tái: “Thanh Lạc, ngươi cứ nhất mực ốm ờ với ta phải không?”

Ai cũng biết bộ dạng thế này của “lão cha” là điềm xấu, tiểu quan bình thường chắc đã sợ tới nhũn chân ra rồi. Nhưng đây là Thanh Lạc, trời sinh đã có sẵn phẩm chất lưu manh, đôi mắt phượng của hắn nhếch lên: “Rồi sao? Lão cha muốn đánh ta à? Đúng lúc nhiều năm chưa có bị đòn, vừa dịp ôn lại luôn đi.”

Thanh Lạc được phong là ngang tàng nhất trong ngũ, là loại càn bừa ăn vạ có hạng tới nỗi “lão cha” cũng phải đau đầu vì hắn. Chỉ là lâu quá không xích mích với Thanh Lạc nên hắn nhất thời quên mất, cứ bày ra bộ mặt ứng phó với loại tiểu quan tầm thường. Thanh Lạc vừa cứng rắn hắn đã nhún nhường.

Hắn hậm hực tuân: “Ta không ngại nói người biết, Tào viên ngoại đã mở miệng muốn A Đoan, người chịu cũng được mà không cũng vậy. Hừ hừ, người ở đây la lối om sòm giở trò cứng cỏi thì tưởng địch lại bọn trắng dinh bậm trợn trong Tào gia sao? Nếu A Đoan đường đường chính chính bước vào Tào gia thì còn có chỗ đứng. Giả như nó bị người ta xông vào bắt đi, làm nhục cho đã rồi vứt ra ngoài thì người cũng không có chỗ mà khóc đâu!”

Thanh Lạc giận dữ la lên: “Người trong Tào gia không nói vương pháp sao chứ?”

“Vương pháp? Vương pháp là dành cho ta và người, không phải cho Tào gia nứt đổ đổ vách đâu!” “Lão cha” cười khẩy chỉ vào chân Thanh Lạc, “Lúc trước Mạnh tiểu hầu gia đánh gãy chân người thì vương pháp ở đâu hả? Nhờ ta niệm tình bao nhiêu năm, giấu người khác bao che người, còn lén trộm thương cho người nữa. Nếu không phải nhà hắn đắc tội thái sư người còn tiếp khách được sao? Cả sinh lộ người cũng đứt từ lâu rồi.”

Thanh Lạc bị nói trúng chỗ đau thì gằm mặt, vừa xoa đùi phải vừa thẩn thờ.

“Lão cha” thấy hắn có chút động lòng thì giọng êm dịu khuyên: “Người không thể chống lại số mệnh, người chịu bao nhiêu gian khổ vậy còn không thấm đạo lý này sao? Nếu lúc trước không phải người tự cho thanh cao, cứ ngoan ngoãn đi theo Mạnh tiểu hầu gia thì đã được ăn sung mặc sướng, nở mày nở mặt rồi. Lão cha thật lòng khuyên mà người lại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Kết quả sao chứ? Người đâm tiểu Hầu gia bị thương nhưng người phải trả giá cỡ nào cho một nhát căm hận kia? Chân bị thương không còn múa được nữa; thân bị làm nhục, kết cuộc cũng như nhau, phải đi tiếp khách kiếm tiền, phải ngủ và bị người ta ép.”

Hắn thở hổn hển rồi nói tiếp: “Người nhìn A Đoan coi, người thì yếu đuối, thân không có bản lĩnh, rời xa người thì nó nuôi sống bản thân được sao? Tào viên ngoại có không tệ đi nữa thì tốt xấu gì cũng là một chỗ dựa. Chỉ cần nâng đỡ lão cho tốt vào, tùy tiện lấy miếng thịt trên người lão cũng đủ cho huynh đệ người tiêu xài cả đời, còn muốn gì nữa? Hiện giờ A Đoan chính là người nắm đó, chỉ có một con đường này, không đi cũng không được.” Dứt lời hắn vỗ mạnh lên vai Thanh Lạc.

Thanh Lạc bị hắn vỗ cái, thốt cả người như phục hồi tinh thần, toàn thân rùng lạnh lên.

“Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?”

Thanh Lạc ngẩng đầu nhìn “lão cha,” tất nhiên trong lòng thừa hiểu, nếu bản thân không nhượng bộ sợ là khó bước chân ra phòng được. Kế duy nhất bây giờ là đồng ý cho có lệ, biết rõ tính toán của đối phương rồi hẵng nghĩ cách đối phó sau. Vì vậy hắn gật đầu: “Được rồi, tất cả để lão cha làm chủ đi.”

Tiểu Cửu thấy hồi này chắc mình mạo phạm ôn thần quý dịch nào rồi, bằng không sao bước vô sông mà mười cuộc đã thua đứt chín là sao chứ? Bực thẳng lúc trước đã thua hết từ đời nào, tiền Bạch lão cha tích góp cho hắn lấy vợ cũng bị hắn lên nường sạch sẽ.

Hắn càng thua thì càng tức, càng thua càng không cam lòng. Thật không tin tiểu Cửu hắn không có lúc đổi vận được!

Nhưng mà không còn đồng xu dính túi thì “đổi vận” cái nỗi gì?

Lúc đi ngang qua tiểu lầu các của “lão cha,” tiểu Cửu chợt nhớ phòng “lão cha” có không ít đồ cổ. Nghe cha hắn nói mỗi món đó đều trị giá từ trăm mấy lượng bạc trở nên, nếu đem bán một món thì...

Hắn rón rén mò lên lầu các, đỉnh ninh rằng lúc này “lão cha” đang thăm hỏi khách nhưng ai ngờ vừa đi lên đã nghe tiếng nói.

Chỉ nghe tiếng “lão cha”: “Ta đã định với Tào viên ngoại rồi, sáng mai sẽ cho kiệu hoa lớn tới đón A Đoan, bất kể nó có đồng ý hay không, ần đầu vào kiệu rồi là xong chuyện.”

Tiếp theo là tiếng Thanh Lạc: “Lão cha đều định liệu rồi còn tìm ta làm gì?”

“Lão cha” cười phá lên: “Thì sợ ngươi lúc đó khóc lóc um sùm gây phiền chứ gì. Đêm nay ngươi chỉ cần canh chừng A Đoan, đừng cho nó chạy trốn. Ngày mai cũng phải để ý kéo nó tự vẫn. Đợi tới Tào phủ mà nó còn nghĩ quẩn thì phải trông vào ngươi khuyên nhủ nó nữa. Tào viên ngoại nói chuyện này mà thành rồi quyết không bạc đãi ta và ngươi đâu.”

Tiểu Cửu nghe mà lạnh cả sống lưng: “Bọn họ muốn cấu kết nhau đem bán A Đoan đi! Tên Thanh Lạc vô lương tâm này, hèn chi lần trước A Đoan đi lạc thì hắn khẩn trương vậy, ra là sợ vượt mất con đường tài lộ của hắn! Vậy mà tưởng hắn còn có tình huynh đệ gì chứ!”

Hắn luôn coi A Đoan là huynh đệ của mình, nghe được tin này sao còn dám chần chừ? Hắn rón rén đi xuống lầu, ba chân bốn cẳng chạy như điên ra hậu viện.

Tới chỗ A Đoan ở, không đợi cửa mở đã nhào vào, chỉ thấy A Đoan đang làm việc, hắn sốt ruột giằng chiếc váy y đang vá ra quăng xuống đất: “Ngươi còn an nhàn ngồi đây à? Ca ca ngươi... ca ca ngươi sắp đem ngươi đi bán đó!”

A Đoan chớp mắt như nghe không rõ, kinh ngạc hỏi lại: “Tiểu Cửu ca, ngươi đang nói gì đó?”

“Vừa rồi ta nghe trộm ca ca ngươi nói chuyện với lão cha, bọn họ muốn bán ngươi cho Tào viên ngoại làm thiếp, sáng mai kiệu đồ tới, ngươi có chịu hay không thì cũng ép lên kiệu dẫn đi đó!”

A Đoan nghe tới “Tào viên ngoại” thì trong lòng bắt đầu cuống cuống nhưng vẫn không chịu tin, giọng y run rẩy: “Tiểu... tiểu Cửu ca, ngươi có nghe nhầm không? Ca ca ta... ca ca ta không đời nào bằng lòng đâu!”

Tiểu Cửu thấy y khẳng khái vậy thì chỉ biết hận tới giậm chân: “Ngươi cũng thừa biết ca ca ngươi coi trọng tiền tài hơn người, Tào viên ngoại cho hắn đồng bạc chẳng lẽ hắn không động lòng sao?”

“Nhưng... nhưng mà... trước khi bắt luận ai nói gì ca cũng không cho những người đó chạm vào ta...”

“Là vì hắn chưa gạ được giá hời chứ sao!” Tiểu Cửu tức giận tới quát lớn lên: “A Đoan, ngươi quen biết tiểu Cửu ta cũng không phải ngày một ngày hai. Tuy thường ngày ta hay nói láo nhưng chưa khi nào gạt ngươi cả, đúng không? Ta coi ngươi như huynh đệ thân thích, nếu không chính tai nghe được chuyện này rành rọt từng chữ thì lẽ nào lừa ngươi được sao? Ngươi tin ta đi!”

“Nhưng mà ta...” Trong lòng A Đoan cũng tin tiểu Cửu sẽ không dối gạt mình. Có điều mấy năm nay hai huynh đệ họ sống nương tựa lẫn nhau, Thanh Lạc là chỗ dựa duy nhất của y, trong phút chốc chỗ dựa này đột nhiên sụp đổ thì nói gì y cũng không tin.

Giờ đây tâm trạng y rối bời, càng nghĩ càng thấy sợ hãi, đôi mắt đã đỏ hoét, nước mắt cũng tuôn ra. Y nức nở: “Ta đi hỏi ca ca ta mới được!”

“Quay lại đây!” Tiểu Cửu nắm chặt tay y, “Đần độn, giờ ngươi chạy đi hỏi không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Bọn họ sợ ngươi hay tin rồi bỏ trốn, đang tính trời ngươi lại rồi tới sáng tống lên kiệu hoa! Lúc đó ngươi muốn hối hận cũng muộn rồi!”

A Đoan thất kinh tới bưng tỉnh, cả người rùng mình nắm chặt tay hắn: “Tiểu Cửu ta, ngươi... ngươi giúp ta với, rốt cuộc ta nên làm sao đây? Ta... ta tuyệt đối không chịu theo tên Tào viên ngoại đâu! Nếu hắn muốn ép ta thật thì... thà rằng ta tự tìm cái chết!” Lúc trước “lão cha” đề cập chuyện Tào viên ngoại y đã không chịu. Giờ trái tim y đã có chỗ dĩ nhiên càng không ưng thuận.

“Đừng sợ, có tiểu Cửu ca ở đây. Giờ yên chút để ta suy nghĩ đã.” Tiểu Cửu vừa an ủi A Đoan vừa suy nghĩ nát óc, bỗng nhiên hắn vỗ đùi cái chát: “Có rồi! Sao chúng ta lại quên Lâm công tử chứ? Tuy Tào gia tài cao thế lớn nhưng ta thấy Lâm công tử kia cũng không phải hạng tầm thường. Thật sự đường cùng thì hắn có thể dẫn ngươi về kinh thành, ta coi tên Tào gia kia có chạy nổi tới kinh thành đòi ngươi được không!”

A Đoan nghe hần nhắc đến Lâm Tử Thông thì như thấy tia sáng cuối đường hầm, y lau nước mắt: “Được, ta đi tìm huynh ấy.”

“Ta thấy sáng nay hần ra ngoài, không biết giờ về chưa? Không thôi vậy đi, ta đi giữ chân ca ca người còn người tới Noãn Âm các chờ hần. Nhớ kỹ, bất cứ giá nào cũng đừng cho người khác thấy người!”

A Đoan gật đầu: “Ta biết rồi.”

Trong lòng y sợ hãi cực độ nên không dám chân chừ, đi thẳng một mạch ra tiền viện. Xa xa y trông thấy một thân ảnh màu lam, đúng là huynh trưởng mình thì vội vàng trốn sau mấy bụi cây.

Sắc mặt của Thanh Lạc đang lo lắng, bước chân cũng gấp gáp, chớp mắt đã đi lướt qua. A Đoan trông theo bóng lưng hần mà cõi lòng xót xa, nước mắt cứ chực rơi. Giờ y rất muốn đuổi theo hỏi hần, có thật hần bất chấp cả huynh đệ mà đẩy mình xuống hố lửa hay không? Có điều nhớ tới lời tiểu Cửu thì sao y dám bước ra.

— Giá như, y thật sự bước ra thì có lẽ tất cả đã khác hẳn.

Thanh Lạc đi như bay về chỗ mình ở, từ xa đã thấy tiểu Cửu đón đường. Lòng dạ hần đang nóng lòng gần chết nên không muốn rầy rà với tên tiểu lưu manh này, có điều vậy chỉ tổ làm đối phương hoài nghi rồi chuốc lấy phiền toái không cần thiết. Vì thế hần chậm bước lại tỏ ra bình thường: “Con khỉ lanh chanh này, lại muốn tìm A Đoan phải không? Món nợ lần trước ta còn chưa tính mà người còn dám mò tới à?”

Nào ngờ tiểu Cửu còn khấn trương hơn hần: “Thanh Lạc ca ca, chuyện lớn rồi. A Đoan, A Đoan...”

Nghe hai chữ “A Đoan” thì lòng Thanh Lạc đã nảy thót lên, biến sắc hỏi dồn: “A Đoan thế nào?”

Tiểu Cửu nuốt nước miếng: “Ta vừa trở tới đã thấy Cẩm Tâm dẫn theo lão Hắc và A Vượng tới bắt A Đoan rồi.”

Biết không phải người do “lão cha” sai thì Thanh Lạc nhẹ nhõm người, đoạn hỏi: “Tên Cẩm Tâm kia dựa vào gì mà bắt A Đoan hả?”

“Nghe hần nói phòng hần mất một món quý giá, tra xét một hồi không biết sao lại bảo A Đoan trộm nên muốn lôi A Đoan đi đánh rồi tra hỏi.”

“Đánh rắm con mẹ nó! Trước giờ A Đoan luôn thật thà nhút nhát thì sao trộm đồ gì của hần? Với lại hần nghèo kiết xác thì có món quý gì đáng cấp hả?” Quả nhiên, Thanh Lạc không nghe thì thôi chứ nghe rồi liền nổi cơn tam bành.

Tiểu Cửu còn ở một bên quạt thêm: “Ai nói không phải? Theo ý ta, hần thấy mấy ngày nay Thanh Lạc ca ca đổi vận, lần lướt tiếng tăm hần nên ghen ăn tức ở thôi. Hần không làm gì được Thanh Lạc ca ca nên giận cá chém thớt lên A Đoan đó.”

Thanh Lạc nhớ ra Cẩm Tâm thật sự là loại người vậy nên càng tin, vừa sốt ruột vừa tức giận trừng mắt gắt: “Sao người không ra ngăn lại?”

Tiểu Cửu nhăn nhó mặt mày: “Lão Hắc và A Vượng đều là tay có hạng trong viện, cái thân ta thể này sao ngăn nổi?”

“Chúng đi hướng nào?”

“Hình như là gian chứa củi.”

Hai người hấp tấp chạy tới gian củi, Thanh Lạc đi trước đạp chân tông cánh cửa ra, quát lớn: “Cẩm Tâm, khôn hồn mau giao A Đoan ra cho ta!”

Nhìn kỹ xung quanh thì thấy gian củi trống không, sao mà có ai cho được?

Trong lòng Thanh Lạc nghi hoặc, đang muốn quay đầu lại hỏi tiểu Cửu bỗng hần bị đẩy mạnh từ phía sau lao đảo ngã vào trong. Sau đó một tiếng lớn vang lên, chính là tiếng cửa gian chứa củi bị đóng lại.

Hắn hoảng hốt cực độ, nhào tới đẩy cửa ra nhưng sao mà đẩy nổi. Hắn nôn nóng giậm chân thành thịch: “Tiểu Cửu, người làm gì đó? Ta không có rãnh giỡn với người, mau thả ta ra ngoài! Bằng không ta nói Bạch đại cha lột da người ra giờ!”

Tiểu Cửu cài then chắc lại, nghĩ thầm, thả người ra ngoài thì A Đoan gặp rủi ro rồi, vì thế hắn cười nói: “Nói vậy thì càng không thể thả người ra được, ta thiết tình sợ cha lột da ta thiết đó! Vừa vặn chỗ gian củi này vắng lặng không ai quấy rầy, Thanh Lạc ca ca, đêm nay người hãy thông thả nghỉ ngơi trong đó đi.”

Cầm chân trong này một đêm thì A Đoan đã bị người ra bắt mất rồi. Thanh Lạc oán hận nghiến răng ken két nhưng không thể không xuống nước năn nỉ: “Tiểu Cửu ngoan, ta không nói cho cha người hay đâu, người mau mở cửa ra đi. Người muốn gì ta cũng cho người hết.”

Tiểu Cửu cười hì hì, thầm nghĩ, người cứ tha hồ gào với ông trời đi, ta không mở là không mở. Hắn xoay người đi một mạch.

Thanh Lạc không nghe tiếng trả lời thì nói tiếp: “Người nghe ta nói đã, hiện giờ ta có chuyện quan trọng cần làm. Không phải người đối tốt nhất với A Đoan sao? Giờ nó đang gặp nạn, ta đang muốn cứu nó đây, người mau thả ta ra ngoài đi.”

Hắn nói cả buổi mà không thấy bên ngoài có động tĩnh gì, trong lòng nghi hoặc kêu lên: “Tiểu Cửu! Tiểu Cửu!”

Không có tiếng trả lời, Thanh Lạc biết tiểu Cửu đã đi mất. Cơn tức bốc lên đỉnh đầu, hắn chửi ầm lên: “Cái thằng tép riu chán sống này, thứ ôn dịch phải gió! Tri hoãn chuyện của ta để coi ta có lột da rút gân, táng nát xương cốt người không!”

Tay hắn đập cửa còn chân thì đạp ầm ầm mà mãi vẫn không ra, ngược lại tay chân còn đau tới đỏ rát.

Thanh Lạc không nghĩ ra được cách gì, chỉ biết gân cổ la lên: “Người đâu hết rồi? Thả ta ra ngoài mau!” Ngặt nổi tiểu Cửu lựa chỗ này là vì hẻo lánh, nếu không may, Thanh Lạc có gào cả ngày cũng không ai tới.

Rốt cuộc Thanh Lạc từ bỏ ý định kêu cứu. Hắn lục lọi khắp gian thì chỉ thấy một cánh cửa, không có cửa sổ. Chỗ nào cũng chất đầy củi, dưới chân tường bên trái còn có một đồng cỏ khô, muốn tìm cái gì đó নয় cửa cũng không có. Hết khí lực, hắn suy sụp ngồi trên đồng cỏ.

Trông thấy ánh nắng len vào khe cửa càng ngày càng nhạt đi, thời gian đang trôi qua từng giây từng khắc. Một khắc ở trong này đồng nghĩa tình cảnh của A Đoan càng thêm nguy hiểm. Cơn oán hận trào dâng trong lòng, hắn cúi xuống đất, kinh ngạc khi thấy lệ rơi xuống đất.

Nhớ tới trò đùa quái ác của thằng ranh kia, hắn nhịn không được mà mắng to tiểu Cửu: “Thứ lưu manh, đồ tép riu không biết sống chết! Đợi ta ra được ngoài rồi, không xé nát miệng chó của người ta sẽ không kêu là Thanh Lạc nữa!”

Lòng dạ hắn rối rùi, tâm tư đều lẫn quẩn chuyện kiêu hoa ngày mai tới. Hắn hoàn toàn không ngờ, sao tiểu Cửu xưa nay sợ hắn vậy lại dám chọc ghẹo hắn?

Chửi đã đời rồi, bất chợt khước mắt hắn bắt gặp dưới đồng cỏ khô bên kia đang động đậy.

Ánh sáng trong gian củi rất mờ nên hắn còn tưởng mình hoa mắt, neho mắt nhìn kỹ thì đúng là thấy đồng cỏ động đậy.

Không lường được Thanh Lạc, xưa nay hắn rất to gan mà cũng không sợ cái gì, bèn đi lên muốn nhìn là cái gì. Bỗng cái đồng cỏ kia dật ra, một cái đầu đen thùi lù ló ra ngay giữa!

Hắn hốt hoảng lùi về sau hai bước quát: “Ai đó?”

Thứ kia bất chợt nghe tiếng người thì cũng sợ hãi, rụt đầu lại luôn ra ngoài.

Thanh Lạc nhìn kỹ, hóa ra là một con chó mực thì tự cười. Vừa cười vừa mừng ngồi sụp xuống xem.

Cái lỗ dưới chân tường là do xây không chắc chắn, lúc mưa thấm vào làm tường thấm thấu rã rời ra, lại bị con chó bởi nên thành cái lỗ lớn. Gian phòng này chứa toàn củi rơm, ít có ai tới lui, lúc thường còn có đồng rơm khô chắn trước nên căn bản chẳng ai phát hiện.

Thanh Lạc tìm ra hốc chó này còn mừng hóm hơn vàng trên trời rớt xuống. Hắn hụp xuống, nửa nằm nửa quỳ trên đất đào bới: đầu lọt qua rồi, còn chút nữa thôi.

Hắn ráng sức cựa cựa thân người làm hai viên gạch rớt ra.

Sắp được rồi.

Hắn cúi sát mặt xuống, hai tay trườn dưới đất nhích từng tấc ra. Sắp trườn ra được thì móng lại bị kẹt, hắn nhích mạnh người thì lọt ra ngoài nhưng cũng kèm theo một tiếng rẹt.

Thôi rồi, đưa tay rồi thì quả nhiên đằng sau áo đã bị tét một lỗ.

Chiếc áo màu lam này là bộ đồ nỏ mày nỏ mặt của Thanh Lạc, hơn nữa còn là Lâm Tử Thông cho hắn — Thực ra là Lâm Tử Thông đưa tiền hắn đi mua, nhưng trong lòng Thanh Lạc cho giống nhau cả, là bộ áo có một không hai trên đời. Giờ nó bị rách làm cho Thanh Lạc đau lòng hết mức.

Nhưng giờ không phải lúc buồn bực vì chuyện này, sắc trời đã sẫm tối chính là thời gian Cẩm Xuân viên bận bụi nhất, cũng là lúc lợi là nhất, chỉ có thừa dịp này trốn đi A Đoan mới không bị phát giác.

Nghĩ thế nên Thanh Lạc hối hả chạy về chỗ mình và A Đoan.

Trong Noãn Âm các, A Đoan nôn nóng đợi, tới tối trời Lâm Tử Thông mới quay về. Vừa thấy hắn A Đoan đã ứa lệ.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Tử Thông hốt hoảng, linh cảm đã xảy ra chuyện rồi.

“Lâm công tử, xin hãy cứu ta!”

Lập tức A Đoan thuật lại những gì Tiểu Cửu nói lại với Lâm Tử Thông. Hắn không biết thì đã đành nhưng vừa nghe đã nổi đóa: “Ta xem hắn dám không!”

A Đoan kéo gấu áo hắn: “Đệ phải làm sao đây?”

Lâm Tử Thông định nói muốn đi tìm “lão cha” tính sổ thì sững lại, chẳng phải đây là cơ hội tốt trời cho mình sao? Trước đây có thuyết phục A Đoan thế nào y cũng không chịu rời xa Thanh Lạc, bây giờ y không muốn đi cũng không được.

Nghĩ vậy Lâm Tử Thông nắm tay A Đoan: “A Đoan, đệ có tin huynh không?”

A Đoan gật đầu.

“Vậy tốt rồi, A Đoan, nói thật thì huynh đang muốn sớm kết thúc chuyện này. Lý do huynh còn nán lại là muốn dẫn đệ đi. Giờ ca ca đệ đã bỏ rơi đệ thì đệ có bằng lòng theo huynh tới kinh thành không?”

Trong khi chờ Lâm Tử Thông về A Đoan cũng đã suy nghĩ kỹ, tới đường cùng y sẽ rời khỏi đây với Lâm Tử Thông. Giờ nghe hắn mở lời trước thì lòng y nao nao, tất nhiên gật đầu ngay.

Lâm Tử Thông mừng rỡ, nghĩ chuyện này không nên chậm trễ: “Tốt lắm, giờ chúng ta đi ngay! Đệ có muốn lấy theo gì không?”

A Đoan nhớ tới “căn nhà” kia, ngoại trừ vài bộ áo quần cũ, thật sự y không có gì. “Không có, nhưng mà...”

“Nhưng sao?” Lâm Tử Thông truy hỏi, lòng lo sợ y sẽ đổi ý.

“Nhưng ca ca đệ...”

Lâm Tử Thông dặm châm bảo: “Hừ, đệ còn nghĩ tới thứ tán tận lương tâm kia làm gì?”

“Khỏi lo, khỏi lo nữa! Ta đã nhốt ca ca ngươi trong vựa củ rồi, trong thời gian ngắn không ra được đâu. Hai người đang nói gì đó?” Tiểu Cửu vừa hét hải chạy vào vừa hỏi.

Lâm Tử Thông trả lời: “A Đoan đã chịu đi theo ta rồi.”

“Vây tốt quá rồi!” Tiểu Cửu mừng tới nhảy cẫng lên, “Hai người tranh thủ đi nhanh đi, ‘lão cha’ cũng không mù mờ lâu đâu, để hắn phát giác ra là tiêu đời cả lũ! Phía trước có nhiều tai mắt, chúng ta hãy đi luồn cửa sau. Ta đi chuẩn bị xe ngựa sẵn, hai người thu dọn xong thì chạy ra mau nha!”

Hắn hốt ha chạy tới rồi cũng hốt hải phóng đi, chớp mắt đã mất hút. Từ đầu chí cuối, Lâm Tử Thông và A Đoan đều không nói được câu nào.

Lâm Tử Thông thở dài: “Tuy vị tiểu Cửu ca này xuất thân ở xóm chợ nhưng cũng có thể xem là người trọng tình nghĩa. A Đoan, nếu hắn là ca ca đệ thì đệ đã may mắn hơn nhiều.”

A Đoan lặng thinh, trong lòng y sao lại chưa từng nghĩ qua điều này? Nhưng nói gì Thanh Lạc cũng là huynh trưởng ruột của y, máu mủ tình thân, hận không được mà bỏ chẳng đành, y thầm thì: “Đệ muốn lưu lại cho ca ca một phong thư, nói ca biết đệ đã bình an rồi khi, không cần nhớ tới đệ.”

Lâm Tử Thông nghĩ, trong bụng ca ca đệ chỉ có bạc thì sao còn nhớ tới đệ chứ? Nhưng cuối cùng hắn không nỡ tổn thương A Đoan: “Vây đệ viết đi.”

Có lẽ phong thư này sẽ tiết lộ hành tung của bọn họ, nhưng Lâm Tử Thông tự phụ với tiền tài quyền lực trong tay mình thì không cần lo.

Viết thư xong hai người sánh vai đi vòng ra cửa sau, tiểu Cửu đã đứng đó chờ từ khi nào. A Đoan bước lên xe ngựa còn không quên nắm tay tiểu Cửu nói lời cảm kích, tuôn một tràng từ biệt đau thương đầm lệ mà rời đi.

Trước khi đi y nhét phong thư vào tay tiểu Cửu: “Nhờ tiểu Cửu ca giao lại cho ca ca ta.”

Tiểu Cửu nghĩ thầm: Ca ca người đang bị giam trong vựa củi, ta mà tới đó chắc bị hắn chẻ làm tám khúc quá. Lòng dạ tên đó ác độc vậy cứ để hắn ném chút khổ sở cho biết mặt. Dù sao chừng hai ngày nữa nhà bếp cũng phải lấy củi, lúc đó thả hắn ra cũng không muộn. Phong thư này cứ để trong phòng hắn là xong.

Quyết định xong, hắn trở về bỏ bức thư lên bàn của Thanh Lạc. Hắn thấy bản thân đã làm một chuyện tốt thì hí hửng trong bụng, miệng ngâm nga bước ra ngoài. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người đi tới, dưới ánh trăng lơ mờ hiện ra thân ảnh của Thanh Lạc.

Sao hắn lại tự ra được chứ? Tiểu Cửu sợ tới hồn phi phách tán quay đầu tháo chạy. Nơi đây không nên ở lâu, cứ trốn ra ngoài chừng tám mươi ngày rồi tính sau.

Thanh Lạc đẩy cửa ra, thấy trong phòng tối thui thì sửng sốt. Dáo dác ngó quanh không thấy A Đoan đâu, hắn nghĩ xưa nay đứa nhỏ này thành thật nên chắc ra ngoài thôi.

Hắn cũng không nghĩ gì liền mau mắn đẩy giường mình cạnh tường ra, để lộ một lỗ hổng chứa được hai người.

Bức tường đó chỉ trét vữa trắng lên, qua thời gian lâu đã mục nát cả. Nhưng có một chỗ tường tróc hết lộ ra một miếng gạch bí mật. Vì có chiếc giường chặn ngang nên thường ngày không thấy.

Thanh Lạc thò tay vào trong, lát sau đã gỡ ra bốn viên gạch. Thì ra có thể gỡ mấy viên gạch đó ra.

Hắn mò mẫm sâu phía trong rồi lôi ra một bọc vải màu đen, trong đó có mấy đỉnh bạc, hai tờ ngân phiếu và chút bạc vụn. Còn có một chuỗi minh châu sáng loáng, vừa nhìn đã biết vô cùng giá trị.

Đây là phân tích góp mấy năm qua của Thanh Lạc. “Lão cha” kiểm soát tiền rất chặt chẽ, tiểu quan kiếm được bao nhiêu đều vào túi hắn hết. Chỉ có mấy người khách rộng rãi, bỏ tiền bao kỹ bên ngoài thì còn lén cho tiểu quan chút tiền của được. Mà khách như vậy có được bao nhiêu? Muốn qua mặt “lão cha” phải khó khăn cả trăm bề.

Thanh Lạc cầm mấy thỏi bạc và tám ngân phiếu rồi cất vào trong ngực áo. Hắn định nhét bao đồ lại tường thì do dự một hồi, cần răng mà lấy chuỗi minh châu nét vào áo nốt.

Hắn mau mắn dọn dẹp rồi ngồi chờ A Đoan trở về, có điều đứng lên ngồi xuống hồi lâu cũng không thấy tăm hơi A Đoan. Càng chờ hắn càng thấy sốt ruột, không lẽ “lão cha” đã tiên hạ thủ vi cường rồi sao?

Nghĩ vậy Thanh Lạc cũng không thể chờ nữa liền đứng bật dậy. Lúc ra tới cửa phòng hắn sững lại, tầm mắt hướng về cái bàn — Trên đó là phong thư A Đoan lưu lại.

Giấy trắng mực đen trên mặt bàn đen thùi rất dễ thấy, đáng lẽ Thanh Lạc phải nhìn ra từ lâu. Chỉ vì hắn không biết chữ nên phớt lờ thứ khác thường này.

Hắn cầm thư lên, không phân biệt được đồng gà bởi loằng ngoằng kia có phải nét chữ A Đoan hay không, cũng không biết nó viết cái gì. Nhưng hắn có trực giác vật này liên quan đến A Đoan.

Lần đầu tiên trong đời, Thanh Lạc hận bản thân không có đọc sách. Hắn nguyền người đoan cầm bút thư chạy ra ngoài.

Hắn nhớ trước đây Bạch đại cha đã có hai năm đọc qua sách.

Bạch đại cha nhìn bộ dáng hắn thì giật mình: “Thanh Lạc, người sao...”

“Khoan nói đã, coi giùm ta cái này viết gì trước đi.” Thanh Lạc thở hồng hộc.

Bạch đại cha cầm phong thư nhìn qua rồi đọc: “Ca ca, đệ đã đi rồi, có chết đệ cũng không bước vào cửa Tào gia. Đệ muốn đến kinh thành cùng Lâm công tử. Lâm công tử đối với đệ rất tốt, huynh ấy bảo sẽ chăm sóc cho đệ cả đời, ca không cần lo lắng cho đệ...”

Đọc tới đây Bạch đại cha ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Thanh Lạc, A Đoan viết cái này sao? Nó đi kinh thành làm gì chứ? Rồi sao lại lòi ra một Lâm công tử nữa? Sao mặt mày người nhợt nhạt vậy... Ê! Thanh Lạc, người chạy đâu đó?”

Thanh Lạc chạy như bay đến Noãn Âm các, những lời trong thư làm lòng hắn sợ hãi cuộn trào.

Không có trong viên.

Mở cửa khách phòng, không có.

Trong phòng ngủ, cũng không.

Chỗ nào cũng không có.

Chân Thanh Lạc rã rời ngồi sụp xuống đất.

Nhưng tức thì hắn như bị roi quất, giật mình phóng ra cửa.

Trong khách phòng vẫn tràn đầy tiếng ca lai láng và tiếng chung tanh tách. Thanh Lạc gặp ai cũng hỏi dồn: “Người có thấy A Đoan không? Có thấy Lâm công tử ở Noãn Âm các không? Người có thấy A Đoan không? Có thấy Lâm công tử không?”

Những người quen lẫn không quen đi ngang đều kinh ngạc nhìn hắn. Nhưng Thanh Lạc chỉ tập trung vào miệng bọn họ, thấy hai chữ “không có” đã thất vọng đẩy ra.

Hắn hỏi rồi lại hỏi, hỏi tới quay cuồng choáng váng không còn nhìn rõ mặt những người này, chỉ thấy môi nào cũng mấp máy như nhau khiến đầu óc ngây sùng.

Đột nhiên, trước mặt có một người kêu to lên: “Thanh Lạc, sao người...” Chưa nói hết hắn đã phá lên cười, chỉ vào Thanh Lạc cười đến nghiêng ngả.

Thanh Lạc giật bắn người, tên này là Cẩm Tâm mà!

Cẩm Tâm vẫn còn cười sảng sặc: “Ha ha, người coi bộ dáng người kia! Ha ha, có phải mới bò từ mồm đá ra đây không? Thế này mà cũng dám vác mặt ra ngoài! Ha ha, thiệt tức cười quá đi! Ha ha ha ha!”

Thanh Lạc bị hắn cười tới không biết gì, đưa tay sờ sẫm mặt mũi đầu tóc mình, có thấy gì đâu?

Cẩm Tâm đã đi tới cạnh hắn, tiếng cười càng lúc càng lớn: “Đằng sau... đằng sau lưng người rách một lỗ tới hở mông ra mà cũng không che lại nữa!” Hắn nắm lấy vạt áo sau của Thanh Lạc.

Thanh Lạc điếng hồn vội lấy hai tay che mông lại. Hắn ngó xung quanh mới phát hiện, hóa ra có nhiều người bu lại coi thế này.

Những người này, có kẻ biết mặt cũng có kẻ xa lạ, ai ai cũng đều nhìn hẩn cười.

Đất trời như chỉ còn tiếng cười phá lên, nhạo báng hẩn ngu, chê cười hẩn dốt, cười hẩn si tâm vọng tưởng.

Thanh Lạc lúng túng đứng đó, thấy mình sắp bị tiếng cười dìm mất.

Thì ra, lúc trước Lâm Tử Thông tìm ta là vì A Đoan.

Thì ra, hẩn trừng trị tên Tạ chương quỹ, không phải vì ta trút giận mà là bắt bình thay cho A Đoan.

Thì ra, hẩn không chịu đựng vào ta không phải vì da mặt mỏng hay coi trọng ta, mà vì căn bản hẩn vô tình đối với ta.

Thì ra, hẩn mời đại phu chữa bệnh đơn giản vì ta là ca ca của A Đoan...

Thì ra...

Thì ra từ đầu đến cuối, mục tiêu của hẩn chỉ có A Đoan!

Ta đúng là kẻ ngu mà...

Lặng người rất lâu, Thanh Lạc suy nghĩ tường tận đầu dây mối nhợ. Hẩn ngồi bệt dưới đất trong>Noãn Âm các, ngó những đồ vật quen thuộc xung quanh mà luôn thấy rất đổi mơ hồ xa xăm. Từng ngày ở chung với Lâm Tử Thông nhỏ giọt vào lòng hẩn, chỉ biết cười mình ngu ngốc tới lú lẫn. Kỳ thật từ đầu đến cuối, Lâm Tử Thông cũng không có đối xử tốt với hẩn, chỉ có mình hẩn ôm giấc mộng hảo huyền không muốn tỉnh lại.

Nói vậy Lâm Tử Thông đã dẫn A Đoan về kinh thành, xem ra thân phận hẩn không hề thấp, A Đoan đi theo hẩn có thể an lành rồi.

Nhưng sao A Đoan lại nghe được chuyện của Tào viên ngoại?

Phải rồi, tiểu Cửu rất lanh lợi, nhất định đã nghe phong phanh đâu đó.

Sao tiểu Cửu phải nhốt ta lại chứ? Hờ, chắc nó cho rằng ta cũng muốn hại A Đoan, ai bảo hẩn mở miệng đồng ý với “lão cha” chứ.

Ha ha, các người toàn là người tốt, chỉ có ta là thứ ca ca lòng lang dạ sói, khốn nạn tội cùng mà thôi!

Tự dưng Thanh Lạc bật cười.

Cánh cửa mở toang ra. Về mặt “lão cha” đầy phần nộ xốc áo Thanh Lạc lên. “Ta hỏi ngươi, A Đoan đâu rồi hả? Có phải nó chạy trốn theo người ta rồi không?

Hiển nhiên cả hẩn cũng nghe được tin đồn.

Thanh Lạc cầm phong thư đưa cho hẩn: “Đây là bức thư nó để lại, lão cha tự coi đi. Lão cha cũng biết ta không biết chữ mà.”

“Lão cha” ngó qua bức thư rồi bạt tai Thanh Lạc một cái, tức giận quát: “Chả phải bảo ngươi trông chừng nó rồi sao? Ngươi nói ta phải giao phó với Tào viên ngoại sao đây?”

Thanh Lạc bị đánh ngã xoài người ra đất, thản nhiên bảo: “Cùng lắm thì lão cha cứ đem ta giao cho ông đền tội đi.”

“Lão cha” khinh miệt ngó hẩn: “Ngươi à? Tào viên ngoại người ta muốn A Đoan trong sạch thuần khiết kìa, cái thứ dơ tiện ngàn người cười vạ kẻ dơ như ngươi cho không còn sợ tổn cơm nữa!”

Thanh Lạc lồm cồm bò dậy, thê lương cười: “Hóa ra ta là thứ hàng như vậy, có cho cũng không ai cần. Hèn chi, hèn chi mà.”

“Lão cha” giật mình, thấp giọng hỏi: “Thanh Lạc, ngươi khóc sao?” Hẩn không nhớ rõ, đã bao nhiêu năm chưa thấy Thanh Lạc khóc.

Thanh Lạc ra sức chớp mắt: “Không có.”

“Đừng nói ta là cát bay vào mắt đó, cái lời bịa đặt đó đã dùng hồi trước rồi.”

Thanh Lạc ngẩng đầu lên: “Ta đang ngắm trăng. Trước giờ chưa thấy trăng đẹp vậy nên vui quá khóc thôi.”

“Lão cha” cũng đi theo hần nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng quả thật viên mãn vô cùng. Chợt “lão cha” thở dài, mềm mỏng nói: “Người ngắm trăng mà khóc còn trăng nhìn lại người ra sao hả? Bất luận có bao nhiêu thống khổ sầu đau trong đời thì trăng cứ vắt vẻo treo trên trời, lúc tròn thì tròn mà khi khuyết thì khuyết. Bởi vậy trăng mới ngàn năm không đổi. Làm người cũng như vậy, cứ nhớ tới những điều hạnh phúc thì sẽ không muốn nghĩ tới người khác mà muốn nghĩ cho bản thân mình hơn.”

Hần ngập ngừng: “Ngày mai ta sẽ lựa lời nói với Tào viên ngoại, nể tình mấy năm nay, đây là lời cuối cùng lão cha dạy người, cũng là lần cuối cùng ta giúp người. Về sau người phải tự liệu thân đi.”

Cửa lại mở ra, “lão cha” đã đi mất.

Thanh Lạc ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao. Ánh trăng sáng kia tựa như cũng trông lại hần, lặng thinh không nói lời nào.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Hần đã từng, một điệu múa tung ra bốn bề đã không thiếu quan to quý nhân tranh giành nhau đến xem.

Hần đã từng, lựa tay áo phất tung như mây ra đã khiến biết bao tài tử văn nhân tặng thơ ca tụng.

§

Khi hoa đào kết trái xanh cũng là lúc mùa hè đến.

Thật ra, bất kể có xuân hạ thu đông cũng vậy, trong Cẩm Xuân viên vĩnh viễn chỉ có mùa xuân. Khách cũ đi rồi lại có khách mới đến, chỉ cần hai ngọn đèn ***g đỏ trước cửa vẫn sáng thì dòng ngựa xe vẫn tuần không dứt, điệu nhạc vũ khúc sẽ không ngừng lạnh lốt, tay áo nhẹ nhàng vẫn còn vờn bay như cánh bướm.

Kết thúc điệu múa, Cẩm Tâm phất tay áo về trước, dải tay áo thướt tha vẽ một đường cầu vồng trắng đỏ trong không trung, rồi rơi xuống nền thảm đỏ thắm viên vàng. Sắc đỏ lóa mắt pha lẫn màu trắng bắt mắt càng tôn lẫn nhau. Cẩm Tâm uốn lượn vòng eo lui về sau vài bước đồng thời thu tay áo lại, tà áo tha thướt kia như hí phấp chảy về tay hần. Hai tay hần chấp ra sau, lưng đứng thẳng, lặng người nhìn xung quanh với đôi mắt lấp lánh —

Dưới đài, tiếng cổ vũ vang lên dậy trời.

Khi này Cẩm Tâm mới nhoẻn cười đầy mê hồn, khom người cảm tạ.

“Điệu vũ của Cẩm Tâm đúng là càng ngày càng hay ra đó.”

“Đúng đó, không ai trong phố Thăng Bình này có được bước nhảy mảnh mai tinh tế và vũ điệu uyển chuyển này đâu.”

“Đâu chỉ là phố Thăng Bình, ta cam đoan hết cả phủ Tùng Dương cũng không có vũ kỹ nào so được với Cẩm Tâm đó nha.”

Trong một tràng gật gù đồng ý vậy lại nổi lên một tiếng hừ nhẹ ngập mùi chua chát: “Hừ, người một câu kể một tiếng hợp lại, thổi phồng hần lên trên trời rồi.”

Tiếng nói rất nhỏ nên Cẩm Tâm và đám khách trong đại sảnh không nghe thấy, chỉ có Thanh Lạc đang tựa bên cửa sổ nhìn quanh là nghe mồn mọt. Hần quay người lại, phát hiện người nói đứng cách mình không xa.

Thanh Lạc nhận ra đó cũng là một tiểu quan trong Cẩm Xuân viên tên là Úy Ly. Vì tướng mạo hần bình thường lại không có tài nghệ đặc biệt gì nên vẫn chỉ là nhân vật hạng ba.

Úy Ly kia phát hiện Thanh Lạc nhìn hấn thì giống như kiếm được đối tượng, hấn liếc xéo Cẩm Tâm ngoài đại sảnh rồi hừ một cái: “Hấn cũng không vinh quang được lâu đâu. Hai ngày trước ta mới thấy ‘lão cha’ dẫn một đứa nhỏ chừng mười tuổi, mặt mày xinh đẹp thông minh về giao cho Phạm đại nương dạy rồi. Sớm muộn tên Cẩm Tâm này cũng bị hạ bệ thôi.”

Thanh Lạc thản nhiên nói: “Dù hấn có bị hạ bệ thì người cũng không chiếm lợi được gì đâu, hả hê cái gì chứ?”

Úy Ly thay đổi sắc mặt: “Không phải người đối đầu với Cẩm Tâm sao? Sao lại nói giúp cho hấn hả?” Hấn tưởng Thanh Lạc nhất định sẽ hòa theo mình rửa xả Cẩm Tâm để xả oán khí trong lòng.

Đuôi mắt phượng của Thanh Lạc nhấc lên lộ ra ý miệt thị, hấn dợn cười: “Quả thực ta không ưa bản mặt vênh vác của tên Cẩm Tâm kia. Nhưng ta càng ghét cái loại không có bản lĩnh, tới ngày chỉ biết chăm bẵm ghen ghét, âm thầm đập lên kẻ khác. Có gan thì quang minh chính đại mà đấu với nhau. Loại người như vậy đừng làm nam nhân thì hơn, đi làm đàn bà cho rồi đi.”

Quả thật bản lĩnh Thanh Lạc là mở miệng khiến người ta tức chết không đền mạng, mới vài câu đã làm Úy Ly tức tới run rẩy sôi máu: “Người-”

“Sao?” Thanh Lạc ưỡn ngực thách thức không chút chùn bước.

Nếu là người khác thì Úy Ly đã nhào tới đánh một trận rồi. Nhưng Thanh Lạc lại “ngang tàng có tiếng” trong vùng này nên Úy Ly suy nghĩ một hồi vẫn không dám động thủ. Có điều hấn không cam lòng chịu nhục nên liếc mắt cười khẩy: “Giờ thì người huênh hoang trước mặt bọn ta, vậy mà gần đây chả đón được người khách nào, ‘lão cha’ đang tính tổng người ra ngoài rồi đó.”

“Vậy sao?” Thanh Lạc nhoen cười, “Người có rảnh hơi ở đây nói chuyện phiếm thì sao đêm nay không có khách hả? Để coi giữa chúng ta ai mới bị tổng ra ngoài trước đây.”

Một câu đã chặn họng Úy Ly tới tái mặt: “Người... cái thứ ngang ngược ế hàng! Chả trách sao Lâm công tử người ta dẫn A Đoan đi chứ không chịu dẫn người, thứ ngang như cua như người ai chịu được mới lạ đó!”

Ai cũng biết đây là cái gai nhức không thể đụng chạm trong lòng Thanh Lạc. Thời gian trước Cẩm Tâm mang cái này ra chế nhạo đã bị hấn giẫm một đạp trước mặt mọi người, nếu không phải “lão cha” ra mặt kịp thời thì không biết còn âm ỉ cỡ nào nữa. Xón xác thốt ra rồi hấn mới biết mình gặp họa lớn, trông thấy sắc mặt lấm lì của Thanh Lạc thì hấn sợ tán hồn mà tháo chạy. Thỉnh thoảng còn quay lại nhìn, sợ Thanh Lạc sẽ đuổi theo.

Thanh Lạc làm gì có rảnh để ý đến hấn, chỉ cười khẩy một cái: “Lá gan nhiều đó cũng dám chọc tới ta?”

Rõ ràng thắng một trận mà sao hấn lại thấy uể oải vô vị.

Đáng lẽ hấn phải ra trước cửa mời chào khách. Tuy đã khuya nhưng còn vài người khách lảng vảng ngoài cửa, tỉ như tiểu nhị chưa vợ trong tửu *** hoặc lão lưu manh bán bánh nướng bên ngõ cụt kia đang đánh một vòng qua bên này. Đa phần bọn chúng không có kén chọn, chỉ cần giá hợp lý và người đặc biệt dịu dàng chút là xong. Ban ngày bươn chải sinh sống nên chỉ có thể tìm chút an ủi gối đầu ầm tay là đủ.

Tuy Thanh Lạc e ngại những tên này thô kệch nhưng bạc trong tay họ lại là đồ thật. Lúc ôm bọn họ, thỉnh thoảng tâm trí cũng hiện ra bóng dáng của Lâm Tử Thông, nhưng Thanh Lạc vội lắc đầu xua tan hình bóng hư ảo xinh đẹp đó.

Nhưng hôm nay, không biết có phải vì lời nói của Úy Ly hay không mà Thanh Lạc không có cả tâm tư đi kiếm khách. Hấn chậm rãi đi vào trong đình, hiếm hơi mới thấy trong đây không một bóng người, chỉ có mỗi ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi tứ bề.

Thanh Lạc đứng đó thẩn thờ hồi lâu, bất thành linh hai tay áo vung lên phát ra vũ điệu.

Hấn đã từng, một điệu múa tung ra bốn bề đã không thiếu quan to quý nhân tranh giành nhau đến xem.

Hấn đã từng, lựa tay áo phát tung như mây ra đã khiến biết bao tài tử văn nhân tặng thơ ca tụng.

Hấn đã từng, khẽ phát tay nhắc chân thôi đã thu hút biết bao ánh mắt.

Hắn chậm rãi múa, bước nhảy sơ suất ban đầu đã dần trở nên lưu loát, từ động tác cứng ngắc đã bắt đầu nhịp nhàng như ý. Dần dần, cả tâm trí, mắt, tay và vũ điệu đều hòa hợp làm một, cảm giác đánh mất nhiều năm đã quay trở lại.

Hắn giống như trở về với sân đình luyện múa thời niên thiếu, nơi đó ngập tràn hương hoa trong cảnh xuân tươi đẹp; hắn giống như về lại trên đài trong đại sảnh của Cẩm Xuân viên, nơi đó chật ních khách quý và tiếng vỗ tay dậy trời.

Bỗng hắn nhớ lại, lúc đầu bản thân cũng đã từng trẻ trung rực rỡ, đã từng nở mày nở mặt như hoa được ưa chuộng khắp nơi.

Hắn múa mỗi lúc mỗi nhanh hơn, đột nhiên bàn chân đau nhói lên... đoạn ngã xuống đất.

Trong chớp mắt, mùi hoa biến mất, cả tiếng vỗ tay và ánh nhìn hâm mộ cũng tiêu tan. Giống như tỉnh mộng, chỉ còn ánh trăng thanh lạnh thê lương kia bầu bạn cùng cơn nhức từng hồi dưới chân.

Thanh Lạc chậm rãi bò dậy, rồi cũng chậm rãi đi về hậu viện. Lúc nhắc bước đầu tiên chân hắn có chút lảo đảo, nhưng rất nhanh, hắn mím môi gắng sức bước đi như bình thường.

Cửa phòng đã khóa vì không còn A Đoan nữa. Bỗng nhiên Thanh Lạc sợ đẩy cánh cửa đó ra, vì hắn sợ sau khi đẩy cửa ra, bên trong là một cảnh tối đen như mực. Còn đen tối hơn so với bên ngoài.

Thường ngày khi hắn trở về thì trong phòng luôn sáng đèn, sau đó A Đoan sẽ rụt rè nói với hắn: “Huynh về rồi...” Không phủ nhận Thanh Lạc có chút nhớ tiếng nói kia. Hắn ngẫm nghĩ, dù rất ghét A Đoan nhưng vẫn không hề đuổi cổ y đi, phần nửa là vì mình sợ bóng đêm.

Hắn đẩy cửa ra, lập tức ánh đèn hắt lên người.

Giường hắn đối diện với cánh cửa, có một người ngồi trên giường.

Nếu nửa đêm mở cửa ra, người phát hiện có khách không mời mà đến ngồi trong phòng thì người phản ứng ra sao đây? Thanh Lạc hẳn là sợ tới mức muốn la toáng lên, nhưng hiện tại ngay cả la cũng không la nổi.

Hắn chỉ nghiêng người thản nhiên dựa vào tường: “Ta không biết người vào bằng cách nào, nhưng chúc mừng, giờ người có thể đường đường chính chính đi ra cửa rồi.”

Người nọ nhướn chân mày: “Người không sợ à?”

“Ta chỉ sợ tiểu quỷ do Diêm Vương phái tới thôi.” Thanh Lạc đánh giá y từ trên xuống dưới một lượt, “Tuy người không xinh đẹp lắm nhưng cũng là dạng như cục bột, có gì phải sợ?”

Người kia cũng không tức giận gì: “Tử Thông nói chẳng sai, miệng lưỡi của người quả thực sắc bén vô cùng.”

Tiếng nói của y rất nhẹ như độc thoại nhưng Thanh Lạc lại nghe mồn một. Cả người hắn cứng đờ: “Người biết Lâm Tử Thông?”

Người kia lên tiếng: “Không chỉ biết mà là rất quen; ta còn biết cả A Đoan nữa.”

A Đoan! Nghe được cái tên này, toàn thân Thanh Lạc rũ rượi như con dê rút cạn nước. Hắn sững sờ một hồi mới nói: “A Đoan có khỏe không?”

“Rất khỏe, ta chưa từng thấy Tử Thông đối với ai tốt như vậy. Lần này ta đến là đáp ứng lời nhờ của Lâm Tử Thông, dẫn người tới kinh thành đoàn tụ với A Đoan. A Đoan thật sự rất nhớ người, không đành lòng để người một thân một mình ở nơi này...”

Thanh Lạc ngơ ngẩn nghe, mùi đắng nhằn dần dần dâng lên. Muốn ta đi làm gì? Nhìn các người ân ái mặn nồng, sát cánh song phi sao?

Chỉ nghe người nọ nói tiếp: “Ta đã bàn xong với bảo đầu ở đây rồi, lúc nào cũng có thể dẫn người đi. Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường thôi, ngựa ta đã chờ sẵn bên ngoài rồi.”

Y đứng lên, quả thật bảo đi là đi, không chần chừ khắc nào.

Lúc này Thanh Lạc mới hồi phục tinh thần mà la toáng lên: “Khoan đã, làm sao ta biết người nói thật hay nói láo? Nếu như người có mưu đồ khác thì sao?”

Người kia thản nhiên cười hiểu ý, ai sẽ hao tâm tổn trí chỉ vì một kỹ nam chứ? Nhưng y vẫn nhẫn nại nói: “Chỗ này có thư viết tay của A Đoan, người cứ xem sẽ hiểu ngay.”

Ngó mảnh giấy trên tay y, Thanh Lạc cười khẩy: “Giờ đã lòi ra người là thứ lừa gạt rồi, A Đoan biết ta không biết chữ thì viết thư làm gì?”

Người kia thấy hấn dần độn vậy thì nhíu mày: “Ta là biểu đệ của Lâm Tử Thông, người tin hay không tùy người. Nếu không phải nghĩ cho A Đoan đang sốt ruột, ta lại vừa có việc đi ngang qua Tùng Dương thì ta cũng không nhận việc này đâu.”

Thanh Lạc cẩn thận đánh giá diện mạo người kia, thấy tuổi tác y nhỏ hơn Lâm Tử Thông một chút, tướng mạo rất tuấn tú, dung mạo quả thật có vài phần tương tự khiến hấn cũng ngỡ ngợ. Nhưng xưa nay Thanh Lạc vốn kiêu ngạo, tuy mấy tháng gần đây ở trong Cẩm Xuân viên có thể thâm thật, nhưng bảo đi dựa vào Lâm Tử Thông và A Đoan, nhìn ánh mắt bọn họ sống qua ngày thì hấn thà chết còn hơn. “Rồi, ta tin người. Người về nói với A Đoan ta ở đây rất tốt, nó không cần nhớ ta làm gì. Giờ nó đậu trên cành cao, thân người phú quý, không phải là kẻ đi chung đường với ta. Về sau cứ cầu ai nấy qua, đường ai nấy bước đi.”

Người nọ tưởng rằng Thanh Lạc có thể thoát ly bể khổ sẽ mừng rỡ không kịp mà theo mình lên kinh ngay, nào có ngờ hấn lại không muốn đi? Y kèm không được, mặt biến sắc cả: “Người nghĩ cho kỹ đi, đây là cơ hội hiếm hoi cả đời cho người thoát khỏi nơi chướng khí xấu xa này mà?”

Thanh Lạc điềm nhiên nói: “Số của ta đã vậy, cũng đành bó tay thôi.”

Người kia nổi giận: “Ta cứ cho những người trong đây đều rất đáng thương, sống cuộc đời bức bách cam chịu, hễ có cơ hội thì thế nào cũng muốn rời đi. Không thể tưởng tượng... không thể tưởng tượng thật ra còn có loại người đắm chìm trong trụy lạc thế này! Sao A Đoan có thể là huynh đệ với người được chứ?”

Thanh Lạc nói tiếp: “Nó vốn không phải đệ đệ của ta. Nó chính là phượng hoàng lọt nhầm tổ chim tước, còn ta là con tước già ấp trứng. Dù rằng ở chung một tổ nhưng một con là cao quý, một con là thứ phối hèn hạ, mới nghĩ cũng biết sao có thể là người cùng nhà được?”

Hấn ngáp ngừng, rồi cười gằn một cái: “Người cũng không cần ra vẻ hậm hực vậy. Tuy người luôn miệng nói bọn ta đáng thương gì đó nhưng căn bản vẫn khinh bỉ chúng ta, cảm thấy bọn ta là loại thấp kém. Nhìn thần sắc người cũng biết các người đều là những kẻ rùng rình tiền, cao cao tại thượng nhìn xuống thôi.”

Thanh Lạc dứt lời thì chợt nhớ, chẳng phải lúc trước Lâm Tử Thông nhìn mình cũng giống hệt vậy sao? Thật hận bản thân lúc trước có mắt như mù, hoàn toàn không phát giác ra. Trong lòng hấn thầm nhói đau.

Người kia vốn đang gấp gấp muốn đi thì sao có thời gian dây dưa mãi với hấn. Mày kiếm của y khe nhắc: “Người nhất quyết không muốn theo ta?”

“Không theo.”

Nói xong Thanh Lạc chợt thấy gáy nhói lên, trước mắt choáng váng xây xẩm, cả người bị xóc hẫng lên. Hấn kinh hãi muốn giãy giụa nhưng không biết tên kia dùng yêu pháp gì, một cái bấu tay kia cũng không đau nổi nào mà toàn thân hấn lại mềm nhũn ra không chút sức lực. Cả đầu lưỡi cũng như bị rút gân, vừa tê dại vừa yếu ớt không la thành tiếng nổi.

Chỉ biết người kia lên tiếng: “Ta không có thời giờ lòi thôi với người. Ta đã nhận lời A Đoan nhất định phải dẫn người về. Người đáp ứng thì tốt, không đáp ứng thì cũng chỉ ủy khuất người thôi.” Dẫn Thanh Lạc ra khỏi phòng, cũng không cảm thấy y dùng lực thế nào mà nhún một cái đã phóng lên mái nhà.

Thanh Lạc bị y vác chỉ có thể giương mắt nhìn mái ngói căn phòng mình. Thấy trong phút chốc y đã nhảy từ mái nhà này sang mái nhà kia, trong lòng hấn thật sự lo y sẽ một cước phóng lên không trung rồi quăng mình xuống.

Biết bao người hỗn tạp tới lui trong Cẩm Xuân viên, Thanh Lạc cũng từng thấy qua một số ít mang thương vác côn gọi là người giang hồ, nhưng hấn chưa bao giờ biết thì ra những người này đều “bay” cả.

Người đó mang Thanh Lạc nhảy qua tường viện sau hậu viện, rốt cuộc cũng dừng lại. Thanh Lạc mới mừng thầm một chút lại nghe người nọ huýt sáo một tiếng, đã có một con ngựa lộc cộc chạy lại. Người kia đặt Thanh Lạc ra sau lưng rồi phóng lên lưng ngựa.

Nói ra cũng kỳ quái, tay y vừa buông Thanh Lạc ra thì hắn đã thấy tứ chi không còn tê rần nữa, đầu lưỡi cũng cử động được, nhưng mà thị giác vẫn không đổi, chỉ có thể nhìn dưới đất. Mắt thấy vó ngựa đã phóng ra đầu ngõ, Thanh Lạc hoảng hốt la hoảng: “Người làm gì đó? Mau thả ta xuống!” Tứ chi hắn cũng y giãy giụa loạn lên.

“Yên chút đi.” Người kia cũng chẳng thèm quay đầu lại, thuận tay đánh vào cái mông tôn quý cao cao vênh vênh của Thanh Lạc, một tiếng thê khê xé trong màn đêm yên tĩnh.

Từ khi xa cha mẹ tới nay, Thanh Lạc chưa bao giờ bị người nào đánh thế này, nhất thời hắn đỏ bừng cả mặt, không dám nhúc nhích nữa. Nhưng trong lòng hắn đã học bài học để đời mà đem tổ tông tám đời y ân cần thăm hỏi một lượt.

Lưng ngựa dần xóc làm Thanh Lạc vô cùng khó chịu, dạ dày đảo ngược như thác lũ. Chợt Thanh Lạc nhớ tới một việc, đôi mi thanh tú của hắn nhảy dựng kêu lên: “Ta quên không mang theo một vật, người mau thả ta xuống đi!”

Người kia chỉ bảo hắn lại giữ trò nữa nên càng thúc ngựa phóng nhanh hơn.

Thanh Lạc vừa tức tối vừa hậm hực: “Nếu người không thả ta xuống thì ta nhảy đại xuống đó!”

Thấy người nọ vẫn phớt lờ, Thanh Lạc chỉ cắn răng, hai tay chống lưng ngựa rồi nhào người xuống đất.

“Ngay cả mạng người cũng bất kể là vì muốn về lấy cái này sao?”

Khi người nam tử thấy Thanh Lạc móc từ hốc tường ra một gói vải quần dày, mở ra bên trong toàn đỉnh bạc chói lóa thì y chau mày. Chẳng lẽ hắn không biết ngã từ lưng ngựa nhanh vậy xuống nguy hiểm đến cỡ nào sao? Sơ sẩy chút thì đã xảy ra tai nạn chết người rồi. Nếu chẳng phải bản thân nhanh tay lẹ mắt bắt hắn lại kịp thì Thanh Lạc này dù không chết cũng thương tích đầy mình!

Hóa ra trên đời này thật sự có người cần tiền không cần mạng, cuối cùng người nam tử cũng được mở mắt.

Thanh Lạc cũng chẳng màng đến y, đặt tay nải kia trên giường rồi đem vài bộ áo quần từ tủ áo ra đặt vào gói. Khi hắn cầm đến bộ xiêm y lụa màu xanh mặt hồ kia thì có do dự chút, cuối cùng cũng bỏ bộ áo đó chung vào bao.

Bộ xiêm y đẹp dễ như thế bắt mắt vô cùng, người nam tử cũng không khỏi nhìn theo buột miệng: “Tuy xiêm y rất đẹp nhưng đã rách rồi, người cũng muốn mang theo sao?”

Thanh Lạc lườm hắn một cái: “Ta muốn không được sao?”

Người nam tử thở dài: “Tử Thông nói chẳng sai, trên đời này thật tìm không ra ai lại mê tiền tài hơn người vậy.”

Tay Thanh Lạc đang thu dọn đồ khựng lại: “Hắn nói với về ta vậy à?”

“Ừ.”

Thanh Lạc trầm mặc hồi lâu lại đặng chất hỏi: “Hắn còn nói gì ta nữa?”

Người nam tử mới chợt phát hiện mình lăm chuyện thì ngượng ngập nói: “Kỳ thật cũng không có nói gì, lúc tán gẫu tình cờ có nhắc qua thôi.”

Bỗng dưng Thanh Lạc ngẩng đầu lên cười lạnh: “Hắn còn nói ta là hạng người vừa khắc nghiệt vừa hẹp hòi không liêm sỉ, tính tình lại cáu kỉnh, tâm địa còn rất ngoan độc, ngay cả đệ đệ mình cũng muốn bán đứng, có phải không?”

Tuy lời nói không giống nhưng ý thì không khác bao nhiêu, người nam tử không khéo giả bộ nên chỉ có thể im lìm.

Tay Thanh Lạc không ngừng run lên, đột nhiên hắn giật bộ áo màu lam ra hung hăng quăng xuống đất.

Người nam tử kinh ngạc bảo: “Không phải người rất thích bộ áo này à? Sao lại ném đi chứ?”

“Ta muốn không được sao?” Thanh Lạc còn không thể hiểu được, hắn tiến lên giẫm thêm mấy cái nữa.

Người nam tử chỉ cảm thấy người này quả là cứng đầu, y thở dài: “Dù sao cái này là của người, người thích làm gì ta cũng không xen vào. Chúng ta đi mau đi.”

Thanh Lạc kéo tay áo lên quệt mặt: “Nếu ta không chịu, có phải người lại muốn dùng cái cầm nã thủ gì đó, tùy tiện nắm cái rồi quăng ta lên ngựa phải không?”

Người nam tử trả lời: “Ta là được người ủy thác, chuyện docks lòng vì người, xin người đừng khiến ta khó xử.”

Thanh Lạc cúi đầu suy ngẫm: “Ta không có làm khó dễ người, nhưng ta có yêu cầu này người phải đáp ứng với ta mới được.”

“Chỉ cần làm được thì ta sẽ làm.”

Thanh Lạc hất hàm lên: “Ta sẽ không cưỡi ngựa, ta muốn một chiếc xe ngựa.”

Người nam tử do dự nói: “Xe ngựa đi rất chậm, phi nhanh một chút vẫn hơn, nếu người không cưỡi nổi thì cưỡi chung ngựa với ta cũng được.”

“Hai tên nam nhân chen chúc trên con ngựa, ôm ấp lẫn nhau chướng cả mắt, để người ta thấy lại cười là thứ không biết liêm sỉ.”

Hắn vừa nói thì người nam tử đã phì cười một tiếng.

Thanh Lạc lườm y một cái: “Ta biết người cười cái gì, ý người là đầu năm đúng là quái lạ, ngay cả tiểu quan cũng biết tới liêm sỉ. Cũng hết cách rồi, tuy ta là thứ liêm sỉ hẹp hòi nhưng trong hai chúng ta cũng phải có một người hiểu liêm sỉ mới không đến nỗi bị chỉ trích, đúng không?”

Người nam tử thật sự sợ mồm miệng liến thoắng của hắn mới nói: “Được, đều chiều theo ý người.”

Ngồi trong xe ngựa có thoải mái hơn trên lưng ngựa một chút. Vì người nam tử vội vã đi nên không cần người đánh xe mà tự mình điều khiển xe ngựa. Xem cỗ xe ngựa như thiên lý mã mà đánh xe thì còn tốt lành được sao?

Thanh Lạc ngồi trong xe, một chốc thì ngã bên này, một chốc lại nghiêng bên kia, hồi nữa lại ập bên nọ. Vốn mui xe cũng chẳng chắc chắn gì, dần xóc dữ dội thế này nó kêu cọt két ầm lên như sắp rã ra bất cứ lúc nào.

“Ê, ê ê! Dừng xe lại coi!”

La mấy tiếng, rốt cuộc người nam tử cũng ghìm cương rồi ngoảnh đầu lại.

“Ta tên là Kinh Như Phong, người đừng có gọi bừa ‘ê a’ này nọ. Lại chuyện gì nữa đây?” Cũng khó trách người nam tử mất kiên nhẫn, chưa đầy một canh giờ mà Thanh Lạc đã kêu ngừng tới ba lần. Chút thì bảo không ưa y đi nhanh quá, chút thì bảo đường gồ ghề xóc nảy.

Thanh Lạc thở hổn hển một hồi, vỗ vỗ ngực bảo: “Đi chậm chút đi, bụng ta bị người xóc ra hết rồi nè.”

Kinh Như Phong thần nhiên đáp: “Đã nói với người cần gấp rút lên đường rồi, người ráng chịu khó chút đi.” Y quay đầu lại rồi thúc ngựa đi tiếp.

Thanh Lạc hậm hực trong lòng, ngó ra ngoài cửa sổ thấy hai ba người đi đường. Hắn thầm nghĩ: Được, hôm nay để cho người sáng mắt cái gì gọi là lưu manh đây!

Hít một hơi, hắn gào lên: “Cứu mạng với, ăn cướp bà con ơi! Tên này là cường đạo muốn kéo ta tới chỗ không người mà giết đây nè!”

Gào mấy tiếng quả nhiên con ngựa dừng lại. Thanh Lạc hất mặt lên, đắc ý nhìn Kinh Như Phong đang rảo bước về cỗ xe.

Nhưng sắc mặt Kinh Như Phong lại rất bình tĩnh, chỉ hỏi: “Người có biết trên đời này có một môn công phu tên là điểm huyết không? Tỉ dụ như ta đưa tay điểm huyết cam người một cái thì người không thể nói chuyện được.”

Thanh Lạc thầm nghĩ, đưa tay chút thì không thể nói chuyện được, vậy chẳng phải yêu pháp rồi sao? Có quỷ mới thêm tin. Hắn cười khẩy một cái, đang tính giễu cợt mấy câu đã thấy ngón tay của Kinh Như Phong nhanh như chớp điểm về phía mình, vừa mở miệng thì quả nhiên không có tiếng nào.

Kinh Như Phong vỗ vỗ tay cười: “Vậy yên tĩnh hơn nhiều.” Y trở lại trước xe tiếp tục đi tiếp.

Không có tiếng ồn quấy nhiễu nên trên đường đi thật rất thoải mái. Phía sau thỉnh thoảng truyền tới tiếng đập mui xe nhưng rất nhanh đã bị thanh âm khác lấp đi, Kinh Như Phong cũng không màng để tâm. Mãi đến tối trời, đi vào một thôn nhỏ y mới giảm tốc độ lại.

Lần này rốt cuộc Thanh Lạc có thể ngồi vững, hắn đi lên trước liên tục đánh lên lưng Kinh Như Phong.

Kinh Như Phong quay đầu lại, thấy Thanh Lạc đỏ bừng cả, sắc mặt lại khấn trương, miệng cứ mấp máy nhưng không nói được câu nào thì y cảm thấy có phần buồn cười. Giải huyết đạo hắn xong, y hỏi: “Người nói cái gì?”

Thanh Lạc thừa dịp y buông tay ra, gắng sức ghì dây cương lại. Hắn cũng không thêm nói gì đã nhảy phóng xuống ngựa, cuống cuống chạy về chỗ đồng hoang đằng kia.

Kinh Như Phong sửng sốt cả người, đoạn y cười rũ rượi đến gập bụng trên xe không dậy nổi.

Hồi lâu sau Thanh Lạc mới chậm rãi quay về, thấy nét mặt Kinh Như Phong vẫn còn toét miệng cười thì trờng mắt tròn trắng với y.

Kinh Như Phong khề hắng giọng: “Trời cũng không còn sớm nữa, tối nay chúng ta nghỉ lại trấn này đi.”

Thanh Lạc hừ một tiếng, chẳng nói chẳng rằng.

Hai người trọ tại một khách *** rồi dùng bữa tối. Ăn xong, Kinh Như Phong còn muốn gói chút màn thầu và thịt khô lại, đoạn bảo: “Chúng ta đi thôi.”

Thanh Lạc sững sờ, hắn tưởng là sẽ ngủ lại trong này. “Đi đâu chứ? Trời tối lắm rồi mà.”

Kinh Như Phong trả lời: “Sắc trời hắng còn sớm, có thể đi thêm một đoạn nữa, nghỉ ngơi trong xe ngựa cũng như nhau thôi.”

Thanh Lạc vừa nghe đã nổi nóng, sấn lên nắm áo Kinh Như Phong: “Người coi tiểu gia là người sắt chịu đựng như người được sao?”

Kinh Như Phong đang trả tiền, vừa lúc hắn xô đẩy y làm mấy tờ ngân phiếu có ấn đỏ rớt từ ngực áo xuống đất, những người xung quanh trở mắt mà nhìn. Kinh Như Phong thần nhiên nhặt ngân phiếu lên, chìa hai ngón tay ra: “Có phải người muốn ném thử mùi vị này nữa không?”

Thanh Lạc hốt hoảng, cái điểm huyết gì đó đúng là khó chịu hết biết nên hắn vội vàng buông tay, ngoan ngoãn đi theo y ra cửa.

Vì khó đánh xe trong thị trấn nên Kinh Như Phong nắm dây cương đi trước. Thanh Lạc ngồi trong xe xóc nảy lộn ruột cả ngày trời, một khắc cũng không ưng chui trở vô nên cũng đi cùng với y.

Cứ đi như vậy chợt có tiếng la khóc từ trước vang đến. Một người nữ tử còn trẻ bằng xộc từ ngõ hẻm ra, đầu tóc nàng rối bù còn miệng không ngừng kêu cứu. Sau lưng nàng có một nam tử cầm dao đuổi theo bèn gót.

Nàng nhác thấy Kinh Như Phong đã chạy nhào tới phủ phục dưới chân y van xin: “Vị quan nhân này, xin hãy cứu mạng, có người chạy theo đòi giết ta đó!”

Nam tử kia cũng trở đuôi tới, giơ con dao bóng nhoáng lên quát: “Ta đã nói người vụng trộm mà, quả nhiên đi ôm ấp cái thằng tuần tú này, ta chẻ đôi các người ra!” Hắn cầm dao xăm xăm chém xuống.

Kinh Như Phong nhướn mày, nắm một cái đã đỡ tay cầm dao của người kia: “Ta không quen biết vị đại tỷ này, người hiểu lầm rồi.”

Người nọ phần nộ quát: “Các người ôm ấp dính chùm đó còn nói không biết hả?”

Kinh Như Phong trầm nghĩ, người này quả thực không nói lý gì. Y hơi dùng sức một chút đã đánh hấn nhào ra đất.

“Cha sắp nhỏ!” Vừa thấy nam tử ngã xuống, nữ tử đang bầu Kinh Như Phong cũng ngắc kinh hoảng la lên rồi chạy xô tới bên hấn, “Chàng có bị thương không? Thắt lưng có sao không? Trạc chân rồi đây nè!”

Kinh Như Phong chỉ trân trân nhìn mà không hiểu quan hệ hai người này ra sao. Người nữ tử kia còn xĩa vào y mắng mỏ: “Tên tiểu tử chết dẫm này, sao dám đánh trượng phu ta hả? Nhìn người hiền lành một cục vậy sao lại ngang ngược quá hả?”

Thanh Lạc đứng một bên xem trò vui cả nửa buổi trời, giờ mới nén cười tiến lên khuyên giải: “Xin lỗi, xin lỗi, hấn không biết hai người là vợ chồng với nhau, chỉ đơn thuần là hiểu lầm thôi. Nhưng mà vị đại ca kia, gặp hoạn nạn mới thấu chân tình, nương tử người yêu người tới vậy nhất định sẽ không vụng trộm với ai khác đâu.”

Nam tử kia nửa tin nửa ngờ hỏi: “Có thật nàng không có vụng trộm sau lưng ta không?”

Nữ tử chỉ tay lên trời thề: “Nếu thiếp mà vụng trộm thật thì kiếp sau sẽ thành chó. Chàng đừng nghe Vương Tiểu Nhị sát vách nói bậy bạ!”

Hai người bọn họ nói xong hết thì Thanh Lạc đã sớm lén kéo Kinh Như Phong đi mất. Trước giờ Kinh Như Phong chưa từng thấy qua phụ phụ nào như vậy, y vừa tức lại vừa buồn cười: “Trên đời này lại có người ngược đời vậy sao?”

Thanh Lạc bật cười: “Thấy nhiều thì quen thôi.”

Lúc đi ngang qua thôn trấn thứ hai thì đã là trưa ngày hôm sau. Vốn Kinh Như Phong muốn đi đường vòng, nhưng lúc ăn cơm Thanh Lạc đã bắt cần làm hết bánh mì xuống đất. Bảo là “bắt cần” nhưng Kinh Như Phong thực hoài nghi là do hấn cố tình, nhưng cũng không làm khó dễ hấn được, y đành vào trấn dùng cơm.

Hai người ăn xuống xong xuôi, Kinh Như Phong định trả tiền, có điều đưa tay vào ngực áo lại chưa thấy móc tiền ra.

Thanh Lạc nhìn y chăm chăm hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu nhị của tửu *** đứng cạnh bàn đợi tính tiền mới cười khẩy: “Vị thiếu gia này, ngài đừng nói với ta túi tiền ngài rớt mất rồi đó.”

Mồ hôi trán của Kinh Như Phong chảy xuống, quả thực y nghĩ sẽ nói như vậy. Nhưng sao lại mất bạc được? Suy nghĩ một hồi chỉ có người nữ tử hôm qua kia là tiếp cận gần y.

Thanh Lạc ở một bên lạnh nhạt chêm vào: “Có phải được mỹ nhân ôm ấp cũng không phải chuyện tốt lành gì không?” Thủ đoạn của ả kia cũng không phải cao siêu cỡ nào, tầm mắt Thanh Lạc vừa lướt qua đã nhìn ra ngay.

Kinh Như Phong quay ngoắt sang nhìn hấn: “Người thấy hết? Sao không nói gì vậy chứ?”

Thanh Lạc cười cười: “Người động một chút là đòi điểm huyết cam gì đó của ta, ta sợ tới chết được thì sao dám nói lung tung chứ.”

Tiểu nhị đã chờ hết nổi: “Rốt cuộc là người có tính tiền hay không? Nhìn người ăn bận lớp lang vậy mà tính ăn quýt sao?”

Thanh Lạc le lưỡi: “Cũng đâu phải mình ta cảm thấy người ăn bận lớp lang đâu.”

Từ lúc ra đời đến nay, Kinh Như Phong chưa từng gặp qua tình trạng khó xử thế này nên có chút luống cuống. Chợt y nhớ Thanh Lạc có bạc trong người: “Người cho ta mượn một ít, đợi đến kinh thành ta sẽ trả lại người ngay.”

Thanh Lạc chỉ chờ y nói câu này nhưng còn muốn làm ra vẻ, hần giả bộ bối rối: “Cho người mượn tiền thì cũng được, nhưng lỡ người không trả thì sao đây? Kiếm người lập giấy nợ vẫn hay hơn. Tiểu ca nhi, phiền người tìm giúp tiên sinh viết chữ đến cho ta.”

Tên tiểu nhị kia nhăn răng cười: “Cần gì tới tiên sinh chứ, ta biết viết mà,” rồi cười toe toét tới quầy lấy giấy bút. Hần thấy Kinh Như Phong ăn vận chỉnh tề mà tới tiền cơm cũng không có thì đã có ý khinh thường, thế nên muốn hòa theo Thanh Lạc trêu chọc y một phen.

“Người cứ nói, ta viết cho.”

Thanh Lạc đằng hắng một cái: “Hôm nay cho Kinh Như Phong mượn ngân lượng... Bao nhiêu tiền cơm đó?”

“Một quan tiền.”

“Ít vậy?” Thanh Lạc nói tiếp: “Cho Kinh Như Phong mượn một quan tiền, người cho mượn đặt chân vào kinh thành thì phải trả lại ngay. Tính hai mươi phần tiền lời, về sau có mượn nữa thì cũng tính như vậy.”

“Hai mươi phần?” Tiểu nhị kia ngừng bút, cho là mình nghe nhầm ra chữ “mười.”

Thanh Lạc chỉ vào Kinh Như Phong cười nói: “Người rùng rình túi, bao nhiêu đây bỏ bèn gì chứ.”

Kinh Như Phong nén cơn giận: “Sao lại cho ta mượn ít như vậy? Đường đi về sau còn rất dài mà.”

Thanh Lạc ôm chặt tay nải vào lòng: “Ta thấy nắm bạc trong tay vẫn an tâm hơn, lúc sai biểu người ta cũng tiện lợi nữa.”

Cất kỹ tờ giấy nợ rồi Thanh Lạc mới vươn vai duỗi người: “Mấy ngày rồi chẳng ngủ nghỉ gì được, cho ta căn phòng, ta muốn ngủ bù lại chút.”

Kinh Như Phong nói: “Vấn tranh thủ lên đường thì hơn.”

Thanh Lạc liếc xéo y rồi cười khỉnh: “Tranh thủ đi thì cũng được. Có điều ăn cơm với bận áo quần không giống nhau. Một bộ đồ có thể bận lâu không sao, nhưng không ăn cơm một buổi sẽ đói cồn cào đó, chỉ sợ đêm nay người phải chịu đói rồi... Đừng có chìa ngón tay người ra à nha, bằng không ta cho là người muốn ức hiếp ta đó. Nhà các người ở kinh thành cũng có sĩ diện phải không? Bôi xấu tên tuổi cũng không êm tai lắm đâu.”

Hần nói tới đây Kinh Như Phong cũng chỉ biết nhăn nhó mà nhìn Thanh Lạc thong thả lên lầu. Hần quay đầu lại: “Nếu người ngủ không được thì canh chừng cho ta đi. Dù sao chuyện ăn uống nghỉ ngơi sau này của chúng ta đều dựa vào ta hết.”

Còn muốn Kinh Như Phong đi canh chừng cho hắn

Cuối cùng Kinh Như Phong đã lãnh hội được từ Thanh Lạc cái gì gọi là được đằng chân thì lân đằng đầu.

Nghiêm khắc mà nói, Thanh Lạc cũng không tính là làm quá trớn cho lắm. Hắn thực rất biết nhìn ánh mắt người khác, mỗi khi Kinh Như Phong muốn bùng phát hắn liền dừng bộ mặt ngang tàng lại, ngoan ngoãn nghe theo lời ngay khiến Kinh Như Phong có muốn giận cũng không trút ra được. Có lẽ do nén trong lòng nên Kinh Như Phong mới cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Xe ngựa đi qua hết thôn trấn này lại tới thôn trấn khác, đối với Thanh Lạc chưa từng ra khỏi Tùng Dương mà nói quả thật là một thể nghiệm mới lạ. Trên đường đi chuyện gì hắn cũng muốn tham gia, còn xốc cả màn xe lên, thò đầu ra ngoài hiều kỳ ngắm ngĩa. Lúc này trên mặt hắn đã lộ chút tính hồn nhiên đã lâu không thấy.

Rốt cuộc xe ngựa đi tới một thị trấn lớn, nghe nói nơi này cách kinh thành cũng bốn năm ngày đường.

Thanh Lạc cũng không gấp gáp gì, người sốt ruột nhất chính là Kinh Như Phong. Thanh Lạc chỉ hận không thể đi chậm lại để vĩnh viễn khỏi đến kinh thành, vĩnh viễn khỏi cần nhìn tới Lâm Tử Thông và A Đoàn mới tốt. Không, là khỏi cần nhìn hai người họ ở bên nhau mới tốt nhất.

Sau màn xe, Thanh Lạc nghe phía trước xôn xao nên nhoài người ra nhìn. Hắn chỉ thấy cả đám người trên đường cái bu quanh trước hồng môn của một nhà.

“Có chuyện náo nhiệt coi rồi, dừng xe.”

Kinh Như Phong thở dài, y bắt đầu hối hận đã đi đường này: “Cứ tranh thủ lên đường vẫn hơn, lộ trình chúng ta đã trễ lắm rồi.”

Thanh Lạc hất hàm, vênh váo vỗ tay nải. Kinh Như Phong đành phải dừng xe ngựa lại.

Thanh Lạc nhảy xuống xe ngựa rồi nhìn về phía đám đông. Tiếc là dáng người hắn không cao, phía trước có người chắn ngang nên có kiễng chân cũng không thấy. Hắn đảo mắt một cái đoạn hô to: “Ở đâu có bạc rơi dưới đất vậy ta?”

“Của ta.”

“Của ta!”

Mấy người đứng gần đó vội vàng cúi xuống tìm, thừa dịp lộn xộn, Thanh Lạc cúi người luồn ra phía trước.

Chen ra tới trước hắn mới thấy một người nữ tử quý trước đại môn đỏ thắm kia, trên tay còn bồng một đứa bé mới sinh. Người chung quanh chỉ trở vào nòng đều bảo đáng thương lắm sao.

Thanh Lạc hỏi thăm mấy người rành chuyện thì mới biết người trong hồng môn này là họ Ngụy, ba đời chỉ có độc một người còn. Hiện tại, tuy vị gia chủ Ngụy công tử này đã thành hôn từ mười năm trước nhưng cũng không biết có phải nương tử hung dữ quá hay không, đặc tội với Tống tử nương nương mà cho tới nay vẫn không có con.

Ngụy công tử này sốt ruột tới quỳnh chân nhưng lại sợ thê tử nên cũng không dám nạp thiếp. Cũng không hiểu nhân duyên gì mà lại để hắn lừa gạt được Bảo Phượng cô nương, con nhà ngư dân ở hồ Vị Ương. Hắn thực rất trông mong vào Bảo Phượng sinh cho hắn một đứa con trai để kế thừa hương hỏa, nào ngờ Bảo Phượng lại sinh con gái, rồi Ngụy gia nương tử bên này cũng hay tin, cãi lộn một hồi thì khóa cửa nhốt Ngụy công tử trong nhà.

Mẹ của Bảo Phượng mất sớm, chỉ còn một người cha già. Lão nhân gia tự thấy đã không còn mặt mũi với người cùng quê, trong cơn tức giận đã đuổi con gái ra khỏi nhà. Bảo Phượng đáng thương không có nơi nương tựa nên chỉ còn nước mang đứa con tới tìm Ngụy công tử.

Lòng dạ của Ngụy nương tử hung dữ nên đóng chặt cửa không cho nàng bước vào. Bảo Phượng không còn đường nào đi nên đành quỳ ở đây không đứng dậy, hy vọng bọn họ còn chút lòng từ bi hỉ xả.

Thanh Lạc nghe xong thì hết nhịn được: “Cô nương này cũng khờ dại thật, lời của mấy tên thê gia công tử có tiền sao mà thật lòng chứ?” Dứt lời bỗng hắn nghĩ đến chính mình: Chẳng phải Lâm Tử Thông còn chưa nói cả một lời ngon tiếng ngọt mà bản thân cũng đã tưởng thật rồi đấy sao? So với cô nương này hắn còn ngu ngốc hơn nhiều.

Bên cạnh lại có người nói tiếp: “Nói là nói vậy nhưng cô nương ở quê chưa rành chuyện đời, đừng phải hạng như Ngụy công tử thì cũng không thiếu người bị lừa. Ta thấy cô nương đó có quỳ cũng phí công, chưa nói tới Ngụy nương tử không chấp nhận thứ hạ nhân, tên Ngụy công tử kia cũng chỉ muốn con trai thôi, đâu phải có chân tình gì với nàng ấy đâu.”

Đang nói bỗng cửa lớn mở ra, một đám gia đình cầm gậy gộc tràn ra, gặp ai cũng đánh. Có hai tên túm lấy Bảo Phượng, miệng thì quàng quạc lên: “Muốn quỳ thì cút đi chỗ khác mà quỳ, trước cửa Ngụy phủ có phải là chỗ cho người làm càn đâu hả?”

Đám người vây quanh sợ tới mức tháo chạy tứ phía, Kinh Như Phong sợ Thanh Lạc có sơ suất nên vội tới cạnh hắn đỡ cây gậy đang đánh xuống.

Thanh Lạc quay đầu nhìn thì thấy hai tên gia đình kia đang lôi kéo, một tên xô đẩy Bảo Phượng còn tên kia đòi chém chết đứa con của nàng. Hắn bắt giắc lên cơn thịnh nộ, la lên: “Những tên này ức hiếp cả cô nhi quả phụ, đúng là thứ cặn bã mà. Bảo tiêu, thu thập bọn chúng cho ta!”

Kinh Như Phong sững người một hồi mới biết “bảo tiêu” là chỉ mình, y vừa tức giận lại vừa buồn cười. Nhưng y thấy bọn người Ngụy gia ngang tàng như vậy thì lòng nghĩa hiệp cũng trỗi lên, quyền cước vung lên không mấy may nương tay.

Tuy bọn gia đình cầm gậy trong tay nhưng sao bằng với Kinh Như Phong đã học qua võ công, chỉ chốc lát cả đám đã ngã lăn quay. Thanh Lạc mừng rỡ vỗ tay: “Hóa ra người có bản lĩnh tới vậy! Được, không làm thì thôi mà làm thì phải làm tới cùng. Chúng ta xông vào nắm đầu con rùa rút đầu họ Ngụy kia ra!”

Kinh Như Phong nghĩ thầm, làm bát loạn phen này cũng là bất đắc dĩ, muốn quây nữa còn không biết sẽ chuốc lấy phiền phức gì đây. Một tay y quơ lấy Thanh Lạc vác trên vai còn tay kia kéo Bảo Phượng chạy về phía xe ngựa, quăng hai người vào xe xong y thúc ngựa chạy băng băng.

Tới khi ra khỏi trấn rồi Kinh Như Phong mới dừng xe ngựa lại. Y vén màn xe nhìn vào, thấy Bảo Phượng chỉ lẳng lặng ôm con mà khóc thì nhìn về Thanh Lạc có ý hỏi, hắn cũng chỉ lắc đầu, ý bảo mình cũng hết cách rồi.

Kinh Như Phong thở dài: “Cô nương có định liệu gì không?”

Bảo Phượng lau nước mắt rồi khẽ đáp: “Nhà của tiểu nữ ở cạnh hồ Vị Ương, cảm phiền hai vị đưa ta về nhà.”

Thanh Lạc ngắt lời: “Chẳng phải cha cô nương nói không muốn thấy mặt cô nương sao?”

Vừa nghe lời này Bảo Phượng lại lặng lẽ rơi nước mắt.

Kinh Như Phong vội nói: “Được rồi, chúng ta sẽ đưa cô nương tới hồ Vị Ương.” Y trừng mắt với Thanh Lạc một cái, ý bảo hắn hãy ngậm cái miệng quạ đen kia lại đi.

Kinh Như Phong thường xuyên lui tới những con đường chính yếu giữa kinh đô và các vùng lân cận nên cũng biết hồ Vị Ương. Xe ngựa tới đầu bờ hồ bên này, y dừng xe lại hỏi: “Nhà của cô nương ở đâu?”

Bảo Phượng thấp giọng nói: “Đa tạ công tử. Ta xuống chỗ này là được rồi.”

Nàng tự ý xuống xe ngựa, cúi người thật sâu chào Kinh Như Phong và Thanh Lạc rồi đi mất trong nháy mắt.

Thanh Lạc nhìn bóng dáng của nàng khuất bóng sau hàng cây, hắn như có chút suy tư.

Kinh Như Phong nói: “Còn nhìn gì nữa, chuẩn bị đi tiếp.”

“Khoan đã.” Đột nhiên Thanh Lạc nhảy xuống xe, “Không xong rồi, nàng ta muốn đi tìm cái chết!”

Kinh Như Phong ngăn người: “Cái gì?”

“Người không thấy sao? Bộ dáng nàng ta vậy là trên đời này không còn chỗ nương tựa nào nữa nên muốn tìm cái chết đó!” Thanh Lạc không biết nói mấy lời vắn vể như “không còn hy vọng” hay “cùng đường” gì đó. Thế nhưng hắn biết, chỉ có người mất hết hy vọng với đời mới có sắc mặt xám xịt như vậy.

Kinh Như Phong cười nói: “Người chưa từng tìm tới cái chết thì làm sao biết được?”

Ánh mắt Thanh Lạc chợt tối sầm lại, hắn lườm y một cái. “Ta biết chắc vậy.” Không muốn tranh cãi với người này, hắn chạy đi trước.

Kinh Như Phong đành phải đuổi theo.

Từ đằng xa, cạnh ven hồ chỉ thấy Bảo Phượng ôm đứa con bước dần dần đi xuống nước.

Thì ra nàng ta muốn tìm cái chết thật!

Kinh Như Phong phóng vút tới kéo nàng từ nước lên. “Cô nương muốn chết cũng không thể nào bắt đứa bé chết cùng mình chứ? Cô nương có nghĩ tới đứa bé có muốn vậy không chứ?”

Cả hai lôi kéo một hồi đã bắt cần đưng phải đứa bé làm nó khóc toáng lên. Bảo Phượng nhìn con mình mà ngẩn ngơ rơi lệ. Đoạn nàng không nói lời nào mà quay đầu bước đi.

Khi này Thanh Lạc cũng hồn hồn chạy đến đối mặt với Bảo Phượng: “Cô nương muốn giao đứa bé cho người khác rồi đi tìm cái chết nữa sao?”

Bảo Phượng chấn động toàn thân, sững bước lại.

Thanh Lạc nói tiếp: “Có ai lại chịu chăm sóc đứa bé này chứ? Ngay cả mẹ ruột cũng không cần nó nữa mà! Nói không chừng để ngoài đường không ai quan tâm, một ngày nào đó cũng chết rét, chết đói thôi. Mà giả như có người chịu nhận nuôi nó thì sao? Lỡ như nhà đó nghèo rách nát, về sau lại có thêm đứa con nữa rồi không muốn nuôi nó nữa thì sao? Cho dù nhà đó có lòng tốt không muốn vứt bỏ nó, nhưng lỡ như có thiên tai nhân họa gì đó, nuôi sống bản thân họ còn không xong thì lo cho nó được sao?”

Hắn đến gần Bảo Phượng đoạn cúi nựng đứa bé: “Cô nương xem đứa bé xinh đẹp cỡ nào không? Lỡ như nhà nhận nuôi đứa bé không còn cách nào khác, chỉ có thể mua đủ để cho nó sống trong nhà. Hay lỡ như đời trở trêu, chỉ có thanh lâu mới chịu nhận thì cả đời đứa bé gái này sẽ bị hủy hoại rồi? Một ngày vào thanh lâu thì sẽ không có ai xem nó là người, cô nương làm mẹ mà nhẫn tâm vậy sao?”

Kinh Như Phong đứng bên cạnh nghe, Thanh Lạc này cũng biết nói vớ vẩn thật, sao lại có nhiều cái “lỡ như” trùng hợp vậy? Y lại nhìn Thanh Lạc lần nữa, thấy hắn nói xúc động đến hốc mắt cũng hơi rướm rướm thì lòng y thầm kinh ngạc: Không lẽ bản thân hắn cũng đã gặp vậy sao?

Nhưng cái chuyện “nói vớ vẩn” đối với Kinh Như Phong lại chạm được đến tâm sự mỏng manh nhất của người làm mẹ. Bảo Phượng thần thờ một hồi bỗng ngồi sụp xuống gào khóc: “Vậy ta nên làm gì bây giờ? Thật sự ta đã cùng đường rồi! Ngươi lang không cần ta, cả cha ta cũng không cần ta. Thân nữ tử như ta còn dè dặt theo đứa con nhỏ có thể đi đâu được chứ?”

Thanh Lạc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể lặng lẽ đưa chiếc khăn tay cho nàng.

Đột nhiên Kinh Như Phong lên tiếng: “Đi theo ta, ta đi cùng cô nương nói với cha nàng, để nàng có thể về nhà được.” Khởi cần giải thích, y lôi hai người tống lên xe ngựa.

Thanh Lạc ngạc nhiên bảo: “Bộ người có cách à? Đánh tới khi ông lão chịu hay sao?”

Bảo Phượng thất kinh cả hồn: “Công tử muốn đánh cha ta sao? Xin đừng làm vậy! Cha ta đã lớn tuổi lắm rồi, không thể chịu nổi một quyền của công tử. Ta... ta không về đâu!”

“Cô nương đừng có nghe hắn nói bừa.” Kinh Như Phong níu chặt Bảo Phượng đang hoảng loạn lại thở dài, “Cô nương lo lắng cho cha mình vậy, chẳng lẽ ông ta không có chút tình cảm nào sao?”

Xe ngựa trở tới trước nhà Bảo Phượng, Kinh Như Phong nói với Bảo Phượng: “Cô nương không cần ra mặt, để ta đi nói cha cô nương.”

Y nhảy xuống xe rồi tiến lên gõ cửa. Không bao lâu có một lão hán ra mở cửa. Ông lão cũng phải hơn sáu mươi tuổi, trông thân hình còn rất cường tráng, tuy nhiên sắc mặt rất tiêu tụy, hơn phân nửa là vì chuyện của Bảo Phượng rồi.

“Xin hỏi lão bá là phụ thân của Bảo Phượng cô nương phải không?”

Ông lão biến sắc: “Nhà ta không có hạng người này!” Rồi ông đóng sập cửa lại.

Kinh Như Phong cũng không ngăn cản ông mà chỉ bình thản nói: “Bảo Phượng cô nương vừa mới trảm mình dưới hồ, trên đời quả thật không còn người này nữa rồi.”

Cánh cửa mở toang ra, ông lão xông ra xốc áo Kinh Như Phong, giọng nói run rẩy: “Người nói cái gì?”

“Ta nói Bảo Phượng cô nương đã chết rồi.”

“Vậy... vậy đứa trẻ mới sinh thì sao?”

“Đứa bé mới sinh bị sặc nước, đã chết tức khắc.”

“Đều chết cả rồi...” Đôi mắt ông lão đảo tròn trắng rồi gục ra sau.

Bảo Phượng ngồi trong xe thấy tất cả, nàng lo lắng cho cha già liền vội nhào xuống xe: “Phụ thân, Bảo Phượng chưa có chết, Bảo Phượng ở đây này!”

Ông lão dần dần tỉnh lại, vừa trông thấy con gái ông đã tuôn lệ lã chã, thẳng tay tát Bảo Phượng một cái: “Thứ bại hoại gia môn, thế nào chưa chết mà còn quay về đây làm gì nữa?”

Kinh Như Phong tiếp lời: “Lão cha, lúc này là hậu bối gạt lão. Nhưng nếu chúng ta không phát hiện sớm thì Bảo Phượng cô nương đã mất mạng thật rồi. Lão cha, nhìn dáng vẻ lão vậy là thật lòng yêu thương con gái mình. Giờ đây nàng bị ủy khuất bên ngoài, chỉ còn lão là có thể thu nhận nàng. Chẳng lẽ lão nhẫn tâm đẩy nàng vào con đường cùng thật sao?”

Ông lão ngấm con gái mình, Bảo Phượng nước mắt tuôn như mưa gọi một tiếng: “Cha!”

Tay ông lão run rẩy: “Nhưng... nhưng người trong thôn ai cũng đang chê cười chúng ta.”

Thanh Lạc chen vào: “Mặt mũi của ông và tính mạng con gái thì bên nào quan trọng hơn? Hơn nữa, ông đuổi nàng ta đi rồi chẳng lẽ người trong thôn hết chê cười ông hay sao? Cùng lắm thì đi khỏi chỗ này.”

Ông lão cười khổ sở: “Bao đời nay chúng ta đều sống dựa vào nước, đi tới chỗ khác thì ăn bằng gì đây?”

Thanh Lạc cắn môi, bỗng nhiên hần chạy trở về xe ngựa ôm tay nải lại rồi giao cho ông lão. “Trong này có chút tiền, tuy không nhiều lắm nhưng nếu cần tiện một chút chắc cũng đủ cho cha con ông sống cả đời. Các người cầm tiền rồi mau rời xa nơi này, tìm chỗ nào không ai quen biết mà sống cho tốt đi.”

Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lảng lảng của đứa bé trong lòng ngực Bảo Phượng, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Đứa bé thực đáng thương, theo ai cũng không bằng ở cạnh mẹ ruột mình. Cô nương đừng để nó không nơi nương tựa...”

Vó ngựa lóc cóc vang đều, người ngồi trong xe lẫn ngoài xe đều không nói câu nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, “động thái xuất thần” hào phóng giúp đỡ tiền của Thanh Lạc đã dọa Kinh Như Phong chết khiếp, trong phút chốc y còn cho là mình không biết người này nữa.

Nếu nhớ không lầm thì lúc trước Thanh Lạc cả mạng cũng không màng, nhất quyết phải đem mớ bạc này theo.

Nhưng nếu như khi đó nhớ không sai thì giờ y đang nằm mơ rồi. Y néo đuôi mình một cái, đau lắm mà?

“Dừng xe, dừng xe lại!”

Bỗng nhiên, Thanh Lạc hất màn xe khấn trương la lên.

“Sao vậy?”

“Vừa rồi ta nhất thời xúc động mang bạc cho hai cha con kia rồi.”

“Phải đó.”

Thanh Lạc hét thảm thiết: “Cả một đồng tiền ta cũng không có giữ lại! Vậy về sau chúng ta làm sao đây? Nửa đời sau của ta ra sao đây? Mau lên, thừa dịp chưa đi xa mấy chúng ta mau trở lại đi!”

Kinh Như Phong hốt hoảng: “Trở về làm gì chứ? Cho người ta rồi sao có thể đòi lại được.”

“Đây có phải đồ bá vợ gì mà là bạc đó nha! Mặt mũi quan trọng hay ăn cơm quan trọng hơn hả? Dù đòi được phân nửa cũng được rồi... Ờ nè...!”

Kinh Như Phong thúc một roi mạnh, con ngựa nhảy căng lên khiến Thanh Lạc ngã chổng vó sao lại ngã vào trong xe ngựa.

“Người.. người làm gì đó? Cho dù không đòi được một nửa thì một phần ba cũng được... Á!”

Xe ngựa phóng nhanh về trước làm Thanh Lạc vội bấu chặt hai bên thành cửa giữ thăng bằng, có điều lòng nhất quyết đòi tiền của hắn thì không chết nổi: “Không được hai phần thì... một phần cũng tạm được đi. Đó là tiền tích góp mấy năm trời của ta đó... Người đi chậm chút không được sao hả? Ui da!”

Kinh Như Phong cười sảng khoái: “Giờ người không đồng xu dính túi thì không làm đại gia nổi đâu, dựa vào đâu bắt ta nghe lời người hả? Cha! Cha!”

Xe ngựa chạy lắc lư nghiêng ngả trên quan đạo. Dọc đường đi, ngoại trừ tiếng vang của xe và tiếng vó ngựa gõ ra, còn kèm theo tiếng la gào mắng nhiếc và khóc thét khiến người đi đường đều trở mắt nhìn theo.

Nhưng lần này Kinh Như Phong không có điểm huyết Thanh Lạc, trên nét mặt y từ đầu đến cuối đều mỉm cười.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Kinh Như Phong! Tên họ Kinh kia!”

“Người tỉnh rồi à? Đại phu nói hiện giờ người không thể cử động tán loạn được, cái chân sưng to như chân gấu rồi đó.”

“Chân người mới là thứ chân gấu!”

§

“Tất cả đều tại người, không gì cũng bày đặt ra vẻ nghĩa hiệp làm ta muốn đòi tiền về cũng không được.” Thanh Lạc oán hận trong lòng, cứ sùng sộ với Kinh Như Phong mãi.

Kinh Như Phong điềm đạm trả lời: “Nhưng người đầu tiên ra vẻ nghĩa hiệp không phải là ta.”

Mặt Thanh Lạc đỏ bừng lên, rốt cuộc không mắng lại được câu nào. Lúc ấy cũng không biết vì sao vừa thấy tình trạng thống khổ của ba người nhà đó thì một hơi nhiệt huyết xông tới đỉnh đầu, lúc sau làm gì y hoàn toàn không hay biết, tới khi xong chuyện rồi thì đã quá trễ tràng.

Khi còn ở Cẩm Xuân viên, “lão cha” thường bảo hắn là “đầu óc chậm tiêu.” Kỳ thật cái tật xấu bức xúc này không biết đã hại hắn biết bao lần, nhưng không phải bảo sửa là sửa ngay được. Sau này ngẫm nghĩ lại, cần bản một số chuyện không cần cố chấp đến thế, nhưng khi đó thực sự có nói gì cũng bằng không.

Hai người cũng không nói câu nào. Tối qua mưa xối xả một trận khiến cuộc hành trình phải chậm lại nhưng thật ra cũng không phải lỡ làng gì. Đường đến kinh thành phải tới ba bốn ngày đường nữa, nhưng giờ hai người thân không đồng xu dính túi, đợi tới kinh thành được chắc cũng đói rã cả bụng rồi.

Bất chợt một tiếng cực kỳ bất nhã vang lên. Thanh Lạc nhíu mày: “Tiếng gì vậy?”

Kinh Như Phong đỏ ửng quay mặt đi.

Thanh Lạc sực hiểu ra: “Người đánh rắm!”

“Nói bậy!” Kinh Như Phong bức xúc la lên, “Đấy là bụng ta réo thôi!”

Thanh Lạc hả hê cười: “Ai bảo người không chịu nhịn ta lại.”

Đang nói thì một tiếng sồn sột vang lên nữa. Kinh Như Phong mau mắn bảo: “Lần này không phải là ta.”

Lúc này lại tới phiên Thanh Lạc đỏ mặt, hắn cũng đói tới rã ruột rồi. Đột nhiên mắt hắn sáng rỡ lên: “Mấy tên thiếu gia giàu có như người thế nào cũng luôn đeo mấy thứ trang sức ngọc bội gì đó mà? Lấy ra thế chấp chắc cũng cầm cự được vài ngày.”

Kinh Như Phong trả lời: “Trên người ta không đeo mấy thứ đó.” Từ nhỏ y đã luyện võ, mang mấy vật kia chỉ tổ vướng víu.

Thanh Lạc tiu ngửu ngó xuống đất, ánh mắt bấp gặp hai con ngựa đang đứng song song gặm cỏ – một con là ngựa kéo xe, một con là ngựa cỡi của Kinh Như Phong. Con ngựa này được huấn luyện tốt nên không cần Kinh Như Phong thúc cũng ngoan ngoãn chạy theo sau xe.

Cây cỏ ven đường rất tốt tươi, sau cơn mưa thấm dầm càng thêm xanh ngát. Thanh Lạc thở dài: “Nếu người và ngựa giống nhau, có thể ăn cỏ mà no thì tốt biết mấy. Người nói coi nếu bán xe ngựa này thì được bao nhiêu bạc hả?”

Kinh Như Phong đánh giá sơ: “Đừng ngớ ngẩn vậy, không bán được đâu.” Xe và ngựa đều do Kinh Như Phong tiện tay mua từ nhà bán la. Trên mình ngựa có đóng dấu con la thì đời nào ai lại chịu mua thứ ngựa phiền phức vậy? Nhưng dấu ấn trên xe ngựa thì xóa được, có điều chiếc xe này vừa nhỏ lại cũ nát. Vốn Kinh Như Phong định tới kinh thành sẽ quăng nó đi, chiếc xe thế này người nghèo chẳng muốn dùng mà kẻ giàu còn chướng mắt thêm.

Thanh Lạc làm bộ thở dài: “Vậy làm sao giờ? Không lẽ chết đói hết sao? Ta thấy con ngựa của người cũng tốt, chắc bán được giá lắm.” Quanh đi quẩn lại, rốt cục hần cũng nhắc tới đề tài chính. Ngay từ đầu hần đã chắm con ngựa đó rồi.

Kinh Như Phong hốt hoảng: “Không được! Ngựa của ta là ngựa Đại Uyên hảo hạng, có nghìn vàng cũng khó mà mua, sao có thể tùy tiện bán được?”

“Không bán thì thôi, người la lối cái gì chứ?” Thanh Lạc lườm y một cái rồi lằm bằm. Hần len lén nhìn kỹ cái con ngựa “nghìn vàng” kia, ngoại trừ mập mập chút, tướng tá bự chút thì cũng có chỗ nào đặc biệt đâu?

Hần lại rầm rì: “Đúng là không sánh với thiếu gia nhà giàu được, một con ngựa còn đáng giá hơn người nữa.”

Kinh Như Phong nổi giận: “Người đừng hở ra là đại thiếu gia này, đại thiếu gia nọ được không? Nghe chói tai lắm.”

Thanh Lạc lườm y: “Chẳng lẽ kêu người ‘đại thiếu gia’ không phải sao?”

Kinh Như Phong buồn bực bảo: “Nhưng ngữ điệu của người rất khó nghe.” Giọng điệu của Thanh Lạc thường háy lên và luôn mang theo ý mỉa mai.

Thanh Lạc cong mi mỉm cười: “Ta thường kêu vậy đó, người tính sao hả?”

Lúc hần cong khoe mắt cười lên, ngoài vẻ xinh đẹp ra còn có chút khiêu khích. Bỗng chốc khuôn mặt Kinh Như Phong đỏ bừng lên, y vội cúi gằm xuống giải thích: “Ta biết người cảm thấy con người ta là xa hoa. Thật ra tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi ta mười bốn tuổi phụ thân đã tặng ta con ngựa này, khi đó nó vẫn còn là một con ngựa non. Nó theo ra bao nhiêu năm nên ta rất có tình cảm với nó không khác gì huynh đệ vậy.”

Nói đến đây thì cách bán ngựa thiết là không được rồi, nhưng đường trước mắt thì vẫn phải đi. Hai con ngựa no nê kéo theo hai con người đối rã ruột đi vào một nơi gọi là trấn Phượng Khê.

Trên đường đi thấy người ta đều đổ xô tới một tửu lâu.

Thanh Lạc nhòai đầu ra cửa xe, gọi với một người đi đường lại: “Vị đại ca kia, biết bao tửu lâu trên đường mà sao ai cũng nhắm vào nhà kia là thế nào? Không lẽ quán đó ăn cơm không cần trả tiền à?” Hần thâm nghĩ, tửu lâu không cần trả tiền thì nhất định phải tới liền.

Người nọ lườm hần một cái: “Người nói mớ gì đó? Túy Mộng lâu muốn thu hút khách nên đặc biệt mời vũ nương nổi danh của kinh thành tới múa, tất cả đều đang chờ xem cảnh tượng bùng. Thiết, không nói với người nữa, sắp bắt đầu rồi.” Nói xong hần vội vã đi.

“Vũ nương nổi danh của kinh thành không biết múa thế nào đây?” Thanh Lạc đập vào xe: “Chúng ta cũng đi coi đi.”

Kinh Như Phong nói: “Chúng ta không có đỉnh bạc nào thì đi tửu lâu làm gì? Dành sức lực lên đường còn hơn.”

Thanh Lạc bước bình đứng lên: “Nhìn chút có mắt đồng nào đâu.” Hắn nhào người ra, không thèm để ý xe có dừng hay chưa mà nhảy cái phốc xuống.

Kinh Như Phong không có cách nào giữ hắn lại: “Được rồi, ta dừng đây.” Ý chỉ cho rằng Thanh Lạc không biết phải trái, nhưng không hay bản thân Thanh Lạc học múa rất nhiều năm. Tuy giờ hắn không múa được nhưng nghe người khác múa hay thì vẫn không kém lòng nổi muốn nhìn thử. Cái này gọi là “thấy cái mình thích là thêm.”

Hai người bước vào tửu lâu thì bên trong đã chật ních người từ lâu. Ăn cơm chỉ là số ít mà xem náo nhiệt mới là số đông, phần đông trước bàn mấy người đó chỉ gọi trà bánh.

Ca múa vẫn chưa bắt đầu, nhưng dường như đã qua giờ định trước vì đám đông bắt đầu xôn xao, thậm chí có kẻ nóng nảy la lên: “Sao tới giờ còn chưa bắt đầu hả? Không phải lừa bọn ta đó chứ? Ta chính là đại lão gia từ trấn Lâm tới đó!”

Cùng lúc cũng có nhiều người phụ họa theo. Tiểu nhị phải trấn an hết bên này tới bên kia đến tối tăm mịt mịt.

Đôi mắt Thanh Lạc lay động: “Theo ta.”

Hai người lén đi ra sau, cách một bức rèm chỉ nghe có người hỏi: “Nàng ta thật sự không lên sân khấu được à?”

Lại có người đáp: “Tối qua mưa lớn, lúc ngủ Thu nương cô nương đã quên đóng cửa sổ nên sáng sớm đã ngã bệnh. Giờ còn chưa hạ sốt thì bảo lên đài sao đây? Cứ từ từ đi.”

Người lên tiếng trước chính là chương quỳ ở đây. Lần này hắn bỏ ra số bạc lớn mời vũ nương tới hòng muốn sảnh đường được rạng rỡ tiếng tung hô náo nhiệt, không ngờ tiếng la hét lại um trời lên. Hắn quỳnh quáng tới đổ mồ hôi giọt: “Ta chờ nổi chó bên ngoài không chờ được đâu, người không nghe thấy thiên hạ kêu la rùm beng sao? Ấy trời ơi, nàng ta sớm không bệnh, muộn không bệnh mà lựa ngay giờ này mới bệnh. Muốn lấy cái mạng già của ta thiệt mà! Bảo ta ăn nói sao với đám đông ngoài đó đây?”

Hắn vừa xoay người lại đã nghe tiếng một người bật cười ngoài cửa: “Muốn cứu văn tình thế cũng đâu có khó gì.”

Dĩ nhiên người lên tiếng chính là Thanh Lạc.

Tên chương quỳ thấy hai người lạ bước vào thì giật nảy mình, nhưng nghe Thanh Lạc có cách thì cũng bấp chấp họ lại lịch ra sao, chỉ hỏi: “Có cách à?”

Thanh Lạc mỉm cười, đoạn rút khăn tay ở thắt lưng ra, cổ tay phát lên, lập tức chiếc khăn màu xanh kia biến ảo ra một đóa hoa xanh thắm. Bước chân hắn nhấc lên, khẽ xoay một cái cả người cũng khép lại trong màu xanh tươi kia.

Con mắt chương quỳ sáng rõ lên: “Dáng người đúng là không tồi.”

Nhưng lập tức mặt hắn rầu rĩ trở lại: “Có điều đám đông muốn xem ‘vũ nương’ múa chứ có phải ‘vũ lang’ đâu. Tuy trông đáng vóc người mảnh khảnh nhưng vẫn là vòng eo nam nhân. Với lại vừa nhìn mặt sẽ lộ ra liền.”

Thanh Lạc phá lên cười: “Chuyện này có là gì.” Đoạn hắn kề sát tai chương quỳ thì thầm.

Ban này mặt mày chương quỳ còn nhăn nhó mà vừa nghe xong đã hớn hở gật đầu lia lịa.

Kinh Như Phong ngạc nhiên hỏi: “Các người nói gì đó?”

Thanh Lạc liếc xéo y một cái: “Nói ra người cũng không hiểu, cứ ngoan ngoãn đứng bên nhìn là được. Lúc thời khắc quan trọng đừng gây rối là tốt rồi.”

Chương quỳ vui mừng chà tay vào nhau: “Vậy chúng ta mau chuẩn bị đi.”

“Người gấp gì chứ? Còn chưa thương lượng xong mà.” Thanh Lạc gác tay lên vai hần thản nhiên nói: “Tục ngữ có câu cứu người như cứu lửa, khoản trả thù lao cũng không thể tính ít được đâu.”

Chưởng quầy bật cười: “Đúng vậy, đúng vậy. Người muốn bao nhiêu cứ ra giá đi.”

“Một trăm lượng.”

“Một trăm lượng?!” Chưởng quầy choáng váng cả mắt, một trăm lượng bạc không phải là con số nhỏ.

Kinh Như Phong đứng bên cũng nói: “Người chỉ múa một chút mà đòi người ta một trăm lượng cũng có phần...”

Y muốn nói “có phần nói thách trên trời rồi,” nhưng bị Thanh Lạc trừng mắt một cái đành phải nín khe luôn. Thanh Lạc hung hăng bảo: “Rốt cuộc người đứng bên nào hả?”

“Tất nhiên ta đứng về phía người, nhưng người thật có tham hơi quá...”

“Muốn ăn cơm thì ngậm miệng lại!” Thanh Lạc đã hơi giận trong lòng, nghĩ thầm bản thân còn chưa bước lên đài đã có người tới phá đám.

Hần quay lại tên chưởng quầy kia: “Một trăm lượng đúng là không ít ỏi gì, bắt quá ta đi vậy, thế nào hả? Người mời vũ nương danh tiếng cũng đâu có thấp đâu?”

Chưởng quầy do dự bảo: “Có điều ở kinh thành người ta được xưng tụng là ‘Thái yển phi’ cực kỳ danh tiếng, còn người thì...”

Ám chỉ: Người không đáng tới giá này.

Thanh Lạc hận nhất là kẻ khác khinh thường mình, hần khoanh tay lại: “Vậy chưởng quầy cứ mời cao minh khác đi.” Chốc lát hần đã muốn đi khỏi.

Lúc này tìm người tới cứu vẫn sao còn kịp chứ? Chưởng quầy đành cắn răng: “Một trăm lượng thì một trăm lượng!”

Thanh Lạc mới hớn hở cười đã nghe Kinh Như Phong ghé tai bảo: “Người cầm thứ bạc trái lương tâm không thấy thẹn với lòng sao?”

“Nếu người thật sự có khí khái vậy thì đừng đựng tới một xu. Ta cũng không để tâm chia ít đi một phần đâu.” Hần hực liếc Kinh Như Phong tới trông trắng, Thanh Lạc cố ý uốn eo vòng eo đi theo chưởng quầy.

Cái điệu bộ được lời khảm mà còn ra vẻ thông minh này thật khiến người ta muốn đập mông hần một cái cho biết mặt.

Lúc Kinh Như Phong ra trước sân khấu thì tiếng nhạc cũng vang lên.

Tiếng nhạc vừa cất lên đám đông liền im bật. Chốc sau, chưởng quầy cũng bước ra tới ngồi trước chỗ y.

Kinh Như Phong nghĩ sự việc nhất định đã thuận lợi, bằng không chưởng quầy cũng không cười toát mang tai như có đũa chống ở trong không bằng, nhưng y vẫn lên tiếng hỏi: “Thế nào rồi?”

Chưởng quầy nhìn y cười ám muội: “Bảo đảm sẽ khiến người há hốc. Coi đi, ra rồi kìa.”

Kinh Như Phong quay đầu lại, rồi ngẩn ra ngay đó.

Toàn thân Thanh Lạc đang “múa” như một ánh mây nhẹ nhàng, thoát cái đã lên trên đài. Tư thái hai tay giơ cao khiến vòng eo son trẻ của hần hiện rõ, hần lại bỏ công dùng bím tóc thắt lại càng làm vòng eo nhỏ nhắn thêm. Mỗi bước chân nhấc đều vang lên tiếng leng keng lanh lảnh, hóa ra dưới cổ chân hần có đeo vòng lục lạc bằng vàng.

Ý tứ uyển chuyển và tư thái như vậy làm tắt cả căng mắt mà nhìn, khắp nơi hò hét vang dội đáng giá lắm.

Ai ai cũng muốn nhìn rõ dung mạo thật của vị vũ nương xinh đẹp này, nhưng Thanh Lạc có múa thế nào đi nữa bên mặt vẫn che bằng tay áo. Khi dải tay áo phất lên thì ngẫu nhiên lộ ra ánh mắt đen lay láy, còn

là đôi mắt phượng đầy quyến rũ với làn thu thủy đầy đưa. Một ánh mắt phốt ra lúc đó đã hớp hồn đám đông bên dưới.

Mọi người đều không khỏi suy nghĩ, dáng múa nhẹ nhàng thế này, làn sóng mắt xinh đẹp rung động thể kia thì dung nhan sau lụa mỏng ấy còn khuynh đảo chúng sinh tới cỡ nào nữa đây? Rõ ràng bọn họ nhìn không ra khuôn mặt Thanh Lạc, nhưng nương theo từng điệu múa lả lướt mà dường như ra gương mặt phẳng phát hương thơm sóng động trước mặt.

Chưởng quầy đắc ý cười: “Bằng hữu của người đứng là hiểu rõ tâm tính trăng gió của nam nhân mà. Biết rõ sự ham muốn là phải nửa khơi nửa đầy mới khuấy động lòng người ta được.”

Kinh Như Phong âm ừ lên tiếng. Trên thực tế y có nghe lọt được câu nào của chưởng quầy đâu, đám mây thanh thoát trên đài kia đã cuốn lấy con tim của y mất rồi.

Y đi chung với Thanh Lạc lâu như vậy mà chỉ thấy qua bộ dáng xỏ lá lưu manh của hắn, dáng điệu giương nanh múa vuốt và thái độ trả treo bất bẻ của hắn, giống như... như... Ồ, biểu huynh đã nói thế nào nhỉ? Giống một con “gà chọi dựng lông” vậy. Nhưng trên đài kia, y chỉ thấy một con phượng hoàng rực rỡ sải cánh, nhẹ hẫng vờn múa đầy ý vị đến độc nhất vô song.

Bỗng nhiên chân Thanh Lạc hơi khựng lại. Động tác rất nhỏ và khẽ nên không ai để ý, nhưng Kinh Như Phong thấy được.

Là không cẩn thận sao? Nhưng tại sao lúc sau động tác Thanh Lạc như chậm lại thì phải?

Dựa vào trực giác của người luyện võ, Kinh Như Phong cảm thấy tình hình có điều không ổn. Nhưng y nhìn không được vẻ mặt Thanh Lạc nên không đoán được, chỉ có thể nhìn đôi mày Thanh Lạc thỉnh thoảng chau lại rồi lập tức quạt cường giãn ra.

Cả người Thanh Lạc xoay tròn, lụa tay áo cuốn theo gió toát ra phong tư bay bổng, vậy mà Kinh Như Phong chỉ chú ý một điều: Lưng áo lụa của Thanh Lạc đã thấm ướt cả mồ hôi.

Dù thời tiết hơi nóng và biên độ động tác của Thanh Lạc rất lớn đi nữa cũng không đến mức túa mồ hôi như mưa thế được.

Ngay lúc ý nghĩ lóe lên thì đột nhiên Thanh Lạc té ngã trên đài.

Tất cả đều sững sờ, tới khi thấy dải áo Thanh Lạc phát lên, thân người dập dờn như sóng nước chậm chậm đứng dậy về lại điệu múa ban đầu, đám đông mới thả lỏng.

Chưởng quầy lau mồ hôi: “Làm ta sợ muốn chết, tưởng hắn té thật rồi chứ, sợ toát mồ hôi thiệt.”

Nhưng Kinh Như Phong thừa biết vừa rồi là ngã thật vì bên chân chịu lực của Thanh Lạc còn đang run, chẳng qua khi đó cả đám đều bị tay áo hoa lệ hấp dẫn tầm mắt mà thôi.

Đột nhiên y hiểu ra lý do Thanh Lạc lại mở miệng đòi một trăm lượng bạc. Bởi vì, hắn múa không phải ở trên đài mà là nhảy trên mũi kiếm.

“Bảo hắn ngừng lại.”

Chưởng quầy sững sốt: “Cái gì?”

“Hắn bị thương, không thể nhảy tiếp được nữa.”

Chưởng quầy giãy dộng đồng lên: “Người nói bậy gì đó, không phải hắn đang múa rất hay sao? Biết bao nhiêu người đang xem thế này, ngừng sao được chứ? Vậy không phải cố tình bảo ta dẹp sân khấu rồi sao?”

Kinh Như Phong không muốn đôi co với hắn: “Người không bảo thì để ta.”

“Sao được chứ? Hắn nhận bạc của ta rồi, có chết cũng phải múa cho xong mới chết được!”

Kinh Như Phong nổi giận: “Trong mắt các người, ngoại trừ bạc ra thì không còn gì nữa sao?” Y đưa tay gạt tên chưởng quầy sang bên, chân phóng lên đài hô to: “Dừng lại!”

Tất cả ngơ ngáo không hiểu gì nên đều ngây người ra. Khí thế của y trấn áp làm đám nhạc công cũng bất giác ngừng chơi.

Tiếng nhạc ngừng khiến Thanh Lạc cũng dừng múa. Nếu vũ điệu ban đầu của hắn như một áng mây khe khẽ thoảng thì giờ lại giống một chiếc lá rụng tàn héo, thân người yếu ớt ngã xuống. Vừa vịn ngã vào lòng của Kinh Như Phong.

Hắn mở to đôi mắt rướm mồ hôi, ngỡ ngàng hỏi: “Kết thúc rồi sao?”

“Không có.”

“Vậy... tiền làm sao đây?”

Kinh Như Phong thấy có chút tức giận: “Tại sao trong đầu cả đám các người chỉ biết có tiền là sao? Không còn mạng thì xem người xài thế nào đây?”

“Nhưng mà...” Ánh mắt Thanh Lạc vẫn không tập trung nổi, Kinh Như Phong trước mặt chỉ là một hình ảnh mơ hồ, “Không có tiền... sao chúng ta cầm cự được tới kinh thành chứ?”

Đáy mắt Kinh Như Phong ánh lên cảm giác thương xót, y thấp giọng nói: “Người yên tâm, có ta đây.”

Thanh Lạc nghiêng đầu ngất lịm đi.

Khi Thanh Lạc tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm trên giường mềm mại. Hắn trân trân nhìn trần nhà một lúc lâu mới bỗng nhớ ra rất nhiều chuyện, nhưng cái mà hắn quan tâm nhất vẫn là một trăm lượng bạc kia.

Hắn muốn xuống giường, nhưng vừa cử động thì đùi lại thốn đau lên. Hắn đầm mạnh xuống giường, miệng gào lên: “Kinh Như Phong! Tên họ Kinh kia!”

Cửa bật mở, Kinh Như Phong hối hả chạy vào: “Người tỉnh rồi à? Ta mới hết thuốc trở về, không nghĩ người tỉnh dậy nhanh vậy. Có phải chân bị đau không? Đại phu nói hiện giờ người không thể cử động tán loạn được, cái chân đã sưng to như chân gấu rồi đó.”

“Chân người mới là thứ chân gấu! Ta hỏi người, chỗ này là đâu? Còn chuyện đại phu là sao đây?”

Kinh Như Phong thở dài, từ tốn cắt thuốc xong mới giải thích: “Chân người đã từng bị thương phải không? Người múa quá mạnh đã động tới vết thương cũ, tới qua bị đau tới ngất lịm đi. Ta chỉ tìm một khách *** trọ lại trước rồi mới mời đại phu tới bắt mạch cho người thôi.”

Khách ***? Đại phu? Bỗng nhiên trước mắt Thanh Lạc chói lóa, dĩ nhiên thôi bạc trắng kia đã bỏ hắn đi mất rồi. Hắn khẩn trương đứng dậy, nhưng động tới vết thương nên đành ngồi xuống giường lại. Tiếp theo hắn chửi xối xả: “Ta kiếm cả thấy có trăm lượng mà người lại xài phung phí vậy sao! Chân sưng thì sao chứ? Ngâm nước lạnh là được rồi! Dù sao ta cũng ngồi trên xe không cần đi bộ mà! Ai ngờ người lại dăng bạc tận miệng mấy tên lang băm kia!” Càng nói càng thấy sôi máu, hắn còn quơ cái gối quăng Kinh Như Phong một cái.

Kinh Như Phong bắt lấy cái gối cái một, thản nhiên nói: “Hôm qua người múa chưa xong đã bắt tỉnh rồi, số bạc kia còn chưa cầm được trong tay.”

Thanh Lạc ngẩn người, hôm qua nhảy đến phút cuối hắn đã đau đến ngất xỉu, cái gì cũng không nhớ rõ. Thoáng chốc hắn sực nhớ ra, kinh ngạc hỏi: “Vậy... tiền đại phu và ở trọ là đâu ra?”

Kinh Như Phong nói: “Ta đem ngựa bán được ba trăm lượng bạc, thừa sức cho người dưỡng bệnh.”

Ngữ điệu của y vẫn thản nhiên như tán gẫu nhưng Thanh Lạc đã choáng váng cả đầu. Hắn lắp bắp: “Nhưng... nhưng không phải con ngựa kia là cha người tặng cho, người còn coi nó như huynh đệ tốt nữa sao? Lúc trước người thà rằng chịu đói chứ tuyệt đối không bán mà? Hơn nữa con ngựa đó giá tới nghìn vàng lận, chẳng phải bán ba trăm lượng lỗ vốn lắm sao?”

Quả thật giá ba trăm lượng là rất thấp, khổ nỗi Kinh Như Phong cần tiền gấp nên cũng đành chịu. “Dù ngựa tốt cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ là ngựa, sao có thể quan trọng hơn mạng người được? Hơn nữa ta cũng thỏa thuận với người mua rồi, sau này vẫn chuộc lại được.”

Thanh Lạc buồn bực bảo: “Nhưng người chuộc về thì không còn là giá này nữa.”

Kinh Như Phong cười nói: “Không phải người bảo ta là kẻ có tiền, chút ít này có đáng kể gì à?”

Thanh Lạc cũng cười xòa theo, một lúc sau đột nhiên bảo: “Hiện tại ta cảm thấy người không giống đại thiếu gia rùng rình tiền cho lắm.”

“Tại sao?”

Thanh Lạc thấp giọng nói: “Bởi vì... bọn họ tuyệt đối không cho rằng ta quan trọng hơn con ngựa.”

“Bánh đậu ngọt đây, bánh đậu ngọt mới ra lò đây, bánh đậu ngọt vừa thơm vừa dẻo đây!”

Thanh Lạc đang bưng chén chè hạt sen lên miệng sắp hớp một hơi, vừa nghe tiếng rao đã buông chén xuống ngay: “Ta muốn ăn bánh đậu ngọt.”

Kinh Như Phong khẽ nhú mày: “Không phải người mới nói muốn ăn chè hạt sen sao? Ta đặc biệt bảo chủ quán làm cho người rồi.”

“Nhưng giờ ta không muốn ăn nữa, ta muốn ăn bánh đậu ngọt.”

Kinh Như Phong thở dài, đứng dậy đi ra cửa.

Thanh Lạc ngẩn ra: “Người đi đâu đó?”

“Đi mua bánh cho người.”

“Đi mua thật ta?”

Nhìn bóng dáng vội vã của Kinh Như Phong, bản thân Thanh Lạc lại ngẩn ngơ. Khi nào thì tên này lại nghe lời đến vậy? Theo biểu hiện thường ngày thì y phải dần cái chén một cái, chau mặt nói một câu, “Người có ăn không cũng mặc!” mới đúng. Đột nhiên trong lòng Thanh Lạc thấy không thoải mái, mơ hồ có chút bất an.

Còn nhớ rõ năm lên mười tuổi, thành Tùng Dương gặp cơn hạn hán lớn, ruộng đồng không gặt được hạt lúa nào, trong nhà chỉ lấy lát sống qua ngày đoạn tháng. Rồi tới một hôm, bỗng dưng cha mua cái hình nhân hán thích nhất, mẹ còn may một bộ đồ mới cho hán, ngay cả A Đoan còn không có phần nữa. Nhưng, ngày hôm sau hán đã bị đưa tới cửa sau của Cẩm Xuân viên.

Trong Cẩm Xuân viên, “lão cha” luôn đối xử hà khắc với bọn tiểu quan nhưng lại hết sức chiều chuộng hán. Về sau hán mới hay, thì ra Mạnh tiểu hầu gia đã chằm trúng hán nên muốn “lão cha” làm thuyết khách.

Còn Lâm Tử Thông, một khắc trước vẫn ân cần chăm sóc khiến hán tưởng đã bay lên mây, ngay sau đó mới biết bất quá là một cước đạp trống không mà thôi.

Rõ ràng, phàm là thái độ những người này ân cần với hán thì nhất định có chuyện xấu xảy ra. Càng niềm nở thì càng không ổn.

Chốc lát sau bánh đã mua về, quả nhiên là bánh đậu ngọt vừa thơm vừa mềm, nhưng Thanh Lạc đã hết cơn thèm. Hán cố ý bảo: “Bánh này nóng quá, ngoài trời hầm nực vậy vừa thấy đã không muốn ăn rồi, người ướp nước cho lạnh đi.”

Kinh Như Phong vừa tức giận vừa thấy buồn cười: “Trước giờ người ta toàn ăn bánh lúc còn nóng, lạnh rồi còn ăn được gì nữa?”

Thanh Lạc lờm y một cái: “Người nghĩ ta chưa từng ăn bánh đậu ngọt sao? Ta thích ăn bánh lạnh đó, sao hả?”

“Con người người ngay cả khẩu vị cũng quái lạ nữa.” Kinh Như Phong lắc đầu nhưng lại đi thật.

Bánh đậu ngọt lạnh mang theo hơi mát của nước giếng, lạnh thấu đến cả lòng. Thanh Lạc làm sao còn khẩu vị cho được? Hán đưa tay chỉ đĩa bánh, vẻ mặt hán học nói: “Bánh lạnh ngắt vậy ăn gì được chứ, giờ ta lại muốn ăn cháo.” Nói xong hán còn đưa đĩa bánh lại cho Kinh Như Phong.

Cho dù ngu ngốc tới cỡ nào cũng biết là Thanh Lạc muốn chọc ghẹo. Kinh Như Phong không nhịn được, dần dĩa bánh lạnh xuống bàn nổi giận: “Người muốn ăn hay không cũng mặc! Vì chân người bị thương nên ta mới có lòng tốt chăm sóc người, nào ngờ người lại đùa giỡn người khác như khỉ vậy! Con người người vậy nên ai cũng bỏ mặc người, để xem người chết đói mới biết!”

Y tưởng với tính tình Thanh Lạc thế nào cũng mĩa mai lại một hơi, nào ngờ mắt Thanh Lạc sáng rõ lên, lại còn thở phào một hơi, vỗ ngực mà cười: “Phải như vậy, là vậy mới đúng nè! Vừa rồi người chiều chuộng ta đủ đường làm ta sợ chết được.”

Nhất thời Kinh Như Phong thấy hoa mắt: “Trên đời sao có loại người như người vậy? Người khác đối xử hơi tốt với người mà người chịu không nổi sao? Chẳng lẽ người muốn cả ngày người ta chửi mắng la lối, người mới vui sao?”

Thanh Lạc không đáp lời mà chỉ cười ha hả, một lát sau hắt hủi lại: “Người chăm sóc ta tận tình thế này chỉ vì ta bị thương sao? Không có nguyên nhân nào khác à?”

“Có! Vì ta ngu ngốc, vì ta thích đi hành hạ chính mình!”

Nếu không phải nghĩ cho Thanh Lạc bị thương rất đáng thương, mà lý do bị thương này lại có phần lỗi của mình thì sao Kinh Như Phong lại chịu khó chăm sóc cái tên toàn đâm chọc này? Tối giờ không có nửa câu cảm kích thì thôi, lại còn tìm đủ cách chọc ghẹo y!

Kinh Như Phong càng nghĩ càng thấy giận, cảm thấy mình đúng là tự chuốc lấy khổ. Tên Thanh Lạc vẫn khăng khăng không chút hối lỗi, còn cười liên tục suốt thì làm sao y chịu được? Y hừ một tiếng rồi bước ra ngoài.

“Người lại đi đâu đó?”

“Ta không trêu chọc người, chẳng lẽ tránh né cũng không được sao?”

Thanh Lạc ngừng cười: “Vậy trước hết người mang cháo cho ta ăn đi, ta đói bụng thật rồi.”

“Đói?” Kinh Như Phong dờm cười, “Vậy người tự đi lấy đi. Dù sao người cũng không chịu nổi người ta đối tốt với mình, ta bưng cháo lại, rủi ro người sợ tới run tay làm vỡ chén, không phải là chịu đói bụng thật sao?”

Thanh Lạc vội la lên: “Giờ ta không có sợ, người mang cháo cho ta coi! Người thừa biết chân ta không cử động được mà.”

Kinh Như Phong nhìn hấn đầy thương hại, ngay lúc Thanh Lạc nghĩ y đã mềm lòng thì y phẩy tay: “Tự cứu lấy mình hay hơn mà.” Y xoay người thản nhiên mà đi.

“Uy, người quay lại coi! Uy! Uy!”

Tuy nói vậy nhưng rốt cuộc Kinh Như Phong không phải là người nhẫn tâm, dù nghĩ tính tình người bệnh quả thật có xấu chút, nhưng so đo với hấn thì đâm ra mình lòng dạ hẹp hòi. Vì thế y đi được vài bước đã quay lại.

Đẩy cánh cửa ra, chỉ thấy Thanh Lạc đã xuống giường và đang với tay lấy chén cháo trên bàn. Kinh Như Phong theo bản năng nhìn xuống chân hấn thì thấy hai chân đứng vững trên đất, không có vẻ gì là bị thương cả.

Hai người đối diện nhau sững sốt.

Bỗng Thanh Lạc la lên một tiếng rồi ôm lấy chân: “Ai da da, đau chết mất! Ta đã nói chân ta chưa khỏi, không thể xuống giường được mà người còn cố tình bỏ ta một mình trong phòng. Coi đi, thương thế của ta nặng hơn rồi nè!” Xuất ra sở trường sống còn mà kêu khóc om sòm một trận.

Kinh Như Phong hảo tâm chỉ ra: “Ôm lộn chân rồi.”

Bị thương là đùi phải, nhưng do Thanh Lạc kích động nên đã ôm lấy đùi trái.

“Bộ dáng đứng vững vàng vậy, xem ra chân người đã không sao rồi.” Ngữ khí vẫn thản nhiên, tuy nhiên trong mắt Kinh Như Phong đã có sự tức giận. Hiển nhiên ý đã ý thức bản thân lại bị Thanh Lạc giỡn cợt nữa.

Thanh Lạc thầm than không xong rồi, nhưng công phu xô lá la lối om sòm của hắn xưa nay không ai địch lại nổi. Hắn ngồi bệt xuống đất la tiếp: “Giờ thì chân phải ta đau mà chân trái cũng đau nốt, không đứng nổi nữa. Ui da, càng lúc càng nhức, chắc chân ta sắp tàn phế rồi quá!”

Kinh Như Phong thở dài, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt y: “Người không muốn vào kinh tới vậy sao?”

Thanh Lạc nghe vậy đã giật mình, tiếng gào thét cũng dần ngừng lại.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Thanh Lạc vuốt mấy sợi tóc mái, ánh mắt cũng không nhìn thẳng y, “Ta tới đó rồi, đối với tất cả đều không tốt.”

“Đối với ai không tốt?”

“Đối với A Đoan không tốt, với Lâm Tử Thông không tốt, với bản thân cũng không tốt nữa.”

“Vì sao?” Kinh Như Phong càng thấy không hiểu, chẳng phải có người nương tựa là chuyện tốt sao?

Thanh Lạc lườm y một cái: “Người thật không biết hay là giả ngu hả? Xuất thân ta như vậy, bọn họ chứa ta được sao? Ngay cả A Đoan cũng sẽ bị người ta coi thường.”

“Xuất thân người thế nào?” Kinh Như Phong vừa hỏi đã nhớ chực ra. Mấy ngày nay ở bên nhau, trong lòng y Thanh Lạc là một đồng bạn cùng chung hoạn nạn, y gần như đã quên người bạn đồng hành này vốn là tiểu quan trong thanh lâu. Bất giác gương mặt y có chút xấu hổ.

Thanh Lạc thấy sự thay đổi trong mắt y thì cười lạnh: “Giờ mới chê ta dơ bẩn, chậm quá rồi.”

“Ta không có!” Kinh Như Phong đỏ mặt lên, “Người có là tiểu quan cũng không can hệ gì, chỉ cần chúng ta không nói ra thì người khác sẽ không biết.”

Thanh Lạc lại mỉa mai cười: “Tuy ta chưa từng đọc sách nhưng ta không giống như A Đoan mắc câu kẻ khác. Có câu ngôn ngữ ‘không có tường nào mà không có gió lùa,’ chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, sớm muộn rồi người ta cũng hay. Sao ta phải hối hả chạy tới kinh thành cho người ta coi thường chứ!”

Kinh Như Phong từ tốn nói: “Người sợ đến kinh thành bị người ta khinh thường, chẳng lẽ nơi khác không có hay sao? Bản thân người khinh thường mình trước mới cảm thấy người đời đều coi rẻ người.”

“Nói thì hay lắm!” Thanh Lạc hừ một tiếng, “Vậy ta hỏi người, chẳng lẽ người chưa từng coi thường ta sao?”

Khi nói lời này, hắn lại quen thói nhấc đuôi mắt phượng lên. Đôi mắt phượng long lanh kia như muốn hớp hồn phách người ta. Khóe miệng lại cố tình nhếch lên như cười cợt đối phương khẩu thị tâm phi.

Kinh Như Phong bị hắn nhìn đến đỏ cả mặt, y lập tức nghiêm mặt lại: “Ta không có!”

Bất gặp ánh mắt hoài nghi của hắn, y tiếp lời: “Ta chưa khi nào xem thường người. Trước đây ta cảm thấy người rất tham tiền, quả thật có chút không thích người, nhưng hiện tại...”

Thanh Lạc nghiêng đầu: “Hiện tại thì sao?”

Kinh Như Phong lại ứng đồ: “Hiện tại... hiện tại ít nhất... ta không cảm thấy người đáng ghét...”

Dễ nhận thấy Thanh Lạc ngăn cả người ra, một lúc sau hắn mới cười phá lên: “Con người của người đúng là quái lạ thật.”

Nhất thời bầu không khí trong phòng có chút cổ quái, Kinh Như Phong không dám nhìn Thanh Lạc mà hắn cũng không dám liếc đến y. Tư thế của Kinh Như Phong ngồi xổm không được thoải mái nên y đứng lên, đưa tay kéo cả Thanh Lạc theo: “Bên dưới là nền đất lạnh lắm, đứng lên nói chuyện đi.”

Y thấy Thanh Lạc không lên tiếng nhưng cũng không để tâm, lại khuyên nhủ tiếp: “Nếu người không đi thì lại ra phụ lòng A Doan. Người không biết vì đón người về mà y đã hao tổn tâm tư biết bao. Trong lòng y thật sự rất ngưỡng mộ người...”

Đang nói giữa chừng, Kinh Như Phong thấy tay Thanh Lạc buông xuống, đoạn hắt giằng tay ra làm y ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Thanh Lạc nhìn thẳng vào mắt y: “A Doan hao tổn tâm tư gì chứ? Lâm Tử Thông đối tốt với nó vậy, nó muốn đón ta về, chẳng phải nói một câu là được rồi sao? Là Lâm Tử Thông không đồng ý phải không?”

Kinh Như Phong không nghĩ chưa gì đã bị Thanh Lạc nhìn ra sơ hở. Y không phải là người giỏi làm bộ làm tịch, nhất thời cũng không nghĩ ra lời chống chế nào.

Trong lòng Thanh Lạc giận run lên, tay chân mềm nhũn ra cả, trong nháy mắt cảm thấy như thân thể này không phải của mình. Hắn hít một hơi thật sâu mới chậm rãi nói: “Ta đã quên mất, người từng nói Lâm Tử Thông bảo ta vừa tham tiền vừa hà khắc lại không có liêm sỉ, còn là một tên tiểu quan đê tiện nữa. Nếu hắn chịu để hạ người như ta bước vào cửa mới là lạ.”

Hắn ngoài mặt nói mà trong lòng lại thầm nhạo mình si tâm vọng tưởng. Vốn là chuyện rất dễ hiểu nhưng thế nào hắn lại nghĩ không ra. Trong đáy lòng sâu thẳm, hắn vẫn bầu vuu chút mong mỏi Lâm Tử Thông còn chút tình ý mà tới đón mình. Thế nên nghìn lần không muốn, vạn lần không ưng vẫn lẻo đẻo đi theo.

Thật tình, coi bộ cái tật xấu tự mình đa tình này không sửa được rồi, bị cười một trận cũng còn chưa hay.

Kinh Như Phong thấy sắc mặt Thanh Lạc ba hồi trắng bốn hồi đỏ, khi thì rất hận lúc lại đau khổ không nguôi làm y kèm lòng không được: “Người không sao chứ?”

“Không gì, ta có chuyện gì đâu.” Thanh Lạc dứt lời lại tự bật cười: “Nói vậy ta càng không thể đi, chủ nhân đã không thích thì đi cho người ta ghét bỏ thêm à?”

“Ta cảm thấy Tử Thông đúng là có chút hiểu lầm với người. Nếu hai người tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên huynh ấy sẽ dẹp bỏ thành kiến thôi.” Kinh Như Phong nghĩ đến Thanh Lạc mình tận mắt nhìn thấy và Thanh Lạc trong lời nói của Lâm Tử Thông thật sự khác biệt vô cùng.

“Dẹp bỏ thành kiến? Dựa vào cái gì mà muốn ta đi hạ mình với hắn?” Thanh Lạc cười khẩy, “Hắn không vừa mắt ta, chẳng lẽ ta thấy hắn thì dễ chịu hay sao?”

Kinh Như Phong thở dài: “Tội tình gì người phải cố chấp đến vậy? Hiện tại người đã rời bỏ cái viện gì đó rồi, không còn nhà để về nữa. Trên người không cả bạc tiền, không đi kinh thành thì còn đi nơi nào được?”

“Ta...” Thanh Lạc muốn phản bác lại y nhưng nhất thời cũng không biết mở miệng ra sao. Từ hôm bước vào Cẩm Xuân viên tới nay, nguyện vọng cả đời của hắn là có thể rời xa nơi đó. Nhưng không bao lâu sau, chỗ đó lại là nơi an thân duy nhất của hắn, một khi rời đi rồi cũng không biết phải đi con đường nào.

Thân không biết lấy món nghề, bản lĩnh duy nhất là hầu hạ nam nhân trên giường. Không lẽ bảo sẽ tìm một thanh lâu nào đó rồi an thân ở lại à?

Nhưng mới nhảy ra một hồ lửa này lại lập tức nhảy vào chỗ khác thì cái số con người này cũng ti tiện quá mức rồi. Hơn nữa người ta có chịu hắn hay không cũng còn chưa biết.

Nhất thời hắn hoảng loạn không yên, tựa như trời đất bao la nhưng tìm một nơi dung thân lại gian nan thế này.

Thanh Lạc đi qua đi lại rồi chậm rãi ngồi xuống mép giường, mỗi động tác đều rất chậm chạp, rõ ràng trong lòng còn lưỡng lự.

Kinh Như Phong nhẹ nhàng nói: “Để bản thân được yên lành, người đừng ương ngạnh quá.”

Thanh Lạc nghiêng đầu suy nghĩ, sau lại lên tiếng: “Cái gì mới gọi là ương ngạnh? Nếu đổi lại Lâm Tử Thông ở vào địa vị của ta, hắn phát tay một cái thì người ta nhất định bảo người này rất có khí khái, rất có cốt cách. Bởi vì hắn vừa có nhà lại có sự nghiệp, bản thân không cần chịu uất ức. Còn hạ người như ta không bạc dính túi, thân phận lại đê tiện, nếu không cam lòng cúi mình thì là ương ngạnh, là bản thân tự chuốc lấy khổ sao?”

“Cái này...” Nhất thời Kinh Như Phong giật nảy mình, không biết phải nói năng ra sao.

Thanh Lạc tự vỗ tay cái bốp, chấm dứt câu chuyện: “Cho nên mới nói, nếu như cái thân này sinh ra đã hèn mọn thì không cần thể diện làm chi, đặt để quá nặng đi.”

Thanh Lạc nhớ lại, hồi rất lâu về trước có tiếp đãi một người khách.

Tên đó cổ tình bưng chuối hạt châu tung tóe trên đất sau đó bắt hấn bò nhặt lại để mua vui. Hấn năm đó tuổi trẻ cao ngạo thì đời nào lại chịu làm theo. Cãi nhau một hồi, tên kia tức giận dùng đũa bỏ đi. Vì vậy hấn bị ăn roi của “lão cha.”

Còn nhớ rõ, lúc đó “lão cha” vừa đánh vừa tức giận chửi: “Đã bảo người cao ngạo, bảo người nóng tánh rồi mà! Cái thứ như người mà cũng dám kiêu ngạo hả? Hạng như người mà cũng xứng có tính cách sao? Người tưởng mình là ai? Bất quá là một tên tiểu quan thôi, là thứ phôi nhén đê tiện nhất trên đời này đó!”

Nghĩ đến đây hấn lại tự cười, không phải đã nếm qua biết bao kinh nghiệm đau thương chứng thực lời nói của “lão cha” rồi sao? Vậy mà cũng không biết học khôn ra được.

Thanh Lạc ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Kinh Như Phong: “Ta suy nghĩ kỹ rồi, ta muốn đi kinh thành, ngày mai chúng ta lên đường đi.”

Hấn đứng lên rồi cảm thán một câu: “Một người nếu muốn nhìn người khác rõ ràng thì phải nhìn mình tỏ tường trước, đúng là chuyện khó khăn mà.”

Tiếng bánh xe lộc cộc mang theo đôi chút do dự, vài đôi hoài nghi và có phần mờ mịt về tiền đồ không biết, rốt cuộc hôm nay cũng đến được kinh thành.

Cảnh tượng của kinh thành khác biệt vô cùng. Không nói đến những lầu đài bằng ngọc thúy bắt mắt hay những đường nét chạm trổ trên nóc nhà, càng không kể đến những dây đồng hồ cả trăm trượng và xe thơm ngựa quý, nội chỉ đường phố thôi cũng đã rộng gấp đôi thành Tùng Dương. Tuy Thanh Lạc luôn nhắc bản thân đừng trưng ra cái bộ dáng nhà quê ra thành để Kinh Như Phong chê cười, nhưng sự vật mới lạ cứ nổi tiếp không ngừng khiến hấn phải mở to đôi mắt phượng chăm chăm mà nhìn. Màn xe vén lên mà không thấy buông xuống.

Xe ngựa queo qua ngoắt lại một hồi, cuối cùng đi vào một ngõ hẻm yên tĩnh rồi dừng lại trước cửa một nhà.

“Chính là nơi này à?” Thanh Lạc thấy cánh cửa đóng chặt bất quá cũng hệt như mấy căn nhà bình thường, hoàn toàn khác xa trong tưởng tượng thì thấy hơi nghi hoặc và có chút xem thường. “Nghe đâu nhà họ Lâm rất có tiền của mà, sao lại ở chỗ vậy chứ?”

Kinh Như Phong trả lời: “Nơi này là biệt uyển, chỗ chính thức của Lâm gia nằm ở Tuyên Hoa môn bên kia.”

Thanh Lạc định hỏi vì sao lại phải tới biệt uyển, nhưng vừa suy nghĩ qua đã hiểu. Hấn cười khẩy: “Ra là làm thiệp à? Ta còn tưởng hấn thật tình ra sao với A Đoan, thì ra cũng tới chừng này là cùng.”

Kinh Như Phong đỏ cả mặt, y hơi xấu hổ nhưng vẫn hết lòng nói đỡ cho biểu huynh: “Lâm gia là phú thương trong kinh thành, gia giáo của di mẫu ta rất nghiêm khắc. Người cũng biết, suy cho cùng A Đoan không phải cô nương khuê các... Có một số việc vẫn cần tính toán lâu dài thì hơn.”

“Tính toán con mẹ gì! Hiện giờ bà ta không chịu chẳng lẽ tương lai sẽ bằng lòng sao? Đúng là coi bọn ta như trẻ con lên ba không bằng!” Thanh Lạc càng nghĩ càng thấy cáu tiết. Ban đầu hấn nghe Kinh Như Phong nói A Đoan sống rất tốt nên cũng không nghĩ ngợi gì, chỉ măm là từ nay về sau A Đoan đã có chỗ dựa, có thể sống yên ổn hạnh phúc rồi. Bây giờ nhìn lại cũng chưa chắc được vậy.

Tới tận giờ mà tên họ Lâm này không dám mang A Đoan về nhà chính, nói yêu thương A Đoan gì đó chỉ sợ bất quá là lời ngon tiếng ngọt khi động lòng thôi, chưa hẳn là thật lòng thật dạ. Nếu như mai sau A Đoan lớn một chút, sắc đẹp cũng phai đi, hoặc là Lâm Tử Thông có niềm vui mới, đến lúc thì sao đây? Ở Cẩm Xuân viên lâu như vậy, chuyện ham mê nhan sắc của mấy tên nam nhân, không ai hiểu rõ bằng Thanh Lạc.

Tuy rằng Kinh Như Phong cũng thấy việc này không ổn nhưng y vẫn đứng về phía biểu huynh mình: “Chuyện tình cảm của biểu huynh ta, tự nhiên huynh ấy sẽ biết lo liệu thích đáng. Tử Thông đã nói quyết sẽ không phụ lòng A Đoan bao giờ.”

Thanh Lạc cười lạnh một cái: “Vậy ta phải chống mắt lên coi mới được.”

Kinh Như Phong thấy sắc mặt hắc đầy nổi bất bình thì trong lòng xao động: “Người tức giận vì A Đoan như vậy, xem ra người còn thương yêu y rất nhiều.”

Thanh Lạc ngẩn người, lập tức liếc xéo Kinh Như Phong, gượng gạo cười: “Làm sao có chuyện ta quan tâm nó chứ? Bây giờ ta sống dựa vào nó, nó có được sung sướng hay không, tương lai có bị người ta đuổi khỏi nhà không đều có can hệ với ta, bảo sao ta không quan tâm cho được. Ta là thứ người lòng lang dạ sói, những lời biểu ca người nói đều không sai. Đi gọi cửa đi.”

Kinh Như Phong nghe ngữ điệu tức giận rất nặng nề của hắc thì cũng không nhiều lời, đành tiến lên kéo vòng cửa mà gõ. Gõ mấy tiếng đã nghe bên trong có tiếng trả lời, y quay đầu lại Thanh Lạc: “Ra tới rồi.”

Thanh Lạc không trả lời. Ánh mắt hắc đang lần theo một con bồ câu lạc đàn, khuôn mặt hơi ngược lên nhưng khóe môi có phần khê nhếch toát ra chút khí chất quật cường.

Bất giác Kinh Như Phong nhìn đến ngẩn ngơ, ngay cả tiếng mở cửa kèn kẹt cũng không nghe thấy.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Kinh Như Phong nhẹ nhàng khoác tay lên vai hắc: “Ta chỉ hy vọng người đừng lưu tâm tới những chuyện đã qua, cố gắng quý trọng bản thân là được rồi.”

§

Tiến ra đón họ là một nam tử trung niên lùn và mập, Kinh Như Phong gọi hắc là Hình quản gia. Khuôn mặt dài thượt hòa khí sinh tài, gặp ai cũng cười tươi rói như bầm sinh đã vậy. Nhưng trong lòng Thanh Lạc rõ nhất, người trên mặt càng cười thì lòng chưa hắc đã cười.

Lâm Tử Thông cũng không có nhà, hắc đã dẫn theo A Đoan đi huyện Chân để bàn chuyện làm ăn, cũng phải mười ngày mới về.

Kinh Như Phong chau mày: “Không phải ta cho người đưa tin, hai ngày nữa ta sẽ về đến kinh thành sao? Chẳng lẽ thiếu gia nhà ông không nhận tin à?”

Hình quản gia cười vuốt đuôi: “Nhận thì có nhận được, nhưng dù sao chuyện làm ăn buôn bán cũng không chậm trễ được ạ.”

Thanh Lạc vẫn đứng bên lắng nghe, tới đây đã nhin hết được mà xen vào: “Vậy A Đoan đâu? Từ khi nào nó cũng đi nói chuyện làm ăn chứ?”

Hình quản gia cười: “Vị này chính là Thanh Lạc công tử sao? Tiểu nhân hữu lễ. A Đoan thiếu gia nói nhất định phải chờ công tử tới, nhưng thiếu gia chúng ta lại sợ một mình A Đoan thiếu gia ở nhà sẽ cô đơn nên nhất quyết dẫn người theo. A Đoan thiếu gia là huynh đệ ruột của công tử, y là người thế nào, không cần ta nói trong lòng công tử hiểu hơn ai hết. Về phần thiếu gia chúng ta, thực sự xin công tử thứ lỗi cho.”

Ngàn dặm xa xôi dẫn người về gặp mặt, vậy mà cả mặt mũi chủ nhân cũng không thấy đâu, ngay cả Kinh Như Phong cũng thấy hết lời để nói. Y nghĩ, dựa vào tính tình của Thanh Lạc, hắc há không làm loạn lên sao? Trộm nhìn Thanh Lạc một cái nhưng thấy thần sắc của hắc rất hờ hững, hỷ nộ đều không lộ ra.

Thanh Lạc càng như vậy Kinh Như Phong càng thấy lo lắng: “Mấy chuyện làm ăn này ta cũng không rành cho lắm, có điều Tử Thông đi khỏi lúc này ắt có nỗi khổ bất đắc dĩ...”

“Người không cần giải thích, ta tự biết mình.” Thanh Lạc thản nhiên tiếp lời, “Bất qua ta chỉ là thứ ăn không ngồi rồi, có được bao nhiêu cân lượng chứ? Dĩ nhiên chuyện làm ăn phải quan trọng hơn.”

Kinh Như Phong thở dài một hơi, không biết phải khuyên bảo thế nào mới được. Về tình về lý, y cảm thấy bản thân nên nán lại với Thanh Lạc chờ biểu huynh trở về. Nhưng quả thật y có chuyện quan trọng trên người, vì liên quan đến Thanh Lạc nên đã kéo dài khá lâu, y đành nói với Hình quản gia: “Thanh Lạc công tử là khách quý, ông hãy chiều cố hẩn cho tốt, đừng để có sơ suất gì.”

Hình quản gia cúi người: “Xin biểu thiếu gia yên tâm, trước khi đi thiếu gia nhà ta đã giao phó mọi chuyện. Tiểu nhân nhất định sẽ nghe lời phân phó của thiếu gia, chiều cố Thanh Lạc công tử hết mình.”

Nói xong hẩn quay sang mỉm cười với Thanh Lạc: “Thanh Lạc công tử, phòng công tử đã chuẩn bị xong, ta sẽ cho người dẫn công tử về nghỉ ngơi ngay.”

Hẩn nháy mắt ra hiệu, một nam tử dáng như nô bộc ra hành lễ với Thanh Lạc.

Kinh Như Phong thấy Thanh Lạc sắp đi với gia bộc kia thì bỗng lòng y lại không nỡ: “Ta đi lo liệu chuyện của mình trước, đợi giải quyết xong ta sẽ đến thăm người.”

Thanh Lạc ngăn người, dừng bước ngoái lại nhìn y. Đuôi mắt hẩn hơi vểnh lên, đoạn dậm cười: “Ta với người không thân không thích mà cũng chẳng có giao tình gì, người thăm ta làm gì?”

Kinh Như Phong không ngờ hẩn lại nói vậy, y ngập ngừng lên tiếng: “Một ngày nay chúng ta đồng hành với nhau, cũng xem như là cùng chung hoạn nạn, sao có thể nói không có giao tình chứ?”

Thanh Lạc thấy mặt y đỏ bừng lên thật sự rất ngây ngô đáng yêu, không kềm được mà mỉm cười. Cười xong hẩn lại thở dài: “Chẳng qua chỉ là giao tình mong manh, dễ đến cũng dễ đi, người không cần phải để trong lòng.” Dứt lời, hẩn ngoảnh đầu đi trước.

Khách phòng không lớn lắm nhưng quét dọn rất tươm tất. Mặt hướng nam đối lưng hướng bắc, cửa sổ bốn phía đều mở toang. Ánh nắng tràn vào khiến lòng người cũng rạng rỡ, tâm tư nặng trĩu của Thanh Lạc lập tức thoải mái rất nhiều. Thấy gia bộc dẫn đường kia không nói câu nào hẩn mới ôn tồn hỏi: “Vị đại ca này tên họ là gì ha?”

Người kia cũng không ngoảnh đầu lại: “Lâm Thuận.”

“Ra là Lâm Thuận đại ca, về sau phiên người chiều cố cho.”

Theo lý, người này phải đáp lại một câu ‘tiểu nhân nhất định sẽ tận tâm tận lực’ gì đó mới phải, vậy mà hẩn không mở miệng câu nào, giống như Thanh Lạc nói chuyện với không khí chẳng bằng.

Thanh Lạc thấy có chút khó chịu, không biết tên họ Lâm này dạy bảo hạ nhân ra sao mà cư xử vô lễ thế này. Thấy Lâm Thuận sắp đi, hẩn vội hỏi: “Giờ mặt mày ta đây bụi bặm, có thể nhờ người chuẩn bị chậu nước rửa mặt được không?”

Lâm Thuận dừng lại rồi bảo: “Chờ tí.” Hẩn đóng cửa lại đi mất.

“Ngay cả câu ‘xin chờ’ cũng không có, đúng là giống hệt chủ tử hẩn, mắt cẩu khinh miệt kẻ khác mà.” Thanh Lạc oán hận rửa mặt, quăng túi nải lên giường rồi cũng ngã ịch xuống. Đi đường mệt mỏi nên chốc sau hẩn đã thiếp đi.

Thức dậy thì trời đã tối đen. Thanh Lạc hơi khát nên ngồi dậy rót nước uống, vừa nhấc ấm trà lên mới phát hiện không có giọt nước nào. Mà lúc này bụng cũng bắt đầu réo.

Thanh Lạc mở cửa nhìn ra ngoài nhưng không thấy tăm hơi Lâm Thuận đâu cả. Quay lại thì cũng không thấy chậu nước đâu. Chỉ sợ từ lúc hẩn ngủ tới giờ tên người hầu này không có quay lại lần nào, đúng là lười biếng quá thể mà!

Mới tới nên Thanh Lạc cũng không muốn làm um sùm. Hẩn ngồi trên giường đợi hồi lâu, rốt cuộc bụng đói chịu không nổi nên lần mò ra cửa.

Mới bước ra sân đã nghe có kẻ quát: “Người ra đây làm gì?”

Thanh Lạc còn đang do dự, quay lại thấy Lâm Thuận thì mừng hóm: “Người tới đúng lúc lắm, ta đói bụng rồi.”

Lâm Thuận liếc hắt từ trên xuống dưới xong, thốt một câu lạnh tanh: “Theo ta.”

Thanh Lạc trầm nghĩ, không phải là mang cơm tới phòng mình sao? Nhưng Lâm Thuận không quay đầu lại, cứ băng băng đi nên Thanh Lạc cũng đành ráng theo sau.

Lâm Thuận dẫn Thanh Lạc vào một tiểu viện tách biệt rồi dừng lại trước gian nhà ngói trước mặt.

Phía ngoài để đầy mấy lu nước và củi, phía trong còn thoáng bay ra mùi đồ ăn ôi thiu, rõ ràng là gian nhà bếp. Lâm Thuận nói: “Thực xin lỗi, Thanh Lạc công tử. Giờ dùng cơm đã qua rồi, trong nhà bếp chắc cũng còn chút đồ thừa, người ráng vét mà ăn đi. Phải rồi, người đã rành đường đi thì sau này tới giờ cơm tự tới lấy ăn đi.” Hắt trưng bộ mặt lạnh lùng ra rồi đi mất.

Thái độ như vậy làm sao lại xem Thanh Lạc là khách được, coi hắt như kẻ tới xin cơm thì hơn. Dựa theo tính tình thường ngày của Thanh Lạc thì hắt đã nháo nhào lên từ đời nào, không quây cái Lâm gia này tan nát tuyệt không cam lòng, nhưng lần này hắt lại đành lòng nhịn nhục.

Hắt nghĩ đến A Đoan.

Những tên này biết rõ hắt là huynh trưởng của A Đoan mà còn quá đáng vậy, chỉ sợ ngày tháng A Đoan sống trong đây cũng không tốt lành gì. Nếu mình làm loạn lên, tuy hắt được nhất thời nhưng liên lụy tới A Đoan thì chỉ tổ làm nó khó xử — Suy cho cùng A Đoan cũng phải ở chỗ này dài lâu.

Tính tình Thanh Lạc không tốt nhưng cũng không phải là lỗ mãng không biết phải trái. Hắt vẫn còn thông suốt được mấy điều cần nhắc này. Trước mắt không thể làm cương với mấy tên này, chỉ phải nhẫn nhục tới khi A Đoan trở về, hiểu rõ tình thế rồi mới quyết định tiếp.

Hắt nuốt cơn tức xuống, đi vào bếp lục chút đồ thừa cơm nguội ăn rồi tự về nghỉ ngơi. Nuốt cơm nguội ngắt nên cái bụng không được thoải mái. Với lại trong lòng hắt tức giận nên lần qua lần lại trên giường cũng không ngủ được, tới khi mờ canh bốn vang lên mới thiêm thiếp được.

Chẳng qua mới là ngày đầu thôi mà đã vậy, tất nhiên cuộc sống về sau sẽ không dễ chịu gì.

Từ đầu tới đuôi bình trà đều rỗng không, người không có nước hỏi sao chịu đựng nổi? Nhưng lúc Thanh Lạc hỏi Lâm Thuận, đối phương lại dẫn hắt tới cạnh giếng rồi tạt một câu: “Trong giếng này có nhiều nước lắm, Thanh Lạc công tử tự gánh lên dùng đi. Nếu muốn uống nước nóng thì tới nhà bếp mà đun, đương nhiên ai cũng bề bộn công chuyện nên phải tự mà làm đi.”

Thanh Lạc chịu hết nổi: “Lâm phủ các người đối đãi với khách vậy sao?”

Lâm Thuận giả lả cười: “Thanh Lạc công tử là huynh trưởng của A Đoan thiếu gia, theo lý thì là người một nhà. Đối với người nhà, dĩ nhiên chúng ta không cần khách khí quá mức.”

Thanh Lạc cũng cười theo: “Người đã nói vậy thì ta cũng không khách khí nữa, đều là người nhà cả mà. Lâm Thuận đại ca, kỳ thật ta muốn nói lâu rồi, khuôn mặt của người thiệt...”

Nói tới đây Thanh Lạc cố ý ngừng lại, sắc mặt hắt đột nhiên sầm xuống, giọng trở nên căm hận: “... làm người ta nhìn mà muốn đập bỏ mẹ nó!”

“Người...” Lâm Thuận biến sắc, phẩy tay áo dùng dưng bỏ đi.

Hắt đi rồi, nét mặt đắc thắng của Thanh Lạc cũng dần biến mất. Hắt đứng cạnh cái giếng, ngo ngắng hồi lâu lại nhìn xuống tay mình lắc đầu: “Không chịu ở lại Cẩm Xuân viên mà cố xác lặn lội tới kinh thành để bị coi rẻ, phải tự mó tay làm, đúng là tự mình chuốc lấy mà.”

Hắt cười một tiếng xong lại thở hắt một hơi, nắm dây thừng tự gánh nước. Ở Cẩm Xuân viên, mấy chuyện này hắt chưa từng động móng tay — Làm tiểu quan mà đôi tay vừa thô vừa xấu chẳng phải làm khách sờ cụt hứng sao? Giờ bảo làm thì thật không nổi mà. Kéo thùng nước nửa đoạn rồi nhưng không đủ sức nên thùng lại rơi tòm xuống giếng. Có lần mém nữa dây thừng cũng tụt xuống luôn.

Cực khổ lắm mới gánh được thùng nước lên, hần mệt dừ ngồi bệt xuống cạnh giếng. Lòng bàn tay vừa đỏ vừa phồng, cánh tay nặng chịch muốn nhấc lên cũng không nổi. Trong lòng Thanh Lạc bực bội, hận không thể tức khắc lao ra khỏi đại viện Lâm gia để khỏi chịu cơn sỉ nhục này.

Nhưng lời nói của Kinh Như Phong lại vang lên bên tai:

— Người không còn nhà để về nữa, trên người không cả bạc tiền, không đi kinh thành thì còn đi nơi nào được?

Còn đi nơi nào được chứ?

Bỗng nhiên Thanh Lạc có hơi nhớ Kinh Như Phong. Tuy rằng cái tên đó hơi khờ nhưng ít ra y không xem thường người khác, không có ngoài mặt vô vấp mà trong lòng lại khinh miệt. Chỉ có mấy ngày ở bên Kinh Như Phong Thanh Lạc mới thấy tự do thoải mái, mới có thể quên mình là một tiểu quan, xem mình cũng như một con người bình thường.

Lúc chia tay, Kinh Như Phong đã nói muốn tới thăm mình. Y đến thật sao? Chắc là không đâu. Về tới kinh thành rồi y lại là thiếu gia giàu có, nói không chừng bước một bước vào cửa nhà đã quăng câu “bạn đồng hành” mất rồi. Có lẽ ngày nào đó y tới thăm Lâm Tử Thông và A Đoan, ngẫu nhiên gặp mình thì nhận ra, theo lễ gật đầu một cái. Không hơn không kém.

Đã có biết bao kẻ gỏi đầu cạnh bên nhu tình mật ý, thề non hẹn biển đủ đường, chớp mắt quay đi đã làm mặt xa lạ. Vậy cũng tốt.

Con người không cần ôm lắm hy vọng làm gì. Cứ vậy sẽ không phải thất vọng.

Thanh Lạc phải quần áo đứng lên, loạng choạng xách thùng nước mới gánh lên về phòng.

Không ai đưa cơm phải tự xuống bếp mà lấy; nếu tới trễ thì cả rau thừa cũng hết, đành phải vét chút nước cải chan với cơm.

Không có nước nên phải tự gánh lấy, gánh xong còn phải tự đun; mà phải ráng canh sao lúc không có ai, bằng không còn bị người ta khinh bỉ ra mặt.

Trong căn nhà lớn thế này, ngoại trừ Lâm Thuận ra thì không ai chủ động nói chuyện với Thanh Lạc. Trong mắt bọn họ, Thanh Lạc giống như kẻ tàng hình vậy. Còn cái tên Hình quản gia kia thì từ hôm đó đến nay không có lộ mặt.

Ăn uống không có người lo thì dĩ nhiên phải tự giặt lấy quần áo. Bữa nay Thanh Lạc đang giặt đồ cạnh giếng thì đột nhiên mấy bộ đồ cũ bay cái vèo tới cạnh hần.

Thanh Lạc ngừng tay, lạnh lùng nhìn Lâm Thuận.

Lâm Thuận nói: “Phiền Thanh Lạc công tử giặt hộ mấy bộ đồ dơ này với.”

Thanh Lạc đáp trả: “Không phải trong phủ các người nhiều hạ nhân lắm sao? Sao bắt ta phải giặt?”

“Người thì không thiếu thật, nhưng ai cũng bận rộn hết rồi.”

“Không phải chứ?” Thanh Lạc nhìn hần từ trên xuống dưới, “Ta thấy người cũng nhàn hạ lắm, chẳng lẽ người không phải người sao?”

Lại bị Thanh Lạc cay độc cho một cú, Lâm Thuận không nhịn được nữa: “Người bắt quá chỉ là thứ ăn không ngồi rồi, ngang ngược cái gì hả?”

“Người bắt quá cũng là thứ hạ nhân, hung hăng cái gì chứ?”

“Người...” Lâm Thuận là tâm phúc của Hình quản gia, trong số hạ nhân của Lâm phủ hần có địa vị rất cao. Ngày thường hần cũng quen tác oai tác quái, giờ còn theo thói muốn gơ tay đánh người.

Thanh Lạc cười khẩy tiếng rồi chườn mặt ra: “Người muốn đánh ta à? Ta là huynh trưởng của A Đoan, để coi cái tát này là đánh vào mặt ta hay vào mặt A Đoan đây?”

Quả nhiên Lâm Thuận có hơi khiếp đảm mà rụt tay trở về.

“Mau dẫn ta đi gặp Hình quần gia.”

Lâm Thuận lấp ba lấp bắp: “Hình quần gia không có gặp người đâu.”

Thanh Lạc nhấc chân đạp lật thùng nước. Thùng nước tràn ra dội ướt nhẹp ống quần và giày của Lâm Thuận làm hắn quỳnh quáng lùi về sau. Thanh Lạc gần từng tiếng một: “Ta muốn gặp Hình quần gia!”

Hình quần gia chính là kẻ gặp người hay thú cũng cười vô hại, nhưng Thanh Lạc tin chắc Lâm Thuận đã tấu hết những chuyện xấu của mình ra hết, nói không chừng còn làm mất phẩm tiết mà kể nữa kia. Nghĩ vậy, trong lòng Thanh Lạc cười khẩy một cái.

Lâm Thuận vô lễ với mình hiển nhiên là nghe tên Hình quần gia kia bày mưu. Vậy còn tên Hình quần gia? Hắn nghe ai bày mưu chứ?

A Đoan sao? Đánh chết nó cũng không có lá gan này. Vậy là ai? Bỗng nhiên Thanh Lạc không dám nghĩ tiếp.

“Thanh Lạc công tử, mấy ngày nay có khỏe không vậy?”

“Khỏe lắm. Chưa đói chết cũng chưa khát chết đâu.”

Hình quần gia tùm tùm cười: “Vậy thì tốt. Không biết Thanh Lạc công tử tìm tiểu nhân có gì phân phó?”

“Ta muốn hỏi chút chuyện thôi, người an bài Lâm Thuận là tới hầu hạ ta hay muốn ta hầu hạ hắn?”

“Dĩ nhiên là hắn đến hầu hạ Thanh Lạc công tử rồi.”

“Một khi đã vậy, tại sao áo quần dơ của hắn ta cũng phải giặt là làm sao?”

“A, ra là vậy.” Hình quần gia ngộ ra, “Tên Lâm Thuận sao kỳ cục vậy chứ? Bất quá, nếu Thanh Lạc công tử có ở không thì giặt phụ một tay cũng không hề gì, đỡ cho mọi người hiểu lầm công tử là kẻ ăn không ngồi rồi.”

Thanh Lạc lạnh lùng lên tiếng: “Đây là phép tắc của Lâm phủ sao?”

“Không sai, nếu Thanh Lạc công tử ở không quen thì có thể bỏ đi, chúng ta quyết không ngăn cản.”

Rốt cuộc Thanh Lạc cũng hiểu tất cả là muốn bức mình đi. Chẳng trách sao Lâm Tử Thông bàn chuyện làm ăn mà muốn dẫn A Đoan theo. Không có A Đoan thì bọn chúng mới giở trò được.

Lâm Tử Thông ơi là Lâm Tử Thông, hóa ra người cũng có mức nhẫn nại này đó!

Nếu đổi lại là người khác, nói không chừng bị nói kích vậy đã đi mất đất rồi. Nhưng “lão cha” đã từng đánh giá Thanh Lạc là thứ ương ngạnh chậm tiêu. Bởi vì vĩnh viễn hắn cũng không biết học khôn ra, vĩnh viễn chỉ dựa vào tính mình mà mò mẫm.

Giờ cơn tức giận nén trong lòng Thanh Lạc sôi sục muốn trào ra. Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, người càng muốn bức ta thì ta càng không đi, để ta chống mắt coi người khó dễ ta thế nào đây!

“Thế nào hả, Thanh Lạc công tử?”

Thanh Lạc nặn ra một nụ cười: “Giúp một tay cũng có phải chuyện to tát gì, chỉ ngại chân tay ta vụng về làm không xong thôi.”

“Không sao, làm riết sẽ quen mà. Chẳng phải lúc A Đoan thiếu gia ở cạnh người cũng làm hết mọi chuyện đó sao? Y cũng đâu có sinh ra là rành đâu.”

Trong lòng hắn đầy căm phẫn, muốn mỉm cười nhưng cơn ghen tuông lại xộc nồng chớp mũi. Hắn mau mắn ngược mắt lên, hít một hơi thật sâu vào.

“Thanh Lạc công tử nhìn gì vậy?”

“Ta đang nhìn ông trời.” Thanh Lạc buông một câu lạnh tanh, “Coi xem ông có mắt hay không?”

Hình quần gia mỉm cười: “Dĩ nhiên là ông trời có mắt rồi, bằng không sao Thanh Lạc công tử lại tới nơi này chứ?”

“Nói phải lắm.” Thanh Lạc ưỡn cao ngực, ngẩng mặt lên cười lại: “Rất là phải, để ổng mở to mắt ra nhìn cho kỹ đi.”

Nếu đã nói trắng ra rồi thì cũng không cần úp mở làm gì. Càng ngày Hình quần gia càng hà khắc đối với Thanh Lạc, ngang nhiên sai bảo hần như hạ nhân.

Nếu đối lại là người nuốt giận ăn nhờ ở đậu thì cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhục. Nhưng, Thanh Lạc không phải là hạng người bầm bụng xuôi tay.

Đưa quần áo hần giặt, giặt xong cũng chỉ có nước làm giẻ lau là vừa, rách te tua thì còn mặc nổi gì; bảo hần nhóm lửa, hần bần lĩnh tới độ đốt trụi cả gian bếp; kêu hần chế củi, cách một canh giờ tới xem thì hần đang hóng gió dưới bóng râm, đồng củi chế kia đều bị quăng vào lu hết. Hối hần thì hần bảo ngâm cho rã rồi mới đem chế — Ngâm mềm chế nó dễ.

Củi ướt nhẹp thì xài cái nổi gì? Đem đó nhà bếp thiếu điều là tắt lửa luôn.

Gây họa lớn vậy mà Thanh Lạc vẫn rất hồn nhiên vô tội: “Ta đã nói trước giờ ta chưa từng làm qua mấy chuyện này, các người một mực muốn ta làm thì cũng đừng có đi trách ta.”

Lâm Thuận tức tới sôi bọt mép, thân phận tên Thanh Lạc ngang ngạnh này đặc thù, không thể tùy tiện đánh mắng được, bản thân nôn mửa suýt đã nội thương rồi. Hần nén nhịn xuống: “Được lắm, chắc gánh nước thì người biết hả? Mau đi thay lu nước ngâm củi kia đi. Đừng nói ta không nhắc người, tay chân làm mau lẹ chút, trước giờ đồ ăn trong bếp không có dư lâu, chậm chân thì không còn miếng nào đâu.”

Ý bảo là không gánh đầy nước thì sẽ không có cơm mà ăn.

Thanh Lạc trông lu nước cao tới ngực rồi lại nhìn xuống tay mình, suy nghĩ một hồi, hần vẫn nghe lời đi xách nước.

Gánh mới có mấy thùng, lu nước còn chưa đầy phân nửa mà hai tay Thanh Lạc đã rã rời, mình mẩy túa mồ hôi như tắm, cả người rích chích rất khó chịu. Hần ngừng tay ngồi nghỉ mệt trên bậc thang.

Chỉ nghe “meo” một tiếng, đoạn một con mèo nhảy từ nóc nhà xuống. Nó thấy hần mà cũng không sợ, người người mấy hồi rồi đi tới lu nước vểnh đuôi lên, cả người run lên rồi bắn một tia nước ra.

Thì ra là vậy. Thanh Lạc tủm tỉm cười, bất chợt trong đầu lóe sáng, hần đi qua ả con mèo ngấm ngay vào lu nước mà cười: “Để tìm chỗ tốt cho người.”

“Người làm gì đó?”

Một tiếng la phía sau truyền tới làm Thanh Lạc hoảng hốt, hần buông tay ra làm con mèo xấu số cắm đầu xuống lu. Thanh Lạc cuống cuống bồng nó lên rồi trả lời: “Ta đang tập cho con mèo này biết bơi.”

Lâm Thuận cười gằn một cái: “Trong lu cũng bơi được à?”

Thanh Lạc nói: “Nếu có sông hồ thì sẽ học mau hơn, tiếc là chỗ này không có.”

Lâm Thuận tức tới run người: “Nếu Thanh Lạc công tử nhân hạ tới vậy, ta thấy ăn cơm hay không cũng không quan trọng gì. Để ta dẫn nhà bếp mấy ngày tới không cần chuẩn bị đồ ăn cho người.”

Hiển nhiên Lâm Thuận muốn đánh phủ đầu Thanh Lạc một chút, trừ phi hần chịu cúi đầu, bằng không thì chỉ có nước đối rã thôi. Thanh Lạc nhắm tính trong bụng, năm đó “lão cha” bỏ đối hần, hần chịu được tới đa là năm ngày. Bất quá tên Lâm Thuận này khăng định không có gan bỏ đối hần lâu, nhiều nhất cũng ba bốn ngày là cùng. Muốn hần cúi đầu trước cái thứ hạ nhân ác ôn này thì có mà mơ đi.

Ngày đầu tiên, không hề gì. Nhưng tới tối thì bụng réo ngủ không được. Thanh Lạc dứt khoát xách chậu rửa mặt chạy ra sân hát cho khuây khỏa.

Khúc ca chính là điệu trống hoa nổi danh kết hợp với đánh nhịp thất lưng rất náo nhiệt. Chốc sau, mấy người trong sân bị thu hút chạy ra xem, trên người chỉ khoác độc lớp áo.

Có mấy gia nô bị phá đám mộng đẹp thì nghiêng răng nghiêng lợi muốn lôi hấn đi, thế nhưng đều bị Hình quản gia ngăn cản. Hình quản gia cười khẩy một tiếng: “Cứ để hấn làm ồn đi, coi hai ngày nữa hấn còn hơi sức hay không?”

Quả nhiên, tối hôm trước quây quá mức nên hôm sau hấn xuống giường đã thấy hơi loạng choạng. Tới đêm thứ ba thì hai mắt Thanh Lạc thâm quầng, gần như nhắm mi hết nổi.

Hấn nghỉ tới nhà bếp.

Đêm hôm khuya khoắt không ai trong nhà bếp, có lẽ có thể mò tới tìm chút màn thầu hay đồ ăn cặn gì đó. Thanh Lạc nhẹ nhàng mở cửa, lén lút mò ra.

Hấn thọc tay vào ***g hấp, hy vọng còn chút màn thầu sót lại —

Ngay lúc này, căn phòng đột nhiên sáng đèn.

“Ta biết ngươi nhất định sẽ mò tới mà.” Ngoài cửa có người đang cầm đèn.

Thanh Lạc chậm rãi đứng lên, thấy rõ mặt người bước tới mới cười khẩy một cái: “Đây chẳng phải là Lộ sư phó sao? Sao nửa đêm chạy tới nhà bếp chi vậy? Không lẽ tính làm chuyện lén lút không muốn người ta thấy à?”

“Ta còn chưa hỏi ngươi mà ngươi dám trả treo trước rồi.” Tên kia cười cười, cái mặt ục ịch lộ ra cái má lúm đồng tiền. Hấn họ Lộ, là đầu bếp ở chỗ này, ai gặp hấn cũng gọi là “Lộ sư phó,” mấy người khuôn vác thì kêu hấn là “Lộ đầu bếp.” “Chỉ cần ta la lên một tiếng thì coi ngươi ăn nói ra sao đây?”

Thanh Lạc biến sắc.

Lộ đầu bếp đi tới gần hấn, thấp giọng nói: “Muốn ta không gọi người tới cũng được, để coi ngươi có chịu nghe lời hay không?”

Thanh Lạc ngẩn ngơ nhìn mặt hấn. Chỉ thấy ngọn đèn dầu chiếu đỏ bộ mặt béo ú của Lộ đầu bếp, đôi mắt ti hí lộ ra cơn ham hừng hực.

Ánh mắt thế này Thanh Lạc rất quen thuộc. Phần lớn những tên khách trong Cẩm Xuân viên đều như vậy.

Trong lòng Thanh Lạc chấn động, cảm thấy hơi thở đối phương hà lên mặt thì vội vàng đẩy tên đầu bếp ra, “Ngươi làm gì đó?”

Lộ đầu bếp phun phì phì: “Làm bộ làm tịch cái gì. Ngươi xuất thân từ kỹ viện chứ gì? Ta biết hết rồi.”

Cơn kinh hoàng của Thanh Lạc không phải là thường. Biết rõ thân thể của hấn chỉ có Lâm Tử Thông và Kinh Như Phong, hai người này vì A Đoan nên quyết sẽ không hé môi, vậy làm sao tên Lộ đầu bếp lại biết được?

Tên Lộ đầu bếp thấy vẻ mặt kinh hoàng bán tín bán nghi của hấn thì cười phá lên: “Khà khà, lão tử chính là khách quen của mấy chỗ trăng gió. Ngày đầu ngươi bước vào đã lộ ra chất phong trần, ta đã biết ngươi là thứ *** rồi!”

Thanh Lạc ngớ người, giờ hấn mới cay đắng biết rằng kiếp sống hoan trường đã ấn dấu trên người mình, muốn xóa cũng xóa không được. Hấn thấy Lộ đầu bếp mồm miệng chảy dãi thì vội bảo: “Ta không còn làm nghề này nữa, ngươi tìm lộn người rồi.”

Lộ đầu bếp cười lạnh tanh: “Thứ ‘***’ trong xướng quán trước giờ hoàn lương thì gọi là ‘*** hoàn lương,’ thế nào cũng là thứ ‘***’, bộ thực nghĩ người ta coi ngươi là người sao? Ta khinh! Mùi hôi trên người ngươi tẩy được à? Giống như con gà ta đặt lên thớt, nấu nướng trang hoàng xong ra món ‘bách điều triều phượng’ thì nó thành phượng hoàng thật sao? Xương cốt bên trong vẫn là gà, vẫn là làm cho người ta ăn thôi!”

Trong lòng Thanh Lạc chấn động, tuy so sánh của tên đầu bếp không ra gì nhưng lại đâm trúng chỗ đau của hấn.

Lộ đầu bếp thấy Thanh Lạc hồn phách tán loạn thì đánh bạo vuốt ve bàn tay hắn: “Lần đầu thấy hai bàn tay vừa trắng vừa mềm này ta đã nhột nhột trong lòng, chỉ hận không sờ cho đã thôi.”

Thanh Lạc kinh sợ muốn giằng tay ra nhưng bị tên kia níu quá chặt: “Người ở với ta một đêm thì muốn lấy món gì trong bếp cũng được, ta cam đoan sẽ giấu Hình quần gia giúp người. Người còn do dự cái gì? Trước kia người mua vui cho kẻ khác nói trắng ra cũng vì miếng cơm, bây giờ lấy ta thì cũng là muốn no bụng, có khác biệt gì đâu?”

Lộ đầu bếp thấy sức chống cự của Thanh Lạc đang dần yếu ớt, biết tổng hắc đã bị mình thuyết phục thì mừng hóm trong lòng. Hắn sấn lại đè Thanh Lạc xuống đất, hai tay cuống cuống cởi thắt lưng của Thanh Lạc.

Tên Lộ đầu bếp này đã lún sâu vào nam sắc, mỗi tháng tới lúc lãnh tiền công đều hiếu kính hết cho tướng công quán. Gần đây hắn eo hẹp nên chưa đi chuyến nào, trong người cứ rạo rức mãi. Giờ hắn cảm nhận thân mình mềm mại mỏng manh bên dưới thì chỉ hận không thể lập tức sạch hắn để mây mưa một trận.

Đang lúc mê mẩn đắm đuối thì bỗng có cái gì đó quất vào mông làm hắn đau tới nháy dưng: “Kẻ nào đó?”

Sực nghĩ không lẽ có người nhìn lén, nói không chừng là người hầu trong phủ cũng nên làm Lộ đầu bếp sợ tới toát mồ hôi lạnh, dục hỏa gì cũng tiêu tan. Hắn bất chấp đang cởi áo quần phân nửa liền kéo quần lên chạy mất.

Thanh Lạc cũng kinh hãi, luống cuống sửa sang áo quần lại mà quát: “Tên nào lén lút đó?”

“Lén lút là các người mới phải chứ?” Cửa phòng lại mở ra, sắc mặt Kinh Như Phong xanh xám đứng bên ngoài.

Thanh Lạc ngớ cả người: “Sao người lại ở đây?”

Kinh Như Phong nào có tâm tình trả lời hắn: “Ta hỏi người, tại sao phải làm chuyện này?”

“Chuyện gì chứ?” Thanh Lạc vừa hỏi đã hiểu ngay. Hắn nhìn cơn tức giận trong mắt Kinh Như Phong thì trong lòng chớm nguội lạnh, sự vui mừng khi gặp nhau lại đã bị quăng lên chín tầng mây.

Cũng được, chuyện gì đến cũng phải đến, để y hiểu được mình là hạng người ra sao cũng tốt, đỡ khỏi lưu luyến. Hai tay hắn nhàn tản chỉnh trang quần áo, thản nhiên bảo: “Ta đói bụng.”

“Đói bụng thì làm... làm chuyện này sao?” Hiển nhiên Kinh Như Phong không thể hiểu.

“Làm chuyện này là chuyện chứ? Sao người không nói rõ ra đi.” Thanh Lạc lạnh lùng cười, “Là lên giường với nam nhân chứ gì? Có cái gì mà không nói được. Người đã quên ta xuất thân ra sao à? Trước kia ta vì bạc mà lên giường với nam nhân, bây giờ vì chút cơm lên giường với nam nhân cũng có khác gì đâu. Việc gì người phải ngạc nhiên?”

“Nhưng... nhưng người đã không còn là tiểu quan trong kỹ viện nữa!”

“Phải, là ‘tiểu quan đã chuộc thân,’ ‘từng là tiểu quan.’ Nói cách nào thì trong mắt người khác vẫn không bỏ được hai chữ tiểu quan.” Lúc nói lời này, trong miệng hắn đắng ngắt, hận không thể đào chôn đốt cháy thân thể này rồi bưng mặt làm ngơ.

“Tối giờ ta chưa khi nào xem người là tiểu quan cả!” Kinh Như Phong ngập ngừng, đoạn nhẹ giọng nói: “Ta xem người như... bằng hữu vậy...”

Thanh Lạc chấn động, kinh ngạc mà nhìn y.

Chỉ thấy sắc mặt Kinh Như Phong ảm đạm: “Hiện tại xem ra ta đã nhìn lầm người rồi!”

Thanh Lạc lại giật nảy mình, nhìn Kinh Như Phong chớp nhoáng đi mất mà trong lòng lẫn lộn đủ tư vị. Hồi lâu sau hắn mới lẩm bẩm: “Ta cũng muốn làm bằng hữu của người. Đáng tiếc ta không trèo cao được vậy.”

Lại ngồi thẩn một hồi lâu, Thanh Lạc mới đứng dậy. Bỗng nhiên cửa mở ra, một người tiến vào. Hắn chỉ mammals là Kinh Như Phong đi rồi quay lại, lòng đột nhiên sung sướng nhưng rất nhanh đã thất vọng phát hiện ra, đi mà quay về không phải là Kinh Như Phong mà là tên Lộ đầu bếp.

Hóa ra, sau khi tên Lộ đầu bếp chạy đi thì thầm nghĩ, vịt đã tới tay mà còn bay mất thì không cam lòng chút nào. Nhớ tới dáng dấp của Thanh Lạc thì lòng hắn lại nhột nhột một trận, dục vọng bốc ngút trời nên lại chạy trở về.

“Vừa nãy là ai vậy?”

Thanh Lạc nói: “Làm gì có người nào chứ, là người gặp quỷ thì có.”

“Vậy sao?” Lộ đầu bếp bán tín bán nghi, rốt cuộc chống cự không lại cơn ham muốn, sẵn tới ôm chầm lấy Thanh Lạc, “Chúng ta tiếp tục đi.”

Thanh Lạc nhìn gương mặt núc ních của hắn sán lại thì bóng dáng Kinh Như Phong lại nháng lên trước mắt, hắn vội đẩy tên Lộ đầu bếp ra.

Lộ đầu bếp sa sầm mặt: “Người đối ý à? Người nghĩ cho kỹ đi, nếu không có ta thì người không chỉ đói có vài ngày thôi đâu.”

Thanh Lạc mỉm cười quyến rũ, đưa tay vòng lên cổ hắn.

“Vậy mới đúng chứ.” Lộ đầu bếp cười híp mắt, ngả tới trước chờ giai nhân ngã vào. Nào ngờ đột nhiên hai lỗ tai hắn căng ra, nhưng là bị kéo căng tới rách một mảng.

Hắn đau tới độ rống lên thảm thiết, nhưng cơn thê thảm còn ở đằng sau — Thanh Lạc còn thụi mạnh vào bụng dưới hắn. Sau đó, trước khi tên đầu bếp kịp tri hô tiếng nào Thanh Lạc đã bịt miệng hắn lại: “Đừng có la, coi chừng người ta biết chuyện xấu của người. Hừ, dám thừa cơ lợi dụng ta, ở đó ném mùi đau khổ đi.”

Dứt lời, hắn cười một tiếng rồi bật dậy đi khỏi, để lại tên Lộ đầu bếp lảo nhảo trên đất.

Trong lòng như mở toang được cửa sổ, cảm thấy thoáng mát rất nhiều, nhưng bụng vẫn còn đói tới hoa mắt. Thanh Lạc nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng mỹ thực đã từng ăn qua: nào là vịt béo bát bửu, ba ba chưng, móng hoa thơm cay, cá lóc ướp hoa cúc, còn có vịt giòn nữa...

A? Là ảo giác sao? Thế nào mà hắn lại ngửi được mùi thơm của vịt chứ?

Thanh Lạc mở mắt ra thì thấy một con vịt nướng da giòn rộm, mùi thơm phưng phức xộc vào mũi làm người ta chỉ biết chảy nước miếng.

Vịt nướng dùng giấy dầu bao lại. Giấy dầu ở trong tay của Kinh Như Phong. Kinh Như Phong đang đứng trước giường.

Thanh Lạc giật bắn mình ngồi dậy.

Thần sắc Kinh Như Phong băng lãnh, ấn con vịt vào tay hắn bảo: “Ăn hết đi.”

Thanh Lạc nhìn y rồi lại nhìn con vịt giòn rộm trong tay, đoạn hắn ngấu nghiến gặm ăn. Chỉ chốc sau, chân vịt đã thành chân xương mà thân vịt cũng ra thân xương.

Kinh Như Phong đã quyết tâm không để ý đến hắn, lúc này lại không kèm lòng được, y cất tiếng hỏi: “Người không ăn cơm mấy ngày rồi hả?”

“Ba ngày.”

“Ba ngày? Sao lại không ăn?”

Thanh Lạc lờ mờ y một cái: “Người ta không cho thì kêu ta sao ăn đây?”

“Sao bọn họ không cho người ăn?”

“Vì ta không chịu làm việc.”

Kinh Như Phong càng nghe càng thấy hồ đồ: “Người là khách, làm việc gì chứ?”

Thanh Lạc ném khúc xương xuống, liếm láp ngón tay trả lời: “Chính là chẻ củi, gánh nước, giặt quần áo vậy đó.”

“Là ai bảo người làm mấy chuyện này? Hình quần gia à? Sao ông ta dám đối xử với người như vậy? Chẳng lẽ không sợ biểu huynh ta về sao?”

Thanh Lạc thản nhiên nói: “Không có dạn dò của biểu huynh người thì e bọn chúng không có lá gan này đâu.”

Kinh Như Phong vẫn không rõ: “Tại sao Tử Thông lại đối xử với người như vậy?”

Thanh Lạc rũ mi mắt, hung hăng gặm cổ con vịt một cái: “Biểu huynh người thực rất ghét ta, có gì mà ngạc nhiên chứ?”

Kinh Như Phong khề gật đầu: “Chẳng trách. Ta làm xong việc thì quay về nói muốn thăm người một chút, vậy mà Hình quần gia lại tìm đủ mọi cách thoái thác ta.”

Thanh Lạc cười khẩy: “Mấy chuyện này đương nhiên bọn chúng không muốn cho người ngoài biết rồi.”

“Phải.” Kinh Như Phong tiếp lời: “Ta cũng cảm thấy lời nói bọn họ có chút mập mờ nên mới thừa dịp đêm khuya đi xem xét, không nghĩ... không nghĩ sẽ thấy người...”

Thanh Lạc ngừng nhai, thấp giọng bảo: “Ta tưởng người sẽ không quay lại nữa.”

Kinh Như Phong nói: “Thật ra ta tức giận lắm, cảm thấy tật xấu của người đến chết cũng không bỏ được, bản thân đã nhìn lầm người rồi.” Nhưng hình bóng Thanh Lạc trong những tình huống khi ở bên nhau cứ từng chút hiện ra, Thanh Lạc khó chịu bần thần, Thanh Lạc quật cường, Thanh Lạc kiêu ngạo, Thanh Lạc thiện lương, Thanh Lạc hào hiệp, cách nào cũng không thể gộp ấn tượng hôm nay và hẳn làm một được.

Sau đó y bình tĩnh lại thì phát hiện rất nhiều điểm nghi vấn: Thanh Lạc làm khách ở Lâm phủ, tại sao lại vì dúi mà mặc tên đầu bếp muốn làm gì thì làm? Hình quần gia đã nói hẳn sẽ chiêu cố Thanh Lạc thật tốt thì sao Thanh Lạc lại dúi được? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng y quyết định quay về hỏi cho rõ.

“May mà ta trở lại, bằng không đã hiểu lầm người rồi.”

Thanh Lạc suy nghĩ chốc, khề lên tiếng: “Người không có hiểu lầm. Nếu không phải người xuất hiện đúng lúc thì ta đã ăn nằm với tên đầu bếp kia rồi.”

Kinh Như Phong nhẹ nhàng khoác tay lên vai hẳn: “Ta chỉ hy vọng người đừng lưu tâm tới những chuyện đã qua, cố gắng quý trọng bản thân là được rồi.”

Thanh Lạc nhìn y, tựa như thấy được chút ấm áp từ đôi mắt y khiến hẳn cũng ấm lòng theo.

Lát sau, Kinh Như Phong khề bật cười: “Ta vẫn lấy làm lạ, với tính tình của người mà đến giờ còn không chịu bỏ đi.”

Thanh Lạc cười lạnh: “Ta đi rồi chẳng phải theo ý bọn chúng sao? Hơn nữa, đi rồi thì khó mà về lại được.”

Kinh Như Phong nghĩ thầm, không phải người đã tính sẽ đi xa mà sao lúc này lại không nỡ vậy? Y chỉ nghe Thanh Lạc hỏi: “Người nói Lâm Tử Thông đối xử rất tốt với A Đoan, không phải là gạt ta đó chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Kinh Như Phong thoáng rung động, nhớ đến lời hai người nói trước cửa Lâm phủ thì bỗng chốc hiểu ra: “Ra người vì lo lắng cho A Đoan mới kiên quyết không đi.”

Thanh Lạc thở dài, cười khổ sở: “Ta làm gì tốt tới độ đó? Kẹt nôi đã tới đây rồi thì nhìn một cái hăng đi cũng được.” Khuôn mặt hẳn lộ ra chút hoài niệm nhàn nhạt, gần như là lóe lên rồi vụt tắt ngay.

Kinh Như Phong trầm ngâm nói: “Bọn họ đã có ý đuổi người thì sợ người trụ không nổi tới khi A Đoan trở về. Chỉ bằng như vậy đi, người đến chỗ của ta ở trước, rồi ta sẽ dẫn người đi tìm Tử Thông hỏi cho rõ ràng.”

Thanh Lạc nhìn y: “Nhà của người?”

“Phụ mẫu của ta qua đời sớm, di mẫu đối với ta như thân sinh vậy. Từ sau khi ta xuống núi thì đã ở nhà của người. Người là bằng hữu của ta thì di mẫu nhất định sẽ rất vui mừng.”

Thanh Lạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Người thật sự không giúp biểu huynh người mà lại đi giúp ta sao?”

“Lần này huynh ấy thật sự quá đáng rồi.”

Thanh Lạc bật cười: “Được rồi, ta sẽ không đi đâu hết mà cứ bám dính chỗ này. Cái đám chó cậy thế chủ kia ý thế mới hành hạ ta khổ sở vậy, phải trị bọn chúng một trận mới hả được cơn hận, có điều cần sự hỗ trợ của người mới được.”

“Hỗ trợ thế nào?”

Thanh Lạc chớp mắt, mỉm cười bảo: “Đưa tai lại đây.”

Tiếng vó ngựa dồn vang nện trên đường phá tan bầu không khí tĩnh lặng của ngõ nhỏ — Khoảng giữa trưa, một chiếc xe ngựa từ đầu con phố bên kia chạy vụt qua rồi dừng lại trước đại môn khép kín của Lâm phủ.

Người đánh xe nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, đoạn bước tới gõ cửa.

Giống như đang trông tiếng gõ này mà vừa gõ thì cửa đã mở toang ra. Hình quần gia lễ cái thân mập mạp ra đón. Trông vẻ mặt ông ta như nhận được đại xá, giống như chạy trốn khỏi tử lao nha môn chứ không phải đại viện Lâm gia.

“Thiếu gia, cậu trở về rồi! Thật giết chết ta mà, cậu không biết hần...”

Lâm Tử Thông đỡ A Đoan xuống ngựa, nghe vậy thì trừng mắt Hình quần gia một cái làm hần im bật.

A Đoan nói: “Tử Thông, chúng ta vội vã trở về vậy có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Tử Thông dịu dàng trả lời: “Đệ đừng lo quá, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Lên đường suốt đêm huynh thấy đệ cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Hần đưa mắt nhìn tên gia đình đứng sau Hình quần gia, tên gia đình vội lật đật dẫn A Đoan đi nghỉ ngơi.

Xác định A Đoan đã đi khỏi không nghe được gì, Lâm Tử Thông mới cau mày mắng: “Chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, không biết ta nuôi các người làm gì nữa?”

Hình quần gia không dám phản bác mà cứ dạ lia lịa.

“Giờ hần đâu rồi?”

“Ở khách phòng trong đông viện ạ.”

Lâm Tử Thông đẩy Hình quần gia ra rồi đi trước. Hình quần gia tất tả chạy theo sau.

Đi một mạch tới đông viện, Lâm Tử Thông chỉ thấy Lâm Thuận đứng ngoài canh cửa. Vốn bộ mặt Lâm Thuận lúc nào cũng hờn hờ vậy mà giờ hoàn toàn thành ra khổ qua đắng ngắt. Hần nhắc thấy Lâm Tử Thông thì vừa mừng lại vừa sợ.

Lâm Tử Thông cũng không ngó ngang gì hần, tự mở cửa ra đi vào.

Có lẽ vì sợ gió nên cửa sổ bốn phía đều đóng chặt, ánh nắng không lọt vào phòng nên chỉ thấy một thân ảnh nằm trên giường.

Lâm Tử Thông bước đến gần, thấy hai mắt người nọ nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch hết sức tiều tụy thì chau mày. Đưa tay thăm thử hơi thở thì thấy người kia thở lúc có lúc không, rất là yếu ớt. Hần khẽ gọi: “Thanh Lạc?”

Người nằm trên giường vẫn bất động như không nghe thấy gì.

Lâm Tử Thông quay đầu hỏi Hình quần gia: “Mấy ngày rồi?”

“Thưa... tới bữa nay là ngày thứ bảy... đã bảy ngày rồi.” Hình quần gia vừa lau mồ hôi vừa trả lời.

Lâm Tử Thông nổi giận: “Bảy ngày? Tại sao giờ mới nói cho ta biết? Nếu người này không ăn không uống gì thì sao sống quá bảy ngày được? Các người cố tình cho hần chết đói thật sao?”

Lâm Thuận đứng ngoài nghe thiếu gia tức giận vậy thì sợ run bắn lên, mắt khẩn trương ngó lăm lét. Lâm Tử Thông nạt lớn: “Còn nhìn cái gì? Không mau mời đại phu tới đi!”

Lâm Thuận sức tỉnh cuống quýt chạy đi.

Hình quần gia thấy thiếu gia nhà mình giận tới tái mét thì vừa kinh hoàng vừa lo sợ nhưng cũng thấy hơi âm ứ, ráng lấy can đảm biện minh: “Tiểu nhân cũng không phải cố ý bỏ đói hần, chỉ là chút cảnh cáo thôi, tính cho hần thua trước, tốt nhất là bức hần đi cho khuất mắt — Không phải trước khi đi, thiếu gia đã phân phó tiểu nhân như vậy sao?”

Lâm Tử Thông hừ một tiếng: “Người bức hần đi rồi chưa?”

Hình quần gia lại lau mồ hôi. Vừa thấy tên Thanh Lạc kia là biết dạng không chịu cực khổ nổi, hần ước chừng không cho ăn cơm vài ngày chắc chắn sẽ khiến tên đó phát tay áo bỏ đi. Nhưng cỡ nào cũng không ngờ tính tình Thanh Lạc lại bướng bỉnh tới vậy, không cho hần ăn cơm thì hần không ăn thật.

Ban đầu Hình quần gia cũng không thêm để ý, nghĩ thâm càng đói dữ dội thì lúc hần cầu xin sẽ càng khúm núm hơn. Nhưng hần không biết trong Cẩm Xuân viên, Thanh Lạc chịu đói rất nhiều lần.

Giằng co tới ngày thứ năm thì Hình quần gia bắt đầu thấy sốt ruột. Hà khắc là một đảng nhưng giết người lại là một nẻo. Dù quan phủ có mặc kệ thì thiếu gia nhà mình và A Đoan thiếu gia cũng sẽ không tha cho hần. Tới khi đó hần mới cuống quýt viết một lá thư rồi cấp tốc cho người thúc ngựa tới huyện Chân.

“Hần không ăn, sao các người không nghĩ cách ép hần ăn hả?”

“Những cách làm được đều làm hết cả rồi.” Hình quần gia đau khổ kể. Khuyên cũng khuyên rồi, cầu xin cũng cầu xin luôn, xin lỗi tạ tội cũng nói hết nước. Đưa khay đồ ăn ngon lành vào thì lại bưng ra y nguyên.

“Ngu xuẩn, không biết banh miệng hần nhét vào sao?”

Tới khi Hình quần gia nghĩ ra cách này thì Thanh Lạc đã hôn mê bất tỉnh, đút canh vào đều tràn ra khoe miệng.

Lâm Tử Thông nhìn cái đồng “đại phiền toái” trên giường thì cũng thấy nan giải. Hần dậm chân: “Tên Lâm Thuận kia chết đảng nào rồi? Giờ này đại phu chưa tới là sao?”

Đang nói thì hần thấy Lâm Thuận hốt ha hốt hải chạy vào, hổn hển nói: “Tới đây! Tới đây!”

Lâm Tử Thông nhìn theo ngón tay hần thì thấy biểu đệ Kinh Như Phong bước vào, theo sau còn có A Đoan, duy có bóng dáng đại phu là không thấy đâu. “Chuyện gì?”

Lâm Thuận thưa: “Tiểu nhân vừa mới... mới chạy ra sân thì thấy A Đoan thiếu gia và biểu thiếu gia... Biểu thiếu gia hỏi tiểu nhân làm gì nên tiểu nhân nói là đi mời... mời đại phu. Biểu thiếu gia nói cậu ấy là đại phu, muốn tiểu nhân dẫn đường nên tiểu nhân... đành phải...”

“Thứ vô dụng!” Lâm Tử Thông nghe kể mà tức tối cả người, bạt tai Lâm Thuận ngã xuống đất. Nghĩ thâm thứ nô tài này đúng là hồ đồ, sao dẫn cả A Đoan đến đây chứ?

A Đoan bước vào phòng thì hỏi Lâm Tử Thông trước: “Tử Thông, không phải huynh nói ca ca đệ tới cuối tháng mới đến à? Tại sao Kinh đại ca vừa đến thì nói đã dẫn ca ca đến rồi? Huynh ấy đâu?”

Ánh mắt y nhìn qua một lượt, phát hiện người đang nằm thoi thóp trên giường thì kinh hoàng: “Sao ca ca đệ lại ra nông nổi này? Huynh ấy bệnh gì vậy?”

Lâm Tử Thông trừng mắt nhìn Kinh Như Phong một cái, nghĩ thâm đệ tới đúng lúc thật mà! Trông thấy A Đoan hốt hoảng tới rơi nước mắt nên hần vội bước lên an ủi.

“Đừng lo quá.” Kinh Như Phong bước tới cạnh giường đoan cầm tay Thanh Lạc lên, “Để ta xem sao đã.”

A Đoan tròn xoe hai mắt: “Kinh đại ca biết y thuật sao?”

Kinh Như Phong mỉm cười: “Sư phụ ta là y đạo cao thủ, ta cũng có biết chút ít.” Bắt mạch một hồi, y nói: “Mạch của hần không giống bệnh mà như bị đói lâu thì hơn.”

Lâm Tử Thông vui mừng bảo: “Phải, hần đã bảy ngày không ăn uống gì rồi.”

“Bảy ngày?!” A Đoan kinh hồn, “Tại sao vậy chứ?”

Tối nước này thì sao Lâm Tử Thông dám nói hết mọi chuyện với A Đoan? Thôi thì gió chiều nào che chiều vậy, phải phui hết trách nhiệm là xong. Hắn trừng mắt liếc Hình quản gia: “Còn không phải là thứ nô tài chết dẫm này sao! Thừa dịp ta không có nhà thì làm xằng làm bậy!”

Hình quản gia hơi uất ức, rứt thân hình phì nộm của hắn lại. Tuy biết mình bị oan, nhưng bốn phận hắn là gánh tiếng xấu thay thiếu gia nên đâu dám biện bạch câu nào. Lâm Thuận thì sợ tới mức nín khe.

“Kinh đại ca... ca ca đệ... ca ca đệ có sống được không?”

Kinh Như Phong khẽ cười: “Không sao đâu.” Y lấy một viên đan dược ra rồi nhét vào miệng Thanh Lạc. “Đây là ‘đại hoạt lạc đan’ mật chế của sư môn ta, có thể kéo dài sinh mệnh, không tìm được thuốc nào tốt hơn đâu.”

Như thể xác minh lời của y, Thanh Lạc đang bất tỉnh chợt rên lên một tiếng, lông mi cũng lay động.

“Đã tỉnh rồi!” A Đoan vui mừng reo lên.

Lâm Tử Thông vội bảo: “Mau mang chén canh tới đây!”

Hình quản gia và Lâm Thuận tranh nhau đi lấy.

Chốc sau canh đã đưa tới tận nơi, Kinh Như Phong dứt Thanh Lạc hai muỗng. Lúc này Thanh Lạc mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn những người xung quanh một lượt rồi phun chút canh mới hớp vào.

A Đoan biến sắc: “Sao lại vậy chứ?”

Kinh Như Phong thở dài: “Bệnh của hắn ngoại trừ đói lả ra thì quan trọng nhất là cơn giận còn tích tụ trong lòng. Nếu không để hắn trút hết ra thì ăn gì cũng không tiêu hóa được.”

Lâm Tử Thông trừng mắt nhìn Hình quản gia và Lâm Thuận: “Ai bày ra cái đồng hỗn loạn này thì tự mà thu dọn đi.”

Trong lòng Hình quản gia và Lâm Thuận ngàn vạn lần không muốn nhưng bất đắc dĩ, tình thế không tùy ở người nên bọn họ song song bước lên cầu xin: “Tất cả đều do tiểu nhân sai quấy, tiểu nhân xin chịu đánh phạt. Thanh Lạc công tử, người đại nhân đại lượng, xin ngàn vạn lần đừng làm khó thân thể mình.”

Thanh Lạc nhắm nghiền hai mắt như không nghe thấy gì.

Hình quản gia thấy nước mắt A Đoan rơi lã chã, sắc mặt Lâm Tử Thông càng lúc càng sa sầm thì cắn răng một cái, tự vả miệng mình: “Đánh cái đồ không có mắt này nè! Thanh Lạc công tử, tiểu nhân xin nhận tội với công tử!”

Lâm Thuận thấy Hình quản gia còn vậy thì cũng mau mắn tự vả miệng mình. Phút chốc trong căn phòng chỉ nghe tiếng bàn tay vả chan chất.

Kinh Như Phong thấy hai người đó vả hết cái này tới cái khác, chỉ hồi sau mặt mày đều đỏ hoét lên. Y không đành lòng nên chốc chốc thì khẽ bấm hông Thanh Lạc một cái, ý bảo là quậy đủ rồi.

Bản tính của y vốn nhân hậu nhưng lại không biết Thanh Lạc là hạng người để bụng không chịu buông tha, nghe đánh chan chất vui tai như vậy thì đời nào hắn chịu thôi.

Kinh Như Phong thở dài, tay ấn thêm chút lực, Thanh Lạc bất ngờ không đề phòng nên kêu á lên một tiếng.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Về sau là sư phụ truyền dạy bí quyết cho ta. Người nói rằng đừng nhìn bằng đôi mắt mà phải nhìn bằng trái tim. Vì con mắt rất dễ bị giả tạo làm lu mờ, nhưng trái tim thì không.”

§

Kinh Như Phong vui vẻ bảo: “Tốt lắm, hẩn trút hết oán khí rồi.”

Hai gò má của Hình quân gia và Lâm Thuận đã sưng tấy cả, vừa nghe câu này đã mau mắn dừng lại tức thì.

Thanh Lạc mắng thầm tên Kinh Như Phong làm hư bột hư đường, nhưng phóng lao thì phải theo lao, hẩn đành mở miệng hớp muông canh dứt cho mình.

Từ đầu đến cuối Lâm Tử Thông không nói câu nào, đột nhiên giờ mới lên tiếng: “Hẩn chịu ăn là được rồi, chỉ cần điều dưỡng một chốc sẽ không sao. A Đoan, đệ cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

A Đoan lắc đầu: “Không, đệ muốn chăm sóc cho ca ca.”

Lâm Tử Thông ôn hòa khuyên nhủ: “Giờ thân thể hẩn đang suy nhược, tốt nhất đừng nên quấy rầy, để hẩn nghỉ ngơi cho khỏe đi. Hơn nữa đệ cũng phải chú ý sức khỏe của mình, nếu hẩn khỏe lại mà đệ ngã bệnh thì có phải không tốt hay không?”

Thấy A Đoan còn do dự, hẩn nói tiếp: “Có huynh ở đây chăm sóc, đệ còn lo gì chứ? Hẩn là huynh trưởng của đệ thì cũng như huynh trưởng của huynh, không lẽ đệ không tin huynh sao?”

A Đoan nghe lời thành khẩn của hẩn thì khẽ gật đầu: “Huynh đi đường cũng vất vả không kém, cũng phải giữ gìn sức khỏe đó.”

Trong lòng Lâm Tử Thông thấm đầy mật ngọt, hẩn mỉm cười: “Huynh biết mà.” Ngụ ý bảo là Hình quân gia và Lâm Thuận mau đưa A Đoan về phòng.

Hai người kia chỉ mong lánh cái chỗ thị phi này càng xa càng tốt bèn lật đật dẫn A Đoan đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lâm Tử Thông, Kinh Như Phong và Thanh Lạc, không khí thật có chút kỳ dị. Lâm Tử Thông nhìn Kinh Như Phong: “Phong đệ, hóa ra đệ còn là y đạo cao thủ nữa, sao tới giờ ta chưa từng nghe đệ nói qua vậy?”

Kinh Như Phong khẽ quay mặt đi: “Chỉ là múa rìu qua mắt thợ, thật sự không đáng nhắc đến.”

“Đệ khiêm tốn quá rồi, ta thấy lúc đệ chẩn bệnh cho Thanh Lạc thực sự rất mát tay. Đúng lúc mấy ngày nay ta thấy trong người uể oải, đệ tới bắt mạch giúp ta đi.” Nói xong Lâm Tử Thông đưa cổ tay ra.

Kinh Như Phong xấu hổ chẳng biết đường đâu mà lẩn. Y làm gì biết y thuật chứ? Chẳng qua y thông đồng với Thanh Lạc đóng tuồng thôi. Hiện giờ nhìn bộ dáng của Lâm Tử Thông thì xem ra đã bị nhìn ra rồi, bảo y làm sao đây? Lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi, y đành ngấp ngừng bắt mạch cổ tay hẩn.

“Thế nào?”

“Có chuyện lớn rồi, người bị nhiễm bệnh lòng dạ hiểm ác, lá gan thâm độc tới thối rửa rồi! Nếu không ráng trị cho dứt thì sớm muộn gì cũng trên đầu lở loét, dưới chân sưng mủ toi mạng tại chỗ đó!”

Dĩ nhiên mở miệng nói không phải Kinh Như Phong mà là Thanh Lạc nhin hết nổi đã bật dậy.

Lâm Tử Thông nhìn Kinh Như Phong cười khẩy: “Phong đệ, lâu ngày không gặp, bản lĩnh nói dối của đệ lại cao minh tới vậy.”

Thanh Lạc cũng nhếch cười một cái: “Nếu bảo nói dối không dối sắc trước người ta thì ai sánh bằng Lâm công tử được chứ?”

Lâm Tử Thông lạnh lùng phủ phui: “Huynh đệ chúng ta đang nói chuyện, không cần người ngoài xen vào.”

Sao mà Thanh Lạc bị hẩn dọa sợ được? Hẩn nhại theo giọng điệu của Lâm Tử Thông: “ ‘Hẩn là huynh trưởng của đệ thì cũng giống như huynh trưởng của huynh.’ Hờ hờ, hóa ra Lâm công tử xuất thân danh môn mà lại ăn nói với trưởng bối vậy đó.”

“Người-” Lâm Tử Thông bị hẩn bắt chệt sơ hở nên nhất thời không biết phản bác làm sao. Trong lòng hẩn rất ư buồn bực, tính tình của Thanh Lạc thay đổi xoành xoạch nên khó ứng phó hơn A Đoan nhiều.

Kinh Như Phong nói: “Tử Thông, không phải đệ trở mặt với người nhà, nhưng hiện giờ huynh thật sự quá đáng rồi. Bất luận thế nào thì Thanh Lạc cũng là huynh trưởng của A Đoan, huynh không nên đối xử với hắn như vậy.”

“Huynh trưởng? Đệ cũng biết tên huynh trưởng này đã suýt bán A Đoan rồi chứ? Hắn có tư cách gì xưng mình là huynh trưởng của A Đoan hả?”

Trước khi gặp Thanh Lạc Kinh Như Phong cũng đã nghe qua chuyện này. Ban đầu y tin tưởng không chút ngờ vực, nhưng giờ nói gì cũng không tin được: “Thanh Lạc không phải người như vậy.”

Lâm Tử Thông thấy vẻ mặt đoan chắc của Kinh Như Phong thì ngẩn ngơ. Hắn kèm không được liếc nhìn Thanh Lạc một cái, nghĩ thầm tên kỹ nam này không biết giữ thủ đoạn gì mà lại đùa giỡn được biểu đệ nông cạn non đời trong tay hắn nữa. Lâm Tử Thông vừa hồ nghi mà vừa tức giận: “Phong đệ, đệ ẩn cư thâm sơn lâu năm nên không hiểu lòng dạ hiểm ác của tên này. Hắn vì tiền, cả huynh đệ mình cũng bán đứng thì sao lại thật tình với người ngoài được?”

Kinh Như Phong lắc đầu: “Dù thế nào đệ vẫn thấy nhất định có hiểu lầm bên trong. Tử Thông, Thanh Lạc, hai người đã gặp nhau rồi, sao không thừa dịp này giải thích cho rõ đi?”

Lâm Tử Thông thấy y vẫn chấp mê bất ngộ thì nổi đóa lên: “Hừ, đệ đúng là bị quỷ mê hoặc rồi!”

Thanh Lạc vẫn lắng tai nghe hai huynh đệ cãi nhau, bất chợt hắn cười gằn một tiếng: “Họ Kinh kia, ta thấy người không cần nhiều lời làm gì. Biểu huynh của người là ai hả? Người ta đường đường là đại lão bản thương hào gặp qua biết bao hạng người, có lý nào đánh giá lầm được. Hắn nói gì người cứ rầm rập nghe lời đi. Ta thấy tốt nhất người nên tránh xa ta ra, bằng không ta đem bán người lúc nào người cũng không hay đó.”

“Thanh Lạc...”

“Phong đệ, đệ đừng can hắn.” Lâm Tử Thông lạnh lùng nhìn Thanh Lạc: “Người tưởng dùng chiêu lùi một bước để tiến hai này sẽ khiến ta mắc câu sao? Ta cũng không ưa gì bản mặt người đâu!”

“Được, được lắm, hay cho Lâm đại thiếu gia tổ tường mọi chuyện!” Nếu không có lớp hóa trang trên mặt thì chắc Kinh Như Phong và Lâm Tử Thông đã thấy khuôn mặt tức giận đỏ bừng của hắn. Đã vậy, chẳng những hắn không giận mà còn cười lại, “Người đã nhìn rõ bộ mặt ta thì ta cũng không cần giấu giếm nữa. Đáng tiếc A Đoan vẫn còn xem ta là huynh trưởng của nó, người có gai mắt ta cỡ nào thì cũng bó tay, phải không hả?”

Lâm Tử Thông nghiêng rằng: “Sớm muộn gì ta cũng cho A Đoan hiểu ra không cần thứ huynh trưởng như người thì càng tốt, cho y tổng cổ người ra ngoài!”

“Vậy chúng ta cứ khoanh tay coi tuồng hay đi — Chồng mất mà coi!”

Lâm Tử Thông giận dữ vô cùng, trông thấy điệu bộ la lối om sòm của Thanh Lạc chẳng khác bọn vô lại phố phường là bao, lại cứ một mực gây khó dễ cho hắn thì bực mình vô đối. Hắn hung hăng nện chân rồi mở toang cửa ra ngoài.

Cửa phòng bị dằn rầm rầm chứng tỏ cơn giận của Lâm Tử Thông không hề đơn giản. Thanh Lạc phóng xuống giường rồi chạy ra la với theo: “Lâm đại thiếu gia đi đường cẩn thận, không khéo té đập mặt đó!” Dứt lời hắn hả hê phá lên cười.

Mới cười được hai tiếng thanh âm đã khô khốc, rốt cuộc không cười trọn tiếng được mà lại thấy hơi cay xè trong mắt, chực tuôn tràn ra. Hắn nhớ Kinh Như Phong vẫn còn chưa đi, không muốn y nhìn thấy bộ dạng xấu mặt này của mình nên hắn căng cứng toàn thân, ưỡn ngực ngược mặt lên cao.

“Người sao vậy?” Kinh Như Phong hỏi.

Thanh Lạc hất hàm bảo: “Nhìn trời.”

“Bầu trời có gì đẹp?”

“Nắng gay gắt vậy, nóng chết đi được.”

Kinh Như Phong cũng nhìn theo hướng hần đang nhìn: “Hôm nay trời râm mát, đâu có nắng đâu?”

“Không có sao?” Giờ Thanh Lạc mới phát hiện, quả thực trời không có nắng mà lại còn rất âm u. Trong lòng hần thấy tức tối, “Không có nắng còn nóng tới vậy, không biết ông trời ó đằm này muốn làm gì nữa?”

Hần trở về phòng, đoạn ngồi bịch xuống giường như muốn đánh lộn với ông trời không bằng.

Kinh Như Phong nhìn bầu trời xong lại nhìn sang Thanh Lạc, y thở dài.

Thanh Lạc lườm y: “Không phải biểu huynh ngươi đã nói ta ác độc ra sao rồi à? Ngươi còn chưa đi? Không sợ bị ta mê hoặc sao?”

Kinh Như Phong lại thở dài: “Ta biết trong lòng ngươi rất bức tức, hà tất phải nói những lời đả thương người như vậy? Những lời vậy chỉ tổ tổn thương ngươi thôi.”

Thanh Lạc cười khẩy: “Ngươi thì biết cái gì? Thứ đại thiếu gia như ngươi thì hiểu mấy về sự đời lòng người chứ?”

Kinh Như Phong cũng không để ý mà ngồi xuống cạnh hần: “Ta gặp kiểu người không tự nhiên như ngươi và Tử Thông cũng khá nhiều.”

Y khẽ cười, đoạn kể tiếp: “Hơn nửa cuộc đời ta đã ở trên núi học nghệ. Ta còn nhớ có một năm, sư phụ dạy cho ta bộ kiếm pháp gọi là ‘Vạn hoa mê điệp.’ Trong kiếm pháp chứa rất nhiều hư chiêu làm người ta hoa cả mắt, ta thật sự không nhìn rõ đường kiếm nên chưa phá giải được.”

Thanh Lạc hừ một tiếng: “Ta đốt đặc cán mai chuyện võ công, ngươi nói với ta làm gì?”

“Rồi, rồi.” Tuy rằng trả lời vậy nhưng Kinh Như Phong vẫn tiếp tục, “Về sau là sư phụ truyền dạy bí quyết cho ta. Người nói rằng đừng nhìn bằng đôi mắt mà phải nhìn bằng trái tim. Vì con mắt rất dễ bị giả tạo làm lu mờ, nhưng trái tim thì không.”

Thoáng ngáp ngừng chốc, y lại tiếp lời: “Tuy ta nhìn người không nhiều lắm nhưng ta nghĩ, đạo lý nhìn người và nhìn kiếm cũng không khác biệt gì mấy. Dù bề ngoài dễ làm người ta mê hoặc, nhưng nếu dụng tâm thì sẽ nhìn thấu được.”

Thanh Lạc lần đầu tiên nghe được lời nói này, nghiền ngẫm kỹ càng thì thấy hơi có đạo lý. Hần liếc nhìn Kinh Như Phong một cái: “Con người người đúng là quái lạ, thoát nhìn người thường ngày ngu ngốc mà biết nói ra những lời khôn ngoan vậy.”

Gặp lại A Đoan khiến Thanh Lạc kinh ngạc trước sự thay đổi của người thiếu niên này. Từ khuôn mặt hao ho gầy gò của y giờ đã trở nên đầy đặn, vầng trán thường xuyên chau lại đã giãn ra, ngay cả nụ cười nơi khóe miệng cũng rất vui vẻ tự nhiên.

“Xem ra Lâm Tử Thông đối xử rất tốt với ngươi.”

Khuôn mặt A Đoan đỏ bừng: “Tử Thông là người tốt, huynh ấy làm việc gì cũng nghĩ đến đệ trước, lúc nào cũng chiều ý đệ cả.”

Nhớ đến sự chăm sóc ân cần của Lâm Tử Thông khiến ánh mắt y càng sáng ngời hơn, nhưng y không biết sự rạng rỡ này đằm nhói trái tim ca ca của y. Thanh Lạc cay đắng nói: “Vậy chúc mừng ngươi.”

A Đoan khẽ lên tiếng: “Thật sự cả đời đệ chưa từng nghĩ sẽ gặp được một người như Tử Thông vậy, vừa yêu thương lại vừa ân cần với đệ. Huynh ấy thật giống như trời cao phái đến giải cứu đệ vậy.”

Thanh Lạc thản nhiên đáp: “Không sai, ông trời đã phái hần tới giải cứu ngươi, còn ta là thứ khốn khiếp suốt ngày hà hiếp tra tấn ngươi.”

“Không phải! Không phải!” A Đoan cuống quýt xua tay, “Đệ không có ý đó.”

“Miệng ngươi không dám nói ra nhưng trong lòng đã nghĩ vậy rồi.” Thanh Lạc cười lạnh, “Ngươi xem tên họ Lâm này là chỗ dựa chắc chắn nhưng không biết chỗ dựa này tin cậy được bao lâu? Một năm, mười năm

hay là cả đời? Hiện giờ người ngoan ngoãn xinh đẹp, ai gặp cũng thấy thích nên tất nhiên hẳn coi người như trân bảo. Ngặt nỗi, giả như có một ngày người già cỗi xấu xí đi hay có kẻ khác xinh đẹp hơn, ngoan ngoãn hơn người xuất hiện thì người tính sao đây?”

A Đoan ngơ ngẩn: “Sẽ không đâu, Tử Thông không phải hạng người như vậy!”

Thanh Lạc thấy khoe mắt A Đoan rớm đỏ thì biết y sắp khóc đến nơi. Lòng dạ của hắn rất cứng rắn, chẳng những không thấy thương xót mà còn chán ghét một bụng, lời nói cũng không chút lưu tình: “Vậy ta hỏi người, tại sao tới giờ hắn vẫn an trí người ở đây mà không dám đưa người về nhà hả?”

“Bởi vì...”

“Bởi vì hắn sợ mẹ hắn phải không? Hôm nay hắn vì sợ mẹ có thể giấu người ở cái chỗ không gặp được ma nào này, không lẽ mai sau hắn không thể vì mẹ hắn mà quăng người ra ngoài? Chuyện gì người cũng dựa theo ý hắn, còn bản thân không có chút bản lĩnh bươn chải, tới lúc đó coi người có chết đói đầu đường xó chợ không?”

A Đoan nức nở phản bác: “Đệ thật tình rất yêu kính huynh nhưng tại sao lúc nào huynh cũng khi dễ đệ như vậy?”

Thanh Lạc hơi sững sờ một chút, hắn hít một hơi sâu: “Rất cuộc người cũng chịu nói thật rồi. Ở trong lòng người, người chỉ sợ mỗi chuyện là ta ức hiếp người phải không?”

Thanh Lạc đắng chát cười một tiếng rồi lẩm bẩm: “Được lắm, người đã chịu nói ra ta hà hiếp người thì để ta ức hiếp người cho đủ.”

Hắn ngừng một chút rồi cao giọng bảo: “Người có biết ta gai mắt người chỗ nào nhất không? Chính là cái gì người cũng không biết, chỉ giỏi khóc lóc thôi. Dù gì người cũng là một đấng nam nhi mà cả bản lĩnh nuôi bản thân cũng không có. Trước kia thì dựa vào ta mà sống, bây giờ thì dựa dẫm Lâm Tử Thông, sau này thì sao hả? Huynh đệ trong nhà còn có ngày trở mặt thành thù thì huống hồ là thứ người ngoài như thứ họ Lâm kia? Lúc hắn yêu người thì sao trên trời hắn cũng đi hái, lúc hết thương người thì người có chết bờ chết bụi hắn cũng không nhìn đến nửa con mắt. Tên này luôn tính toán cho bản thân, mưu sự cho mai sau...”

“Đủ rồi!”

Một tiếng la lớn làm hai người ngoảnh đầu sang, chỉ thấy Lâm Tử Thông thình lình xuất hiện ở cửa không biết đã tới bao lâu rồi.

“Tử Thông?” A Đoan vừa thấy hắn thì vội vàng lau nước mắt.

Lâm Tử Thông đến trước mặt A Đoan dang tay ôm y vào lòng, đoạn trừng mắt nhìn Thanh Lạc: “Đừng tưởng A Đoan bảo vệ người thì ta không có cách đối phó người. Nơi này là Lâm phủ, không phải chỗ Cẩm Xuân viên gì đó, không tới phiên người tác quái tác quái đâu!”

Thanh Lạc cười khẩy trong bụng, trong Cẩm Xuân viên thì bất quá mình cũng là một tên tiểu quan, làm gì có bản lĩnh tác quái tác quái chứ? Hắn thản nhiên buông một câu: “Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân à? Cũng không biết nhiệt huyết này kéo dài được bao lâu đây?”

Lâm Tử Thông cười lạnh: “Người muốn nhân cơ hội chia rẽ tình cảm của ta và A Đoan sao? Đáng tiếc người sai lầm rồi. A Đoan là người ta yêu, trọn đời này ta cũng không phụ đệ ấy.”

Đoan hắn nắm lấy tay A Đoan: “A Đoan, từ khoảnh khắc đầu tiên thấy đệ trong lòng ta đã thề sẽ bảo vệ đệ trọn đời, đệ có tin huynh không?”

A Đoan nghe hắn bộc bạch tâm ý trước mặt huynh trưởng mình thì cảm động đến long lanh cả mắt, y khẽ đáp: “Nếu không tin huynh thì đệ đã không đi theo đến đây rồi.”

Hai người họ bày tỏ nỗi lòng với nhau, mặc kệ còn có người khác ở đây. Thanh Lạc nhìn Lâm Tử Thông rồi lại nhìn sang A Đoan, nhận ra là tình thâm ý trọng, một đôi bích nhân hảo hợp mà, bản thân chen vào giữa quả nhiên vừa dư thừa vừa đáng ghét. Hắn thầm thở dài rồi đi ra ngoài.

Ánh nắng bên ngoài thật hơi chói mắt, Thanh Lạc kèm không được mắng ra miệng. Vừa quay đầu hắn đã thấy Hình quần gia đứng ngoài cửa. Hắn cực kỳ không ưa tên mập này nên hứ một tiếng rồi quay ngoắt đi.

Hắn đi mấy bước thì phát hiện tên Hình quần gia cũng theo sau. Trong lòng hắn thấy hơi kỳ quái, từ sau chuyện lần trước tên Hình quần gia cứ thấy hắn là lảng chỗ khác.

Thanh Lạc dừng lại hỏi: “Người đi theo ta làm gì?”

Hình quần gia cúi đầu: “Ta đưa Thanh Lạc công tử về phòng.”

“Không cần, tự ta biết đường. Người có gì cứ nói thẳng đi.” Dáng điệu tên Hình quần này rõ ràng là có chuyện muốn nói.

“Được lắm, Thanh Lạc công tử đừng trách tiểu nhân nói thẳng. Tính tình của A Đao thiếu gia rất nhân hậu, chúng ta trong phủ từ trên xuống dưới đều thật lòng thích y. Cũng bởi vì nể mặt A Đao thiếu gia, thế nên dù ta cực kỳ không thích Thanh Lạc công tử nhưng cũng sẽ nhân nhượng người ba phần. Có điều nếu người được đăng chân lại lân đàng dẫu mà khi dễ A Đao thiếu gia, đừng nói là thiếu gia nhà ta mà tất cả chúng ta đều quyết không đứng ngoài nhìn đâu!” Nói xong hắn thi lễ với Thanh Lạc một cái rồi đi mất.

Thanh Lạc nhìn theo lưng hắn, ngơ ngáo hồi lâu sau mới bật cười cay đắng: “Ngay cả một tên hạ nhân cũng đứng ra nói câu bất bình cho nó thì ta còn lo cái nỗi gì?” Hắn thở một hơi thật dài, “Sao phải ở đây cho người ta khinh bỉ, đi quách cho rồi.”

Trở lại khách phòng của mình thu dọn qua loa một chút. Đao hắn chờ một hồi, thấy sắc trời đã đứng bóng, Lâm Tử Thông chắc hẳn đã ra ngoài lo chuyện buôn bán rồi, người trong phủ đa phần đều đang nghỉ ngơi, trong viện đều hui vắng lặng. Vì vậy hắn quai tay nải bước ra ngoài.

Dọc hành lang mà chưa chạm mặt người nào, ngay cả có người thấy cũng thềm khấn hắn đi cho khuất mắt, dĩ nhiên ngăn cản làm gì. Thoáng cái Thanh Lạc đã ra tới cửa lớn.

Đang nghĩ phải làm sao để gia đình đứng canh mở cửa thì đột nhiên bên ngoài truyền tới một trận ầm ỉ, tiếp theo có người phá tông cửa xông vào.

Trông thanh thế này cực kỳ giống tình cảnh người ta tới quây Cẩm Xuân viên. Thanh Lạc giật thót mình liền trốn sau bụi hoa.

Hắn thấy tên gia đình canh cửa bị đẩy qua một bên rồi hơn mười hai người băng băng xông vào. Một đám tráng đinh đứng vây bên ngoài, bên trong là một toán người hầu cao tuổi vây quanh một phu nhân bậc trung niên. Ánh mắt bà ta lướt qua một lượt rồi cười khẩy: “Hóa ra còn có cái chỗ này, nó cũng cất công tốn sức giấu ta mà!”

Tên gia đình bị xô ngã lồm cồm bò dậy, run rẩy rầy hỏi: “Các người- các người là ai? Dám tự tiện xông vào nhà dân, bộ không sợ bị kiện lên quan sao?”

Tức thì có người tiến lên tát hắn một bạt tai: “Mở to mắt cầu của người nhìn cho rõ, vị này chính là lão phu nhân, là lệnh đường đại nhân của chủ tử nhà người. Người có gan đi kiện à?”

Tên gia đình kia vừa nghe đã xây xẩm thần hồn.

Thì ra bà ấy là mẫu thân của Lâm Tử Thông và là “di mẫu” mà Kinh Như Phong thường nghiêm trang nhắc đến. Thanh Lạc đánh giá vị phu nhân kia mấy lượt, vừa nhìn đã biết là một nhân vật cao ngạo cố chấp, không dễ đối phó chút nào.

Lâm phu nhân cất tiếng hỏi: “Ta hỏi người, cái tên nam hồ ly mê hoặc con ta đang ở chỗ nào?”

Thanh Lạc thềm kêu không xong rồi, hóa ra bà ta tới để giải quyết A Đao. Cố ý chọn lúc Lâm Tử Thông không có nhà mới đến, cốt ý muốn hành hạ A Đao đây. Với tính nết của A Đao, không bị đám người lang hổ kia nuốt trọn mới là lạ!

Thanh Lạc vội chậm rãi lùi về sau, tới khi đao chắc không ai để ý tới mình hắn mới cầm đầu chạy tới chỗ A Đao.

A Đoan đang nghỉ trưa thì ngà ngật bị hấn đánh thức, y vừa ngạc nhiên lại vừa sợ hãi: “Ca, huynh tới có gì vậy?”

“Lâm Tử Thông đâu?”

“Huynh ấy đi lo chuyện làm ăn rồi- A! Ca, huynh kéo đệ đi đâu vậy?”

Thanh Lạc không nói năng gì, cứ lôi y mà xô cửa ra ngoài: “Có người tới muốn gây chuyện với người, mau trốn với ta đi!”

A Đoan vẫn còn mù mịt không hiểu gì, y hỏi lại: “Ai đến gây chuyện với đệ chứ? Huynh nói rõ ràng đi.”

“Người cứ việc theo ta cái đã!”

Hai người còn đang dừng dằng trong sân thì bỗng nhiên có ai la lên: “Ở đây rồi!” Nói theo tiếng hét, một toán người chạy tới trước chặn đường.

Thanh Lạc đẩy A Đoan ra sau, lấy thân mình che chắn trước y. “Các người muốn gì?”

Lâm phu nhân nhìn thoáng qua A Đoan, thấy sắc mặt y tái nhợt sắp khóc tới nơi, rõ là cái dáng chưa trải qua sự đời, vả lại tuổi còn nhỏ quá nên chỉ măm là tiểu tư trong phủ rồi cũng không để ý nữa. Ánh mắt bà lại tập trung sang Thanh Lạc.

Hiển nhiên Thanh Lạc phù hợp với sự mừng tượng của bà hơn: vóc dáng cao lớn trong khi tướng mạo lại diêm dúa lẳng lơ. Rõ ràng là nam tử mà vòng eo lại thon nhỏ tới vậy, còn cặp mắt phượng kia cứ thấp thoáng toát ra dáng mỉa hoặc như sẵn sàng hớp hồn người. Tên nam hồ ly tinh làm điên đảo con mình tất nhiên là thứ yêu nghiệt này rồi!

Bà lập tức cười khẩy một tiếng đoạn liếc mắt sang người tứ già bên cạnh. Người tứ già kia liền tiến lên hỏi: “Người chính là kẻ thiếu gia chúng ta dẫn từ Tùng Dương về à?”

Thanh Lạc nhếch cười: “Các người muốn gì cứ nói với ta đi.”

Ba tiếng vỗ đánh gọn vang lên, Thanh Lạc hứng trọn cả ba cái tát: “Ta đánh thứ hồ ly tinh nhà ngươi!”

Thanh Lạc ngơ cả người, không ngờ đối phương bảo đánh là đánh liền. Hấn bưng mặt hỏi vặn lại: “Bộ mở miệng nói không được sao mà phải đánh người hả?”

Người vú già kia cười nhếch một tiếng: “Có gì phải tốn hơi với hạng hồ ly tinh chứ? Ta đánh cho người hiện nguyên hình rồi nói sau!” Nói xong bà ta lại vung tay lên nữa. Có điều lần này Thanh Lạc đã đoán trước nên lách mình né.

“Ta thấy bà là thân nữ nhi nên mới không so đo, đừng bày đặt ở đây vênh váo, bằng không ta không khách khí đâu!” Dù là tượng đất cũng còn dính chút tính của đất, huống chi Thanh Lạc vốn là cái bình thuốc nổ. Hấn nghĩ đối phương là mẫu thân của Lâm Tử Thông nên làm cương thì không nên, nhưng cái bà u già này cứ lẩn lút hoài làm hấn nổi máu. Không cần cả nể nữa, hấn liền đưa tay đẩy bà ta té lăn quay.

“Giỏi lắm, còn dám hành hung người nữa à!” Lâm phu nhân giận tới lông mày dựng đứng, bèn phất tay ra hiệu, “Bắt thứ hồ ly này lại cho ta!”

Thanh Lạc nghe bà ta hử một câu thì “hồ ly tinh” này “hồ ly tinh” nọ thì bực mình hết biết: “Lão yêu bà này, ăn nói không dòm trước ngó sau à? Rõ ràng bà cho người động thủ trước còn nói nữa!”

“Người- người gọi ta là gì?” Lâm phu nhân tức giận đến run người. Bà vốn xuất thân tôn quý, từ nhỏ luôn được người người kính trọng, có khi nào lại bị nhục mạ đến nhường này? “Bắt tên hồ ly tinh này rồi đánh một trận cho ta!”

Ha gã tráng đinh xông lên chop lấy hai tay Thanh Lạc.

“Đánh cái miệng quàng quạc của hấn đi!”

Hai tiếng chan chán vang lên, mặt Thanh Lạc đã trúng hai cái tát. Sức của nam tử khác xa nữ tử, thế nên chỉ mới hai cái tát mà khóe miệng Thanh Lạc đã ứa máu.

Thanh Lạc phun ngụm máu xuống đất mà cười phá lên: “Bà coi cái bản mặt bà kìa, ban đầu còn coi được chứ giờ biến dạng hết rồi, để thiên hạ nhìn vào còn không phải lão yêu bà sống thì là gì hả? Ha ha... Ừ!” Bụng trúng một cú đá khiến hắn gập người lại, tiếng cười cũng đứt đoạn. Vậy mà hắn còn kịp nghĩ: Lão yêu bà này đúng là hiểm ác, ra tay ngoan độc quá mà!

A Đoan đã sợ tới thất thần, giờ trông thấy huynh trưởng bị đánh thì không biết lấy đâu ra khí lực. Y nhặt tay nải Thanh Lạc đánh rơi trên đất rồi quơ quào búa xua: “Các người mau buông huynh ấy ra!”

Một tên tráng đinh băng qua xách cổ y hết cổ gà rồi ném cái bịch xuống đất. Gáy A Đoan đập đất làm y ngứa xiu tại chỗ.

“Nó chỉ là đứa nhỏ mà các người cũng ra tay vậy sao!” Lần này Thanh Lạc nổi giận thật sự. Hắn vùng tay phải ra, cúi xuống cần phập cái tay của tên đang đè mình xuống, tên đó đau đến la bài hải lên. Cùng lúc đó, hắn giẫm chân thật mạnh lên chân trái làm tên đó bị bắt ngờ liền thả tay ra.

Thanh Lạc vừa tự do đã chạy tới chỗ A Đoan. A Đoan vẫn bất tỉnh nhân sự nằm đấy, Thanh Lạc rất sợ y ngã vậy rồi chết luôn. Trong lòng hắn không ngừng chửi rủa: Không đánh nhau được, sẽ làm chuyện càng loạn thêm!

“Xin hãy nương tay, xin nương tay cho, có gì cũng còn thương lượng được mà!” Hình quần gia dẫn theo mấy tên gia đình chạy tới nơi. Trước giờ hắn chưa từng thấy Lâm phu nhân nhưng đoán bà chính là vị phu nhân mặt mày vênh váo kia, hắn bèn cười cầu tài: “Tiểu nhân xin ra mắt lão phu nhân, tiểu nhân là quần gia ở đây. Lão phu nhân và mọi người cùng quang lâm giá đáo mà thiếu gia lại không có nhà, thật đúng là không khéo mà. Chi bằng mời lão phu nhân vào tiền viện uống ngụm trà trước, thông thả đợi thiếu gia về có được không?”

Lâm phu nhân nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Ra người là quần gia. Nói vậy chuyện trong phủ người đều rành hết rồi. Ta hỏi người, hai tên kia là sao đây?” Bà chỉ tay về Thanh Lạc và A Đoan.

Từ xa, Hình quần gia đã thấy bộ dáng của hai huynh đệ nhà họ, trong lòng đã thầm than đại nạn rồi. Nếu A Đoan thiếu gia có bề gì thì hắn biết giao phó sao với thiếu gia đây? “Dạ bẩm phu nhân, hai vị này là khách quý trong phủ, có phải lão phu nhân có điều chi hiểu lầm với họ không?”

Lâm phu nhân chấp tay sau lưng, nhếch mép cười: “Đứng trước mặt ta mà còn dám nói láo. Người tưởng gạt ta được sao? Cũng vì có thứ nô tài như người ở bên bao che nên thiếu gia người mới làm xằng làm bậy, cả thứ chuyện phóng dăng này mà cũng dám bày ra! Bậy đâu, dạy tên nô tài này một trận vì dám bày tạt xấu cho chủ tử mình!”

Cỡ nào Hình quần gia cũng không ngờ mới khuyên một câu đã dính cả mình vào. Tuy hắn là kẻ hầu nhưng chưa từng nếm mùi cực khổ bao giờ, bị nện tới tấp thì cứ luôn miệng cầu xin.

Thanh Lạc dò thấy A Đoan còn thở thì nhẹ nhõm cả người. Hắn thấy hai gã tráng đinh đang tới chỗ mình, lỡ bị bắt thì có kết cuộc tốt được sao? Vì vậy hắn nhanh chân tháo chạy.

Phía trước là chỗ ở của A Đoan, Thanh Lạc mẫn trong bụng, chạy vào đó có khác nào đâm đầu vào ngô cụt mà khoanh tay chịu trời. Hắn thấy cạnh phòng có cây đại thụ liền tháo giày rồi trèo lên cây.

Lúc nhỏ hắn ở ngoài đồng đã quen nên leo cây rất giỏi. Tình thế bây giờ đang phải chạy bán sống bán chết, bản lĩnh hồi nhỏ đột xuất hiện ra, ba bước đã vọt lên cây. Hắn lồm cồm bò theo cành cây vươn tới mái nhà rồi nhảy phốc lên nóc.

Bộ dáng hai tên tráng đinh kia lực lưỡng nên nói tới leo cây thì kém hơn, vì vậy bọn chúng dừng lại nhìn chủ mẫu mình xem có chỉ thị gì không.

Lâm phu nhân mắng: “Thứ nô tài vô dụng, mau lên bắt hắn cho ta!”

Một gã tráng đinh cũng cởi giày ra rồi trèo lên cây.

Thanh Lạc im lìm nhấc miếng ngồi lên, đợi khi hắn trèo được nửa đường thì phang miếng ngồi xuống, miệng không ngớt la: “Trúng nè! Trúng nè!”

Tên tráng đinh kia phải tắt tả né tránh, đoạn bất cẩn trượt chân liền té cái bịch xuống đất.

Thanh Lạc vỗ tay mừng rỡ: “Nhà mái ngói vừa cao vừa xa, bò la lét mà bắt không xong, lão yêu bà đậm chân thành thích, tiểu gia ta hí hớn cười ha!”

Quả nhiên Lâm phu nhân tức tối đến đậm chân, Thanh Lạc thấy vậy thì càng khoái chí thêm.

Đang cười vậy đột nhiên hắn nghe có tiếng nói đằng sau: “Để coi người chạy đằng trời!” Thanh Lạc quay lại thì thấy một tên trắng đĩnh xuất hiện trên nóc nhà lúc nào không hay đang đuổi tay bắt Thanh Lạc.

Thanh Lạc hốt hoảng vội lui về sau. Thế nhưng hắn quên mất mình đang đứng trên mái, mà trên đây làm gì có chỗ nào bằng phẳng? Sẩy chân một cái, nhất thời người hắn mất thăng bằng ngã nhào từ nóc nhà xuống.

Tất cả bên dưới đều thất thanh kêu la, ngay cả Lâm phu nhân cũng ngây sững. Tính tình của bà rất dữ dần, nghe phong phanh đứa con mình bao nam nhân ở ngoài thì giận đến sôi máu. Kết quả, bà hùng hổ xông vào đây định giáo huấn tên “nam hồ ly” này một phen tiện thể quét hắn ra ngoài. Nào ngờ đâu sự tình lại thành ra thế này, lần này gây họa chết người rồi trời ơi.

Đúng lúc ai cũng chết khiếp nhìn, bỗng trong đám đông có một bóng đen phóng nhanh như cắt ngay dưới mái nhà, vừa vịn đón lấy thân mình đang rơi của Thanh Lạc.

Trong ngõ cùng với được con đường sống, Thanh Lạc còn chưa hết kinh hồn, ngẩng mặt lên đã đối diện với đôi mắt lo lắng của Kinh Như Phong.

“Cũng may người tới kịp.”

“Sao con lại tới đây?”

Hai câu nói đồng thời vang lên, Thanh Lạc và Lâm phu nhân chưng hửng nhìn nhau. Lâm phu nhân kinh ngạc hỏi: “Như Phong, con biết tên hồ ly tinh này sao?”

Thanh Lạc nghe bà ta kêu mình là “hồ ly tinh” nữa thì tính đập lại, nhưng hắn thấy Kinh Như Phong đưa mắt ra hiệu với mình. Hai người này quả thật ăn ý vô cùng, Thanh Lạc nuốt trọng lời tính phun ra: “Ta nể mặt người đó.”

Kinh Như Phong gật đầu cười, đoạn đặt hắn đứng xuống đất.

Lâm phu nhân quan sát vẻ mặt hai người, nhất thời bà thót tim: “Như Phong, con đã biết chuyện của tên hồ ly và biểu huynh con từ lâu rồi phải không? Con cũng hòa theo nó giấu ta à?”

“Di mẫu...”

“Giỏi lắm!” Lâm phu nhân giận đến đỏ mặt tía tai, “Như Phong, từ nhỏ con đã lớn lên với di mẫu, mấy năm qua có khi nào ta bạc đãi con không hả? Bây giờ có chuyện, chẳng những con không nói lại với di mẫu, lại còn dám thông đồng với biểu huynh mình giúp người ngoài giấu giếm ta. Con- con làm di mẫu thất vọng lắm.”

Kinh Như Phong đành im chịu: “Con chỉ không muốn di mẫu giận quá tổn hại đến thân thể, thật sự không hề có ý giấu giếm người.”

Lâm phu nhân nổi giận đùng đùng: “Giận quá tổn hại thân thể? Ta còn cần lo chuyện đó sao? Các người dám làm mấy chuyện này sau lưng ta...” Dứt lời, nước mắt bà rơi xuống.

Kinh Như Phong thấy nước mắt thì càng không biết ứng xử ra sao, nhất thời y lúng túng cả người, mắt cứ trông về hướng tiền viện.

Thanh Lạc ngạc nhiên tự hỏi, tên này cứ ngó mãi ra ngoài vậy không lẽ chờ cứu viện sao? Hay Lâm Tử Thông sắp về?

Hắn nhìn ra trước thì quả nhiên thấy lơ mơ có bóng người chạy tới, nhìn kỹ lại, thì ra là tên người hầu chứ không phải Lâm Tử Thông.

Tên đầy tớ kia hốt ha hốt hải chạy vào, chưa thấy mặt mà đã nghe hắn la làng: “Phu nhân ơi, không xong rồi! Đẳng hậu viện bị cháy rồi!”

Lâm phu nhân vừa nghe đã hốt hoảng: “Đang yên đang lành thì sao cháy chứ? Đã dập lửa chưa?”

“Dạ không- không biết ạ, tiểu nhân thấy lửa bốc lên liền chạy tới đây báo tin rồi.”

“Thứ nô tài vô dụng!” Đôi mi thanh tú của Lâm phu nhân dựng lên, bà âm thầm cân nhắc trong lòng. Diệt trừ tên hồ ly tinh dĩ nhiên quan trọng rồi, nhưng xem bộ dáng của Như Phong lại có ý hết lòng che chở cho hắn, chỉ sợ trong nhất thời không giải quyết êm đẹp được, trước mắt xem nhà cửa thế nào vẫn hơn. Vì vậy bà phát tay, “Chúng ta về!”

Cả đám người kéo tới cái vệt mà rút đi cũng cái vèo.

Thanh Lạc bảo: “Người mau coi A Đoan đi!”

Kinh Như Phong bước qua xem xét một hồi: “Không sao, y chỉ bất tỉnh thôi, không bị thương gì cả.”

Y ẩm A Đoan lên rồi quay sang bảo Hình quản gia: “Mau mời đại phu đến đây.”

Đệ nhị văn án

Dù đã rời xa thanh lâu nhưng bản thân vẫn bị người khác hiểu lầm,

Có lẽ đây là số mệnh, mà cái số này Thanh Lạc đã chấp nhận rồi.

Cho rằng đệ đệ A Đoan thật sự hạnh phúc nên hắn cũng cam lòng,

há ngờ rằng cũng có người giống đệ đệ mình mà quan tâm đến hắn...

“Thầy tướng số bảo mất miệng ta đều nhon hoắt, là cái tướng chua ngoa, nhất định sẽ lặn dận...”

“Thầy tướng số bảo ta có phúc khí rất lớn, ta chia vận may cho người.”

Nhìn Kinh Như Phong trước mắt mình, sắc mặt Thanh Lạc đầy thẳng thốt,

nhưng tận đáy lòng lại lặn tẩn dòng nước ấm áp...

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Trăng sáng chiếu soi hồng trần,

nào có hay nhân gian khổ ải đầy

Sáng sớm Lâm phu nhân kéo người đến thì Hình quản gia đã cho người cấp báo ngay cho Lâm Tử Thông. Ngặt nỗi đường xá xa xôi, tới khi Lâm Tử Thông lòng như lửa đốt gấp gấp quay về thì đã tàn cuộc rồi.

“A Đoan ra sao rồi?”

Thanh Lạc cười mỉa: “Giờ mới lết về, không thấy trễ quá à?”

Hiện tại Lâm Tử Thông nào còn tâm trí dây dưa nên đẩy hắn ra: “Tránh ra!” Trong mắt hắn chỉ thấy mỗi A Đoan đang nằm trên giường.

Thanh Lạc bị hắn xô một cái loạng choạng cả người, may mà có Kinh Như Phong đứng sau đỡ. Kinh Như Phong nói: “Đệ ấy không việc gì đâu, chỉ hôn mê vì chấn động và kinh sợ thôi.”

Lâm Tử Thông ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng cầm tay A Đoan lên ân cần gọi: “A Đoan, A Đoan? Tại sao y vẫn mê man thế này?”

Hình quản gia thưa: “Thiếu gia, xin cậu đừng gọi, A Đoan thiếu gia mới uống thuốc an thần đại phu kê nên ngủ say lắm.”

Lâm Tử Thông trầm giọng vặn hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hình quản gia liền thì thầm kể lại toàn bộ câu chuyện.

Thanh Lạc đứng một bên, nhìn thấy Lâm Tử Thông vừa nghe Hình quản gia kể vừa vuốt ve tóc tai áo quần lại cho A Đoan, động tác rất mực dịu dàng như A Đoan là một lọ hoa mong manh, trong mắt hấn chan chứa niềm yêu thương và trân trọng. Mãi mê nhìn, bỗng nhiên lòng Thanh Lạc đau nhói: cả đời mình cũng chỉ có nước đứng nhìn cử chỉ ân cần đó, mộng chưa được bao lâu đã vỡ, mà hiện tại cả mơ cũng chẳng dám.

Hấn nhìn khuôn mặt của Lâm Tử Thông, những điều bộc lộ không thành lời là cái hận, cái oán.

Đang tổn thương trong lòng như thế, đột nhiên có người kéo góc áo hấn, ngược lên nhìn thì là Kinh Như Phong. Kinh Như Phong đưa tay ra hiệu cho hấn, hai người liền song song đi ra ngoài.

“Kêu ta ra ngoài làm gì?”

Kinh Như Phong mỉm cười: “Hiện giờ A Đoan đã không có gì, người cũng phải lo tới mình chứ.”

Thanh Lạc ngẩn ngơ cả người, giờ mới nhớ sự mình cũng bị đánh, cơn nhức trên mình lập tức trở lại.

Có điều hấn không biết bộ dáng mình hiện giờ thế thảm tới cỡ nào: hai bên má đều sưng tấy lên; khóe miệng rướm vết máu đã thâm đen; từ đầu, trán, khuỷu tay cho tới áo quần đều trầy xước rách rưới.

“Đi, ta thoa thuốc cho người.”

Kinh Như Phong bước đi trước nhưng Thanh Lạc vẫn chôn chân tại chỗ.

“Sao vậy?”

Viễn mắt Thanh Lạc thấy cay xè, hấn cúi đầu bảo: “Không có gì.” Chỉ là không nghĩ còn có người nhớ tới ta.

Kinh Như Phong lặng lẽ kéo tay hấn: “Đi thôi.”

“Tay nghề bôi thuốc của người càng lúc càng cao siêu đó, ta còn không thấy đau nhức gì nữa là.” Thanh Lạc nhếch môi cười, nào ngờ lại động đến vết thương trên môi.

Kinh Như Phong mỉm cười: “Tất nhiên rồi, trước giờ hầu hạ thương thế chân người lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết tật xấu của người sao?”

“Khuôn mặt ta có khó coi lắm không?” Thanh Lạc tìm chiếc gương, mới soi hấn đã hốt hoảng, “Xấu xí quá đi, vậy sao gặp người ta được? Đưa thuốc mỡ cho ta.”

Hấn giật hộp thuốc trong tay Kinh Như Phong, soi gương mà thoa thuốc lên mặt mình.

“Mặt người không bị thương thì thoa thuốc làm gì?”

“Người không hiểu đâu. Cứ bôi đều thế này người ta sẽ tưởng là cách trang điểm thời thượng của năm nay, không nhìn ra là ta bị đánh.” Thuốc mỡ vốn là màu bột nước được dùng để chế son. Thanh Lạc ở trong xưởng quán đã lâu nên không thấy chuyện nam nhân trang điểm có gì là bất thường cả.

Kinh Như Phong vừa tức giận vừa thấy buồn cười, y mau mắn giật hộp thuốc lại: “Loại thuốc sư môn bí truyền này của ta quý giá vô cùng, sao có thể cho người quậy phá vậy chứ?”

Thanh Lạc bĩu môi: “Đồ keo kiệt.”

Kinh Như Phong thấy cử chỉ trẻ con của hấn thì bất giác hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Thanh Lạc suy nghĩ hồi lâu mới trả lời: “Cuối năm thì được hai mươi một rồi, người hỏi làm gì?”

“Vậy người mới hai mươi thôi, chẳng trách, người nhỏ hơn ta một tuổi.”

Thanh Lạc lườm y tóe lửa: “Vậy thì sao? Lớn hơn ta một tuổi thì mau già hơn ta một năm, có gì mà đắc ý?”

Kinh Như Phong cười cười mà giải thích: “Lúc trước gặp người, bộ dáng nếu không phải chanh chua mồm mai người ta thì cũng là lên mặt dạy đời, là dạng ăn no rừng mỡ lo chuyện bao đồng nên ta thiết nghĩ người

cũng lớn tuổi rồi. Vừa nãy thấy người đứng trên nóc hát hò trên chóc di mẫu, ta mới thấy người lại giống tiểu ngoan đồng hơn.”

Thanh Lạc tính mở miệng giáo huấn cái miệng y không biết khớp lại, vừa nghe tới đó đã hỏi: “Người nghe ta hát, vậy người tới từ lúc nào?”

Kinh Như Phong ở trong phủ chính của Lâm gia, Lâm phu nhân có động tĩnh gì làm sao qua mắt y được. Y thấy Lâm phu nhân cho tập hợp một toán người thì thấy không ổn nên âm thầm theo sau. Lúc Thanh Lạc leo lên nóc nhà y đã lẫn mình vào đám người bên dưới. Có điều, y không muốn xung đột trực diện với di mẫu mình nên chưa phải thời khắc mấu chốt thì y không dám lộ diện.

Nhưng Kinh Như Phong còn chưa hiểu một chuyện: “Tại sao di mẫu ta lại khẳng khái cho người là tình nhân của Tử Thông chứ không phải A Đoan chứ?”

Nói đến đây, đột nhiên Thanh Lạc bật cười: “Người có tin vào tướng số không?”

“Là sao?”

Thanh Lạc suy nghĩ một chốc mới kể: “Trước đây có một thầy tướng số bói cho ta và A Đoan một quẻ. Hắn ta nói A Đoan là viên mãn vương vấn gì đó, ta cũng không nhớ lắm, tóm lại là tướng đại phúc, sau này ắt sẽ gặp quý nhân. Hắn bảo ta mắt miệng đều nhon hoắt, là cái tướng chua ngoa, nhất định sẽ lận đận. Trước kia ta không tin mấy chuyện này, giờ nghĩ lại đúng là khớp hết. Người coi, chẳng phải A Đoan đã gặp quý nhân rồi đó sao? Tướng mạo tốt thì sẽ không bị người ta rửa là hồ ly tinh.”

Hắn vừa cười vừa lắc đầu: “Lúc trước ta thấy nó đùng gì cũng khóc lóc nên thấy bức lắm, thường nghĩ nếu nó rời xa ta thì không biết sống ra sao đây? Thì ra là ta lo hão cả thôi. Hờ hờ, đúng là ứng với câu: người có phúc chẳng cần hốt hải, kẻ vô phúc đâm rọ đoạn trường mà. Ha ha ha!” Tuy gắng sức nặn ra cái dáng tiêu sái nhưng giọng cười chẳng nén nổi tiếng chua cay.

Lòng Kinh Như Phong nhói đau từng hồi, y đột nhiên nói: “Thầy tướng số bảo ta có phúc khí rất lớn, ta chia vận may cho người.”

Thanh Lạc kinh ngạc ngẩng lên nhìn y, giống như không ngờ y sẽ nói những lời này. Thành linh hắn cười phá lên, cười tới ngã nghiêng cả người.

Kinh Như Phong có hơi giận: “Người cười cái gì?”

“Ha ha ha ha! Xin lỗi, có điều bộ dáng nghiêm trọng của người mắc cười quá đi, trời đất ơi, sao tướng thật vậy chứ? Ha ha ha!”

Kinh Như Phong bị hắn cười đến mặt mày đỏ gấc: “Con người người đúng là không ăn nói xuôi tai gì cả.”

Thanh Lạc thấy y giận thì đổi tông ngay, ra vẻ hơi lấy lòng bảo: “Thực ra người còn giống có chút phúc khí, còn di mẫu của người... đúng là cách biệt mà.”

Đột nhiên Kinh Như Phong xấu hổ đỏ cả mặt, vừa hơi hổ thẹn bất an mà như có chút đắc ý thì phải.

Thanh Lạc rất nhạy bén: “Không lẽ vụ hỏa hoạn đó liên quan tới người sao?”

Kinh Như Phong đỏ bừng mặt: “Tính tình di mẫu ta rất nóng nảy, có nói lý với bà cũng không thông được. Huống chi ta cũng không giỏi ăn nói. Lúc ra cửa ta cho hạ nhân châm chút lửa ở gian củi, bảo thấy khói lên thì mau tới báo cho di mẫu ta. Đợi người về đến nơi thì cũng dập lửa xong rồi.”

“Hèn chi ta bảo sao lại cháy đúng lúc vậy chứ.” Thanh Lạc sực hiểu ra, “Có điều, di mẫu người về coi dập lửa rồi thế nào cũng kéo tới nữa thì sao? Tối lúc đó người đầu tiên bà ta tính sổ là người đó!”

Kinh Như Phong lắc đầu cười nói: “Sai rồi, nếu di mẫu có đến nữa thì người đầu tiên muốn tìm là Tử Thông mới phải. Hơn nữa, Tử Thông biết mọi chuyện đã vỡ lẽ thì nhất định sẽ về tìm di mẫu nói cho rõ ràng. Đến chừng đó hai người còn đấu với nhau dài dài, sao mà rảnh lo đến ta chứ?” Lần này nụ cười của y hơi có mùi giảo hoạt.

Thanh Lạc thở cái sượt: “Ta chỉ biết người là cái tên thật thà, thì ra cũng có lúc giả dối gian manh vậy.”

Kinh Như Phong đáp: “Ở chung với người lâu vậy nên gần mực thì đen thôi.”

“Là ý gì?”

Mặt Kinh Như Phong không chút đổi sắc: “Là đi theo người thông minh thì sẽ học khôn ra.”

Thanh Lạc à một cái: “Ra là vậy.” Liếc thấy Kinh Như Phong không đề phòng, hắn đập cái bịch lên chân y.

“A! Người làm gì đó?”

Thanh Lạc đắc ý cười: “Tuy rằng ta không hiểu mấy câu văn hoa lý hờ của người nhưng lời người nói về ta khẳng định không phải hay ho gì. Dám gạt ta à!”

Quả nhiên, Lâm Tử Thông lo cho A Đoan chu toàn xong thì quay về phủ chính của Lâm gia, để Kinh Như Phong ở lại canh giữ. Hắn đi một mạch đến tận chiều tà mới trở về. Không biết nói chuyện ra sao với Lâm phu nhân mà vừa về tới nơi hắn đã gọi Thanh Lạc vào thư phòng.

“Ta nghe hạ nhân nói, lần này may mà có người nên A Đoan mới không chịu nhiều uất ức tới vậy.”

Thanh Lạc giật mình liếc nhìn Lâm Tử Thông lần nữa. Con người này trên mặt không ra vẻ xem thường thì cũng là chán ghét mình, kiểu nói chuyện ôn hòa thế này làm Thanh Lạc thấy là lạ.

Hắn đánh mặt lại — vì hắn sợ nếu không làm vậy nước mắt sẽ bắt đầu rơi xuống. Hắn lạnh lùng lên tiếng: “Cũng không có gì, so với mấy người miệng lưỡi trơn tru mà trong lúc nguy cấp không thấy đâu còn tốt hơn nhiều. Người nên khuyên vị mẫu thân của người đừng tới gây chuyện với A Đoan thì hơn.”

Kinh Như Phong hỏi: “Phải rồi Tử Thông, di mẫu thế nào rồi?”

Lâm Tử Thông thở dài: “Đệ còn không rõ tính tình mẹ ta hay sao?”

Kinh Như Phong cũng thở dài theo. Y quay sang nói với Thanh Lạc: “Di mẫu ta không phải là người xấu, bằng không khi thấy ta không chỗ nương tựa người cũng sẽ không nhọc công đón ta về nuôi, còn đối đãi ta như con ruột vậy. Có điều tính tình người có chút nóng nảy, hơn nữa chuyện của Tử Thông và A Đoan thật sự... thật sự người không thể chấp nhận, cho nên mới tới cửa làm âm ỉ thế này.”

Thanh Lạc nói: “Bà ta có là ai ta cũng mặc, dù sao ta cũng định đi rồi.”

“Người không được đi!”

Người nói câu này không phải là Kinh Như Phong mà là Lâm Tử Thông. Thanh Lạc chớp mắt tưởng mình nghe lầm. Không phải tên này tìm mọi cách đuổi hắn đi sao? Sao bây giờ lại đổi ý, chẳng lẽ... Thanh Lạc không thể tin được, trong lòng hắn lại rộn rạo chút hy vọng.

Đôi mắt phượng của hắn dán vào Lâm Tử Thông, ráng giữ ngữ điệu bình thản mà hỏi: “Tại sao?” Không ai thấy bàn tay giấu trong tay áo hắn cũng run lên.

Gương mặt Lâm Tử Thông ánh lên chút màu đỏ hiếm thấy: “Không biết vì có gì mà mẹ ta cứ cho rằng người mới là... mới là người có tư tình với ta chứ không phải A Đoan.”

“Rồi sao?”

Lâm Tử Thông xấu hổ bèn húng hắng ho: “Với tính tình mẹ ta, bà tuyệt không từ bỏ ý định dễ dàng như vậy, nhất định sẽ còn quay lại đây nữa.”

Lòng Thanh Lạc chùn xuống, hắn mơ hồ đoán được ý của Lâm Tử Thông nhưng vẫn hỏi: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Dù gì mẹ ta cũng nhất định cho là người... nên ta hy vọng...”

“Không được!” Đột nhiên Kinh Như Phong thét lớn: “Huynh định dùng Thanh Lạc làm lá chắn phải không? Huynh xem hắn là ai chứ? Hơn nữa A Đoan biết được cũng sẽ không tán thành đâu.”

Lâm Tử Thông thở dài: “Ta cũng vì nghĩ cho A Đoan, nên định không nói chuyện này cho y biết.”

Bỗng nhiên trong lòng Kinh Như Phong trào dâng nổi chua xót: “Huynh thật sự làm việc gì cũng nghĩ đến A Đoan, nhưng huynh có nghĩ đến Thanh Lạc hay không? A Đoan không thể chịu tổn thương, vậy Thanh Lạc có thể sao?”

Sắc mặt Lâm Tử Thông càng thêm xấu hổ: “Ta cũng biết làm vậy rất bất công với hắn. Nhưng hôm nay hắn chịu đứng ra bảo vệ A Đoan thì chắc cũng còn chút tình huynh đệ với y. Tin chắc hắn cũng không mong A Đoan sẽ chịu khổ. Đây cũng là cách bất đắc dĩ, ta nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của hắn. Với lại ta không bạc đãi hắn đâu.”

Tiếp theo, Lâm Tử Thông vỗ tay hai cái. Hình quần gia đứng chờ ngoài cửa từ lâu, nghe tiếng gọi hắn liền ôm một cái rương đen tuyền chạm trổ rất đẹp vào đặt lên bàn.

Lâm Tử Thông mở rương ra, lập tức căn phòng sáng lóa. Trong rương xếp mười lớp vải vàng lấp lánh, mỗi lớp lớn bằng nắm tay đều tăm tắp.

“Chỗ này là một trăm lượng vàng ròng, là thù lao của ngươi.”

Kinh Như Phong giận dữ la lên: “Không phải chuyện gì cũng dùng tiền giải quyết là được!”

Lâm Tử Thông mỉm cười: “Như Phong, đệ là người thế nào ta rất hiểu; hắn là hạng ra sao ta cũng rất rành. Cứ nghe hắn trả lời trước đi.”

Thanh Lạc nghe hai người họ tranh luận qua lại thì bất chợt lên tiếng: “Ý kiến này cũng hay. Nếu đáp ứng thì nửa đời sau của ta không phải lo cơm áo, còn có vàng xài nữa.”

Lâm Tử Thông nói: “Đúng vậy.”

Thanh Lạc nói tiếp: “Đối với Lâm công tử người mà nói, có cái lá chắn này A Đoan sẽ tránh được rất nhiều nguy hiểm. Dù ta có chết thì bất quá cũng là bớt một cái mạng quèn, không ai quan tâm. Đúng là người làm ăn, tính toán kỹ càng lắm.”

Lâm Tử Thông lên tiếng: “Yên tâm, tuy mẹ ta có chút bá đạo nhưng không độc ác đến độ đó đâu.”

“Nói vậy ta càng không có lý do nào từ chối. Dù sao ta cũng là thứ yêu tiền mà.” Dứt lời, Thanh Lạc bật cười.

Lâm Tử Thông thấy hắn cười như hắn đã đoán từ trước.

“Nhưng nếu ta không chịu thì sao?”

Lâm Tử Thông ngơ ngẩn.

Thanh Lạc ngược mặt lên: “Người có biết bộ dáng cao cao tại thượng của người gai mắt lắm không? Người không có mấy đồng tiền dơ bẩn đó thì sẽ sao hả? Có gì để mà ngạo mạn chứ? Người cứ luôn miệng nói sẽ chăm sóc cho A Đoan, nhưng vừa bị mẹ mình hù dọa đã cuống cuống rút đầu về, còn tới cầu xin thứ người người luôn khinh rẻ là ta. Hôm nay người có thể kiêu ngạo là vì gia thế người tốt đẹp. Một khi trong tay không có tiền thì chỉ sợ người còn không bằng ta nữa!”

“Người-” Lâm Tử Thông biến sắc. Từ nhỏ đến lớn không ai dám chỉ trích xỉ vả hắn như vậy cả.

“Thanh Lạc!” Ngay cả Kinh Như Phong cũng hiểu lời Thanh Lạc nói có hơi quá trớn. Y bước lên trước, sợ chọc giận biểu huynh thì Thanh Lạc sẽ gặp họa.

Trong tình thế căng thẳng tới cùng vậy đột nhiên Thanh Lạc mỉm cười. Khóe miệng hắn hơi cong lên lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Nếu đổi là người khác nhất định sẽ mắng mỗ xối xả chứ gì? Nhưng mà ta lại là hạng yêu tiền, còn là thứ thích tới chết nữa nên sao dám đắc tội với người, phải không?” Thanh Lạc bước tới ôm rương vàng vào lòng, hắn mỉm cười: “Cứ định vậy đi, Lâm công tử, người sẽ không đổi ý đâu ha?”

Tình thế vốn đang hừng hực vậy không ngờ nửa đường Thanh Lạc lại đổi hướng. Nhất thời cả Lâm Tử Thông và Kinh Như Phong đều mù mịt. Tới khi Lâm Tử Thông hiểu ra mình bị gạt thì Thanh Lạc đã rinh rương vàng lượn đi mất.

Đã nói ra thì giá nào cũng không rút lại được, Lâm Tử Thông tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng đành nuốt cơn tức xuống.

Hình quần gia chạy ra cửa phun cái phì: “Thứ tiểu nhân thôi!”

Lâm Tử Thông khoát tay bảo: “Bỏ đi Hình quần gia. Như Phong...”

Hắn quay lại tính bàn bạc với Kinh Như Phong, có điều Kinh Như Phong nghe tiếng hắn thì bất giác giật mình như nhớ sự gì đó. Y nói: “Có gì để mai hẵng nói, giờ đệ có việc gấp!” Dứt lời y lao ra ngoài.

Thanh Lạc ra khỏi thư phòng nhưng không về sương phòng mình mà ra hoa viên tìm một phiến đá ngồi xuống. Gió đêm hây hây thổi mang theo hương hoa ngào ngạt. Hắn ngước lên, vầng trăng vành vạnh đang treo trên đỉnh đầu.

Trăng sáng chiếu soi hồng trần, nào có hay nhân gian khổ ải đây.

Hắn nhớ tới lời của “lão cha” — làm người phải nghĩ cho mình nhiều hơn. Tuy rất hận “lão cha” nhưng cũng phải thừa nhận, lời “lão cha” nói rất có đạo lý.

Nhưng hắn vẫn không cách nào bỏ A Đoan được. Trước khi hắn trông mong A Đoan thành người hữu dụng, trông mong y sẽ xuất sắc hơn người vì hắn biết, A Đoan không giống như hắn. Thân thể A Đoan vẫn còn trong sạch, chuyện hắn không làm được, A Đoan có thể làm.

Dù bây giờ A Đoan lấy thân mình hầu hạ người khác, có là thân phận nam sủng đi nữa hắn vẫn mong A Đoan được hạnh phúc. Vì hạnh phúc này cũng là thứ hắn không với tới được.

Cơ hội duy nhất trong đời chạm tay tới hạnh phúc này thuộc về A Đoan.

Bỗng nhiên Thanh Lạc muốn bật khóc. Hắn hít sâu, cố gắng nén lại.

Mỗi khi hắn muốn khóc đều hít một hơi sâu, nuốt nước mắt ngược trở vào.

“Lão cha” đã từng nói: không được khóc, khóc ra người khác sẽ cho là người yếu đuối, tưởng người dễ ăn hiếp thì bọn chúng sẽ chà đạp lên đầu nhà ngươi!

Thế nên hắn không khóc, ít nhất là không để ai thấy hắn khóc. Vì vậy mỗi lần A Đoan khóc hắn đều thấy bức bối.

Chợt phía sau truyền đến một tiếng thở khê: “Tại sao phải nhận lời chứ? Ta biết ngươi không hề muốn.”

Thanh Lạc quay phắt lại thì thấy Kinh Như Phong đứng sau lưng. Tức khắc, hắn thấy tức tối như bị người ta nhìn thấu ruột gan nên lạnh lùng quay mặt chỗ khác: “Sao ta lại không nhận lời hắn chứ? Dù hắn đáng ghét cỡ nào đi nữa nhưng vàng của hắn thì không. Ta đồng ý cũng là vì số vàng đó mà.”

Hắn mở rượu ra cầm thỏi vàng lên ngắm soi: “Ta lớn từng tuổi này mà chưa từng thấy thỏi vàng lớn tới vậy đó. Người coi chất lượng có tốt không? Vì đồng vàng này, muốn ta đi chết cũng còn được nữa.”

Hắn cầm hết thỏi này lại tới thỏi khác hết như khoái chí không muốn buông xuống vậy.

Kinh Như Phong thở dài, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Ngươi đừng như vậy, muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Thanh Lạc bật cười: “Sao ta phải khóc chứ? Ông trời đổ của phi nghĩa xuống, ta mừng còn không kịp nữa là. Ha ha ha ha.”

Kinh Như Phong khê nói: “Ta thấy lúc ngươi cầm rượu vàng trong mắt ngấn đầy lệ. Thật ra, ngươi thích Tử Thông có phải không?”

Thanh Lạc sững người, đoạn hắn nổi óa lên: “Ngươi nói nhầm gì đó? Ta mà thích hắn sao? Đúng là chuyện nực cười thiên hạ! Hắn bắt quá sinh ra có chút thân phận, lại thêm mớ tiền dơ bẩn đó thì bày đặt làm phách làm tàng. Hắn có bản lĩnh gì chứ? Chỉ có đứa ngốc như A Đoan mới bị hắn lừa tới không biết trời trăng gì nữa! Ta là ai chứ? Ta gặp nam nhân còn nhiều hơn nó nhìn người qua đường nữa, không lẽ ta bị thứ thư sinh quần áo lãnh mượt kia mê mẩn sao?”

Hắn càng nói càng giận, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên: “Cái tên họ Lâm kia là thứ mắt cẩu khinh khi người khác! Hắn chê ta xuất thân đê tiện, nói ta tham tiền, nói ta cay nghiệt, suốt ngày đều nghĩ cách tống cổ ta ra ngoài! Ta mà thích hắn sao? Ta không phải thứ không có tự trọng, vì sao ta phải thích hắn chứ? Vì sao? Vì sao chứ?”

Biết bao ủy khuất uất hận, biết bao bất bình tức tối trong lòng như thủy triều trào sóng không nơi bùng phá, Thanh Lạc không ngừng dầm đá gốc cây bên cạnh. Tựa như phải dầm đá cho chân đau đớn mới dịu được cơn tim của hắn.

Bóng dáng người thiếu niên mảnh mai mà yếu đuối, những vết máu lấm tẩm trên thân cây làm trái tim Kinh Như Phong quặn thắt. Y bước đến ôm lấy Thanh Lạc từ sau: “Khóc đi, khóc rồi sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.”

“Ai cần khóc chứ?” Rõ ràng miệng nói vậy nhưng nước mắt lại không nghe lời, cứ ứa ra ướt đầm đôi mắt. Thanh Lạc khóc rống: “Ta không có thích tên họ Lâm kia, người có nghe không hả?”

“Được rồi, người không thích hắn, ai người cũng không thích cả.” Kinh Như Phong dịu dàng phụ họa theo, lòng lại hơi xót xa: Kỳ thật người vẫn còn thích huynh ấy.

Kinh Như Phong trầm nghĩ, có lẽ y đã nhận ra tình ý của Thanh Lạc đối với Tử Thông từ lâu. Thế nên khi Lâm Tử Thông đưa ra yêu cầu thể thân bất công này, người la lên đầu tiên không phải là Thanh Lạc mà là y. Khoảnh khắc đó, y đối với Lâm Tử Thông có oán hận, đối với Thanh Lạc có xót thương nhưng lại không hiểu vì sao.

Đến tận giờ, người thiếu niên quật cường đang nức nở trong lòng mình lại mỏng manh như không chịu được công kích, khiến cho Kinh Như Phong thầm mong bảo vệ hắn, muốn xoa dịu nỗi thương tâm hắn đang chịu thì mới nhận ra: Hóa ra trong vô thức, y đã từng chút từng chút một hướng về Thanh Lạc.

Y khẽ khàng an ủi: “Đừng khóc, bất luận người muốn đi hay ở lại ta vẫn sẽ ở cạnh người, không để người bị thương tổn nữa.”

Khi Kinh Như Phong trở về phòng thì nỗi xao động trong lòng vẫn chưa hết thổn thức. Trên tay y như còn lưu nước mắt của Thanh Lạc, từng giọt lệ kia hẫng còn hơi ẩm bỏng rát mu bàn tay y đến nhức nhối.

Y nhớ đến người thiếu niên kiên cường kia, dù cho bị uất ức, nước mắt thấm đẫm cả mi nhưng miệng vẫn quyết không chịu thua, không chịu mở miệng than khổ. Nhưng hắn càng như vậy lại càng khiến người bàng quan nhìn mà đau nhói.

Lòng khát khao muốn giúp đỡ hắn, muốn thấy hắn hoạt bát tươi cười, muốn biết khi hắn cười sẽ như thế nào đây...

Có lẽ chính Kinh Như Phong cũng không phát hiện, sâu trong tiềm thức, tâm tư y đều quẩn quanh bên Thanh Lạc.

Chợt có tiếng gõ nhẹ truyền từ ngoài vào.

Kinh Như Phong giật mình liền bước ra mở cửa.

Một người vận áo dạ hành đứng bên ngoài, vừa thấy Kinh Như Phong thì gật đầu nói: “Đại nhân muốn gặp người.” Báo xong hắn quay người đi mất.

Kinh Như Phong cũng không hỏi gì thêm, vội bước theo sau.

Hai người phóng qua bờ tường rồi luồn lách dọc con hẻm uốn éo, sau cùng dừng lại trước cửa một nhà nọ.

Đó là một căn nhà gỗ rất đơn sơ. Ngôi nhà gỗ thế này trong ngõ hẻm yên ắng nào cũng có, không ai để ý chủ nhà là ai làm gì.

Một người trung niên đã đứng đợi bên trong, nghe tiếng mở cửa thì quay sang.

“Tổng đại nhân.”

“Kinh thiếu hiệp.” Người trung niên vừa trông thấy Kinh Như Phong thì sắc mặt mới tươi cười.

Kinh Như Phong vẫn không quen cách xưng hô thiếu hiệp này: “Hai chữ ‘thiếu hiệp’ này thật không dám nhận, đại nhân cứ gọi vạn bối Như Phong là được rồi.”

Người trung niên mỉm cười: “Mấy ngày trước nhờ người thay ta xuống nam thu thập chứng cứ mới ngăn chặn được tên tham quan Ngụy Tấn Khuê. Chẳng lẽ nghĩa cử lần này của người còn không xứng gọi là thiếu hiệp sao?”

Kinh Như Phong đỏ mặt: “Gia sư ra lệnh cho ta xuống núi trợ giúp đại nhân phá án, đây chỉ là bổn phận ta phải làm.”

Người trung niên thở dài: “Nếu không nhờ sự tương trợ của người thì quả thật khó mà lấy được chứng cứ. Tên Ngụy lão tặc kia biết rõ thuộc hạ của ta như lòng bàn tay, nên dù phái bao nhiêu người đến hấn cũng đều có chuẩn bị. Nhưng tác phong làm việc của người vừa điềm tĩnh lại rất mực lão luyện, có thể lần đầu phá án thuận lợi thế này thật sự là hiếm thấy lắm.”

Kinh Như Phong không quen người khác khen y ra mặt nên sắc mặt càng lúc càng đỏ. Chốc sau y mới vắn ra được một câu: “Đều nhờ vào các sai nha huynh đệ chỉ dạy cả.”

“Như Phong, giờ ta có một nhiệm vụ nan giải muốn giao cho người, không biết người chịu nhận hay không?”

Kinh Như Phong nghiêm nghị thưa: “Xin đại nhân cứ phân phó.”

“Cứ nghe ta giải thích đầu đuôi sự tình cái đã.” Người trung niên ngồi xuống ghế, ý bảo Kinh Như Phong cũng ngồi xuống đi. “Ta nắm giữ việc thu nhập quốc khố, phần lớn là thuế thu từ muối, trà và tơ tằm. Bình thường đều do thương nhân ở Các hóa vụ [1] dùng tiền mua muối dẫn hoặc trà dẫn [2], sau mới lấy hàng của vườn trà từ tay những thương nhân đó. Số tiền này lại nhập vào quốc khố lần nữa. Nhưng mấy năm gần đây số thu vào lại không bằng trước kia, chúng ta nghi ngờ có người cấu kết với các thương nhân trà muối lén lút giao dịch.”

Kinh Như Phong lặng lẽ nói: “Nhất định là những quan thuế trong Các hóa vụ đã giở trò rồi.”

Người trung niên mỉm cười: “Có thể là bọn chúng giở trò, cũng có thể còn có con cá lớn giật dây đằng sau.”

Kinh Như Phong suy tư một hồi, đoạn y gật đầu: “Vạn bối đã hiểu. Nếu đại nhân tự thân tra xét vụ án này không chừng sẽ dẫm vào kinh xà, con cá lớn kia cũng sẽ vượt mắt. Cho nên đại nhân mới hy vọng ta âm thầm điều tra, lấy được chứng cứ chỉ là chuyện nhỏ, điều quan trọng là câu được con cá lớn kia.”

Người trung niên thấy chỉ vài lời mà y đã thấu suốt thì đắc ý vuốt râu: “Như Phong, trí óc của người thật sự rất nhạy bén. Hay, không vào nha môn đúng là đáng tiếc mà.”

Kinh Như Phong gượng cười: “Trong nha môn nhiều điều trói buộc, vạn bối đã quen tháng ngày nhàn nhả tự tại bên ngoài, chỉ sợ không thích ứng được thôi. Với lại, chỉ cần đại nhân có việc triệu hồi thì tự nhiên Như Phong sẽ dốc hết sức mình, chẳng phải đều giống nhau cả sao?”

“Người đó.” Người trung niên khẽ lắc đầu, đoạn ông thở dài, vừa tiếu nuối mà cũng không còn cách nào.

Kinh Như Phong chấp tay hành lễ rồi mỉm cười đi mất.

Chú thích:

[1] Các hóa vụ : ‘vụ’ là nơi thu thuế, ‘hóa’ trong hàng hóa, ‘các’ là thuế. Nơi thu thuế vậy thôi ^^.

[2] Dẫn là đơn vị đo lường, một dẫn là hai trăm cân. Trong buôn bán, đặc biệt bán muối thường tính bằng dẫn.

Tương tự như cách người Việt hay nói ‘mua muối tạ, mua gạo ký’ vậy.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Ta thuận miệng nói gì cũng tin, chẳng lẽ bọn họ không có đầu óc sao?”

“Người khác có phải con giun trong bụng cậu đâu mà biết cậu nghĩ gì, biết phải nghĩ tốt hay xấu về cậu đây?”

Vì có nhiệm vụ trên người nên Kinh Như Phong không thể suốt ngày bảo vệ Thanh Lạc. Cũng may Lâm phu nhân không phải người lòng dạ hiểm độc gì, ngoại trừ việc gào khóc đòi thắt cổ thì cũng không nghĩ ra được cách gì mới.

Thường ngày Lâm Tử Thông rất kính sợ mẫu thân, một phần vì nghĩ đến mẫu thân đã ở góa cơ hàn nuôi con nên hắn không muốn làm phật ý bà; phần khác cũng do hắn sợ màn khóc lóc nháo nhào của bà. Nhưng lần này vì A Đoan, hắn quyết tâm không nhượng bộ nửa bước. Thỉnh thoảng Lâm phu nhân lại chạy tới trước cửa hờn dỗi, trong nhà ai cũng được căn dặn trước nên tuyệt nhiên không để bà bước vào, đương nhiên bà không cách nào làm loạn được nữa.

Rốt cuộc Lâm phu nhân bó tay nên đành an phận. Bà đóng cửa trong nhà vận óc suy nghĩ. Không lâu sau như thể đã nghĩ thông suốt, bà nói với Lâm Tử Thông sẽ sẵn lòng tiếp nhận Thanh Lạc, còn muốn hắn dọn đến phủ chính mà ở.

Dĩ nhiên, không ai ngờ được biến chuyển lần này.

“Người thấy sao?” Ba người tập hợp nhau bàn bạc, Thanh Lạc hỏi Kinh Như Phong.

Kinh Như Phong trầm ngâm đánh giá: “Chỉ sợ bên trong có gian dối. Di mẫu là người rất trọng sĩ diện, giả như chuyện A Đoan lan truyền ra ngoài thì sẽ thành trò cười trong kinh thành. Đây là tử huyết của di mẫu, chắc chắn không khi nào người bằng lòng đâu.”

Thanh Lạc lại quay sang Lâm Tử Thông: “Ngay cả y cũng nói vậy thì lấy lòng mẹ người đúng là khó ăn.”

Kinh Như Phong bất bình: “Ý người là sao? Bảo ‘ngay cả ta’ cũng nói là sao?”

“Ày da, người cũng nghe ra à, hiểm thấy đó nha.” Thanh Lạc tinh quái đưa đẩy đôi mắt phượng của mình.

“Ta cảnh cáo người, đừng có được nước mà lẩn lướt hoài.”

Thanh Lạc bật cười: “Ta cứ lẩn lướt vậy đó, người làm gì hử?”

“Người-”

Ánh mắt Lâm Tử Thông hết ngó qua rồi ngó lại, thấy một bên thì dợm cười còn bên kia hơi vờ giận, quả thật hòa hợp ăn ý tới không thành lời. Bản thân đứng đây có hơi dư thừa thì phải.

Cũng không biết tên kỹ nam này làm cách nào quyến rũ được biểu đệ của hắn nữa? Lâm Tử Thông có chút buồn bực, nhưng cũng ngạc nhiên đánh giá lại Thanh Lạc: cái dáng điệu lẳng lơ và thái độ điêu ngoa lúc mới gặp hắn đã không còn nữa, giờ diện mạo hắn đã dịu lại. Thần thái phần chần giống tiểu ngoan đồng ranh mãnh mà cũng có nét đáng yêu.

Bất chợt Lâm Tử Thông giật mình. Không chừng trước khi đặt chân vào kỹ quán Thanh Lạc cũng là một thiếu niên thuần khiết như A Đoan, chỉ tiếc thay cuối cùng vẫn bị lấm lem. Ngẫm nghĩ một hồi hắn lại lặng người, sao Thanh Lạc có thể so với A Đoan được? Bất luận A Đoan của hắn có xuất thân từ đâu đi nữa cũng sẽ không bao giờ trụ lạc.

Thanh Lạc vẫn một mực không chịu dọn đến Lâm gia ở nên Lâm phu nhân cũng hết cách. Nhưng dường như bà thật lòng muốn làm thân, lại còn tới tận cửa ân cần thăm hỏi nữa. Một mặt vừa lau nước mắt vừa kể lể gia môn bất hạnh này nọ, vì đứa con nên cũng cam đành thế thôi, còn tặng hắn rất nhiều món quý hiếm.

Tất nhiên Thanh Lạc không tin câu nào từ miệng của bà nói ra. Mỗi khi bà tới, Thanh Lạc đều cười nhạo “Chồn mò tới nữa kìa” rồi dẫn A Đoan vòng ra hậu viện, không cho y ra ngoài.

Ban đầu A Đoan cũng không yên lòng lắm, suy cho cùng y cũng đã thấy sự hung hãn của Lâm phu nhân. Thế nhưng bị Thanh Lạc trừng mắt một cái y đã cụp đầu không dám nói câu nào.

Hôm nay Lâm phu nhân nói chuyện với Thanh Lạc: “Gần đây ta cứ thấy tâm thần bất định, tối qua còn nằm mơ thấy Bồ Tát hiện lên trách tội nữa. Bồ Tát nói, chuyện của ngươi và Tử Thông không thuận theo thiên lý nhân luân, là cực kỳ không nên. Ngươi có biết là không thể đắc tội với thần linh không? Ta dẫn đo mãi, trong lòng thấy lo sợ lắm, chỉ bằng ngươi theo ta tới Nam Sơn tự thỉnh tội với Bồ Tát cúng vườn bố thí đi, nói không chừng sẽ tiêu trừ tai họa được.”

Thanh Lạc chớp mắt: “Sao lạ vậy ta? Nếu Bồ Tát muốn giảng tội thì phải là ta với Tử Thông chứ, sao hai chúng ta không ai nằm mơ thấy Bồ Tát vậy?”

“Cái này...” Nhất thời Lâm phu nhân lúng túng, bèn vội nói: “Là do ngày thường ta luôn thành kính nên Bồ Tát mới nói riêng cho ta, bằng không người sẽ trực tiếp giảng tội đó.”

“Nếu vậy một mình phu nhân đi là được rồi, dù sao chúng ta cũng không phải loại thành kính ngoan đạo, có vác mặt đi cũng bằng thừa.”

“Ngươi không đích thân khẩn với Bồ Tát thì sao tỏ được thành tâm của mình chứ?”

Thanh Lạc ra vẻ trầm ngâm: “Được rồi, để lát nữa ta gọi Lâm Tử Thông đi chung.”

“Sao được chứ?” Đột nhiên Lâm phu nhân đổi giọng cao thê, “Ngày nào Tử Thông cũng tất bật lo chuyện buôn bán, sao mà rảnh đi được? Để hai chúng ta cùng đi thì tốt hơn.”

Lâm phu nhân đã nói chân tình khẩn thiết vậy mà không đi thì cũng không hay cho lắm. Thanh Lạc thấy không lay chuyển bà được nên đành chấp nhận. Một mặt hấn âm thầm cho người cấp báo với Kinh Như Phong, một mặt lại nói: “Ta dẫn theo tên tiểu tư hầu hạ bên cạnh được không?”

“Tất nhiên là được rồi.”

Thanh Lạc ra lệnh cho người hầu: “Bảo Tiểu Thạch Đầu tới đây.”

Lâm phu nhân thấy tên tiểu tư Thanh Lạc gọi tới vừa gầy vừa nhỏ thì nụ cười trên mặt càng thâm sâu hơn.

Tiền cúng và mâm trái cây đều chuẩn bị đầy đủ, Lâm phu nhân dẫn theo mấy tên gia đình và vài người tớ già, Thanh Lạc dẫn theo “Tiểu Thạch Đầu” ngồi kiệu cùng từ tốn xuất phát về Nam Sơn. Dọc đường đi Thanh Lạc cứ âm thầm quan sát địa hình xung quanh.

Nam Sơn nằm ở vùng ngoại ô với thế núi bằng phẳng, Nam Sơn tự tọa lạc giữa lưng chừng núi. Gầm dưới chân núi còn có hàng bán trái cây và quán trà, càng lên cao thì càng không thấy người đi đường.

Vừa quẹo qua con dốc, bỗng nhiên có mấy tên to con che mặt cầm đao nhảy xổ từ lùm cây ra cản đường quát: “Đứng lại!”

Tình thế như vậy ai lại dám không nghe? Tất cả đều giật nảy mình, không dám bước thêm bước nào nữa.

Lâm phu nhân run rẩy lên tiếng: “Các người muốn làm gì?”

Tên cầm đầu đồng dặc tuyên bố: “Bọn ta là hảo hán ở vùng núi Tự Phương này. Hai ngày nay huynh đệ bọn ta không có đồng nào, lão phu nhân cho chút tiền xài coi. Bằng không đừng trách đao kiếm bọn ta không có mất!”

Lâm phu nhân chưa bao giờ thấy chuyện thế này nên sợ tái mét, bà hồi thúc: “Mau, mang hết bạc cho họ đi!”

Liền có người bước lên giao hết bạc ra.

Mấy tên này lấy bạc rồi mà chưa chịu đi, tên thủ lĩnh cứ dán mắt vào Thanh Lạc cười cợt: “Mỡ mào của tiểu nương tử thiệt là khá lắm, huynh đệ bọn ta đang cần một áp trại phu nhân, chi bằng nàng đi theo bọn ta đi.”

Đâu có “tiểu nương tử” hả? Thanh Lạc ngó quanh quất trước sau. Thật ra “nương tử” thì có mấy người đó, nhưng toàn là đại nương, đâu có ai khớp được chữ “mỡ mào” chứ. Hắn dè dặt hỏi: “Không lẽ... các người nói ta sao?”

Tên kia lên tiếng: “Đương nhiên là nàng rồi. Thế nào, bằng lòng không?”

Thanh Lạc cười sằng sặc: “Ta nói bụng dạ sơn tặc các người đều chột hết, thì ra cả mắt cũng mù luôn sao? Mỡ to con mắt gian xảo các người nhìn cho rõ, ta là nam nhân đó!”

Tên kia bị hắn cười tới bẽ mặt thì quát lên: “Là nam nhân thì sao? Hôm nay đại gia phải có người cho bằng được! Đi theo ta!” Hắn giằng cổ tay Thanh Lạc.

Sao Thanh Lạc lại dễ dàng để hắn bắt được? Hắn lách cái đã tránh được ngay. Đôi mắt phượng của hắn đảo qua thấy mấy tên gia đình Lâm phu nhân dẫn theo cứ đứng đó coi náo nhiệt. Trong bụng thấy nghi, hắn bèn cười to: “Ta là nam nhân thì sao làm áp trại phu nhân người được chứ? Có điều ở đây cũng có người khá hợp đó.”

Hắn lách sang bên lộ ra Lâm phu nhân: “Các người coi dáng điệu của vị phu nhân này, vừa cao quý mà da dẻ lại mịn màng. Tuy đứng tuổi nhưng vẫn thu hút lả lướt lắm, đem về làm áp trại phu nhân là thích hợp nhất rồi.”

Hắn vừa dứt lời thì tất cả gia đình Lâm phủ đồng loạt la lên: “Người nói vậy bạ gì đó?”

Tên thủ lĩnh kia cũng lắp bắp, xua tay liên tục: “Sao- sao được chứ?” Hắn vừa nói mà vừa lăm lét nhìn Lâm phu nhân rồi lảng mắt chỗ khác ngay.

Bộ dáng câu nệ cung kính vậy sao giống sơn tặc chứ? Coi bộ giống nô tài Lâm phu nhân nhà ta nuôi thì hơn. Mắt Thanh Lạc lóe lên: “Hay người ngại bà ta già? Cũng phải, con trai bà ta còn lớn tuổi hơn ta nữa, năm nay không sáu mươi thì cũng phải năm mươi mấy. Bất quá được cái là biết điều dưỡng tốt nên nhìn qua cũng chừng bốn mươi là cùng. Thoa chút phấn vào không khéo nhìn ra ba mươi được đó, chấp nhận đại đi.”

Năm nay Lâm phu nhân cũng ngoài bốn mươi vậy mà bị Thanh Lạc nói thành lão yêu quái, sắc mặt bà trắng nhách: “Ta xé nát cái miệng chó nhà người!”

Tên đầu lĩnh cũng tiến lên chộp cổ tay Thanh Lạc: “Ngoài người ra ai đại gia cũng không cần!”

Tới lúc này dĩ nhiên Thanh Lạc đã hiểu hết nhưng vẫn muốn chống mắt coi mấy người này còn diễn thế nào, thế nên hắn vừa giãy giụa vừa la: “Sơn tặc cướp người, cứu mạng, cứu mạng với!”

Mấy tên gia đình Lâm phủ ngơ ngẩn đoạn chạy lên cứu viện, chưa chi đã bị bọn sơn tặc đánh té nhào.

Tên thủ lĩnh cười ha hả: “Người hôm nay cầm chắc làm áp trại phu nhân rồi!”

“Buông hắn ra!” Bỗng bên hông xẹt ra một bóng người, tiếng vừa quát lên người đã trực diện lao đến thôi một quyền vào bụng tên thủ lĩnh, chính là tiểu tư Tiểu Thạch Đầu mà Thanh Lạc đã chỉ đích danh dẫn theo. Dáng người hắn thấp bé nên một quyền này chỉ trúng tới bụng mà thôi.

Dĩ nhiên tên đầu lĩnh không coi tên tiểu tư này ra gì nên không thèm né tránh. Hắn mồm mình đã luyện qua Kim Chung Trảo nên đắc ý, phen này xương cốt non oặt tiểu quỷ này chỉ có nước vỡ nát thôi.

Thanh Lạc quay mặt đi không nở nhìn.

Một tiếng la đau đớn vang lên, một bóng đen lớn bay cái vèo lên cao đám đông rồi rớt cái bịch xuống đất. Miệng tên đầu lĩnh kia sùi bọt mép, hai mắt giật giật một hồi rồi xủ luôn.

Thanh Lạc vỗ vai Tiểu Thạch Đầu cười: “Giỏi lắm, quả nhiên Kinh Như Phong nói không sai.”

Hóa ra Tiểu Thạch Đầu này không phải là tiểu tư bình thường. Hắn trời sinh thần lực, từ nhỏ đã theo phụ thân lang bạt khắp giang hồ múa võ. Cách đó không lâu phụ thân hắn bị bệnh chết, Kinh Như Phong thấy

hắn tuổi trẻ cơ khổ nên mang về Lâm phủ để hắn chuyên biệt bảo hộ Thanh Lạc được an toàn. Khoảng thời gian này Kinh Như Phong còn tự truyền thụ chút công phu quyền cước cho hắn nên nhân vật tầm thường chỉ là chuyện nhỏ. Hôm nay lấy dao mổ trâu cắt cổ gà quả nhiên đạt hiệu quả khiếp sợ tứ bề, bọn đạo tặc đều đổ cả ra.

Thanh Lạc thấy bọn sơn tặc cuống cuồng thì cười: “Còn ai muốn lên thử nữa?”

Hắn đang vênh vênh tự đắc vậy thình lình có tiếng vù vù xẹt ra trong rừng, lại thêm mười mấy tên bật mặt phóng ra.

Đến lúc này bọn sơn tặc trước sau cũng phải hai mươi mấy tên, sợ có hai Tiểu Thạch Đầu cũng khó bảo hộ hẳn chu toàn. Thanh Lạc thầm rầu rĩ: Xem ra không muốn mọc cánh thoát cũng không được.

Vậy mà hai nhóm sơn tặc này lại không cùng phe nhau. Đám sơn tặc trước không thèm đề phòng Tiểu Thạch Đầu nữa mà lại chia đao về “đồng bọn” mình: “Các người là ai?”

Đám sơn tặc sau lên tiếng: “Còn các người là ai?”

“Bọn ta là hảo hán trong núi Tụ Phương, thức thời thì mau rút đi!”

Đám sơn tặc sau nói: “Nói vậy, bọn ta mới là hảo hán núi Tụ Phương! Hôm nay bọn ta nhận tin có gia quyến nhà giàu đi dâng hương nên đã mai phục ở đây chuẩn bị hốt trọn. Thức thời thì mau tránh ra, đừng cản tài lộ của các đại gia.”

“Phu nhân không xong rồi, bọn chúng là sơn tặc thật đó!” Một người tở già nghe thì kinh hoàng cả lên — Tuy các bà hung ác nhưng cũng chỉ dám dừ dằn với đám nha hoàn trong phủ, gặp sơn tặc thì chỉ biết co rúm thôi.

Lâm phu nhân đã xụi lơ trong kiệu từ lâu, lắp bắp không ra lời: “Cứu... cứu...”

Cảnh tượng tiếp theo chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để hình dung: hai đám sơn tặc nhào vào xáp láp cả không bên nào chịu lui; mà bọn gia đình bị sơn tặc đánh ngã cũng gia nhập trận đánh khi nào không hay; toán tở già lẫn trong đao thương gây gộc thì kinh hoàng thét lên, cả đám tở ra chạy tán loạn như vịt.

Trong lúc đánh nhau thường xuyên có mấy tiếng la hét như vậy:

“Ê nè, là người một nhà, đừng đánh, đừng đánh mà!”

“Sao người chém ta hả? Ta là lão Lưu đây nè!”

“A xin lỗi, các người ai cũng che mặt, ta nhận không ra.”

“Nếu là người nhà thì mau bỏ che mặt ra, cẩn thận lắm người đó!”

Tiểu Thạch Đầu bị tình thế hổ lốn này làm rối rắm nên cũng không rõ ai là địch ai là bạn, cứ một nắm thiết quyền mà sấn tới, thấy ai cũng cho một phần, quyết không thiên vị.

Thanh Lạc vẫn còn khôn ngoan. Thấy tình cảnh này hắn vừa tức vừa buồn cười, nghĩ thầm Lý Quỳ [1] giả đụng phải Lý Quỳ thật, lần này đúng là có chuyện vui coi rồi.

Giờ không ai chú ý tới hắn, đúng là thời cơ thoát thân tốt nhất. Thanh Lạc lặng lẽ trốn sau một bụi cỏ, chuẩn bị nhân cơ hội lẫn đi.

“Cứu mạng với! Buông ra!” Một tiếng nữ tử thét vang tới tai, Thanh Lạc giật nảy mình nhìn sang, chỉ thấy một gã nam tử che mặt đang kéo Lâm phu nhân từ trong kiệu ra. Đám gia đình Lâm phủ đang kẹt đánh nhau không dứt ra được, rốt cuộc không có ai cứu bà.

Mấy tên này bắt Lâm phu nhân rồi thì tính làm gì đây? Giết bà ta sao? Hay dùng bà để đòi Lâm Tử Thông tiền chuộc?

Đột nhiên trong lòng Thanh Lạc nảy lên ý hung ác. Tâm địa lão yêu bà này ác độc, tính giả mạo sơn tặc để lừa bán mình đi. Tốt nhất để bà ta bị bọn chúng giết chết, về sau bớt đi một mối phiền toái mà A Đoan cũng không bị khó dễ nữa. Với lại, không phải mình không chịu cứu bà ta mà là thật sự không có bản lĩnh cứu. Sơn tặc không phải người thường có thể đối phó nổi. Mình chạy thoát được đã là may phước lắm rồi.

Chủ ý trong lòng đã quyết mà chân lại không nhấc lên được. Gương mặt hoảng sợ đầy nước mắt của Lâm phu nhân cứ đập vào mắt hắn, bỏ mặc thể này thật sự là lương tâm ray rứt mà.

Hắn thở dài một hơi, không biết khi nào mới sửa cái tật lo chuyện bao đồng của mình đây. Thanh Lạc hốt một nắm đấm trong tay rồi lặng lẽ vòng ra sau hai người đang giằng co kia, vỗ vai tên sơn tặc một cái: “Ê!”

Tên kia vừa quay phắt lại đã bị quăng đồng đất vào mặt làm mắt mở không lên, sau đó còn bị người ta thúi cho một cái bên dưới khiến hắn đau tới sụm luôn.

Cú này chính là chiêu “tuyệt kỹ thành danh” của Thanh Lạc. Năm đó trong Cẩm Xuân viên đánh nhau với người ta, mười lần đều trúng cả mười. Ngay cả tay đánh thuê trong viên mà nghe tới tên Thanh Lạc thì cũng nức bưng bưng cái đầu.

Một chiêu này vừa hiệu quả hắn đã lập tức kéo Lâm phu nhân chạy vào rừng. Trong bụng hắn cứ khẩn rằng tốt nhất đám gia đình với bọn sơn tặc giả và Tiểu Thạch Đầu ngăn chặn bọn sơn tặc kia đi.

Chạy một hồi thì nghe tiếng la hét xa dần, Lâm phu nhân cũng bắt đầu chạy hết nổi. Từ nhỏ bà đã sống trong nhung ẩm lụa êm, đi trăm bước ra ngoài thì đã bước lên kiệu, sao mà từng chạy xa như vậy chứ? Ban nãy tình thế nguy ngập phải chạy trốn chết nên dĩ nhiên bà đã kiệt sức, bây giờ thấy nguy hiểm đã qua thì toàn thân xuội xị, nói gì cũng hết hơi chạy rồi.

“Buông... buông tay... ta ra... Ta chạy... không nổi nữa rồi...”

Thanh Lạc dừng lại hỏn hển nói: “Còn... còn hai bước nữa, chỗ này vẫn chưa an toàn đâu.”

Còn chạy nữa thì cứ lấy cái mạng già này cho rồi. Lâm phu nhân ngồi bệt xuống đất: “Để... để bọn chúng bắt ta còn hơn... có chết... ta cũng... không chạy nữa đâu...”

Sao lại nhầm lúc này chứ? Lão yêu bà này còn giữ cái thói phu nhân ra sao! Thanh Lạc tức tới sôi gan ứa ruột, muốn bỏ phứt bà ta cho rồi mà rốt cuộc vẫn không đành lòng. Hắn ngồi xồm xuống: “Lên đi!”

“Cái gì?”

Thanh Lạc nói: “Thì ta công bà!”

“Người... công nổi sao?”

Lâm phu nhân có hơi do dự thì cũng dễ hiểu. Dù sao bộ dáng của Thanh Lạc trông khá là “mong manh,” không so được với tráng đinh trong nhà.

“Yên tâm, không quăng chết bà đâu!” Thanh Lạc hơi bực mình, “Không muốn lên sao? Bọn chúng đang đuổi theo phía sau, bà không lên là ta đi mình đó!”

Lâm phu nhân cũng không phải không sợ chết thật, liền cuống cuống leo lên lưng.

Trước đây Thanh Lạc chỉ công có mỗi A Đoan. Lúc đó bắt quá hắn mới có mười tuổi còn A Đoan chỉ sáu bảy tuổi là cùng. Hai đứa lên núi cắt rau cỏ cho heo ăn, lúc về A Đoan đã mệt đừ nên Thanh Lạc quăng bớt nửa giỏ cỏ của mình ra, đoan bỏ A Đoan vào giỏ rồi đeo về. Tới nhà mà hắn không thấy thấm mệt gì, có lẽ vì vậy mà Thanh Lạc rất tự tin vào sức mạnh của mình.

Tới khi công Lâm phu nhân lên rồi, hắn mới thấm cái gì gọi là “Thái Sơn đè đầu.”

Nói thực thì dáng người của Lâm phu nhân giữ rất khá, dù bốn mươi nhưng nhìn từ đằng sau vẫn trông như hai mươi, miễn cưỡng cũng có thể xếp vào hàng “thiếu nữ.” Có điều bà lại nặng gấp mấy lần A Đoan năm xưa. Mà mấy năm nay bản thân Thanh Lạc cũng không vận động gì nhiều, thật sự không có tiến bộ là bao.

Thanh Lạc bắt đầu thấy do dự: Hay cứ quăng phứt lão bà này cho rồi, dù sao mạng mình cũng quan trọng hơn chứ?

Lâm phu nhân thấy hắn lảo đảo thì lo lắng hỏi: “Rốt cuộc ngươi có được không đó? Hay bỏ ta xuống đi.”

Thanh Lạc vốn đang dao động, giờ nghe Lâm phu nhân có ý xem thường mình thì cái tính ngang tàng lại trỗi lên, lạnh lùng gắt gỏng: “Ôm chắc vào đi, chút nữa bà trượt tay té ngã cũng đừng trách ta!”

Lâm phu nhân vội yên thân không dám nói hó hé nữa.

Thanh Lạc hít một hơi sâu, rồi lại bước nhanh đi.

Ban đầu vẫn không sao, vì còn sức nên bước chân rất vững vàng nhanh nhẹn. Có điều dần dần thì bắt đầu đuối sức, cái ngọn Thái Sơn trên lưng thành ra hai ngọn, nhưng cái hấn lo lắng nhất vẫn là bên chân phải — Cái chân đã bắt đầu nhói đau, có lẽ do vác quá nặng nên vết thương cũ tái phát...

Mặt đất cứ trời sụp mãi, đột nhiên hấn khuỵu chân làm cả người lão đảo.

“Ây da! Ta đã bảo người không được rồi mà, tay chân mảnh khảnh vậy sao công người nổi chứ? Mau thả ta xuống đi!” Trong lòng Lâm phu nhân run sợ nên cứ giãy giụa miết, sợ là hấn té thì mình sẽ bị thương.

Bà cứ lắc lư vậy làm hai người thiếu điều ngã nhào. Thanh Lạc nghe bà kêu la thì phát bực: “Câm miệng! Còn không biết an phận ta quăng bà xuống đất đó tin không?”

Từ nhỏ đến lớn Lâm phu nhân chưa khi nào bị quát nạt thế này. Nhất thời bà co rúm, ngoan ngoãn im thin thít.

Vậy nên, bà lặng lẽ quan sát Thanh Lạc và bắt đầu ý thức được một chuyện: Tuy tên “nam hồ ly” này giống thứ nữ nhân quyến rũ con mình nhưng dù sao hấn vẫn là một nam tử, giờ ở nơi hoang dã này mình cũng chỉ có thể dựa vào hấn thôi.

Nghĩ như vậy, cơn sợ trong lòng bà bỗng chốc tiêu tan, người cũng dần thả lỏng ra và hiền đi đôi chút. Người ta thường nói “ác nhân ắt có ác nhân trị.” Từ nhỏ đến lớn Lâm phu nhân đã quen được cưng chiều, người càng tỏ ra cung kính bà sẽ cho là người sợ quyền thế, mà dọa nạt một cái thì bà lại răm rắp nghe theo.

Bước chân Thanh Lạc mỗi lúc mỗi nặng trĩu, mồ hôi trán túa đầm đề. Không biết con đường này còn dài bao xa nữa, chạy tới đâu mới hết đây? Biết vậy đã không nổi máu anh dũng còng lưng công lão yêu bà này, bây giờ mà nói không nổi thì mặt mũi để đâu?

Lúc Thanh Lạc thấy sắp kiệt sức tới nơi thì đột nhiên Lâm phu nhân la lên: “Nhìn kia, đằng trước hình như có căn nhà!”

Trong khu rừng xanh biếc ẩn hiện một mái nhà tranh, tất nhiên đây là nhà của người đi săn trong núi sâu. Như thấy được ánh sáng cứu tinh, tinh thần Thanh Lạc cũng phấn chấn lên, bước chân cũng nhanh hơn trước.

Người ra mở cửa là một lão phụ. Bà sống với chồng mình và đứa con trong căn nhà nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc này, sẵn bản để sống qua ngày. Hai cha con đi săn chưa về, một mình lão phụ ở lại trông nom nhà cửa.

“Lão bà, chúng ta đang lên núi bái phật thì gặp phải sơn tặc dọc đường. Chúng không chỉ cướp của mà còn muốn lấy mạng chúng ta nữa, giờ chắc vẫn còn đuổi theo. Lão bà có tiện cho chúng ta vào trốn không?”

Lão phụ đưa mắt nhìn Thanh Lạc và Lâm phu nhân, xem xét lời họ không phải giả dối nên mở cửa ra: “Đi theo ta.”

Bước vào cửa, Thanh lạc liền đổ cái rằm xuống ghé thở hồng hộc. Lão phụ thấy vậy bèn múc hai chén nước ra đưa tận tay hai người.

Lâm phu nhân thấy miệng chén bị sứt mẻ, màu nước lơ lửng không biết có sạch hay không thì thấy hơi không ưng ý. Thật tình là không muốn uống, dùng dằng cả buổi lại không nhịn khát được.

Thanh Lạc ực hết chén nước từ lâu, thấy vẻ mặt Lâm phu nhân thì đã biết bà đang lưỡng lự cái gì. Hấn bực tức giằng chén nước lại: “Nhìn cái gì chứ? Bà không uống thì để ta uống!” Hấn hớp cái đã sạch chén.

Lâm phu nhân tức tới run bần bật: “Người-”

Lão phụ thấy vậy thì khuyên can: “Vị tiểu ca này, vậy là không phải rồi. Sao lại ăn nói với mẹ mình như vậy chứ?”

“Bà ta không phải mẹ ta!”

“Ta không phải mẹ hấn!”

Thanh Lạc và Lâm phu nhân cùng mở miệng phản bác, vừa dứt lời cả hai đã căm tức nhìn nhau rồi quay mặt chỗ khác.

“Hai người không phải mẹ con sao?” Hiển nhiên lão phụ bị quan hệ của hai người làm hồ đồ cả. Bà thấy Thanh Lạc công Lâm phu nhân vào liền cho rằng đây là hai mẹ con.

Lâm phu nhân nói: “Chúng ta là...”

Phải giải thích quan hệ của bà và Thanh Lạc thế nào đây? Càng nghĩ càng thấy bế tắc, cũng đâu thể nói đây là đứa nam sủng mà con mình chứa bên ngoài chứ?

Thanh Lạc cũng đưa mắt nhìn bà, hiển nhiên cũng đang băn khoăn chuyện đó.

Vì vậy hai người lại cùng nói:

“Đích thực... chúng ta là mẹ con.”

“Đích thực... chúng ta là mẹ con!”

Vì rất đồng thanh đồng thủ nên hai người lại liếc mắt nhìn nhau. Thanh Lạc chớp mắt, cổ ý gọi lớn tiếng: “Mẹ!”

Lâm phu nhân hừ một tiếng, không nói câu nào.

Lão phụ thấy hai “mẹ con” đang hậm hực nhau thì cười: “Ta thấy đầu tóc vị phu nhân này rối hết rồi, chi bằng theo ta vào buồng sửa sang lại đi.”

Lâm phu nhân quan tâm nhất là dung nhan của mình, vừa nghe vậy thì sao ngồi yên được, bà vội vàng theo lão phụ vào buồng trong soi gương chải chuốt lại.

Lão phụ thấy Lâm phu nhân đặt cây trầm hình phượng hoàng xuống bàn, đường nét chạm trổ tinh tế rất sinh động thì buột miệng khen: “Cây trầm thật tinh xảo quá, đúng là vật của phú gia không giống đồ thường mà.”

Lâm phu nhân giật mình. Bà không phải người chuộng đồ dùng, trong nhà không biết có biết bao cây trầm thế này nữa. Nhiều khi bà còn tiện tay thưởng cho hạ nhân mà không thấy có gì lớn lao. Giờ đang nhờ vả người ta thì sao không cho lão phụ này chứ?

Vì vậy Lâm phu nhân dúi cây trầm vào tay lão phụ: “Lão tử tử, nếu thấy thích thì ta tặng nó cho tử.”

Lão phụ liền xua tay lia lịa: “Ta chỉ thấy nó đẹp thôi chứ không có ý gì khác. Sao- sao ta có thể tùy tiện lấy đồ của phu nhân được? Hơn nữa ta cũng già cả rồi, đâu cần dùng làm gì.”

Lâm phu nhân cười nói: “Hôm nay chúng ta gặp nhau âu cũng là hữu duyên, huống chi tử lại là đại ân nhân của ta, cứ xem như ta cảm ơn tử đi. Tử không cài thì để khuê nữ hay con dâu cài cũng được mà?”

“Ta không có con gái, chỉ có mỗi đứa con trai, mà nó còn chưa có thành thân nữa.”

“Vậy thì càng tốt, vừa vặn để sau này làm sinh lễ cho con tử luôn.”

Lâm phu nhân là người vậy đó, không cho phép ai trái lệnh bà cả, mà cũng không cho phép ai cự tuyệt hạo ý của bà. Lão phụ thoái thác không được nên đành nhận lấy.

Người trong núi rất đổi chất phác, vô duyên vô cố nhận đại lễ thế này nên muốn làm chút chuyện cho người ta, vì vậy lão phụ ướm hỏi: “Phu nhân, vừa rồi ta thấy phu nhân và thiếu gia đang giận nhau phải không?”

Lâm phu nhân hừ một tiếng: “Hắn sao? Hừ!”

Lão phụ cười bảo: “Phu nhân đừng trách ta lảm chuyện, chuyện này phu nhân cũng có phần lỗi. Thân làm mẹ thì sao có thể cấu kính với con mình được? Thiếu gia nhà phu nhân thật sự hiếu thảo lắm đó.”

“Hắn mà hiếu thảo với ta à?” Lâm phu nhân nghĩ thầm, hắn có mà mong ta tức chết để bước vào đại môn của Lâm gia thì có. Hừ, ta mà để hắn toại nguyện sao!

Lão phụ nói: “Tuy rằng ta không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng ta tận mắt thấy thiếu gia công phu nhân vào đây. Thấy cậu ta nhẽ nhại mô hôi cả, chắc dạo đường là cậu công phu nhân phải không?”

Lời nói đều đúng với sự thật nên Lâm phu nhân đành khẽ gật đầu.

Lão phụ thở dài: “Không phải ta nói chứ, thấy sơn tặc ai mà không lo chạy trốn chết, gặp phải người đại nghịch bất đạo thì còn bỏ mẹ già mình đằng sau nữa. Thiếu gia nhà phu nhân nhìn mỏng manh vậy chắc chưa từng chịu khổ phải không? Có thể công phu nhân một mạch tới đây, chẳng lẽ tấm lòng hiếu thuận này không đáng kể sao?”

Lâm phu nhân nghe thế thì trong lòng rung động, bà cúi đầu không nói lời nào.

Lão phụ thấy Lâm phu nhân cúi đầu trầm tư thì biết bà đã lay động, vì vậy lão phụ nói tiếp: “Phu nhân có khát nước không? Ta mang chén nước khác cho phu nhân nha.” Lão phụ vén màn cửa ra ngoài, để lại một mình Lâm phu nhân suy ngẫm.

Lâm phu nhân nhớ lại tình cảnh hôm nay, nếu không nhờ Thanh Lạc cứu thì chỉ sợ bản thân đã bị sơn tặc giết chết rồi. Dù bọn chúng vì tiền không giết bà đi nữa thì thế nào cũng phải chịu tra tấn vũ nhục, nếu vậy còn không bằng chết nữa là. Nghĩ vậy bà lại rùng mình phát lạnh.

Vậy sao hẳn phải cứu bà chứ? Hay là... hẳn cố ý làm ơn để lấy lòng bà?

Tức khắc Lâm phu nhân gạt bỏ phỏng đoán này. Bởi vì bà chết thì sẽ có lợi cho tên “nam hồ ly” này hơn là bà còn sống, lúc đó hẳn có thể đường đường chính chính tiến vào phủ chính làm “chủ mẫu” rồi.

Nghĩ đến hai chữ “chủ mẫu” là cơn chán ghét trong lòng Lâm phu nhân lại dâng lên. Cái thứ nam nhân đó!

Tâm tình hơi dao động đã dần ổn định lại, chợt bà nghe tiếng lão phụ ở gian ngoài: “Trời ơi tiểu thiếu gia, chân cậu sao vậy? Vừa sưng tấy vừa đỏ thế này, bị trật gân hay sao? Trong nhà ta còn chút thuốc thoa, để ta lấy cho cậu.”

Lâm phu nhân thấy tò mò nên đứng lên, lặng lẽ vén rèm nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Thanh Lạc đang gác chân phải lên ghế, giày cũng tháo ra, bà lơ mơ thấy được cổ chân hẳn sưng tấy. Vừa lúc lão phụ mang lọ thuốc lại cho hẳn.

Bỗng Lâm phu nhân thấy chợt dạ, vết thương kia không phải là vì...

“Không có gì đâu lão bà. Lúc trước chân ta từng bị thương, chắc do đường xa hay vận động mạnh quá nên động vết thương cũ thôi. Lâu năm nên cũng quen rồi.”

Lão phụ thở dài: “Chân cậu mang thương tích vậy còn gắng đeo mẫu thân chạy trốn, tấm lòng hiếu thảo này thật đúng là hiếm thấy đó.”

Thanh Lạc phát tay: “Còn cách nào chứ? Không lẽ trơ mắt nhìn bà ta chết sao?”

Lâm phu nhân nhìn chân Thanh Lạc rồi ngẫm lại lời nói của lão phụ thì khóe mắt cũng hơi cay xè. Đang xúc động dào dạt vậy, bỗng nghe câu nói của Thanh Lạc như thể cứu bà là rầy rà lắm thì cơn tức lại trỗi lên. Thứ nam hồ ly, ai cần người cứu hả?!

Lão phụ lại lắc đầu: “Tiểu thiếu gia, sao cậu lại nói mẫu thân mình như vậy? Thảo nào lão phu nhân lại bực tức với cậu thế. Người xưa có câu ‘lời êm dịu ấm áp suốt đông trường, câu ác khẩu đả thương hàn thảng sáu’. Cậu vì cứu phu nhân mà gian khổ như vậy, nhưng nói mấy câu vậy thì bao điều tốt đẹp người ta nghĩ về cậu đều bỏ qua hết, chỉ còn oán giận trong lòng thôi.”

Thanh Lạc bĩu môi, đang tính phản bác lại thì chợt nghĩ đến A Đoan. Bản thân mình làm biết bao nhiêu chuyện chăm sóc cho A Đoan mà đứa nhỏ kia có nhớ không chứ? Ngược lại mấy câu chửi rửa đều nhớ mồn một trong lòng. Nghĩ vậy hẳn ảm đạm thở dài, đoạn đổi: “Ta thuận miệng nói gì cũng tin, chẳng lẽ bọn họ không có đầu óc sao?”

Lão phụ mỉm cười: “Tục ngữ có câu ‘mấy ai đoán được lòng người’. Người khác có phải con giun trong bụng cậu đâu mà biết cậu nghĩ gì, biết phải nghĩ tốt hay xấu về cậu đây? Có chuyện dĩ nhiên là phải nói ra rồi. Tiểu thiếu gia, ta thấy da mặt cậu mỏng dính hà, có phải cậu chưa từng tắm sự thân mật với người nhà không?”

“Ta... ta...” Thanh Lạc ngập ngừng một hồi thì chợt đỏ bừng lên, hấn hơi què nên nổi đóa lên: “Có phải đang hát tuồng đâu, mấy câu buồn nôn đó bà bảo ta nói sao đây?”

“Đúng là mặt mỏng mà.” Lão phụ ngẩng lên thì phát hiện Lâm phu nhân đang nghe lén sau rèm, bèn nói tiếp, “Ngoài miệng cậu nói vậy chứ thật ra trong lòng vẫn rất yêu kính mẫu thân phải không?”

Lâm phu nhân nghe lão phụ nhắc đến mình thì nghĩ, bà năm lần bảy lượt tới quấy rối hấn, tên nam hồ ly đó hận mình tới chết thì sao yêu kính cho được? Nhưng dù nghĩ vậy bà vẫn ráng gồng người, căng tai ra nghe câu trả lời của Thanh Lạc.

Thanh Lạc không chần chừ thốt liền: “Ta mà kính yêu bà ta à? Lão thái bà đó hung dữ bá đạo lại không biết nói phải trái, thấy ta là mắng chửi ồm tỏi. Cả ngày cứ suy tính ám hại ta thế nào, có quý mới kính yêu bà ta!”

Lão phụ thầm kêu khổ trong lòng, sao khuyên tới khuyên lui lại vòng về khởi điểm là sao? Lâm phu nhân còn đang đứng nghe kia. Bà còn đang nghĩ phải giảng hòa ra sao thì Lâm phu nhân đã xuất hiện xĩa mắng Thanh Lạc: “Tên tiểu tử thói tha này, thứ nam... thứ tiểu tử khốn khiếp (bà tính quen miệng mắng là “nam hồ ly,” nhưng vì có lão phụ ở đây nên kèm chế lại) già mồm! Ai cần người cứu, ai mượn người cứu hả? Đừng tưởng người cứu ta một lần rồi muốn đập lên đầu ta đó!”

Lão phụ thầm nghĩ: Mẹ con các người đúng là y hệt nhau, toàn cứng đầu cứng cổ cả. Bà đã lớn tuổi nên cũng gặp qua biết bao nhiêu người, nhưng thật chưa từng thấy qua đôi “mẹ con quái đản” như Lâm phu nhân và Thanh Lạc vậy, quả thật hệt như oan gia đối đầu mà.

Nhưng cái mà bà không biết là Lâm phu nhân và Thanh Lạc chẳng những không phải mẹ con mà đúng thật là oan gia đối đầu.

Đang nhón nháo vậy thì có tiếng kêu cửa: “Có ai không? Có ai nhà không?”

Ba người trong phòng vừa nghe đã run bắn lên.

Thanh Lạc phản ứng trước tiên, vừa chụp giày mang vào vừa thì thào hỏi: “Trong này có chỗ nào kín đáo để trốn không?”

Lão phụ suy nghĩ một hồi: “Sau vườn có gian củi.”

Thanh Lạc lôi Lâm phu nhân đang lúng túng ra sau vườn.

Tiếng kêu cửa vẫn tiếp tục, lão phụ đợi chốc lát rồi mới ra mở cửa. Bà chỉ thấy hai gã nam tử mặt mày sát khí đang đứng ngoài, trong tay mỗi tên đều lăm lăm thanh đao chói lòa. Ánh nắng phản chiếu lưỡi đao nhọn hoắc như chĩa người ta, lão phụ vội nhắm mắt lại niệm kinh.

“Lão thái bà, có thấy một nam tử dẫn theo một phu nhân cỡ trung niên đi qua chỗ này không?”

Thanh Lạc và Lâm phu nhân trốn trong vựa củi nghe được, bắt giắc đưa mắt nhìn nhau: Bọn sơn tặc gian trá không chịu từ bỏ lại cố đuổi tới tận đây!

Hai người ráng nín khe, không dám thở mạnh.

Chỉ nghe lão phụ trả lời: “Không... không có thấy. Chúng ta sống trong núi sâu, mấy ngày liền cũng chưa chắc thấy ai. Hôm nay chỉ có gặp hai vị thôi, a di đà phật!”

“Vậy sao? Không được, bọn ta muốn vào trong lục soát.”

Lâm phu nhân khẩn trương nói: “Làm- làm sao bây giờ? Bọn chúng muốn xông vào kia... cạch cạch...”

Thanh Lạc liếc bà tròn trĩnh: “Bà cứ ngồi yên bất động thì sẽ không sao. Phải rồi, đừng có đánh bò cạp nữa, bị nghe thấy giờ đó.”

“Nhưng... cạch cạch... mà ta sợ... cạch cạch...”

Thanh Lạc cau kinh trong bụng: Giờ mới sợ chết, oai phong lúc trước của bà đâu hết rồi?

Nhưng bộ dáng Lâm phu nhân giờ thật sự hơi đáng thương, Thanh Lạc thở dài, vươn tay nắm lấy tay bà: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Ngoại trừ phu quân và con trai mình ra, cả đời này đôi tay cao quý của Lâm phu nhân chưa từng bị nam tử nào nắm qua bao giờ. Ngày thường có người đụng tay bà đã im lìm hất ra ngay. Nhưng hiện giờ được Thanh Lạc nắm tay bà lại thấy an lòng, cũng không còn run bần bật nữa. Tính tình của bà rất kiêu hãnh nên có chết cũng không chịu nói câu thua cuộc, thế nhưng ánh mắt bà nhìn Thanh Lạc lại tràn ngập cảm kích.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng đồ đạc va chạm nhau, mẩm rằng hai tên kia đang lục lọi thì bỗng lão phụ thét lên kinh hãi. Sau đó có tên hỏi: “Đây là gì hả?”

Thanh Lạc và Lâm phu nhân căng thẳng nhìn nhau, không biết đối phương tìm được cái gì sót lại nữa.

“Nói mau! Cây trâm này là sao?”

Lâm phu nhân thầm kêu không xong rồi, cây trâm bà tặng lão phụ đã bị phát hiện.

“Đây... đây là lão mua cho con trai làm sính lễ cưới vợ.”

Tên tra hỏi cười phì một cái: “Xem thủ công cây trâm này điêu luyện vậy, ít nhất cũng đáng giá sáu bảy mươi lượng, còn nhiều hơn các người làm trong một năm, sao các người mua nổi hả? Nói mau, có phải bà phu nhân kia để lại không?”

“Không phải... A!”

“Còn dám láo toét? Nhất định là bà giấu bọn họ rồi, mau nói ra, bọn chúng đâu hả? Nếu không nói coi chừng ta cho bà một đao đó!”

Dù không thấy Thanh Lạc cũng tưởng tượng được cây đao kia nhất định đang kề cổ lão phụ. Hắn suy nghĩ chớp nhoáng, nếu lão phụ sợ mà nói ra tất nhiên mình và Lâm phu nhân sẽ khó thoát đại nạn. Nhưng giả như lão phụ không chịu nói thì sợ là bà lão khó bảo toàn tính mạng. Vì mình mà liên lụy người vô tội phải chết thì cả đời này sẽ không thể yên lòng, làm sao đây?

Bất chợt hắn quay sang bảo Lâm phu nhân: “Cởi y phục của bà ra, mau lên!”

Thời khắc này mà nói, câu nói của Thanh Lạc đối với Lâm phu nhân đang sợ tới co cụm người kia quả thực như sắc lệnh vậy, bà vội vàng cởi áo ngoài ra.

“Người muốn làm gì?”

Thanh Lạc khoác áo lên mình: “Ta dụ bọn chúng ra khỏi đây, bà mau thừa cơ chạy đi!”

Lâm phu nhân ngơ ngẩn, định nói sao làm được chứ thì Thanh Lạc đã hít hơi sâu rồi xông ra ngoài.

Hắn chạy từ cửa rào sau vườn ra, cố ý đụng cánh cửa để phát ra tiếng động lớn. Quả nhiên mấy tên trong nhà vừa nghe đã la lên: “Chúng chạy rồi, đuổi theo mau!” Chúng thả lão phụ ra rồi đuổi theo.

Từ khi nhấc chân chạy đi, cơn đau đốn vẫn âm ỉ dưới chân Thanh Lạc. Nhưng hắn cũng biết lần này bị bắt lại thì nhất định khó thoát chết, cho nên có đau cách mấy cũng phải chạy.

Hắn chạy xuyên qua rừng, hàng loạt gò đất trũng cao thấp với đủ loại đá lớn nhỏ trải dài trên đường thỉnh thoảng lòi ra như muốn đối chọi với hắn. Hắn cũng bất kể mà lồm chồm chạy, mặc cho chân cứ rất buốt từng cơn. Mồ hôi trên người khi hắn chạy băng băng (nếu chạy như hắn mà cũng tính là băng băng) cứ nhỏ đầm đìa xuống lá cây.

Cuối cùng Thanh Lạc trượt chân ngã nhào xuống. Hắn thở hồng hộc, loay hoay mãi vẫn không đứng dậy nổi.

Phía sau tiếng xột xoạt cứ càng lúc càng gần, tất nhiên là thanh âm vải vóc sạt qua cây cỏ mà ra.

Đuổi tới nơi rồi!

Tức thì đầu óc mụ mịt của Thanh Lạc sực tỉnh, hắn liền cuộn người trốn sau gốc cây đại thụ. Thấy có một cành cây to bằng cánh tay dưới đất, hắn liền vồ lấy rồi siết chặt.

Tiếng bước chân từ sau càng lúc càng tới gần.

Thanh Lạc thót tim: Hôm nay chạy đường nào cũng khó thoát, cứ đánh chết một tên cũng tốt, coi như không uống sống trên đời này!

Hắn giơ cây lên dồn sức đập mạnh xuống!

Đột nhiên, cổ tay hắn bị chộp lấy rồi lại bị siết chặt.

“Thanh Lạc?” Giọng nói đối phương hơi kinh ngạc pha lẫn lưỡng lự.

Thấy rõ diện mạo người xông tới thì trước mắt Thanh Lạc cũng tối sầm, hắn ngã xuống đất.

Chú thích:

[1] Lý Quỳ là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Cùng với Lỗ Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quỳ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (, Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (, Bò Sắt), Lý Quỳ ít khi lên chiến mã xung trận. Lý Quỳ dùng đôi rìu để triệt hạ kẻ thù. Dù bên ngoài lỗ mãng và hung hăng, Lý Quỳ rất mực trung thành và tín nghĩa. Lý Quỳ thường uống rượu rất nhiều và thường đánh bại kẻ thù khi đang say. Nhân vật Lý Quỳ có nhiều nét tương đồng với Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả La Quán Trung.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Nếu hiện giờ chăm sóc người là A Đoan hay Lâm Tử Thông, người cũng cố tình khó dễ họ vậy sao?”

“Tại vì là người đó.”

Câu này có thể hiểu hai nghĩa: thứ nhất, vì người hiền quá nên ta đặc biệt thích ăn hiếp người. Thứ hai, vì là người nên ta mới đặc biệt làm nũng.

Khi Thanh Lạc tỉnh lại thì đã là hai ngày sau. Hắn đang nằm trên chiếc giường mềm mại trong Lâm phủ, vết thương chân cũng được đắp thuốc và băng bó cẩn thận.

“Sao người tìm được ta vậy?” Thanh Lạc kê gối cao lên rồi uể oải dựa lưng vào. Kinh Như Phong dứt muống tổ yến đường phèn thì hắn mở miệng húp ngay. Hai tay rõ ràng không bị thương mà hắn lại nghiêm nhiên hưởng thụ việc người khác phục vụ mình.

“Hồi sau ta nhận tin liền chạy đến Nam Sơn tự ngay, dọc đường gặp Tiểu Thạch Đầu, hắn nói mọi người đã bị phục kích. Hai chúng ta lần theo dấu vết đánh nhau thì thấy một căn nhà tranh và gặp được di mẫu. Người nói người một mình chạy ra ngoài dẫn dụ bọn sơn tặc nên ta tức khắc đuổi theo. Vất vả lắm mới tìm được người, không ngờ suýt nữa đã trúng một cán gậy rồi.”

Thanh Lạc cười gượng gạo: “Ta tưởng là sơn tặc đuổi tới, đâu ai ngờ là người.”

Kinh Như Phong mỉm cười: “Cũng không có gì, người không sao là tốt rồi.” Đừng nói là cây gậy không phang trúng Kinh Như Phong, chỉ cần Thanh Lạc bình an vô sự thì có đánh trúng y cũng không thành vấn đề. Lúc y nghe tin Thanh Lạc gặp nạn thì chỉ có thể dùng từ nóng lòng như lửa đốt mà hình dung. Y hận không thể mọc cánh bay thẳng đến Thanh Lạc. Chuyện y sợ hãi nhất là lỡ như đến trễ một bước, Thanh Lạc đã bị sơn tặc hại chết. Hồi tưởng lại lúc thót tim đó mà Kinh Như Phong còn rung mình.

“Phải rồi, hai tên sơn tặc đó sao rồi?”

Kinh Như Phong ra hiệu: “Đã giải quyết rồi.”

Thanh Lạc khẽ gật đầu: “Còn di mẫu người?”

Kinh Như Phong thở dài: “Thật ra người không có bị thương gì, có điều lần này bị kinh hải quá mức nên vừa về nhà đã đổ bệnh, hiện giờ người còn đang nằm trên giường.”

Đây có phải là ‘hại người không thành đổi lại hại mình’ không? Nhưng Thanh Lạc có chút đồng cảm với Lâm phu nhân, tính toán bao nhiêu cách đối phó hấn mà sao không có cái nào thành công chứ? Nếu bà nằm suy nghĩ lại thì có phải tức đến tím tái hay không?

Vì thật lòng đồng cảm với Lâm phu nhân nên Thanh Lạc quyết định không nói hết mọi việc cho Kinh Như Phong, bao gồm chuyện bố trí bầy của Lâm phu nhân.

Thanh Lạc húp xong chén tổ yến thì gấp dài một cái.

Kinh Như Phong hiểu chuyện liền nói: “Người nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta ra ngoài trước.”

“Được, tới cơm chiều thì kêu ta. Ta muốn ăn thịt kho móng với hành phi, nhớ đừng bỏ hành đó.”

Kinh Như Phong ngơ ngác: “Không bỏ hành thì sao gọi là thịt kho hành phi được?”

Thanh Lạc vẫu môi dối: “Ta không cần biết, giờ ta là người bệnh, ta không ăn thịt kho hành mà có hành.”

Hình như mỗi lần Thanh Lạc ngã bệnh thì luôn ngang ngược hết mức thể này. Kinh Như Phong thấy hình như có quy luật bất thành văn ở đâu đó nhưng y vẫn không nhận được mà hỏi: “Nếu hiện giờ chăm sóc người là A Đoan hay Lâm Tử Thông, người cũng cố tình khó dễ họ vậy sao?”

Thanh Lạc lườm y một cái: “Nhắc bọn họ làm gì? Giờ không phải có người ở đây à?”

Hấn lại gấp cái rõ to: “Tại vì là người đó.”

Câu này có thể hiểu hai nghĩa: thứ nhất, vì người hiền quá nên ta đặc biệt thích ăn hiếp người. Thứ hai, vì là người nên ta mới đặc biệt làm nũng.

Kinh Như Phong không biết nghĩ thế nào, cuối cùng vẫn thở dài cam chịu: “Được, vậy thì thịt kho hành không bỏ hành.” Y đẩy cửa ra ngoài.

Mí mắt Thanh Lạc muốn sụp mà hấn vẫn mơ hồ nghĩ: Thật ra bị thương chút đỉnh cũng chẳng sao. Có người đi theo hầu hạ, đôi khi bị khi dễ mà cũng không tức giận thật sự là khoan khoái mà.

Lúc Kinh Như Phong bước ra đại sảnh thì Lâm Tử Thông cũng vừa đặt chân vào cửa, hai người đối mặt nhau.

“Di mẫu sao rồi?”

“Từ sáng đến trưa bà chỉ ăn chút cháo, tinh thần còn chưa phục hồi, được một chút thì ngủ tiếp.” Lâm Tử Thông lắc đầu, hốc mắt lộ ra nét mệt mỏi. Mấy ngày qua hấn chăm sóc cho mẫu thân lại phải bôn ba chuyện thương hào, hiển nhiên đã hao tổn không ít tâm trí.

Kinh Như Phong do dự: “Tử Thông, đệ suy nghĩ mãi, rốt cuộc phải nói với huynh vẫn hơn. Đệ thấy chuyện lần này không giống do sơn tặc gây ra.”

Lâm Tử Thông nhướn mày: “Thế là sao?”

“Đệ dò la được, tuy tiếng tăm sơn tặc núi Tụ Phương rất vang dội nhưng đến nay chưa hề gây án ở vùng Nam Sơn.” Kinh Như Phong lại ngập ngừng: “Hơn nữa trước giờ bọn chúng chỉ chuyên cướp tiêu, chưa bao giờ hạ thủ với người dân.”

“Chuyện nào cũng có lần đầu tiên.”

“Không, đệ thấy mục đích bọn họ tuyệt đối không đơn giản là cướp tiền. Bằng không tại sao có bạc trong tay mà bọn chúng không rút ngay, lại nhất quyết đuổi theo di mẫu không buông tha?”

Lâm Tử Thông trầm ngâm: “Ý đệ là...”

Kinh Như Phong dò hỏi: “Tử Thông, gần đây huynh có đắc tội với ai không?”

Lâm Tử Thông biến sắc: “Đắc tội ai...? Hằng ngày ta gặp biết bao nhiêu người, sao mà nhớ được? Hơn nữa trong chuyện làm ăn buôn bán, có đắc tội cũng là việc thường tình.”

Kinh Như Phong suy nghĩ thấy cũng có lý, y gật đầu: “Tóm lại huynh cẩn thận vẫn hơn.”

“Ta biết mà.” Lâm Tử Thông lơ đãng trả lời, đột nhiên hắn nhận xét: “Như Phong, trước kia ta tưởng đệ chỉ chất phác thật thà, dễ bị người ta gạt thôi, không ngờ ánh mắt đệ lại nhạy bén vậy. Hay đệ tới thương hào giúp ta một tay đi, không chừng bắt tay vào làm sẽ ngộ ra đệ là kỳ tài trong thương trường thì sao?”

Kinh Như Phong vội xua tay: “Làm sao đệ hiểu mấy chuyện buôn bán chứ? Chỉ sợ chưa tới mấy ngày đã khiến huynh tán gia bại sản rồi, hay là thôi đi.”

“Người làm gì vậy?”

Lẽ ra Thanh Lạc phải yên phận nằm trên giường mà giờ hắn lại bò lặn dưới đất, cái chân bị thương chống vó lên nhảy tứ tán trong phòng. Hắn vừa kích động vừa lo lắng như có chuyện lớn xảy ra.

Thấy vậy, Kinh Như Phong vội đặt mâm đồ ăn xuống rồi kéo tay Thanh Lạc, dứt khoát mang hắn trở về giường: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái khăn của ta không thấy đâu nữa... Hôm nay tỉnh lại lần vào áo đã không thấy đâu, ta luôn mang nó bên mình mà!”

Nhất định chiếc khăn đó rất quan trọng, bằng không Thanh Lạc cũng không khẩn trương đến độ nói năng lộn xộn thế này. Kinh Như Phong an ủi: “Đừng gấp, người cứ từ từ nói, cái khăn hình dáng ra sao?”

“Nó là cái khăn lụa màu trắng rất cũ kỹ, ngoài viền còn ố vàng nữa. Trên khăn có chữ với lại cái ấn màu đỏ... Là mẹ ta để lại cho ta, ta vẫn luôn cất nó bên mình...” Bỗng nhiên Thanh Lạc sực nhớ ra, vừa muốn bật dậy thì đã bị Kinh Như Phong ấn xuống. Hắn hoảng loạn: “Người đề ta làm gì chứ? Để ta đứng dậy! Nhất định là khi ta chạy trốn trên núi đã bất cẩn đánh rớt, ta muốn đi kiếm!”

“Người tìm làm sao hả? Nhảy lò cò đi à?”

Câu mẩu chốt vừa nói ra Thanh Lạc đã ỉu xiu: “Nhưng nếu chậm ta sợ kiếm không ra.”

“Bây giờ nhất định tìm không thấy rồi, trời đã tối lắm, trên núi rộng lớn vậy biết đi đâu kiếm chứ?”

Sắc mặt Thanh Lạc trắng bệch: “Vậy làm sao đây?”

Kinh Như Phong chợt phát hiện, lúc Thanh Lạc kiêu ngạo ương bướng cũng có chút đáng yêu, mà hiện tại bộ dáng đáng thương thế này lại khiến người ta hơi đau lòng. Vì vậy y thở dài: “Sáng sớm mai ta lên núi tìm cho người, được chưa? Bây giờ chuyện người cần làm là ngoan ngoãn ăn cơm đi. Mấy món này là ta chạy đôn đáo từ trưa mới tìm được, hôm nay người có no nết bụng cũng phải ăn hết cho ta.”

Y đỡ Thanh Lạc ngồi vào bàn rồi gỡ ***g bàn ra, trên bàn là bốn món ăn bốc khói nghi ngút. Trong đó có món giò heo kho mà Thanh Lạc đòi, hai món chay và một đĩa thịt dê non mềm, mùi tỏi phi thơm phức xông vào mũi làm Thanh Lạc hít vào đã ngất ngây.

“Người nói thịt kho hành không bỏ hành là món này sao? Ta hỏi A Đoan mới biết món này gọi là thịt phi tỏi, là món ăn trứ danh của Tùng Dương đúng không?”

Thanh Lạc bật cười: “Người cũng còn khôn, biết tìm A Đoan mà hỏi. Ai làm mấy món này vậy?”

Kinh Như Phong nói: “Ta mời đại sư phó của Bách Vị trai làm đó, người nếm xem có đúng mùi vị không?”

Thanh Lạc đã gấp một món bỏ vào miệng, vừa nghe vậy thì phì cười: “Nói mạnh miệng này giờ ta còn tưởng tự người vào bếp làm nữa, ra là nhờ đầu bếp nấu.”

Kinh Như Phong gượng cười: “Dù là đầu bếp cũng không có mấy ai làm được. Đây là món ăn của miền nam, không có bao nhiêu đầu bếp miền bắc làm được. Ta đi cũng bảy tám tữ lâu mà không có chỗ nào biết. May mà đại sư phụ ở Bách Vị trai có người thân là người nam nên ông mới thử làm, cũng không biết có giống mùi vị quê nhà của người không?”

Thanh Lạc đang lơ đãng nghe, đột nhiên biểu cảm hắn thay đổi: “Người đi nhiều chỗ kiếm món này lắm sao?”

Kinh Như Phong suy nghĩ một hồi: " 'Phú Hoa cư, 'Song Ích lâu, 'Bảo Hương viên'... từ trưa đến giờ chạy đến đừ chân. Bữa nay người mà để thừa miếng nào là ta cay miệng nhét vào đó." Nói xong y nhe nanh múa vuốt ra bề rất hung tợn.

Thanh Lạc gượng gạo cười, gấp đồ ăn bỏ vào miệng mà đôi mắt chợt đỏ hoét, làm sao cũng không nuốt xuống được.

Kinh Như Phong lo lắng hỏi: "Sao vậy, ăn không được à?"

Thanh Lạc lắc đầu: "Không có, ăn ngon lắm."

Kinh Như Phong thấy giọng hần nghèn nghẹn thì mau mắn nói: "Không ăn được thì đừng có ráng, lúc này ta chỉ nói chơi thôi."

"Ăn ngon lắm, ta thích thật mà." Giống như muốn mình chứng, Thanh Lạc cúi đầu gấp lia lịa.

Kinh Như Phong thấy hần ăn ngon lành vậy thì cũng cầm chén lên ăn cùng. Y gấp miếng thịt heo bỏ vào chén Thanh Lạc: "Đừng có ăn mãi một món như vậy, đây là món người đòi nê, ném thử xem sao."

Thanh Lạc nhìn miếng thịt heo rồi lại nhìn Kinh Như Phong, sống mũi lại cay cay nên hần vội cúi xuống, đoạn khẽ hỏi: "Sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?"

Kinh Như Phong ngăn người rồi bật cười: "Người là người bệnh mà."

"Người đối với người bệnh nào cũng tốt vậy sao?"

Kinh Như Phong suy ngẫm: "Lúc còn trên núi, mỗi khi sư phụ hay sư huynh đổ bệnh ta cũng sẽ chăm sóc hết mình. Bất quá họ không có rầy rà như người, dễ chăm sóc hơn nhiều."

Thanh Lạc ngẩn ngơ, đột nhiên lên tiếng: "Về sau người không cần nhượng bộ ta. Nếu thấy ta quá đáng thì cứ nói thẳng ra, không sao đâu."

"Ta không phải có ý này..."

Thanh Lạc cắt ngang lời y: "Ta biết người có lòng tốt, nhưng ta sợ là sợ bản thân mình. Ta sợ người đối với ta tốt quá, ta sẽ đắc ý rồi quên mất mình vốn là thứ gì."

Mây đen bao phủ cũng mấy ngày trời, rốt cuộc phủ chính Lâm gia cũng thấy được chút ánh nắng mặt trời. Bệnh tình của Lâm phu nhân cũng đỡ hơn, giờ bà đã xuống giường được.

"Mẹ, thân thể mẹ còn yếu, nên nằm nghỉ trên giường thêm nữa đi." Lâm Tử Thông từ tốn khuyên mẫu thân trong khi dìu bà dạo trong hoa viên.

"Nằm nữa sao? Hai ngày nay ta nằm tới nhức cả lưng, còn nằm nữa thì không bệnh cũng ra bệnh bây giờ." Lâm phu nhân tức giận bảo.

Lâm Tử Thông biết tính tình bà nóng nảy nên không nói gì nữa. Hần ngược lên thì thấy đằng trước có một mái đình: "Chỗ này nắng gắt quá, chúng ta qua mái đình kia ngồi nghỉ chút đi."

Hai mẹ con vào mái đình nghỉ ngơi. Lâm phu nhân sửa sang lại vạt áo cho ngay ngắn rồi lại nhìn đứa con như muốn hỏi gì, nhưng rốt cuộc lại thôi.

"Mẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con sao?"

"A hèm, cũng không gì." Lâm phu nhân vuốt tóc không được tự nhiên cho lắm, miệng thì thào mấy tiếng thì đột nhiên hỏi: "Tên nam... hần ra sao rồi?"

Lâm Tử Thông ngạc nhiên: "Ai ra sao ạ?"

Lâm phu nhân thấy thằng con không hiểu ý mình thì có chút sốt ruột: "Chính là cái... cái tên kia đó!"

Lâm Tử Thông suy nghĩ một hồi thì hỏi lại: "Chẳng lẽ người mẹ nói là Thanh Lạc à?"

"Là hần chứ ai! Lúc Như Phong tìm thấy hần thì hần đã bất tỉnh, chắc không chết đâu chứ?"

“Vậy thì không, chân hấn có bị thương nhưng giờ đã khá rồi.”

“Hừ, ta còn tưởng hấn chết rồi, hấn mà chết thì ta được yên tĩnh.” Ngoài miệng Lâm phu nhân nói vậy nhưng biểu tình lại tỏ ra thở phào nhẹ nhõm.

Nhắc tới Thanh Lạc hai mẹ con đều thấy xấu hổ, không khí có chút sượng sùng. Im lặng một hồi Lâm phu nhân lên tiếng: “Con có mời đại phu cho hấn chưa? Vết thương chân của hấn hình như là vết thương cũ, sợ là đại phu bình thường trị không hết đâu. Lúc trước có vị Đường đại phu kia trị thương rất tài giỏi, đáng tiếc mấy năm nay ông ta đã đóng cửa từ chối tiếp khách...”

Lâm phu nhân nói tới đây thì phát hiện ánh mắt đứa con trai nhìn mình hơi kỳ quái, bà ngẩn ra. Cuối cùng bà cũng nhận ra mình có quan tâm hơi quá đến Thanh Lạc nên vội bào chữa: “Chỉ là... ta... nghe con nhắc chân bị thương nên nhất thời nhớ đến... thôi, không có ý gì khác cả.”

Nhưng bà lại tự mâu thuẫn: “Vị Đường đại phu kia thật sự rất khó lường. Năm đó gia gia của con bị gãy chân do ngã ngựa, mời tới cả ngự y mà cũng trị không được. Vị Đường đại phu kia chỉ thay mấy thang thuốc dán, xoa bóp có hai lần thì chân ông đã nhảy nhót như ban đầu. Tới giờ ta chưa thấy qua y thuật cao minh đến vậy, nên vừa nói đến thì ta không dừng được...”

Lâm Tử Thông ở trên thương trường nhiều năm, tất nhiên phải có bản lĩnh nhìn mặt đoán ý người, hấn càng nghe càng thấy kỳ quái. Mẫu thân vốn không đội trời chung với Thanh Lạc, bây giờ lại tự nhiên quan tâm thương thế của Thanh Lạc như vậy, đúng là khó tin mà. Hấn nhớ trước đây mỗi lần mẫu thân nhắc đến Thanh Lạc thì thế nào không “nam hồ lý” này cũng “nam hồ lý” nọ, vậy mà giờ lại không có cay nghiệt câu nào.

Hấn tò mò hỏi: “Mẹ, thật ra sự việc hôm ấy là thế nào? Ngày thường không phải mẹ đi dâng hương ở Vạn Phật tự sao? Sao hôm đó lại muốn đi Nam Sơn tự chứ, còn mang theo Thanh Lạc nữa?”

Lâm phu nhân biến sắc: “Tên nam-... tên Thanh Lạc kia chưa nói con nghe sao?”

“Vẫn chưa.” Hôm ấy Kinh Như Phong mang hai người xuống núi thì Thanh Lạc đã bất tỉnh nhân sự, ngay sau đó thì tới Lâm phu nhân nằm liệt giường. Chỉ còn mỗi Tiểu Thạch Đầu có thể nói chuyện, nhưng tuổi thanh nhóc còn nhỏ nên nói cũng không rõ ràng mấy. Thế nên sự tình hôm đó rốt cuộc không ai biết được.

Lâm phu nhân ngậy người một hồi lâu, bà đinh ninh rằng Thanh Lạc đã cáo trạng mình từ lâu, nào ngờ hấn không nói gì cả. Bà hỏi lần nữa: “Có thật là hấn không nói gì không?”

“Mẹ, thật ra chuyện là thế nào, chẳng lẽ có việc gì khác sao?”

“Không có gì, thì gặp phải bọn sơn tặc làm tất cả bị tẩn ra, sau đó gặp được Như Phong... Ày da, đầu mẹ đau quá đi, con mau đỡ ta về phòng coi.”

Lâm Tử Thông đành dìu bà đứng dậy.

Lâm phu nhân sợ hấn vặn hỏi nữa nên vội lảng sang chuyện khác: “Bắt được bọn sơn tặc kia chưa? Con đã báo quan chưa vậy?”

Vừa nhắc tới sơn tặc thì sắc mặt bà trắng bệch, có vẻ như còn sợ hãi lắm.

“Xin mẹ cứ an lòng, bọn chúng không phải là sơn tặc, con đã tra ra lai lịch bọn chúng và giao cho quan phủ xử lý nghiêm minh rồi. Bọn chúng không thể làm ác nữa rồi.”

“Không phải là sơn tặc?” Sắc mặt Lâm phu nhân vừa ngạc nhiên vừa thấy ngỡ ngàng.

Khóe miệng Lâm Tử Thông nhếch cười: “Bắt quá là bọn đạo chích trên thương trường thôi, chúng cho rằng không giở thủ đoạn với con được mới dùng chiêu đâm lén này. Mẹ cứ yên tâm, sẽ không có lần sau đâu.”

Lâm phu nhân hăng còn lo âu: “Con bảo ta yên tâm thế nào đây? Hai năm trước lúc con tới Tùng Dương cũng bị người ta phục kích, suýt nữa đã không còn mạng mà về. Tử Thông à, tuy mẹ không rành chuyện làm ăn lắm, nhưng làm chuyện gì cũng nên độ lượng một chút, đừng bao giờ cạ tình cạ nghĩa quá.”

Lâm Tử Thông mỉm cười: “Con biết mà.” Hấn cung kính trả lời vậy nhưng nhìn vẻ mặt hấn thì đúng là nửa câu cũng không để trong lòng.

Lâm phu nhân còn hiểu con mình đôi chút, bà tính khuyên giải thêm: “Con...”

“Xin mẹ hãy yên tâm, con tự biết định liệu.” Dù thái độ Lâm Tử Thông vẫn kính cẩn nhưng ngữ khí thì đã tỏ ra đanh thép.

Lâm phu nhân thở dài, bỗng nhiên cảm thấy lực bất tòng tâm. Chồng bà mất sớm, đứa con trai từ khi mười mấy tuổi đã tự mình gánh vác gia nghiệp. Những năm gần đây, tuy ngoài mặt bà là chủ mẫu nhưng thật ra mọi chuyện lớn trong nhà đều do Lâm Tử Thông xử lý. Chỉ vì Lâm Tử Thông hết mực hiếu thảo, việc gì cũng nghe lời bà, mà bản thân bà được nuông chiều từ nhỏ, không biết xử thế khôn khéo ra sao nên mới không phát hiện, kỳ thật không phải là đứa con chiều theo ý mình mà là bà thuận theo con mới phải.

Gần đây xảy ra chuyện nam sủng, rốt cuộc Lâm phu nhân mới thấy sự kiên quyết của đứa con mình. Ban đầu bà cho rằng hiển nhiên Lâm Tử Thông sẽ nghe lời mình đuổi Thanh Lạc đi, nhưng tới nay giở hết chiêu ra cũng không lay động được Lâm Tử Thông.

Lần này trải qua chuyện đánh cướp chết đi sống lại, Lâm phu nhân hiểu ra đôi điều: Có lẽ địa vị mình trong lòng Lâm Tử Thông không quan trọng như bà đã tưởng.

Lâm phu nhân lặng lẽ đi đến trước cửa phòng, vừa tính bước vào thì đột nhiên bà bảo: “Tên Thanh Lạc gì đó, nếu con thích hẳn thì bảo hắn ở lại đi.”

Lâm Tử Thông sững người.

Lâm phu nhân thở dài: “Hiện giờ con đã lớn, không cần nghe lời mẹ nữa rồi. Ta có không thích cỡ nào đi nữa, nhưng nếu là chủ ý của con thì ta cũng đành chịu. Nếu đã vậy thì cứ theo ý con đi.”

Ngập ngừng chút, bà lại nói tiếp: “Nhưng có chuyện này, tương lai con nhất định phải lấy vợ sinh con. Gia nghiệp Lâm gia chúng ta lớn như vậy thì sao có thể hai tay dâng không cho người ta. Hơn nữa nam tử dòng tộc năm đời không thể tuyệt trong tay con được.”

Lâm Tử Thông đoán chừng ý của mẫu thân, chỉ sợ hiện giờ bà là thật lòng ưng thuận, hẳn mừng rỡ: “Đa tạ mẹ, A Đoan nghe được nhất định sẽ vui mừng lắm.”

Lâm phu nhân ngẩn ngơ: “A Đoan là ai?”

Khi này Lâm Tử Thông mới phát hiện mình lỡ lời: “Con nói là Thanh Lạc, y mà biết nhất định sẽ cảm kích mẹ đến rơi nước mắt cho xem.”

Lâm phu nhân hừ một cái: “Hắn mà biết cảm kích ta sao? Chưa biết chừng trong bụng hắn mắng chửi ta còn không kịp đó.”

Lâm Tử Thông cười đáp lời: “Sao lại vậy được? Mẹ ưng thuận cho chuyện chúng con chính là ân huệ lớn nhất mới phải.”

“Có ân huệ hay không cũng chẳng sao, bắt quá con phải lo quần áo cái miệng quàng quạc của hắn đi. Đã bước vào Lâm gia chúng ta thì không thể giống hạng tiểu tử ngang tàng không hiểu quy tắc ngoài đường được.”

“Dạ con biết, con sẽ nghiêm khắc quần áo, nhất định sẽ khiến y kính cẩn nghe lời mẹ.”

Lâm phu nhân cười khẩy một tiếng: “Hắn mà biết kính cẩn nghe lời sao? Con có khi nào thấy người ta lấy bùn trét tường không chứ? Chỉ cần hắn đừng làm mất mặt Lâm gia ta là đủ lắm rồi.”

Lâm Tử Thông thấy mỗi lần mẫu thân nhắc đến Thanh Lạc đều nhăn nhó mặt mày thì gạ hỏi: “Mẹ, có phải mẹ thực sự không thích Thanh Lạc hay không?”

Lâm phu nhân ngẩn ra một hồi lại quay mặt chỗ khác: “Dĩ- dĩ nhiên là ta ghét hắn rồi. Con thấy mỗi lần chạm mặt, hắn đều mắng chửi ta thế nào không hả? Hắn đâu có nề mặt gì lão phu nhân ta chứ? Nếu không phải nề tình địa vị hắn trong lòng con thì ta đã tẩn hắn một trận rồi tống cổ ra ngoài rồi.”

Trong lòng Lâm Tử Thông hờn hử hẳn lên. Hắn đang lo nếu mẫu thân phát hiện tình nhân của hắn là người khác thì sẽ gây chuyện nữa. Giờ xem ra mẫu thân ghét là ghét thói ăn nói hỗn hào của Thanh Lạc thôi. Nếu bà thấy A Đoan dịu dàng ngoan ngoãn, so với Thanh Lạc thì chỉ sợ sẽ càng yêu thích A Đoan hơn.

Trong lòng đã quyết định nên hần tươi cười thưa: “Tuy Thanh Lạc có vô lễ thô tục thật, nhưng giờ mẹ đã ưng thuận chuyện chúng con, ân huệ lớn thế này nhất định trong lòng y cảm kích không hết. Hay là mấy ngày nữa con dẫn y đến thỉnh an với mẹ, sẵn bảo y nhận lỗi những hành vi vô lễ trước khi của mình, không biết mẹ thấy thế nào?”

“Bỏ đi, ta sợ bị hần làm tức chết nữa.”

Lâm Tử Thông cười nói: “Sao mà có chứ. Con cam đoan y nhất định sẽ hiền lành ngoan ngoãn, không dám thô lỗ nữa đâu.”

Lâm phu nhân tưởng tượng cảnh Thanh Lạc cúi đầu nhận lỗi, lúc đó bà sẽ có dịp trêu chọc hần một phen để rửa nhục thì đã hơi động lòng. Bà gật đầu: “Được rồi. Thuần phục được tên tiểu tử ngang tàng này là một thứ bản lĩnh, ta cũng muốn xem tài năng của con ta ra sao đây.”

Hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau cười. Khổ nỗi, tâm tư sau nụ cười kia lại không ai hiểu ai.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“...Chúng ta sợ mẹ huynh gây bất lợi với đệ... cho nên...”

“Cho nên có phúc thì đệ hưởng, gặp nạn thì ca ca đệ gánh, có phải không?”

Lúc Lâm Tử Thông đi ra phủ chính, có lẽ do nắng gắt ảnh hưởng hay sao mà tâm tình hần đặc biệt vui vẻ.

Mẫu thân đã bằng lòng thừa nhận tình nhân của mình, đây là tin tốt lành nhất dạo gần đây. Về phần người này là Thanh Lạc hay A Đoan thì cũng chẳng quan trọng gì. Có thể sau khi biết sự thật mẫu thân sẽ rất tức giận, nhưng lời đã nói ra làm sao có thể đổi ý được? Vả lại A Đoan vừa đáng yêu vừa hiểu lý lẽ, thật sự tốt hơn Thanh Lạc cả trăm lần. Sau một thời gian, mẫu thân sẽ không có lý do gì mà không thích đệ ấy cả.

Đã có gia nhân dẫn ngựa đến chờ sẵn, Lâm Tử Thông vịn yên ngựa, đạp cương leo lên.

Ngay lúc lưng chừng vậy bỗng một người trên đường cái lao ra quát: “Chịu chết đi tên họ Lâm kia!”

Lâm Tử Thông quay đầu lại, nhất thời bị một vầng sáng lóa làm hoa mắt. Hần tránh theo bản năng mà quên mất tư thế của mình nên bị hụt chân ngã xuống đất.

Tên đánh lén sao bỏ qua cơ hội này? Hần giơ trủy thủ lên đâm mạnh xuống. Lâm Tử Thông lách sang bên.

Hai tên gia đình của Lâm phủ thấy thế thì sấn lên trước, nhưng thấy trủy thủ trong tay tên kia thì chỉ đứng bên mà gào, không tên nào dám bén mảng lại gần.

Tên hung đồ kia thất bại một lần thì nghiêng răng, siết chặt đao đuổi theo.

“Dừng tay!”

Không biết một cước từ đâu ra bay đá phốc vào cổ tay tên côn đồ, một tiếng thét kinh hoàng vang lên, cây trủy thủ bị văng xa tít. Tên hung đồ còn đang xoa xoa cổ tay thì chưa gì đã bị một người bẻ quặt tay ra sau. Lần này còn đau lợi hại hơn lần trước, hần thét thảm thiết còn hơn là heo bị chọc tiết nữa.

“Như Phong, cũng may đệ đến kịp.”

Người áp trụ hung đồ và cứu Lâm Tử Thông đúng là Kinh Như Phong. Tuy y tạm thời ở lại chỗ Lâm Tử Thông chăm sóc Thanh Lạc, nhưng y vẫn thường qua lại phủ chính để thăm di mẫu mình.

“Đây là chuyện gì? Tại sao tên này lại muốn tập kích huynh?”

Bản thân Lâm Tử Thông cũng thấy kỳ quái, nhìn kỹ tên hung đồ kia hần đột nhiên hỏi: “Chẳng phải người là Hàn Thiên Lâm, con một của Hàn lão bản hay sao?”

Tên hung đồ kia “Phi!” một tiếng: “Người còn nhận ra ta à? Người đã hại nhà ta khổ ải quá rồi! Giờ cha ta vẫn còn bị giam trong lao ngục kia!”

Sắc mặt Lâm Tử Thông sa sầm: “Phụ thân người cho người giả mạo sơn tặc, suýt nữa đã hại chết mẫu thân ta. Là do ông ta gieo gió gặt bão thôi! Người tìm ta tính sổ đúng là không nói lý lẽ mà.”

Hàn Thiên Lâm nổi giận: “Người đẩy giá trà cao vậy bảo bọn ta phải sống ra sao hả? Chẳng qua cha ta muốn dạy người một bài học thôi, vốn không có ý đả thương người khác, vậy mà người lại hại ta nhà tan cửa nát! Người là thứ khốn khiếp trời không dung thứ!”

Đã có một gia đình đề Hàn Thiên Lâm xuống nên Kinh Như Phong có thể buông tay. Y không rõ sự tình ra sao nên chỉ đứng bên mà nghe, khi này nghe được “người đẩy giá trà cao vậy” thì rúng người quay sang nhìn Lâm Tử Thông.

Tên gia đình thấy nhiều người đi đường vây lại xem náo nhiệt thì quay sang xin chỉ thị của chủ tử: “Thiếu gia, tên này tính sao bây giờ? Có giải hấn lên quan không?”

Lâm Tử Thông khoát tay: “Thôi, niệm tình hấn trẻ người non dạ không biết chuyện, lần này tạm bỏ qua đi.”

Hàn Thiên Lâm tức giận: “Ai cần người giả mè khóc chuột! Người có bản lĩnh thì giết ta đi, bằng không dù Hàn gia ta có chết hết thành quỷ cũng không tha người đâu! Người là thứ trời đánh khốn nạn! Đồ gian thương! Thứ bại hoại!”

Lâm Tử Thông thấy hấn mắng chửi khó nghe vậy thì khẽ nhủ mày. Tên gia đình kia thấy vậy liền xé đai lưng của Hàn Thiên Lâm nhét vào miệng hấn, rồi cùng tên gia đình còn lại lôi Hàn Thiên Lâm đi.

Bọn họ vừa đi thì đám đông cũng tan rã.

Lâm Tử Thông phỉ bụ vạt áo như muốn phẩy hết bụi bọ trong lòng, đoạn hấn quay sang cười với Kinh Như Phong: “Như Phong, sao trùng hợp vậy, đệ đến thăm mẹ ta à?”

Kinh Như Phong còn đang suy nghĩ chuyện gì, lúc này mới sực tỉnh mà cười lại: “Đúng vậy.”

“Hôm nay sức khỏe mẹ ta rất khá, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Bà mà gặp đệ nhất định sẽ vui lắm, đệ mau vào trong đi. Ta có chuyện phải đi ngay bây giờ.”

Hấn nắm lấy dây cương rồi leo lên ngựa lần nữa.

Đột nhiên Kinh Như Phong gọi hấn: “Tử Thông.”

“Chuyện gì?”

Kinh Như Phong do dự một hồi mới lên tiếng: “Lần trước huynh nói muốn đệ giúp huynh một tay, có phải là nói đùa hay không?”

Lâm Tử Thông chau mày quan sát y: “Đệ đối ý sao?”

Kinh Như Phong trả lời: “Chỉ sợ huynh chê đệ không biết gì thôi.”

Lâm Tử Thông sáng khoái cười: “Không biết thì học. Đệ chịu giúp huynh là tốt quá rồi, ngày mai ta dẫn đệ ra cửa hàng xem, thế nào hả?”

Kinh Như Phong gật đầu: “Một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Lâm Tử Thông quay đầu ngựa cười rồi đi mất. Kinh Như Phong nhìn theo bóng lưng hấn lâu thật là lâu.

“Vào đi.”

Nghe tiếng gõ cửa ngập ngừng này Thanh Lạc biết tổng là A Đoan. Có người có thể nghe ra tính cách người khác qua bước chân, thật ra cũng có thể đoán qua tiếng gõ cửa được. Tiếng gõ cửa của A Đoan lúc nào cũng phát ra tính nhu nhược.

A Đoan đến cạnh bàn, rụt rè hỏi: “Ca, huynh tìm đệ sao?”

Vừa thấy bộ dáng rúm người ủy khuất như tiểu tức phụ của y là Thanh Lạc đã nổi đóa. Hấn ráng nén giận rồi bảo: “Ngồi đi.”

A Đoan liền ngoan ngoãn ngồi xuống, y cup mắt không dám thở mạnh.

“Nghe nói ngày mai Lâm Tử Thông muốn dẫn người đi gặp mẹ hấn à?”

“Dạ phải.” Đến giờ A Đoan vẫn thấy mình như đang nằm mơ. Trước đây Lâm phu nhân tới tận cửa làm ầm ĩ lên, bộ dáng hung thần ác bá của bà vẫn in sâu trong tâm trí A Đoan. Tuy Tử Thông nhiều lần cam đoan Lâm phu nhân đã bằng lòng tiếp nhận y và sẽ không gây chuyện nữa, nhưng nghĩ đến cuộc gặp mặt ngày mai A Đoan vẫn thấy bất an. “Ca, đệ sợ lắm.”

Lông mày Thanh Lạc dứng đứng: “Sợ cái gì chứ? Bà ta bằng lòng chấp nhận người là chuyện quá tốt. Từ nay về sau người có thể song túc song phi với tên họ Lâm kia, tha hồ vô tư vô lự.” Nhắc đến “song túc song phi” làm hấn không khỏi cay đắng. Dù lão yêu bà đó từng mưu tính chuyện xấu xa, nhưng trải qua kiếp nạn này tin chắc bà ta sẽ hiền đi rất nhiều.

“Nhưng mà đệ vẫn sợ...”

Một tiếng “rầm” khiến A Đoan sợ run bắn, Thanh Lạc tức giận đập bàn. “Ta gai mắt cái tính co rúm sợ sệt của người quá rồi! Chỉ là một lão thái bà nhẹ huề, đánh người ta còn không đau nổi thì người sợ gì chứ?”

“Nhưng vị phu nhân đó thật sự rất hung dữ...”

“Có Lâm Tử Thông đi theo, bà ta hung dữ tới đâu đi nữa thì sao gây khó dễ cho người được? Người đứng là... Hầy!”

Thấy A Đoan sợ tới mặt mày trắng bệch làm Thanh Lạc càng nóng máu hơn, chỉ hận không thể nắm đầu y lắc cho mấy cái. Sao tên đệ đệ mình lại yếu đuối như vậy? Sống với mình bao năm thế này mà không tiến bộ được chút nào!

Nhưng hấn không biết, chính do ảnh hưởng của hấn mà lá gan vốn không lớn lắm của A Đoan càng ngày càng nhỏ lại.

Hấn thấy A Đoan mấp máy môi mà không ra tiếng thì hỏi: “Người muốn nói gì?”

A Đoan khề nói: “Đệ vốn nhất gan sẵn, là loại người vô dụng, đệ không có được dũng khí như ca ca.”

Đôi mắt A Đoan hơi hoen đỏ, giống như muốn trách mà trách không được. Không biết sao Thanh Lạc lại nhớ đến lời của lão phụ trong núi.

“Người xưa có câu ‘lời êm dịu ầm áp suốt đông trường, câu ác khẩu đả thương hàn thảng sáu.’ Vài câu ác ý đã khiến người ta quên hết bao điều tốt đẹp về cậu, chỉ còn oán giận trong lòng thôi.”

“Người khác có phải con giun trong bụng cậu đâu mà biết cậu nghĩ gì, biết phải nghĩ tốt hay xấu về cậu đây? Có chuyện dĩ nhiên là phải nói ra rồi. Có phải cậu chưa từng tâm sự thân mật với người nhà không?”

Thanh Lạc thở dài: “Có phải người thấy ta thường hay ăn hiếp người, cái gì cũng gai mắt người, ghét người không?”

A Đoan không nói lời nào.

“Quả thực ra rất chán ghét người, ta ghét người lúc nào cũng lưỡng lự lo lắng không giống nam tử Hán. Gặp chuyện thì chỉ biết trốn sau lưng ta mà khóc.” Thanh Lạc nói xong lại thở dài, “A Đoan, ca ca người sống hôm nay không biết ngày mai ra sao, khi nào đắc tội người ta chết không hay...”

A Đoan lắc đầu: “Sẽ không có đâu.” Nhưng y nhớ đến chuyện bốn năm về trước thì biết lời của huynh trưởng không phải là nói không.

Thanh Lạc cười cười: “Mạng của chúng ta giống như kiến vậy, có chết cũng không ai ghé mắt tới. Thế nên chuyện sau cùng ta lo lắng là lỡ ngày nào đó ta chết đi, còn lại mình người chỉ biết mỗi chuyện khóc thôi

thì sao đây? Lúc thấy người khóc, trong lòng ta rất sốt ruột nên không nén giận được, kết quả chuyện cần nói thì chưa nói được mà còn khiến người càng ngày càng sợ ta.”

A Đoan nghe mà cảm thấy chua xót trong lòng, y kêu lên: “Ca...”

“Chắc người còn nhớ, ta chưa bao giờ cho người qua lại với bọn tiểu quan. Bọn họ suốt ngày bị nam nhân đè, đã sớm nam không ra nam, nữ không ra nữ rồi, ta không mong người lại giống bọn họ. Mà thật tình, biết nói người ta chứ kỳ thật bản thân ta cũng vậy thôi.”

A Đoan vội nói: “Ca mới không phải như thế.”

“Ta cho người đi học việc, một mặt là muốn người học lấy cái nghề để nuôi bản thân, mặt khác là muốn người thấy nam nhân chân chính ra làm sao để người đừng học theo mấy cái thói lả lướt. Ta cũng không phải thật lòng muốn đuổi người đi.”

Hiện giờ A Đoan mới hiểu tâm ý của huynh trưởng, bản thân mình đã phụ lòng hấn dụng tâm trăm bề thì lòng trần trề áy náy. Khóe mắt y lại đỏ hoe rồi ngập ngừng nói: “Ca, thật sự xin lỗi huynh.”

Thanh Lạc lại tiếp: “Giờ có Lâm Tử Thông bên cạnh bảo vệ người thì ta cũng bớt lo, lão yêu bà lại bằng lòng cho người vào cửa thì nỗi lo còn lại cũng buông xuống được rồi. Nhưng, có mấy câu này ta phải nói với người.”

A Đoan sục sục: “Huynh cứ nói.”

“Bất kể nói gì đi nữa chung quy người vẫn là nam nhân, không thể so với nữ tử, tương lai sinh con rồi nuôi nấng, dù không có sự sủng ái của trượng phu thì cũng dựa vào con cháu được. Vì vậy người cũng nên nghĩ cho mình một con đường lui, tính xa cho tương lai. Ta đã thấy qua người trong Lâm phủ, ai cũng không phải dễ đối phó, giẫm đạp lên nhau mà tiến là chuyện khó tránh. Thế nên người có thể khoan dung với hạ nhân nhưng cũng không thể chịu đựng mãi được, không thể để bọn chúng chà đạp lên đầu người.”

Thật ra những lời này của Thanh Lạc đều giống với lần gặp A Đoan ở Lâm phủ. Chỉ là lần này hẳn nhả nhận nói nên A Đoan nghe được, chẳng những y không thấy huynh trưởng khi dễ mình mà còn thấy rất có lý nên gật đầu liên tục.

Mà thật ra Thanh Lạc lại thầm cười khổ. Hóa ra nói chuyện cũng là một thứ học vấn, trước đây mình sống đúng là uống phí mà. Nếu trước kia có thể bình tĩnh nói chuyện thế này thì hiểu lầm giữa mình và A Đoan cũng không lớn thế này.

Than thở trong lòng xong, Thanh Lạc nói tiếp: “Ta kêu người đến là muốn nói mấy câu này với người. Làm người không thể cứ yếu đuối vậy, học được bản lĩnh nào thì cứ học để không bị người ta coi rẻ. Sau này ta sợ không giúp được gì cho người, tất cả phải dựa vào chính người hết đó.” Dứt lời hẩn nhẹ nhàng vỗ đầu của A Đoan.

A Đoan sờ đầu mình xong lại nhìn huynh trưởng.

“Sao vậy?”

A Đoan cười: “Ca... mấy năm qua, đây là lần đầu tiên huynh vỗ đầu đệ như trước kia vậy.”

Thanh Lạc nghĩ thầm, nếu có thể trở về khoảng thời gian trước đây tất nhiên là quá tốt rồi, nhưng tiếc thay có nhiều chuyện không thể trở lại được. Lòng hẩn nhối lên chút thương cảm nên nhẹ giọng bảo: “Lời ta muốn nói có bấy nhiêu thôi, người tự mình lo liệu đi. Trời cũng xế bóng rồi, mau về đi, Lâm Tử Thông đang chờ người đó.”

A Đoan gật đầu: “Dạ được, huynh cũng nghỉ sớm đi. Ngày mai đệ sẽ đến tìm huynh.” Nói chuyện thông thả một phen này giống như tiêu trừ thói quen sợ hãi huynh trưởng của y, giờ y còn cảm thấy hai bên thân mật hơn đôi chút nữa. Có điều không hiểu sao trong lời nói của huynh trưởng lại nổi lên chút hương vị ly biệt. Y ngẫm nghĩ một hồi thì thấy chắc mình nhạy cảm thôi, rời xa nơi này huynh ấy còn có thể đi nơi nào chứ?

Lâm Tử Thông đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn A Đoan đang theo sát đằng sau, càng nhìn càng thấy vừa ý. Khuôn mặt nhỏ nhắn ướm vừa trong lòng bàn tay to lớn, mi thanh mắt tú, đầu khế cúi lộ ra nét thù mị ngoan ngoãn; da dẻ trắng nõn dưới lớp áo lụa xanh biếc càng ánh ra nét phần điêu ngọc trác, trông y tựa như một vị mỹ nhân bạch ngọc. Tiểu mỹ nhân thế này ai lại không yêu không chiều cho được?

Nghĩ đến đây, hần vươn tay ra nắm lấy tay A Đoan.

A Đoan khẽ run, y ngượng ngùng nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Đừng làm vậy, lỡ có người...”

Lâm Tử Thông bật cười: “Đệ sợ gì chứ? Về đến nhà rồi mà. Mọi người đều biết chuyện của chúng ta hết rồi.”

Hắn càng nói mạnh miệng vậy mặt A Đoan càng đỏ lên.

Có người tỳ nữ đến trước mặt họ thưa: “Thiếu gia, phu nhân đã chuẩn bị sẵn thức ăn và rượu ngon trong đình, mời thiếu gia và... và vị thiếu gia này qua bên ấy.”

Lâm Tử Thông cười với A Đoan: “Đệ xem mẹ đối tốt với chúng ta không? Chuẩn bị sẵn cả thức ăn và rượu kìa.”

A Đoan nghe vậy thì cũng thấy mừng, xem ra lần này lão phu nhân thật sự có ý tiếp nhận y.

Hai người đi theo tỳ nữ vào trong mái đình, Lâm phu nhân đã ngồi chờ sẵn trong đó. Quả nhiên thịt cá bày đầy bàn, rượu tràn cả ấm, đủ loại hương vị ngào ngạt xông mũi, còn có tỳ nữ liên tục mang thêm món ăn lên. Xem phần long trọng này cũng đủ biết Lâm phu nhân hao tốn biết bao tâm tư rồi.

Sắc mặt Lâm Tử Thông cười rạng rỡ, hần cúi người hành lễ: “Mẹ!”

Lâm phu nhân trả lời mà ánh mắt lại ngóng sau lưng hắn.

Lâm Tử Thông kéo A Đoan qua: “Mẹ, đây là A Đoan.”

Lâm phu nhân nhìn lướt qua A Đoan, mơ hồ nhớ lúc bà tới cửa làm âm ỉ thì có thấy qua người này, hình như là người hầu của Thanh Lạc thì phải. Giờ thấy áo quần y chỉnh tề như một quý công tử thì bà có chút bất mãn: Con có cưng chiều tên nam-... tên Thanh Lạc kia cỡ nào đi nữa mà sao còn hậu đãi người hầu hần vậy chứ, đúng là không ra thể thống gì mà.

Lâm phu nhân nhìn phía sau A Đoan lần nữa mà vẫn không thấy bóng dáng Thanh Lạc đâu, bà mím môi rất sâu. Bà muốn hỏi nhưng lại thấy mất thân phận nên đành giữ cơn kiêu ngạo trong lòng.

“Ngồi đi.”

Lâm Tử Thông kéo A Đoan ngồi xuống.

Lâm phu nhân sa sầm nét mặt quát lên: “Thân phận ngươi là gì, ai cho ngươi ngồi hã?”

A Đoan kinh hoàng vội vàng đứng lên, y bối rối đưa mắt nhìn Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông cũng hơi ngạc nhiên: “Mẹ...”

Lâm phu nhân nói: “Tử Thông, con có nuông chiều hạ nhân cũng nên biết chuyện gì cũng phải có phép tắc thể thống. Sao lại cho một đứa tiểu tư ngồi ăn cùng chủ tử vậy chứ?”

Lâm Tử Thông vội nói: “Mẹ, A Đoan không phải là tiểu tư, y là đệ đệ của Thanh Lạc.”

Lâm phu nhân nhìn A Đoan hồi lâu, thấy y ngoan ngoãn vâng lời, hoàn toàn không có dáng kiêu ngạo sắc bén của Thanh Lạc mà còn khiến người ta thấy như y uất ức lắm thì bà lắc đầu: “Không giống, không giống chút nào. Phải rồi, tên Thanh Lạc kia đâu rồi? Bảo là hần vội vàng tới vấn an ta mà ta chờ từ này giờ cũng không thấy bóng dáng hần đâu, đúng là thứ công cuồng tự đại mà!”

Trước đó Lâm Tử Thông chưa nói hết chân tướng cho mẫu thân nghe, không phải là do hần sơ suất. Hần tính để cho mẫu thân và A Đoan gặp nhau trước. Đến lúc đó, A Đoan ngoan ngoãn âm thầm chịu đựng tất nhiên sẽ đối lập hoàn toàn với Thanh Lạc ngang tàng vô lễ, và vì vậy mà mẫu thân sẽ có cảm tình với A Đoan hơn. Còn hần sẽ đứng bên gõ trống khua chiêng nói hết sự thật ra, lúc đó ắt hần mẫu thân sẽ vui vẻ chấp nhận, ai ai cũng đều vui mừng.

Chủ ý này quả thật không tồi, nhưng Lâm Tử Thông ra sức tính toán mà không ngờ rằng ánh mắt nhìn người của hắn và Lâm phu nhân khác nhau rất xa. A Đoan nhu mì không thể khiến bà yêu mến chút nào. Đến lúc này khéo quá hóa vụng, Lâm phu nhân vẫn cố chấp tìm Thanh Lạc khiến cho hắn và A Đoan đều xấu hổ đến cực điểm.

Lâm Tử Thông nói: “Mẹ, có một chuyện con chưa nói cho mẹ biết, xin mẹ nghe xong thì đừng nên tức giận được không?”

Lâm phu nhân nổi giận: “Còn chuyện gì chứ? Có phải tên Thanh Lạc đó làm giá không chịu đến phải không? Hừ, hắn không tới thì thôi, ai cần hắn hả?”

Lâm Tử Thông gượng gạo cười: “Không phải chuyện đó...”

“Không lẽ cái chân bị thương của hắn chưa lành sao?” Lâm phu nhân có chút khẫn trương, “Con không có mời đại phu cho hắn à?”

Cái này đúng là ông nói gà bà nói vịt, Lâm Tử Thông cắn răng một cái: “Mẹ, thật ra mẹ hiểu lầm rồi, con không có quan hệ gì với Thanh Lạc, A Đoan mới là người con yêu.”

Tức khắc không khí trở nên lạnh lẽo, Lâm phu nhân nhìn A Đoan xong lại nhìn sang Lâm Tử Thông. Bà nổi cơn thịnh nộ vỗ bàn cái rầm: “Vậy tại sao từ đầu con không nói cho ta biết?”

Lâm Tử Thông thưa: “Lúc đó mẹ vẫn còn hiểu lầm, vừa nghe đến người này đã nổi cơn tam bành rồi, không để cho hài nhi có cơ hội giải thích. Bất quá, nếu mẹ đã đồng ý cho chuyện chúng con rồi thì Thanh Lạc hay A Đoan cũng vậy, chủ yếu vẫn là người mà con mẹ thích, không phải hay sao?”

Bất chợt Lâm phu nhân phát hiện mình đã rơi vào tròng, bị mấy tên tiểu tử non choẹt này lường gạt. Cơn giận ngàn năm nục lên trong lòng, bà lạnh lùng thốt lên: “Tử Thông, người đã có chủ ý vậy thì cần người mẹ như ta làm gì nữa? Người tự mình định đoạt đi.”

Đang nói thì có hạ nhân đến thưa: “Phu nhân, món ăn đã dọn lên hết, có thể dùng bữa được rồi.”

Lâm phu nhân nói: “Ta không ăn, các người ăn đi.” Bà rời khỏi bàn tiệc.

Lâm Tử Thông kêu lên: “Mẹ!”

A Đoan cũng sợ hãi gọi theo: “Phu nhân!”

Lâm phu nhân quay lại, liếc sâu vào mắt A Đoan một cái: “Tuổi còn nhỏ mà rất có tâm kế, giỏi lắm!” Bà vung tay áo hăm hăm bỏ đi.

Còn lại Lâm Tử Thông và A Đoan, cả hai đối mặt nhìn nhau không biết làm sao mới phải.

Tiếng vó ngựa và bánh xe vẫn vang đều vui tai như cũ nhưng tâm tình khoái hoạt lúc đi đã không còn. Trên đường về, A Đoan ngồi ở trong xe còn Lâm Tử Thông ngồi trên ngựa, hai người không ai nói câu nào.

Thấy cửa nhà trước mắt, Lâm Tử Thông nhảy xuống ngựa để đỡ A Đoan xuống xe. Hắn thấy sắc mặt ửng đỏ của A Đoan thì dịu dàng an ủi y: “Mẹ huynh là người thẳng thắn, mẹ biết chúng ta gạt người như vậy nên mới giận đến thế. Chừng hai ngày nữa mẹ nguôi giận rồi sẽ không sao đâu.”

Bỗng A Đoan ngẩng đầu lên: “Vì sao mẹ huynh lại cho rằng người đến là ca ca đệ?”

Lâm Tử Thông có chút xấu hổ: “Cái này... Chúng ta sợ mẹ huynh gây bất lợi với đệ... cho nên...”

“Cho nên có phúc thì đệ hưởng, gặp nạn thì ca ca đệ gánh, có phải không?”

Lâm Tử Thông xoa tay: “Huynh cũng không có bạc đãi hắn, còn cho hắn một ruộng vàng nữa...”

A Đoan lắc đầu: “Tử Thông, huynh không hiểu... Lúc đầu đệ cũng không hiểu, nhưng hiện tại... cuối cùng đệ đã rõ.” Y dứt lời thì nước mắt lăn tăn.

Lâm Tử Thông chỉ cho y đau lòng vì sự tiếp đón lạnh nhạt hôm nay nên liên tục trấn an: “Không việc gì đâu, không việc gì đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên cửa lớn bật mở. Kinh Như Phong vội vã phóng ra như không thấy hai người đứng đó.

Lâm Tử Thông vội kéo y lại: “Như Phong, đệ đi đâu đó?”

Sắc mặt Kinh Như Phong tái nhợt: “Thanh Lạc... Không thấy Thanh Lạc đâu cả!”

Thanh Lạc thu dọn hành lý xong thì chậm rãi ra khỏi phòng, thậm chí chẳng buồn ngoái nhìn.

Không có gì đáng phải lưu luyến. Trong Lâm phủ này chỉ vương lại những hồi ức không lấy làm vui vẻ gì.

Không, có lẽ vẫn còn... Thanh Lạc nhìn về hướng tây, dĩ nhiên là khách phòng của Kinh Như Phong.

Tối hôm qua Kinh Như Phong không có trở về. Gần đây y bận bịu nhiều việc, không biết là bận cái gì nữa.

Thanh Lạc đẩy cửa bước vào.

Vì chỉ là khách phòng ở tạm nên vật dụng bên trong rất đơn giản, ngoài các vật dụng cần thiết ra thì trong tủ có vài bộ áo quần, trên bàn có mấy cuốn sách.

Thanh Lạc ngồi xuống giường. Giường nệm đều được sắp xếp rất ngay ngắn chỉnh tề giống như con người Kinh Như Phong vậy, gọn gàng sạch sẽ, lúc nào cũng cẩn thận tỉ mỉ. Hắn đưa tay vuốt ve thì vẫn cảm nhận được hơi ấm còn vương lại tựa ánh nắng của Kinh Như Phong.

Lần gặp không phục đầu tiên ở Tùng Dương, trên đường cùng chung hoạn nạn trong cơn túng thiếu, khi đói rồi thì trước mắt có con gà quay, ngã từ mái nhà xuống vào vòng tay vững chắc kia... Từng ký ức cứ lướt trôi, hắn mới giật mình phát giác, hóa ra mỗi khi gặp nguy nan đều là người đó ở bên cạnh mình.

Gương mặt đang tươi cười bất giác lại rơi lệ. Thanh Lạc dụi mắt lẩm bẩm: “Làm gì đối xử tốt với ta vậy chứ? Người đối tốt với ta quá làm ta không thể ở lại được.”

Vì ta là đứa tự mình đa tình ngu ngốc nhất trên đời này, người khác mới đối xử tốt với ta chút xíu ta đã cho là họ có ý. Dù biết rõ không thể nào mà vẫn cầm đầu mơ mộng viễn vông.

Nhưng giờ ta quyết tâm rời xa nơi này, hy vọng không cần phải tỉnh mộng nhanh như vậy. Để trước khi chìm vào giấc ngủ, ta sẽ có thể trở về những ngày ý vị lúc trước.

Vì ta sống bao nhiêu năm nay, người có thể khiến ta nhớ lại mộng đẹp lại chẳng có mấy ai. Giấc mộng đẹp ban đầu không hiểu sao cứ thường kết thúc trong ác mộng, ta cố gắng thế nào cũng đều vô ích.

Bên cạnh gối của Kinh Như Phong có để một chiếc đai lưng màu xanh nhạt, hắn là vừa mới thay không lâu. Thanh Lạc suy nghĩ hồi lâu thì tháo đai lưng của mình ra đặt bên gối, rồi hắn lấy đai lưng của Kinh Như Phong thắt vào hông mình.

Màu sắc của hai chiếc đai không khác nhau là mấy, biết đâu Kinh Như Phong sẽ không phát giác mà vẫn thắt chiếc đai lưng này lên hông chẳng? Giống như bản thân vẫn theo bên cạnh y thì y cũng sẽ luôn sát cạnh bên mình.

Thanh Lạc nghĩ ngợi thỏa mãn xong thì bước ra cửa.

Chợt dưới chân “meo” lên một tiếng, một con mèo con tới cọ mình vào chân hắn. Thanh Lạc ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó: “Người cũng biết ta sắp đi à? Về sau không ai chăm sóc người nữa, người phải biết liệu thân ngoan ngoãn đó.”

Con mèo con liếm láp tay Thanh Lạc như cũng không nỡ rời xa hắn. Từ khi Thanh Lạc vào Lâm phủ và thấy con mèo, hắn vẫn lo lắng cho nó đến nay.

“Người phải đi sao?”

Tất nhiên lên tiếng không phải là con mèo, Thanh Lạc ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Thạch Đầu đứng trước mặt. Tiểu Thạch Đầu nhìn Thanh Lạc rồi lại nhìn sang tay nải trong tay hắn.

Thanh Lạc mở túi ra: “Muốn xét sao? Tất cả đều là đồ của ta, chỉ có rương vàng này là tiền thù lao thiếu gia nhà người trả ta thôi.”

Tiểu Thạch Đầu lắc đầu: “Ta là do Kinh thiếu gia mang về, không phải là nô tài của Lâm gia. Ta chỉ nghe lời mỗi Kinh thiếu gia.”

“Ra là vậy.” Thanh Lạc cười cười, lại gói tay nải lại rồi đứng lên.

Tiểu Thạch Đầu dang tay ra: “Người không thể đi.”

Thanh Lạc nhú mày: “Tại sao?”

“Kinh thiếu gia dặn ta bảo vệ người an toàn cho nên người không thể đi.”

Thanh Lạc nói: “Kinh Như Phong chỉ kêu người bảo vệ ta chứ y có bảo không cho ta đi không hả?”

Tiểu Thạch Đầu gãi đầu: “Hình như không có nói.”

Thanh Lạc chống eo: “Vậy người dựa vào cái gì mà không cho ta đi?”

Tiểu Thạch Đầu suy nghĩ một hồi thì hình như không còn cách nào giữ hần lại nên đành tránh sang bên. Có điều thẳng nhóc vẫn không cam lòng: “Tại sao người không chờ Kinh thiếu gia trở về mới đi?”

“Tại vì...” Thanh Lạc quay đầu lại cười, “Nếu ta nói muốn đi mà y không giữ ta lại thì ta sẽ thấy đau lòng lắm. Nhưng giả như y giữ ta lại thật thì ta không biết phải làm sao.”

Vì đã lựa thời cơ tốt nên lúc Thanh Lạc rời Lâm phủ thì gần như suôn sẻ không trở ngại gì. Ra tới cửa lớn hần hít một hơi thật sâu. Nhưng cái hít hơi này chưa kịp nhả ra thì đã bị dọa hú vía ———— Tiểu Thạch Đầu đang đi theo đằng sau.

“Người đi theo ta làm gì?”

“Ta phải bảo vệ người.”

“Rời khỏi chỗ này thì ta với người không còn quan hệ gì, người không cần bảo vệ ta nữa.”

Tiểu Thạch Đầu khẳng khẳng lắc đầu: “Kinh thiếu gia dặn ta phải bảo vệ người, trước khi thiếu gia thu hồi mệnh lệnh thì ta sẽ đảm trách sự an toàn của người.”

Thanh Lạc bắt đầu nóng: “Giờ ta muốn đi tới một chỗ rất xa, có lẽ còn rời khỏi kinh thành nữa, người làm sao bảo vệ ta hả?”

Không ngờ Tiểu Thạch Đầu rất dứt khoát: “Người tới chỗ nào thì ta theo đến đó.”

“Người nghĩ cho kỹ đi, đi theo ta thì sẽ không còn gặp Kinh thiếu gia của người đâu.”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Ta phụ trách bảo vệ sự an toàn của người, không phải của Kinh thiếu gia.”

Thanh Lạc phát cáu: “Tiểu Thạch Đầu ơi là Tiểu Thạch Đầu, người đúng là kêu không lộn tên mà, thứ đầu óc cứng như đá! Được, người muốn theo ta thì để coi người theo được bao lâu!”

Tiểu Thạch Đầu giằng lấy tay nải của Thanh Lạc: “Cái này nặng lắm, ta xách giúp người.”

Thanh Lạc liếc nhìn trời trông trắng: Nhìn coi, tài sản đều nằm trong tay người ta, có muốn bỏ cũng không được nữa.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Thanh Lạc, thật ra người cũng thích ta... có phải không?”

Chuyện rành rành vậy mà còn phải hỏi?

“Người nên sửa tên lại kêu là ‘Kinh Như Thạch’ đi, ra mà kết bái huynh đệ với Tiểu Thạch Đầu ngoài kia là hợp lắm đó, đầu óc cục mịch giống nhau không hiểu gì cả!”

Kỳ thật Thanh Lạc cũng không biết bản thân muốn đi đâu. Tùng Dương cách xa nơi này ngàn dặm, hướng chỉ chỗ đó cũng không còn nhà nữa. Hắn thơ thẩn đi về hướng nam, cầm đầu mà đi không có mục đích. Kinh thành thật sự rất rộng lớn, đường phố cứ trải dài nối tiếp nhau, đi tới đi lui một hồi hầu như là vòng vòng mấy bận.

Đang sau, Tiểu Thạch Đầu kéo áo hắn.

“Chuyện gì?”

“Đói bụng.” Tiểu Thạch Đầu chỉ vào bụng nó.

Thật ra chính Thanh lạc cũng đói rồi, vừa đói khát mà vừa mệt lả. Cạnh bên có một tửu lâu rất lộng lẫy, người người ra vào nườm nượp. Thanh Lạc nhướn mày, kéo Tiểu Thạch Đầu tới một tiểu *** cách đó không xa.

“Tại sao không ghé vào quán kia?”

Tiểu Thạch Đầu nhìn mặt tiền cái quán cũ kỹ, xà nhà thì mục nát, bàn ghế lại tệ hại, bên trong hình như có mùi mốc nữa, hèn chi không có người khách nào.

Thanh Lạc nói: “Đằng đó ồn ào quá, ta thích chỗ yên tĩnh hơn.”

Nếu là Lâm Tử Thông hay Kinh Như Phong đi chung thì nhất định sẽ vạch trần tại chỗ: “Người đầu tiên xót của chứ gì?” Cho dù A Đoan không dám nói ra nhưng trong lòng y cũng thừa hiểu. Chỉ có Tiểu Thạch Đầu, do ở chung với Thanh Lạc chưa bao lâu nên không biết cái tính keo kiệt của hắn. Nó chỉ nghĩ, quả thực là vậy rồi ngoan ngoãn ngồi vào bàn.

Người chưởng quầy bộ dáng già nua đi ra tiếp đón: “Hai vị muốn dùng gì?”

“Hai chén cháo trắng.” Thanh Lạc mau miệng.

Tiểu Thạch Đầu nhin không được liền hỏi: “Có hai chén cháo trắng thôi à?”

“Phải rồi, sức ăn của người mạnh, thêm hai cái bánh bao đi.”

“Còn đồ ăn đâu?”

“Được rồi, thêm đĩa đậu xào nữa.”

Tiểu Thạch Đầu bĩu môi: “Không có thịt gì hết.”

“Người biết cái gì, ăn chay trường thọ đó.”

Chốc sau đồ ăn đã bưng lên, Thanh Lạc nếm trước một miếng, dĩ nhiên hương vị đặc biệt thơm ngon. Bụng hắn cũng đói cồn cào nên cầm đầu ăn lấy ăn để.

Tiểu Thạch Đầu còn đang gặm bánh bao, Thanh Lạc không có chuyện gì làm nên đứng lên bắt chuyện với chưởng quầy.

“Mấy món lão làm cũng ngon lắm mà, sao không có người khách nào hết vậy?”

Mặt mày chưởng quầy khổ sở kể lể: “Thật ra tiểu *** làm ăn cũng không tới nỗi nào. Có điều khách quan cũng thấy đó, đằng trước mới mở một Thái Bạch lâu rất hoành tráng, giường chiếu bài là đệ nhất trù phòng, mặt tiền rộng lớn nên thu hút khách hết. Ta mở cửa ngày nào thì lỗ vốn ngày đó. Coi buôn bán không khấm khá thế này, tiểu lão nhân cũng lớn tuổi rồi nên định bán tiệm này về quê dưỡng lão cho rồi.”

Thanh Lạc đột nhiên vỗ tay: “Ông tính nhượng lại quán này khoảng bao nhiêu?”

Mắt chưởng quầy sáng rỡ: “Khách quan có ý muốn mua sao? Hết tiểu *** với tất cả đồ đạc lật vật trong này cũng phải năm trăm lượng bạc, nhưng giờ ta muốn sang tay sớm nên bốn trăm năm mươi cũng được.”

Thanh Lạc chưa từng làm ăn bao giờ nên không biết giá này cao hay thấp, nhưng “trả tiền tại chỗ” bao giờ cũng không tồi. Hắn hỏi ngay: “Có thể giảm chút nữa không?”

Chường quầy lộ nét khó xử, do dự một hồi thì nói: “Vây bốn trăm lượng đi, không bớt được nữa đâu, có điều ta muốn nhờ chuyện này. Trong quán còn một đầu bếp và hai tên tiểu nhị đã theo ta nhiều năm, ta mà đi rồi họ sẽ không kiếm được kế sinh nhai lâu dài nào. Khách quan có thể giữ bọn họ lại không?”

Thanh Lạc trầm nghĩ, trong nghề này mình đốt đặc cán mai, còn phải cần người dẫn dắt là đằng khác thì đáp ứng ngay.

Chuyện giao nhận tiếp theo diễn ra rất nhanh. Tiền trao cháo múc xong, chường quầy giao phó rõ ràng rồi thu dọn đồ đi, trước sau cũng mất hết hai ngày. Thanh Lạc nhìn chung quanh, cái quán lớn vậy thoát cái đã thành của mình, nhất thời hân hân còn tưởng là nằm mơ nữa.

Muốn cái quán mốc meo này thu hút khách lại thì việc trang hoàng là tất yếu. Thanh Lạc không thiếu chi bạc nên thẳng tay đổi mới cửa tiệm hoàn toàn, khi chỉnh sửa xong xuôi thì cũng là nửa tháng sau.

“Tiểu lão bản, khai trương được chưa vậy?” Bọn tiểu nhị nháo nhào hỏi, ai cũng nôn nóng trông.

Thanh Lạc cười cười: “Chờ chút đi.” Cũng không biết hân đang chờ gì nữa.

Hôm nay có một vị khách đặc biệt tới quán.

“Hong cô!”

Trông thấy cổ nhân hai người đều rưng rưng. Hong cô lau nước mắt: “Thanh Lạc thiếu gia, cậu phát tài thật rồi.”

Thanh Lạc cười: “Cũng không tính là phát tài gì, chỉ có mấy đồng tiền, ngồi không ăn núi vàng cũng phải lở nên con mới mở tiệm tự mình làm chủ thôi.”

Hong cô còn lo âu: “Cậu cũng không cần ngần dậm xa xôi cho người tới đón cô. Ngoại trừ gây phiền toái cho cậu ra, không biết cô có giúp gì cho cậu được không?”

Thanh Lạc tươi cười: “Sao lại không giúp được chứ? Còn phải dựa vào cô nữa đó. Lúc còn ở Thiên Hương lâu, không phải cô được xưng là nhất tuyệt trù nghệ sao?”

Thanh Lạc rất khôn ngoan, có Thái Bạch lâu lộng lẫy chắn trước mặt, nếu không có cái gì đặc sắc thì thu hút khách thế nào đây?

Hắn nhớ Kinh Như Phong đã từng nói, trong kinh thành rất nhiều tiệm ăn miền bắc nhưng không có bao nhiêu quán làm món ăn miền nam. Vậy thì sao hắn không giương chiêu bài bán món ăn miền nam chứ? Hắn mang Hong cô về đây một mặt là để tiện bề chăm sóc, mặt khác nhờ tay nghề nấu ăn của cô, thật là kế sách vẹn cả đôi đường mà.

Ngay sau đó Hong cô trở tài làm mấy món, mọi người ăn thử từng món rồi nêm nếm lại sao cho hợp với khẩu vị của kinh thành. Cuối cùng cả bọn cũng quyết định được thực đơn.

Hôm sau quán mới khai trương. Thanh Lạc đặc biệt đặt cho tiểu *** mình một cái tên rất hay, là “Tự Phúc trai” để cho phúc tự tám phương, tài nguyên bốn bể.

Nhưng mà phúc khí không phải nói đến là đến. Mấy ngày đầu khai trương mà buôn bán vẫn ế ẩm như vậy. Thấy Thái Bạch lâu đối diện đắt khách như tôm tươi, còn bên này nhiều nhất là hai con mèo là cùng thì ai cũng thấy nản lòng.

“Làm sao đây?”

Trời đang giữa trưa, trong quán vẫn trống không. Những người liên quan đều tụ tập trước quầy phát rầu.

Tiểu nhị Chu Tiểu Mao thở dài: “Tiểu lão bản, ta thấy mặt tiền chỗ này đúng là xúi quẩy, chào mời cỡ nào cũng không có khách đến. Chúng ta cứ ai về nhà nấy với mẹ mình thì hơn.”

Thanh Lạc lườm hắn một cái: “Ta thấy không phải mặt tiền quán xui mà là bản mặt người xúi quẩy mới đúng! Vác cái bộ mặt tàn tạ vậy ra thảo nào khách bị người dọa chạy hết.”

Đang nói thì có hai người nam tử bước vào tiệm.

“Mau đi tiếp khách coi!” Thanh Lạc đẩy tên Chu Tiểu Mao lên, song nghĩ kỹ lại thì bảo: “Thôi đi, đưa cái bản mặt chết chím của ngươi ra, để ta đi thì hơn.”

Hai người này chỉ gọi vài món ăn, nhưng sau khi ăn xong lại khen ngon không ngớt: “Khi về chúng ta sẽ dẫn mấy bằng hữu tới đây nữa.”

Thanh Lạc cho họ thuận miệng nói vậy thôi, không ngờ hôm sau quả nhiên hai người đó lại đến, còn dẫn theo mấy người nữa cùng tới.

Đến ngày thứ ba lại dẫn thêm vài người nữa.

Chu Tiểu Mao nói: “Tiểu lão bản, cậu thấy gì không? Những người này đều từ một chỗ mà ra đó, cách nói chuyện và điệu bộ đều không khác nhau mấy.” Hắn làm tiểu nhị đã mấy năm nay, nhìn người cũng nhiều nên ánh mắt cũng sắc bén hơn.

Lúc đi khỏi, những người này đều luôn miệng khen ngợi và bảo sẽ dẫn thêm bằng hữu tới.

Dần dà trong quán có một lượng khách, những chỗ xung quanh cũng bị hấp dẫn nên khách vào mỗi ngày mỗi đông.

Thanh Lạc thấy tử tiền càng lúc càng đầy ắp thì cười đến híp mắt.

Hai người tới trước đây, một người họ Triệu còn người kia họ Lý cũng thường xuyên ghé vào. Thỉnh thoảng họ vẫn còn dẫn theo vài người bằng hữu. Thanh Lạc đã quen với bọn họ nên bất giác lân la bắt chuyện.

“Xin hỏi hai vị ở gần đây sao?”

“Không, chúng ta ở thành Bắc.”

“Thành Bắc?” Thanh Lạc giật mình hỏi tiếp, “Thành Bắc xa vậy, xin hỏi sao hai vị biết đến tiểu *** này của ta?”

Một người uống hớp rượu rồi lơ đãng đáp: “Có người giới thiệu.”

“A, các vị không biết là ai sao?”

Bỗng nhiên hai người nhìn nhau rồi cùng lắc đầu: “Ngươi không có quen.”

Thanh Lạc nghĩ, mình ở kinh thành không rành đường xá mà cũng không quen biết ai, không biết cũng không có gì lạ. Nhưng thấy phản ứng hai người này hơi kỳ quái, hình như sự tình không đơn giản như vậy.

Hắn đang suy nghĩ thì có người la lên: “Đại gia chờ từ này giờ mà sao thức ăn chưa mang lên hả?”

Thanh Lạc ngơ người vội hỏi Chu Tiểu Mao: “Chuyện gì đó?”

Chu Tiểu Mao lau mồ hôi: “Khách nhiều vậy ai vào mà không đợi chứ? Mấy người đó vừa ngồi xuống đã la lối om sòm rồi.”

Thanh Lạc bảo: “Ngươi cứ đem trà qua xoa dịu họ trước đi.”

Chu Tiểu Mao tươi cười rót trà cho những người đó, một người trong số họ uống một ngụm, bỗng “phụt” một tiếng rồi phun hết vào mặt Chu Tiểu Mao.

“Trà gì đây hả? Rõ ràng là nước rửa nồi mà!”

Mấy tên này tới gây sự đây mà! Thanh Lạc nhíu mày tiến lên: “Trà không ngon cũng không sao, tiệm chúng tôi vừa có loại trà mao tiên mới về, ta lập tức cho người pha cho các vị nha?”

Hắn quay lại bỏ nhỏ với Chu Tiểu Mao: “Mau ra hậu viện kêu Tiểu Thạch Đầu tới đây.” Tiểu Thạch Đầu nói năng lóng cồng không chiêu đãi khách được, Thanh Lạc để thẳng nhóc ở sau làm mấy chuyện lật vật.

Mấy tên gây sự kia liếc nhìn Thanh Lạc: “Ngươi là chương quầy à?”

Thanh Lạc tươi cười: “Dạ đúng, có chỗ nào chiêu đãi các đại gia không chu đáo, xin lượng thứ cho.”

Tên cầm đầu bỗng phá lên cười *** đặng: “Bộ dáng ngươi là chương quầy cái nổi gì? Bảo là tiểu quan trong tiệm còn có lý hơn.”

Người ta có câu ‘thân lùn đừng nói chuyện cùn.’ Một câu băng quơ giỡn chơi lại chột trúng nỗi đau của Thanh Lạc, lập tức hấn dẹp quách bộ mặt con buôn “hòa khí sinh tài” của mình, nhất thời sắc mặt sa sầm.

Tên kia còn đổ thêm dầu vào lửa: “Mau tới đây rót trà cho đại gia coi.”

Thanh Lạc mỉm cười: “Được.” Hấn cầm ấm trà lên từ tốn rót ra ly, đoạn nhoẻn cười đưa đến trước mặt tên kia. Đôi mắt phượng khẽ vằn lên như muốn hớp hồn người ta.

Tên kia chảy nước dãi ràn rụa: “Có lòng lắm.” Hấn vừa đưa tay ra thì đã dính nước trà ướt nhẹp cả mặt.

Thanh Lạc còn chưa hả giận, cầm cả bình trà quăng vào tên kia: “Thứ mắt chó đui mù, dám tới đây giở giọng lưu manh à!”

Tuy mấy tên ăn không ngồi rồi này tới để gây sự thật, nhưng không ai ngờ Thanh Lạc vừa mới tươi cười đó đột nhiên thay đổi sắc mặt thì đều lắp ba lắp bắp. Một trên trong số đó quơ tay quát: “Người làm gì đó?”

Thanh Lạc không kịp đề phòng nên bị hấn đẩy ngã xuống đất. Gáy hấn đập mạnh vào cạnh ghế, trước mắt tối sầm, hấn ngất lịm đi.

“Tiểu lão bản? Tiểu lão bản?”

“Thanh Lạc thiếu gia? Thanh Lạc thiếu gia?”

Thanh Lạc mơ màng mở mắt ra, trước mắt tối đen nên hấn khoát tay: “La lối cái gì? Trời còn chưa sáng mà, để ta ngủ thêm chút đi.”

“Tiểu lão bản, cậu nói mơ gì đó? Cậu bị người ta xô bị thương ở đầu, vẫn nằm tới bây giờ đó.”

Lúc này Thanh Lạc mới nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, hấn mở to mắt ra nhưng thấy vẫn tối đen thì tức mình: “Thường ngày ta có dạy các người bớt xài đi nữa nhưng đốt đèn thì phải đốt chớ.”

Một câu nói làm tất cả đưa mắt nhìn nhau, Hồng cô dè dặt lên tiếng: “Thanh Lạc thiếu gia, bây giờ đang là ban ngày.”

Thanh Lạc ngơ ngẩn chưa hiểu ý nàng, mù mờ hỏi lại: “Ban ngày sao lại tối vậy chứ?”

Trả lời hấn là bầu không khí im lặng.

Bỗng nhiên Thanh Lạc kích động đứng lên: “Tại sao giữa ban ngày mà ta không thấy gì hết? Có phải ta mù rồi không? Có phải ta bị mù rồi không hả?”

Không ai trả lời hấn được vì trong lòng mọi người đều lo sợ như hấn. Hồng cô thấy đáng vẻ kinh hãi bất an của hấn thì không đành lòng, định tiến lên an ủi thì bỗng cô bị đẩy sang bên —— Một người bước nhanh đến giường.

“Thanh Lạc!”

Tuy mắt Thanh Lạc không nhìn thấy nhưng hấn nhận ra giọng của Kinh Như Phong. Cơn sợ hãi quá độ khiến hấn không rảnh đầu mà nghĩ Kinh Như Phong từ đâu mà ra, hấn hoảng loạn vươn tay lần mò thân thể của Kinh Như Phong: “Như Phong, ta không thấy gì hết! Ta bị mù rồi!”

Kinh Như Phong ôm hấn vào lòng dịu dàng an ủi: “Sẽ không sao đâu, chỉ là tạm thời không thấy thôi, đừng sợ.”

Y quay sang thấy tất cả còn ngơ ngáo ra đó thì quát: “Còn không mau mời đại phu tới!”

Tiếng quát này làm mọi người run bắn. Chu Tiểu Mao là người đầu tiên phục hồi tinh thần mà trả lời: “Để ta đi!” Hấn không biết Kinh Như Phong là ai, nhưng thấy tiểu lão bản dựa vào người y như thế thì nghe y nhất định không sai rồi.

Mùa hè còn chưa chấm dứt mà Thanh Lạc lại thấy rét run trong người, hấn bấu chặt vạt áo của Kinh Như Phong: “Như Phong, ta sợ lắm, nếu ta mù thật thì sao đây? Nếu ta mù thật thì làm sao bây giờ?”

Kinh Như Phong cảm giác được thân thể của Thanh Lạc run rẩy từng hồi, y biết hắn đang rất sợ hãi nên liên tục trấn an: “Không có chuyện gì đâu, chẳng qua ngươi bị thương chút thôi, không có nghiêm trọng vậy đâu. Bình tĩnh đi nào.”

Tuy nói vậy nhưng cả y cũng không yên lòng được. Y hối hận tại sao không trực tiếp ở cạnh Thanh Lạc bảo vệ hắn mà lại khăng khăng ẩn mình đằng xa. Có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì muốn cứu giúp cũng không kịp!

Trong đầu Thanh Lạc đã bắn loạn vô cùng chỉ biết có sợ mà thôi. Hắn nắm chặt Kinh Như Phong như người chết đuối bấu lấy ván trôi: “Lỡ như ta mù thật thì sao? Ta mù thật thì làm sao bây giờ? Ta không muốn thành phế nhân đâu!”

Nước mắt không nén nổi liên trào ra không ngừng, hắn thầm nghĩ, nếu cả đời này làm người mù thì chi bằng chết quách cho xong. Thế nên hắn không nghe thủng lời an ủi nào của ai cả.

Vừa thấy hắn rơi lệ, Kinh Như Phong thấy vừa nóng lòng mà vừa đau xót, y la lên: “Bình tĩnh đi! Nếu người mù thì ta sẽ chăm sóc ngươi suốt đời!”

Thân người Thanh Lạc run lên, hắn chậm rãi buông tay ra. Hắn không còn kêu la hay giãy giụa nữa mà im lặng mặc cho Kinh Như Phong ôm.

Gió thổi từ cửa sổ vào làm tấm màn phát lên hai người. Thanh Lạc dựa vào người Kinh Như Phong, gương mặt còn đầm nước mắt nhưng đã chịu yên lặng. Hai tay Kinh Như Phong vẫn ôm chặt hắn, y ghé sát tai Thanh Lạc dịu dàng trấn an.

Hai người tựa như hoàn toàn quên mất xung quanh còn có những người khác.

Hồng cô nhẹ nhàng kéo tay áo đầu bếp mập, đầu bếp mập kéo tiểu nhị A Quế, A Quế kéo Tiểu Thạch Đầu, bốn người lặng thinh đi ra ngoài.

Họ quay đầu lại nhìn. Hai người thanh niên thân mật dựa vào nhau rõ ràng chẳng ra gì, nhưng lúc này lại trông như một bức tranh tĩnh lặng đầy êm ái.

“Xin thứ cho lão già cổ hủ này vô năng, đôi mắt vị công tử này hình như không có khuyết tật gì. Còn tại sao đột nhiên không thấy được thì lão cũng không rõ, các vị nên thỉnh cao minh khác đi.”

Lão đại phu nói xong, thi lễ rồi mang thùng thuốc đi.

Đã ba ngày trôi qua, mời tới bảy tám đại phu mà người nào cũng thoái thác lý do hết như nhau, nói trắng ra đều là một câu tri không được.

So với tâm trạng ảm đạm thê lương của mọi người, phản ứng của Thanh Lạc lại bình tĩnh một cách lạ thường. Cơ kinh hoàng ngày đầu tiên qua rồi, hắn đã có thể thản nhiên đối diện với biến cố này.

“Thật ra trị không được thì thôi đi. Chắc ông trời thấy ta nổi mốc chưa đủ nên mới xuống ra cái màn này.”

Trong lòng Kinh Như Phong vô vàn đau khổ, y cầm tay hắn lên: “Ngươi đừng nói vậy, nhất định sẽ chữa trị được mà.”

Thanh Lạc ảm đạm cười rồi rút tay ra: “Mấy ngày nay người ở bên ta chưa về nhà được nữa. Nhất định lão thái bà và Lâm Tử Thông rất sốt ruột, hơn nữa không phải người có chuyện quan trọng cần làm sao? Đi đi, đừng để ta làm trì hoãn công chuyện.”

“Không sao, ta cùng ngươi đi tìm đại phu.”

“Phải ha, nếu đôi mắt ta trị không được thì ngươi phải lo cho ta cả đời, sao mà được chứ?” Thanh Lạc bật cười, “Ngươi yên tâm đi, ta biết đây là lời an ủi ta. Ta không có tưởng thật mà đeo bám người đâu.”

Kinh Như Phong nhíu mày: “Cho đến giờ, những gì ta nói đều là thật lòng.”

Thanh Lạc cúi gầm mặt: “Người lo lắng cho ta được bao lâu? Một năm, ba năm, hay là năm năm? Tới lúc nào đó người cũng phải thành gia lập thất, cưới vợ sinh con, còn chăm sóc cho ta được sao? Chẳng thà bây giờ cứ buông tay đi, dù sao mình ta cũng sống rất tốt.”

Cái gì mà thành gia lập thất, hần nói đến Kinh Như Phong ngó cả người: “Ta chưa nghĩ đến chuyện gia thất.”

“Bây giờ không nghĩ thì sau này cũng phải nghĩ. Chẳng lẽ đợi người ba bốn chục tuổi rồi mà vẫn ở cô đơn một mình à?”

“Ai nói ta cô đơn một mình, không phải còn người đó sao?”

Thanh Lạc giật mình, lại gượng cười: “Con người người sao mà không biết ăn nói lễ độ gì hết. Để người ta nghe còn tưởng người muốn cả đời theo ta chứ, ta có phải cô nương khuê các đâu.”

Kinh Như Phong buột miệng: “A Đoan cũng không phải cô nương khuê các mà Tử Thông còn muốn ở cạnh y cả đời, chuyện này thì có gì kỳ lạ?”

Dứt lời, cả hai đều ngơ ra.

Kinh Như Phong nhớ lại những chuyện mà hai người quen nhau: Vì sao ngoài miệng cứ nói Thanh Lạc khắc nghiệt bủn xỉn mà chưa lần nào thật lòng trách hần; vì sao rõ ràng mỗi lần bị hần chọc tức chết mà vẫn kiên trì ở bên lo lắng cho hần; vì sao khi thấy hần bị thương, bị tủi nhục thì trong lòng y cũng nhói đau theo; vì sao khi hay tin hần đã bỏ đi thì phát cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm, còn nóng lòng hơn cả huynh đệ ruột của hần... Niềm xót thương này, nỗi luyến lưu và sự không nỡ này, quanh đi quẩn lại, hóa ra cũng chỉ vì một chữ “tình.” Hóa ra, y đã yêu Thanh Lạc từ lâu rồi.

Thanh Lạc bật cười: “Người vừa nói gì vậy? Người có biết mình nói gì không đó?”

Rốt cuộc Kinh Như Phong ngẫm nghĩ lại tâm ý của mình nhưng lại thấy có phần băn khoăn. Nhất là khi Thanh Lạc biến hiện về mặt không thể tin như y đã nói điều gì không nên vậy. Y cười khổ: “Có lẽ để cho Tử Thông nói câu này sẽ thích hợp hơn.”

“Tại sao?” Đang yên đang lành, tự dưng lôi cái tên vô liêm sỉ kia vào làm gì?

Kinh Như Phong chưa xót nói: “Không phải người thích Tử Thông đó sao?”

Thanh Lạc tức lên: “Người nói bậy bạ gì đó?” Hai tay hần quờ quạng thân người Kinh Như Phong, lần mò từ ngực y trở lên.

Kinh Như Phong ngạc nhiên hỏi: “Người tìm gì?”

Thanh Lạc hầm hực bảo: “Miệng người đâu?”

Kinh Như Phong không biết lý do gì, đành cầm tay hần kéo sát môi mình.

Thanh Lạc hừ một cái rồi ôm lấy đầu Kinh Như Phong, rướn người lên canh đúng khoảng giữa rồi nhấn mạnh môi mình vào.

“Ồ...”

Kinh Như Phong hoàn toàn choáng váng, nháy mắt đầu óc đã rối tung. Y chỉ cảm giác được mỗi nhiệt độ từ môi hần, mềm mại như thế, ấm áp như thế, y không nén lòng nổi liền hé môi để chót lưỡi hần lần vào...

Một lúc lâu sau, hai người mới hỏn hển tách ra.

Kinh Như Phong đỏ ửng mặt, y vừa thở dốc vừa lén nhìn Thanh Lạc thì phát hiện người kia cũng không hơn gì y. Y khẽ hỏi: “Thanh Lạc, thật ra người cũng thích ta... có phải không?”

Chuyện rành rành vậy mà còn phải hỏi? Thanh Lạc rên một tiếng, cảm thấy chi bằng mình té xỉu quách cho rồi. Hần tức khí bảo: “Người nên sửa tên lại kêu là ‘Kinh Như Thạch’ đi, ra mà kết bái huynh đệ với Tiểu Thạch Đầu ngoài kia là hợp lắm đó, đầu óc cục mịch giống nhau không hiểu gì cả!”

Rõ ràng bị mắng một hơi mà Kinh Như Phong lại tươi cười, y tùm tùm ôm lấy Thanh Lạc: “Thanh Lạc, ta thấy vui lắm.”

Thanh Lạc hừ một cái: “Bị chửi mà vui à?”

Kinh Như Phong lắc đầu, lát sau mới lên tiếng: “Ngày mai chúng ta đi tìm đại phu có được không? Mời hết đại phu nổi danh trong thành này đến. Nếu không được nữa thì chúng ta rời khỏi kinh thành, ta sẽ dẫn người đi chu du khắp nơi cầu danh y. Đôi mắt ngươi nhất định sẽ sáng lại, hãy tin ta.”

Thanh Lạc nghe y thở thở bên tai thì cũng nhoẻn cười, khẽ gật đầu.

Ánh nắng ban mai đầu tiên rọi vào làm Thanh Lạc mở mắt ra.

Hắn dụi mắt rồi ngắm Kinh Như Phong đang ngủ an lành bên cạnh, gương mặt hắn không kèm được nụ cười rạng rỡ. Trở người một cái, hắn chuẩn bị mơ tiếp mộng đẹp của mình.

Khoan đã, hình như có gì không ổn.

Thanh Lạc hấp háy mắt mấy cái rồi giơ tay ra, thấy rõ ràng năm ngón tay nè! Đoạn hắn quay lại nhìn Kinh Như Phong. A, hóa ra lông mi người này lại dài đến vậy.

Có điều cái này không phải trọng điểm, cái quan trọng là... tự nhiên hắn thấy lại rồi!

Thật ra hôm đó, Thanh Lạc bị ngã trúng đầu là do máu bầm trong não làm tổn hại đến thị giác nên mới không thấy đường. Bây giờ máu bầm tan hết thì tự nhiên thấy tỏ thôi. Nguyên tắc vậy mà đại phu nào cũng nói không biết thì khỏi bàn tới Thanh Lạc làm chi.

Hắn chỉ thấy ngạc nhiên: Chẳng lẽ người ta gặp chuyện vui thật thì mắt sáng ra hay sao?

Tức khắc hắn muốn lay Kinh Như Phong dậy để cùng vui với mình. Nhưng mà nghĩ lại thì phải nói sao đây?

Không lẽ bảo ta ngủ dậy thì hết mù?

Ai tin?

Hơn nữa Thanh Lạc còn lo lắng chuyện khác: Tối hôm qua, mấy tròng Kinh Như Phong tuôn ra là thật tình hay là xúc động nhất thời? Nếu y biết mình khỏe rồi thì có nuốt lời không? Nếu y thật sự nuốt lời thì phải làm sao đây?

Thấy mí mắt Kinh Như Phong khẽ chớp như sắp thức dậy, hắn vội vàng nhắm nghiền mắt lại.

“Thanh Lạc, thức dậy đi, trời sáng rồi.”

“Vậy à? Dù sao trời sáng ta cũng không thấy được.”

Nhìn sắc mặt Kinh Như Phong hơi ảm đạm thì trái tim Thanh Lạc đau nhói, hắn thấy hơi hối hận đã không nói thẳng ra. Có điều đã trót giả bộ thì phải giả tới chết.

Kinh Như Phong hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm xong thì y nói: “Mấy hôm nay ngươi ở trong phòng suốt chắc cũng buồn lắm. Chúng ta ra trước xem thể nào được không?”

Thanh Lạc nghĩ, không biết không có mình coi chừng thì mấy tên tiểu nhị đó làm ăn ra sao đây? Chắc cũng nên nhìn cái mới được. Thế nên hắn gật đầu.

Kinh Như Phong mừng rỡ hết mức. Mấy hôm trước Thanh Lạc cứ tự nhốt mình trong phòng, giờ hắn chịu bước ra cửa thì tốt quá rồi.

Y nhanh nhẹn đỡ Thanh Lạc ra ngoài tều lâu, hai người ngồi xuống một cái bàn.

Kinh Như Phong bị đám tiểu nhị kéo sang bên hỏi thăm bệnh tình của Thanh Lạc, còn Thanh Lạc thì ngoan ngoãn ngồi đó liếc nhìn chung quanh.

Chà, vài ngày không ra mà thấy buôn bán cũng không tệ, xem chừng còn đông khách hơn hồi chưa có chuyện lộn xộn nữa. Ngay cả Tiểu Thạch Đầu cũng bị lôi ra trước chào hỏi khách khứa, tay chân nó lộng cọng vậy không biết có làm được không đây?

Đang suy nghĩ thì hắn thấy hai tên đáng ăn mày đi vào tiệm, đi tới đâu thì thực khách đều bịt mũi tới đó. Thiệt tình, tên A Quế kia làm gì không biết nữa, không thấy khách đều ngạt thở chạy hết sao? Người Thanh Lạc giật giật, tính đuổi hai tên kia ra ngoài thì sức nhớ giờ mình đang “mù” không thấy gì nên đành nhin.

Cũng may A Quế không có xao lãng công việc, hắn mang chút cơm thừa ra cho rồi đuổi họ đi.

Tiếp theo, có hai người khách ăn uống no nê rồi chùi miệng tính đi luôn.

Chu Tiểu Mao ơi là Chu Tiểu Mao, đừng có quần lấy Kinh Như Phong hoài mà mau ra tính tiền đi chứ! Thanh Lạc nắm chặt tay lại tới bất động.

“Dạ khách quan, nửa cân thịt bò chín, một đĩa gà xào ớt, một đĩa đậu phộng và nửa bình Nữ Nhi Hồng, tổng cộng hết ba mươi sáu văn tiền.” Thấy Chu Tiểu Mao lấy tiền rồi, bỗng tay hắn run lên làm rớt mấy đồng. Hắn vội cúi xuống tìm, mà kiếm tới kiếm lui vẫn sót mấy đồng.

Đúng là ngu quá đi, rõ ràng lẫn ở góc bàn dưới kia mà sao không thấy chứ?

Thanh Lạc đang tính lên tiếng thì sức nhớ, bình tĩnh, bình tĩnh, người đang bị “mù” đó, không có thấy gì đâu.

Hắn sợ mình nhin không được chữ ằm lên nên không nhin nữa, vừa quay sang bên kia hắn đã thót tim

“Tiểu Thạch Đầu đừng có lui nữa! Cái bình hoa cổ đó tổn của ta mười lượng bạc đó!”

Tửu lâu ồn ào đột nhiên im phăng phắc.

Chu Tiểu Mao, Tiểu Thạch Đầu, A Quế và Kinh Như Phong cùng quay lại nhin Thanh Lạc.

Thanh Lạc cười cười, bỗng hớn hở kể: “Như Phong, đúng là kỳ quái mà, rõ ràng ta không thấy đường mà lại cảm nhận được mỗi một chuyện xảy ra ở đây. Cái này có phải là mở ‘thiên nhãn’ như trong truyền thuyết không ta?”

Tất cả vẫn nhin hắn chăm chăm, sắc mặt không hề thay đổi.

Thanh Lạc thẳm rên trong lòng: lần này thẳm rồi!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Có thích hay là không?”

“Thích!”

Từ xưa đến nay, người dùng giọng điệu hung hăng như hận không thể hành hung đối phương mà nói chữ “thích” bày tỏ tấm lòng với ý trung nhân của mình thế này, chắc cũng chỉ có mình Thanh Lạc mà thôi.

Đột nhiên Kinh Như Phong đứng lên rồi im lìm bỏ đi. Rất hiếm khi y tức giận, mà có nổi giận y cũng không gào thét la lối, đại khái là đáng vẻ bình tĩnh thế này. Bỗng Thanh Lạc thấy sợ liền khẩn trương đuổi theo y.

Xuyên qua cửa trong vào hậu viện, Thanh Lạc gần như không đuổi kịp Kinh Như Phong, hắn la lên: “Người chờ chút coi! Như Phong, chờ ta chút!”

Kinh Như Phong bất chợt đứng lại làm Thanh Lạc dừng không kịp, suýt nữa đã va vào y.

“Người đừng có nóng, ta biết là ta không phải, ta... Ê, người làm gì đó?”

Đột nhiên Kinh Như Phong chớp lấy Thanh Lạc, vác hắn trên vai như vác hàng rồi bước nhanh vào tiểu lâu.

Chu Tiểu Mao và A Quế đang xỏm người nhin lén ngoài cửa quán ngó nhau. Chu Tiểu Mao vẫy tay gọi Tiểu Thạch Đầu: “Tiểu Thạch Đầu, chúng ta ra sau coi cái, người trông chừng ở đây nha.”

A Quế ngáp ngừng: “Vậy được không đó?”

Chu Tiểu Mao nghiêm mặt bảo: “Ta sợ tiểu lão bản có chuyện thôi. Vóc dáng Kinh thiếu gia kia to bự vậy, có đánh nhau thì tiểu lão bản cũng không phải là đối thủ.”

Thật ra ai cũng biết tổng Kinh Như Phong tuyệt đối sẽ không tổn thương đến Thanh Lạc. Nhưng con người ta có cái tật tò mò trời sanh khó bỏ, mà ba hoa nhiều chuyện lại là cái tính đặc trưng của tiểu nhị nên A Quế chỉ gật đầu.

Hai người thậm thụt như tên trộm rón rén mò tới phòng ngủ của Thanh Lạc.

Mới bước lên lầu, chưa chi họ đã nghe một tiếng thét kinh hãi: “Người... người muốn làm gì đó?!”

Chu Tiểu Mao và A Quế biến sắc nhìn nhau. Chẳng lẽ Kinh thiếu gia này lại có ý đồ bất chính với tiểu lão bản sao? A Quế nói: “Xông vào không đây?”

Chu Tiểu Mao suy nghĩ một hồi thì lắc đầu: “Chờ chút đã.”

Mấy ngày qua ai cũng thấy rõ Kinh Như Phong chăm sóc chu đáo cho Thanh Lạc như thế nào, người tinh lạnh như Chu Tiểu Mao đã hoài nghi mối quan hệ của hai người từ lâu. Hơn nữa, Thanh Lạc còn ý lại Kinh Như Phong quá mức nên đã tạo thành ấn tượng “lưỡng tình tương duyệt” giữa hai người. Có lẽ khi yêu người ta như vậy cũng nên, giờ vọt vào lỗ quấy rầy phút “khuê phòng tình thú” của tiểu lão bản thì sao đây?

Chỉ nghe bên trong Thanh Lạc la làng nữa: “Họ Kinh kia, người không được đét mông ta!”

Đét mông? Chu Tiểu Mao và A Quế nhìn nhau, đột xuất ghé tai sát cửa.

“Như Phong, ta biết là ta không tốt. Ta lớn đầu thế này, mà còn là chủ tiểu *** nữa, người cho ta giữ chút thể diện đi mà!”

Chu Tiểu Mao thì thào: “Đánh, đánh cho mạnh vào! Ai bảo hần bần xin quá trời, buôn bán đắt vậy mà không cho tăng tiền công.”

A Quế nghe vậy lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

Bỗng dưng Thanh Lạc kêu lên thảm thiết, tiếp theo nghe được tiếng chan chất lẫn trong tiếng mắng chửi loạn xạ và kêu rên của hần... Hiển nhiên có thể hình dung ra tình thế thảm thiết này ra sao.

Chu Tiểu Mao và A Quế đứng ngoài nghe mấy tiếng đánh liên tay tới nổi rung cả mình.

A Quế nói: “Đã mười cái rồi, mỗi cái đều nghe chan chất đó.”

Chu Tiểu Mao đồng tình: “Chắc mông tiểu lão bản nở hoa rồi.”

A Quế bảo: “Không biết ngày mai hần còn lết xuống tiệm được không?”

Chu Tiểu Mao bình phẩm: “Cho dù có đi được cũng chưa chắc ngồi được đâu.”

A Quế chất lưỡi: “Lớn từng tuổi này mà còn bị đánh đòn, đúng là đáng thương thiệt mà.”

Chu Tiểu Mao gật gù: “Đúng là ê mặt thiệt nha.”

A Quế lại nói: “Nếu hần biết chúng ta nghe lén ngoài này...”

Chu Tiểu Mao tiếp lời: “... chỉ sợ khó giữ chén cơm đó.”

Hai người nhìn nhau, đoạn lại nhón chân rút cổ nơm nớp lui về sau. Thỉnh thoảng trong phòng truyền ra mấy tiếng gào thét thảm thiết làm hai đứa run bắn lên, bước chân càng mau hơn.

“Tên họ Kinh kia, ta tuyệt giao với người! Hu hu... Người không phải cha mẹ ta thì mắc mớ gì đánh ta hần... Dám đánh ta... hu hu... Người rút đi cho khuất mắt, ta không muốn thấy người nữa!”

Cái mông rất bồng đáng thương lại nhói nữa, nhưng bây giờ cái đỡ hơn cái mông phải là gương mặt của Thanh Lạc kia, hoàn toàn có thể nướng mây chân trời rắng đỏ luôn đó.

Từ hồi năm chín tuổi lên dẫn A Đoan ra hồ bắt trộm cá trạch đã bị cha đặt ngang đầu gối đét đít bằng giày đến giờ, Thanh Lạc chưa từng bị người nào khác đối xử như vậy. Vừa sợ vừa tức mà cũng vừa thẹn vừa giận nên mắt mũi Thanh Lạc đầm đìa, ngay cả nói cũng sục sục như con nít.

Kinh Như Phong nhích người qua muốn xem “thương thế” của hấn thế nào, chưa chi đã bị Thanh Lạc nạt: “Dừng tay! Từ giờ trở đi không cho người tới gần ta ba thước! Bằng không coi chừng ta đánh dẹp mặt người đó!”

“Đau tới vậy sao?” Kinh Như Phong lên tiếng hỏi. Ngoại trừ hai cái đánh ban đầu có nổi nóng ra, mấy cái về sau y căn bản không có dùng lực, vậy mà Thanh Lạc vẫn la càng lúc càng thảm thiết hơn khiến y cũng chột dạ.

Thanh Lạc hừ một tiếng, không la thê thảm vậy người chịu dừng tay sao?

Kinh Như Phong thở dài: “Đánh người là do ta không tốt, nhưng cũng vì ta thật sự tức giận thôi. Người không nên gạt chúng ta là mắt mình bị mù, người có biết mấy hôm nay tất cả chúng ta lo lắng cho người thế nào không?”

Thanh Lạc nhìn Kinh Như Phong, khi này mới phát giác ra sắc mặt mệt mỏi của y, quả nhiên đã tiêu tụy đi rất nhiều. Hấn cũng xiêu lòng khẽ nói: “Ta cũng đâu muốn lừa các người. Đúng là ta bị mù thật, có điều sáng nay thức dậy không hiểu sao lại thấy rõ ràng.”

Hấn thấy ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Kinh Như Phong thì vội bảo: “Thật đó, ta lấy danh dự... Không, ta lấy bạc của ta ra cam đoan là thật đó.”

“Vậy sao lúc đó người không nói cho chúng ta biết?”

Thanh Lạc bĩu môi: “Chuyện kỳ lạ vậy các người tin sao?”

Kinh Như Phong nhìn thật sâu vào mắt hấn: “Chỉ cần là sự thật thì ta sẽ tin.”

Thanh Lạc cúi đầu: “Lời người nói với ta là thật? Ta nên tin lời người sao? Người nói muốn chăm sóc cho ta cả đời giống như Lâm Tử Thông đối với A Đoan, đây là người thật lòng thích ta hay đơn giản chỉ là đồng cảm mắt ta bị mù thôi?”

“Thì ra là vì chuyện này. Người sợ ta biết mắt người sáng rồi ta sẽ rời xa người.” Sự ôn tồn thoáng hiện lên khuôn mặt của Kinh Như Phong, y dịu dàng ôm Thanh Lạc vào lòng, “Người cảm nhận thế nào? Lời của ta là thật lòng hay là giả dối?”

Thanh Lạc lắc đầu: “Ta không biết. Trước kia bất kể người ta nói gì ta cũng đều tin, về sau mới biết thì ra toàn là giả dối. Sau này ta đã có kinh nghiệm, mặc kệ nói thật hay nói xạo ta đều nghe ra nói dối cả. Hiện tại ta rất muốn tin lời người, nhưng thật tình ta không phân biệt được thật giả thế nào...”

Hấn ngập ngừng rồi lại tiếp: “Ta thật tình không biết người thích ta chỗ nào nữa. Con người của ta vừa tham tiền vừa keo kiệt, tính tình lại xấu, nói chuyện thì không tốt, ngay cả bản thân ta cũng không biết mình có chỗ nào cho người ta thích nữa.”

Kinh Như Phong nín cười: “Hóa ra người cũng hiểu mình quá chứ.”

Thanh Lạc lườm y một cái nẩy lửa.

Kinh Như Phong nghiêm mặt nói: “Vậy người có thích ta không?”

Thanh Lạc đỏ ửng mặt quay sang chỗ khác.

“Có thích hay là không?”

“Ồm...”

“Nói đi.”

Thanh Lạc bị y ép tới bức mình thì cáu lên: “Thích!”

Từ xưa đến nay, người dùng giọng điệu hung hăng như hận không thể hành hung đối phương mà nói chữ “thích” bày tỏ tấm lòng với ý trung nhân của mình thế này, chắc cũng chỉ có mình Thanh Lạc mà thôi.

Kinh Như Phong mỉm cười: “Vậy người thích ta chỗ nào?”

Thanh Lạc suy nghĩ một hồi: “Nghĩ kỹ thì người ngoại trừ có võ công cao ra, thân người cường tráng chút thì thật không có sở trường gì. Vừa vụng về vừa ngờ nghệch mà hay mắc lừa người ta nữa.”

Kinh Như Phong cười ha hả, đoạn càng ôm Thanh Lạc vào lòng chặt hơn.

“Còn nữa, càng mắng thì người càng vui vẻ, thật sự không giống người thường chút nào.” Thanh Lạc nhin không được chêm thêm một câu.

Kinh Như Phong bật cười: “Người có nhiều tật xấu, ta cũng có nhiều tật xấu, vậy chúng ta ở bên nhau không phải rất xứng đôi sao?”

Thanh Lạc hừ một tiếng: “Đừng có so ta với người, ta cứng cỏi hơn người nhiều.”

Mới đó đã đắc ý rồi. Kinh Như Phong thâm lắng đầu, đột nhiên y tỉnh nghịch cù lét Thanh Lạc.

“Người... đừng mà... ha ha ha!” Thanh Lạc cười lẩn lộn trên giường, bỗng giữa chừng hấn nhảy dựng lên, “Mông của ta!”

Kinh Như Phong đau lòng hỏi: “Còn đau lắm sao?”

Thanh Lạc nổi giận: “Dùng thiết bản đánh người coi người đau không?”

Kinh Như Phong ngạc nhiên: “Ta đâu có dùng thiết bản đánh người?”

“Với người khác là bàn tay, còn với người là thiết bản đó!”

Kinh Như Phong lại bật cười, y nhẹ nhàng nhắc Thanh Lạc lên rồi đặt lên đùi mình.

“Người... người tính đánh đòn ta nữa à? Họ Kinh kia, bắt quá nói người có một câu thôi, không tới nổi nhỏ mọn vậy chứ?” Thật tình Thanh Lạc bị đánh tới hoảng hồn nên giãy giụa không ngừng, đáng tiếc hấn bị Kinh Như Phong giữ chặt nên không cựa quậy gì được.

“Đừng nhúc nhích, để ta xem thương thể người thế nào đã.”

Lập tức gương mặt Thanh Lạc đỏ bừng, hấn càng ra sức giãy giụa hơn: “Ta không cần người xem, mau buông ta xuống đi!”

Kinh Như Phong nói: “Đều là nam nhân với nhau, nhìn chút có gì chứ? Nam tử Hán thì phải rạch ròi, hay người là nữ nhân đây?”

Thanh Lạc tức giận: “Nhìn thì nhìn, có gì to tát chứ?” Hai tay hấn vùng vẫy cởi bỏ đai lưng rồi quỳnh quáng kéo quần xuống.

Muốn đối phó với cái tính cứng đầu như lửa kéo không chịu đi, đánh mới chịu lui của Thanh Lạc, xem ra chỉ có phép khích tướng mới có hiệu quả. Đến nay, rốt cuộc Kinh Như Phong đã tìm đúng mạch của Thanh Lạc rồi. Y cười cười đoạn lấy ra thuốc trị thương đặc chế của sư môn, nhẹ nhàng thoa lên cái mông “hồng hào” của hấn.

Nóng tay linh hoạt nhẹ nhàng thoa đều làm hấn thấy lạnh lạnh, cơn đau cũng tan biến dần. Thanh Lạc thoải mái nhíp mắt lại, thấy hơi buồn ngủ.

Bỗng nhiên có cái gì đó động đập, từ từ trôi lên cán vào eo Thanh Lạc, dù cách mấy lớp vải cũng không thể giấu được nhiệt độ.

Thanh Lạc tỉnh ngủ tức thì quay ngoắt đầu lại nhìn Kinh Như Phong. Còn Kinh Như Phong cũng đang nhìn hấn, mặt y đỏ bừng cả.

Thanh Lạc lẩn lộn từ chốn trắng gió mà ra, tình trạng thế này sao lại không biết? Nhìn Kinh Như Phong xấu hổ đến mặt mày đỏ au làm hấn thấy hết sức buồn cười. Hấn chợt nảy ra ý định giấu cột y, một lòng muốn báo thù “nhục bị đánh đòn” hồi nãy nên tính ra tay làm y á khẩu cũng tốt.

Vì vậy hấn trườn đến gần tai Kinh Như Phong mà khẽ cười: “Sao vậy? Chưa chi người đã động lòng rồi sao?”

Sắc mặt Kinh Như Phong thiếu điều thành lò than hừng hực rồi, nhưng điểm chết người vẫn là ngọn lửa vô danh trong người kia kia. Đụng chạm da thịt với Thanh Lạc đã khiến y khó kềm lòng nổi, hướng chi người kia còn rắp tâm giở trò gian xảo phà hơi vào lỗ tai làm tâm thần y phập phồng bất loạn, định lực gì cũng tiêu tán tương!

Đột nhiên y đẩy Thanh Lạc sang bên rồi đứng bật dậy.

Ngay lúc y định mở tung cửa bỏ chạy, bỗng phía sau truyền tới một tiếng kêu thảm thiết.

Chẳng lẽ hấp tấp quá đã mạnh tay quá sao? Trong lòng Kinh Như Phong lo lắng liền quay lại hỏi han: “Thanh Lạc?”

“Coi người còn chạy đâu!” Thanh Lạc bấu cổ y đoạn cùng ngã xuống giường.

“Gian kế đạt thành” nên Thanh Lạc tỏ ra hết sức đắc ý, đôi mắt phượng khê phốt khiến đôi mắt trở nên lóng lánh, bướng bỉnh nhưng đầy quyến rũ như tận diệt hồn người. Hắc khúc khích cười liên hồi khiến hai gò má phốt màu hồng phấn, khó tô mà cũng khó vẽ...

Kinh Như Phong thấy trong đầu như “ong ong” rồi cúi xuống hôn hân say đắm.

Thanh Lạc mở to hai mắt. Từ khi hai người quen nhau tới nay, đây là lần đầu tiên Kinh Như Phong chủ động hôn hân. Nụ hôn vụng về cháy bỏng mà tỏ ra sự dè dặt, nhưng ươn đầy nét tinh tế như mang theo hương vị không đành lòng.

Đôi mắt hân hoen đỏ lên mà khe khê hòa hợp cùng y.

Cũng chẳng biết là ai trước, hai người lần lượt trút bỏ áo quần lẫn nhau. Hiển nhiên có thể thấy sự hồi hộp của Kinh Như Phong, hai tay y không ngừng run lên, lòng bàn tay toát ẩm mồ hôi.

Trái lại thì Thanh Lạc mỉm cười: “Người không cần cẩn thận tới vậy...”

“Nhưng ta sợ tổn thương người...”

Bộ dáng kinh sợ của y thật sự hơi buồn cười, Thanh Lạc định bật cười nhưng không hiểu sao hốc mắt lại ươn ướt.

“Có phải ta làm người đau không?” Kinh Như Phong xót xa hỏi.

Thanh Lạc lắc đầu: “Không có.”

“Nhưng mà người khóc...”

Thanh Lạc đưa tay vuốt mặt, quả nhiên ươn ướt, hân lắc đầu: “Ta không biết... Kỳ thật trong lòng ta rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chảy ra...”

Hân đưa tay lau không ngừng, nhưng nước mắt cứ như dòng suối cuộn cuộn chẳng cách nào dừng. Hân chỉ có thể lập lại: “Kỳ thật ta vui lắm, vui sướng lắm... Đến giờ không ai lo lắng có làm ta đau hay không, người là người đầu tiên... Ta vui lắm...”

Một nỗi thương cảm ánh lên mặt Kinh Như Phong, y cúi đầu khê bảo: “Ta biết... Ta sẽ hết mực yêu quý người, thật đó.” Lời nói cuối tan dần giữa đôi môi hai người.

Suốt buổi chiều, phòng của tiểu lão bản đều đóng cửa ngắc. Người nào cũng sợ thành cừu thể mạng nên không ai dám bén mảng vào hỏi.

Tới chiều khách cũng vơi bớt, rốt cuộc Hồng cô cũng lên tiếng: “Không được, ta phải vào xem sao, từ trưa đến giờ họ không ăn gì hết. Trong người Thanh Lạc thiếu gia không khỏe, không ăn cơm sao mà được chứ?”

“Khoan đã!”

Chu Tiểu Mao và A Quế ào ra hai bên chặn nàng lại: “Cô tuyệt đối đừng vào đó, nói không chừng tiểu lão bản không muốn ra gặp người ta, cô vào đó không phải phạm kiêng kỵ của hân sao?”

Hồng cô ngơ ngẩn: “Kiêng kỵ gì chứ?”

Chu Tiểu Mao ngậm miệng không nói.

Hồng cô nhìn A Quế.

A Quế vẫn còn lạnh lợi, ngập ngừng bảo: “Cái... cái vị Kinh thiếu gia kia... với lại... tiểu lão bản sẽ nương lắm, tốt nhất cô không đi thì hơn...”

Ý hẩn muốn nói là Thanh Lạc bị Kinh Như Phong đét đít, nhất định là không còn mặt mũi gặp người ta nữa. Nhưng tại hẩn áp a áp ứng nên vào lỗ tai “kinh nghiệm dày dặn” của Hồng cô lại ra nghĩa khác. Sắc mặt cô cũng ứng hồng lên rồi cô lúng túng nói: “Ta vào bếp dọn dẹp một chút.”

Chu Tiểu Mao ngón trỏ trỏ bóng Hồng cô đi rồi hỏi A Quế: “Sao mặt Hồng cô lại đỏ bừng là sao?”

A Quế lắc đầu: “Không lẽ cô đoán ra rồi à?”

Chu Tiểu Mao ngờ ngợ: “Người nói lọng cọng vậy mà cô cũng đoán ra sao?”

A Quế sức nhớ lại thì thấy có lý: “Không lẽ... Hồng cô hiểu lầm?”

Hai người nhìn nhau xong đồng loạt chợt dạ: Nếu để tiểu lão bản nghe được thì bọn họ chết chắc rồi!

Như vậy, rốt cuộc là ai hiểu lầm đây?

Thanh Lạc nằm trên giường véo mũi Kinh Như Phong: “Ngồi dậy mau, đồ lười biếng. Ta đói bụng rồi, chúng ta xuống dưới ăn gì đi.”

Kinh Như Phong trở mình một cái, áp ứng nói: “Ta còn muốn ngủ thêm chút nữa, người đi trước đi.”

Tên lười biếng này! Thanh Lạc đứng bật dậy, bỗng nhiên nắm tấm chăn giật cái phụt ra!

“Người làm gì đó?” Kinh Như Phong hốt hoảng la lên, ngồi bật dậy giật tấm chăn lại rồi trùm người kín mít, chỉ lộ gương mặt ra. So y với màu đỏ của tấm chăn thì không biết ai đỏ hơn nữa.

Thanh Lạc hấp háy mắt cười: “Được rồi, không kéo người đi được thì ta đi trước, người mau lên đó.” Hẩn đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Nghe tiếng bước chân xa dần rồi Kinh Như Phong mới nhảy bật xuống giường mau mắn mặc áo quần vào. Da mặt y còn rất mỏng nên không muốn để lộ thân thể trước mặt Thanh Lạc.

“A ha, còn không thấy được người sao?” Cửa phòng mở toang, Thanh Lạc bất ngờ nhảy xổ vào, “Cái gì cũng bị người chiếm hết mà còn bày đặt e lệ ở đây...”

Hẩn đang khoái chí cười nhìn thân thể của Kinh Như Phong thì thành linh có cái gì đó trắng trắng bay tới đập vào mặt hẩn. Hẩn hết hồn nên trượt chân ngã cái ịch ra sau rồi thét toáng hồn lên.

Nhưng việc ngoài ý muốn cũng không vì vậy mà ngưng, buổi sáng mới bị đánh đòn vào mông xong, cơn đau còn chưa hết đã ngã ập xuống đất thể này cũng đoán ra kết quả được. Kết quả... tất nhiên là tiếng kêu thảm thiết lại vang lên và chỉ có thể dùng chữ “kinh thiên động địa” để mà hình dung.

“Người có sao không?” Kinh Như Phong bắt kịp chưa mặc xong áo quần liền cuống cuống chạy tới bên Thanh Lạc, y kéo tấm mền quần mặt xuống hỏi: “Người không sao chứ? Ta không phải cố ý...”

“Chuyện gì đó?”

“Đã xảy ra vụ gì?”

Tiếng bước chân dồn dập bủa tới, nguyên do là mấy tiểu nhị dưới lầu nghe tiếng kêu thảm thiết nên đồng loạt vọt lên. Nhìn tình hình trong phòng, nhất thời ai cũng ngây người trợn to kinh ngạc nhìn chằm chằm không dứt thân thể lỏa lồ của Kinh Như Phong.

Đây là tình huống gì kia?

Thanh Lạc phản ứng trước tiên, tia nhìn của mọi người khiến hẩn thấy không thoải mái nên cũng quên băng cơn đau, nhảy dựng lên chắn trước người Kinh Như Phong mà quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Không ai được

phép nhìn!” Hấn kéo tấm chăn đưa cho Kinh Như Phong rồi chống nạnh đứng đó. Bộ dáng sừng sộ này thật cực kỳ giống gà trống bảo vệ đồ ăn của nó.

Khi này tất cả mới ngớ ra mà xấu hổ đi ra. Đầu đằng kia, Kinh Như Phong đã trốn vào giường từ hồi nào.

Hồng cô lôi Thanh Lạc sang bên nghi hoặc hỏi: “Thanh Lạc thiếu gia... Kinh thiếu gia kia... không lẽ hai người... Không lẽ cậu... với y...”

Nàng thấy bộ dáng “oai phong lẫm liệt” bảo vệ tình nhân của Thanh Lạc trong khi Kinh Như Phong có vẻ như “ngượng ngùng” thì không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ người “chủ động” là Thanh Lạc thiếu gia sao? Nhưng nàng lại thấy ngượng nên không dám hỏi ra miệng.

Thanh Lạc chỉ mắ ý Hồng cô là hai người họ đã có quan hệ xác thịt với nhau hay chưa chứ không biết nàng đã đoán ra từ chỗ A Quế từ lâu, khi này là ám chỉ ý khác. Hấn nghĩ Hồng cô không phải là người ngoài, biết rành rẽ chuyện của mình nên gật đầu.

Sắc mặt Hồng cô trắng nhợt, hiển nhiên không cách nào tiếp nhận được “sự thật” này. Nàng vươn tay vịn lấy Tiểu Thạch Đầu: “Tiểu Thạch Đầu, đỡ ta xuống dưới...”

Cửa phòng lại đóng lại, rốt cuộc Kinh Như Phong cũng ăn vận chỉnh tề chui ra.

Thanh Lạc lờm y một cái oán hận: “Ta cho ngươi thấy hết rồi thì để ta nhìn chút có sao đâu? Giờ thì hay lắm, ai cũng thấy hết rồi.” Hấn càng nghĩ càng thấy mình lỗ vốn thiệt mà.

Sắc đỏ trên mặt Kinh Như Phong còn chưa phai hết: “Ta không có quen...”

Thanh Lạc nói: “Ngươi lớn từng tuổi này rồi chẳng lẽ chưa từng cởi áo trước mặt người khác à? Thế nào cũng có lúc tắm chung chứ?”

“Có thì có, nhưng mà...” Kinh Như Phong ngập ngừng, “Với người thì khác.”

Thanh Lạc ngẩn ngơ, đoạn khẽ mỉm cười đi đến trước mặt y: “Ta khác thế nào hả?”

Bộ dáng lúng túng của Kinh Như Phong thật sự hết sức ngây ngô đáng yêu, làm hấn nhin không được phải trêu chọc y một chút.

Quả nhiên hấn xán đến gần thì Kinh Như Phong lại đỏ bừng lên, y đưa tay muốn đẩy hấn ra. Nhưng hấn vừa bị té một trận nên y không dám dùng sức.

Nhưng Thanh Lạc vẫn cứ la bài hời: “Đau quá à!”

Bộ dáng hấn đáng thương vươn cánh tay vừa bị té trật hồi nãy ra, cổ tay đã có ngón đỏ: “Cái tay nồn hồng của ta...”

Kinh Như Phong đang xoa bóp mạch tay cho hấn, nghe vậy thì ngây người: “Ngươi còn biết chữ tay nồn hồng à?”

Thanh Lạc vênh vênh đắc ý: “Tất nhiên rồi, ngươi cho ta không có học thật sao?” Trước kia ở Cẩm Xuân viên, thường có mấy người khách sờ nắn tay của hấn mà kêu “bàn tay nồn hồng.” Tuy hấn không biết nó có nghĩa gì nhưng mắ chắc là lời khen ngợi. Hôm nay thấy tay mình ứng hồng lên nên mới buột miệng ra.

Nhưng mà hấn vẫn không hiểu cho lắm nên mới thêm một câu ngờ nghệch: “Rõ ràng tay ta trắng mềm thế này sao lại gọi là ‘tay nồn hồng’ chứ? Không lẽ thấy nó hấp dẫn như thịt kho móng sao?”

Kinh Như Phong ngơ ngáo: “Thịt kho móng chỗ nào chứ?”

Thanh Lạc trừng mắt: “Tay nồn hồng không phải là thịt kho móng à?”

Kinh Như Phong nín cười, khoát tay lên vai Thanh Lạc: “Có rảnh để ta dạy ngươi đọc thêm sách vào.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Trước đây hai chúng ta cùng nhau ngắm trăng, trăng nhóc mau nước mắt kia cứ nhìn trăng sẽ nhớ đến cha mẹ đã chết, sau đó thì khóc bù lu bù loa lên, làm ta muốn ăn cái bánh trung thu cũng không có tâm trạng. Không biết năm nay nó còn khóc hay không?”

Hết cơn sợ thấp thỏm băng quơ và mấy bận khôì hài, may mắn kết cuộc đều vui vẻ cả làng. Bát nháo liên tiếp mấy ngày, giờ Thanh Lạc và bọn tiểu nhị mới yên lặng được một chút.

Rảnh rồi thế này, nhiều chi tiết bị phớt lờ trong lúc bối rối lại bị khơi lên.

“Sao người tìm đến chỗ ta được vậy? Là Tiểu Thạch Đầu mật báo à?” Thanh Lạc ngồi bàn cạnh quầy, vừa chăm chú nhìn khách ra vào vừa liên tay nhấm nháp đĩa bánh hoa quế. Hắn vừa ngòm ngoàm vừa hỏi nên bị mắc nghẹn.

Kinh Như Phong liền đưa tách trà cho hắn: “Từ từ nào, không ai giành ăn với người đâu. Không phải Tiểu Thạch Đầu nói, đầu óc thằng nhóc còn chưa lạnh lợi tới mức đó, làm sao qua mặt tai mắt người được. Ta có... vài người bằng hữu hỗ trợ.”

Thanh Lạc nghe thì giật mình: “Hồi quán ta mới khai trương luôn có hai người khách tới ủng hộ, sau còn nhờ họ kéo không ít khách tới nữa nên buôn bán mới khá vậy. Bọn họ cũng nói là do bằng hữu giới thiệu, vậy ‘bằng hữu’ kia là người à?”

Hắn nhìn chằm chằm Kinh Như Phong, đôi mắt phượng trong veo không muốn chấp nhận lời gian dối nào. Kinh Như Phong lắc đầu cười khổ: “Đúng là người nhìn thấu ruột gan người mà, cái gì cũng không gạt người được.”

“Cái gì? Ra vị Triệu đại gia và Lý đại gia kia là bằng hữu của Kinh thiếu gia sao? Vậy lai lịch hai người đó nhất định lớn à nha.” Chu Tiểu Mao tranh thủ đang rửa tay thì xen vào, tiện tay thò luôn miếng bánh bỏ miệng.

Thanh Lạc nhanh tay lẹ mắt khẽ tay hắn: “Đã lưỡi biếng còn bày đặt ăn vụng, người mau làm việc đi.”

Chu Tiểu Mao bĩu môi: “Tiểu lão bản, người keo kiệt quá trời à, giờ không có ai, ăn miếng bánh cũng không cho.”

Bây giờ những thực khách ăn uống no nê cũng đi gần hết.

Kinh Như Phong cười: “Để hắn nghỉ chút đi, cũng bận quá rồi.”

“Vẫn là lòng dạ Kinh thiếu gia lương thiện.” Chu Tiểu Mao được đằng chân lân đằng đầu, tự đặt mông ngồi xuống ghế, “Kinh thiếu gia, thật không ngờ cậu là bằng hữu với các vị sai gia của Ân Sát ti đó nha.”

Thanh Lạc ngớ người: “Ân Sát ti gì hả?”

Kinh Như Phong đang định nói nhưng chưa chi đã bị Chu Tiểu Mao cướp lời: “Hai vị Triệu gia, Lý đại gia và mấy người bằng hữu kia đều là sai quan gia của Ân Sát ti vùng kinh kỳ đó. A, tiểu lão bản, ta nhớ rồi. Hôm đó cậu bị đám ác ôn tới quấy đánh bất tỉnh nên không thấy kịch hay.”

Thanh Lạc ngạc nhiên: “Kịch hay gì chứ?” Khi đó hắn đang rầu vì bị mù nên quên bằng hồi kết cục ra sao.

“Hôm đó cậu bị đám vô lại kia đánh bất tỉnh thì trong quán loạn tấp lự liên, ai cũng kinh hoàng chạy trốn hết. Ta vừa thấy đã sung máu lên đỉnh đầu. Cái đám này ăn phải gan hùm mật gấu mới dám dẫm thương tiểu lão bản của chúng ta, hôm nay Chu Tiểu Mao ta có mặt mạng cũng phải xử bọn chúng!”

Chu Tiểu Mao hùng hồn nói, nước miếng văng tứ lung tung.

Thanh Lạc hỏi: “Sau đó người xong ra à?”

Chu Tiểu Mao gãi đầu: “Ta mới nghĩ sẽ xong lên thôi nhưng chưa chi vị Triệu gia kia đã hành động rồi. Triệu gia quét chân một cái đá đá bọn chúng lăn nhào. Mấy tên ác bá bậm trợn muốn đứng dậy thì Lý gia đã rút ra cái gì đó. Chúng vừa thấy đã lú cả lưỡi, tay chân run lẩy bẩy hết dám đứng lên luôn.”

Thanh Lạc tò mò hỏi dồn: “Vị Lý gia kia rút ra cái gì vậy?”

Chu Tiểu Mao nghiêm mặt nói: “Chính là lệnh bài lấp lánh vàng của Án Sát ti!” Án Sát ti chịu trách nhiệm bảo an cho kinh đô và các vùng lân cận, bọn lưu manh đó sa vào tay họ đúng là gặp phải khắc tinh.

“Chưa tra hỏi gì mà bọn ác bá đó đã khai ráo tội. Ra chúng ở Thái Bạch lâu đối diện kéo tới đây quấy phá thôi.”

Thảo nào mấy hôm nay Thái Bạch lâu im lìm vậy, chắc sợ rúm người rồi. Thanh Lạc tủm tỉm cười nhìn Chu Tiểu Mao: “Ta mới phát hiện tài ăn nói của ngươi quả thật không tồi, tương lai không làm công thì đi kể chuyện dạo được đó.”

Chu Tiểu Mao hơi sững sốt: “Phái ta đi là tốt lắm đó.”

Thanh Lạc vẫn không lên tiếng, cứ nhìn hắn mà cười.

Chu Tiểu Mao lau mồ hôi kêu lên: “Khách quan, ta châm trà thêm cho ngài nha?” Rồi hắn vọt đi mất.

Thanh Lạc bật cười: “Không hổ danh Chu Tiểu Mao, ta thích hắn ở chỗ thông minh mà.”

Hắn quay lại hỏi Kinh Như Phong: “Ta không biết thì ra ngươi còn có bằng hữu quan sai nữa đó.”

Kinh Như Phong cười khổ: “Sư phụ của ta và Án Sát đô Ngự sử đại nhân là bạn cũ, cho nên ta và Án Sát ti quả thật có chút giao tình. Chỉ là chưa có cơ hội nhắc chứ không phải cố ý giấu ngươi.”

Thanh Lạc nhú mày: “Trước giờ con người ta hề thấy quan lại là sợ, dù nói chuyện thôi cũng đã thấy run rồi.”

Lòng Kinh Như Phong xót xa, bản thân còn đang tra án cho Ngự sử đại nhân nên không thể kể hết cho Thanh Lạc nghe. Y chỉ chờ giải quyết xong án này sẽ lập tức cắt đứt quan hệ với Án Sát ti, chuyên tâm chăm lo cho Thanh Lạc mỗi ngày. Y cầm tay Thanh Lạc lên: “Ngươi yên tâm, có ta ở đây.”

Thanh Lạc hừ một tiếng: “Có ngươi thì sao? Nếu đã tìm được ta rồi tại sao còn chần chừ không ra mặt?”

Kinh Như Phong thấy áy náy trong lòng: “Giá như lúc đó ta ở bên cạnh thì ngươi đã không bị thương. Có điều ngươi giấu chúng ta mà lảng lảng đi khỏi, ta lại không biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì. Điều ta sợ nhất là ngươi không muốn dây dưa nữa nên trốn đến một nơi xa, ngay cả ta cũng tìm không thấy ngươi.”

Cho tới giờ trong giọng của Kinh Như Phong hăng còn lo lắng, Thanh Lạc mềm lòng thở dài: “Ngu ngốc, ta mà không muốn gặp ngươi thật thì đã cao chạy xa bay rồi, càng không để Tiểu Thạch Đầu ở bên cạnh.”

Kinh Như Phong thấy lòng mừng rỡ.

Thanh Lạc mỉm cười: “Ngươi có thể tìm ra ta làm ta vui sướng lắm. Thật đó.”

Hai người đắm đắm nhìn nhau, cảm thấy tâm ý tương thông thì bất giác bật cười.

Đột nhiên Kinh Như Phong sực nhớ ra chuyện gì liền kéo Thanh Lạc: “Ta muốn cho ngươi xem vật này, chúng ta về phòng đi.”

Thanh Lạc không biết y lại nhớ ra cái gì nhưng cũng tươi cười theo y lên lầu: “Rốt cuộc là gì vậy?”

Kinh Như Phong rút một vật từ ngực áo ra: “Ta trả lại ngươi cái này.”

Đó là một cái khăn lụa trắng, vì lâu năm nên đã ố vàng, trên mặt khăn vẫn còn nét mực cũ, Thanh Lạc đều khắc sâu trong lòng mỗi đường mỗi nét. Hắn run rẩy nhận lấy rồi thì thầm: “Ta cũng lên núi kiếm đến hai lần, tưởng không còn thấy nó nữa. Quả nhiên bản lĩnh của ngươi vẫn lợi hại hơn.”

Kinh Như Phong thấy hắn cúi đầu mãi còn hai tay lại không ngừng run rẩy, dĩ nhiên hiểu tâm tình hắn đang kích động thì nổi nghi trong lòng y càng nhiều, không kềm lòng được muốn hỏi cho rõ: “Ta đã đọc chữ trên chiếc khăn, ý tứ trong đó như có ý ủy thác. Thanh Lạc, chiếc khăn này là của ngươi sao?”

Bỗng người Thanh Lạc cứng đờ, hắn nhìn sang y rồi yên lặng xoay người ngồi xuống giường. Trầm lặng hồi lâu hắn mới lên tiếng: “Năm ta lên chín tuổi, tình cảnh trong nhà ta không khá lắm. Khi năm mới tới, A Đoan được cho một cái nón mới nhưng ta không có. Thực ra ta biết mình là ca ca, nên nhường cho A Đoan mới phải, nhưng dù sao ta cũng thấy tủi thân lắm. Ta đổi nên chạy qua khóc lóc với Vương bá kể nhà, ta nói ta nhất định không phải do cha mẹ sinh ra rồi.”

Cả đời Thanh Lạc khó lòng mà quên biểu tình của lão nhân lúc đó. Sau một lúc lâu ông ta mới lắp bắp: Người cũng biết rồi sao?

Biết gì chứ? Khi Thanh Lạc hỏi ngược lại thì lão nhân như chợt hiểu ra rồi không nói gì nữa, gieo lại mối ngờ hoặc trong lòng Thanh Lạc. Sau khi về nhà Thanh Lạc cũng không hỏi cha mẹ việc này, giờ ngẫm lại có lẽ là hắn không dám hỏi.

Có điều càng sợ thành sự thật thì nó lại xảy ra thật. Có cha mẹ nào lại nỡ đem bán con ruột mình vào xưởng quán chứ? Sau mỗi lần bị “lão cha” đánh đập tàn nhẫn xong, nghi vấn trong lòng hắn càng lúc càng sâu, cứ thế quán dệt trong tim theo nỗi đau thể xác dày vò hắn ngày đêm không nguôi.

Lúc hắn thật sự có gan hỏi thì đã là mấy năm sau. Cha bị bệnh chết, người mẹ còn chút hơi thở tàn mang A Đoan đưa đến cạnh hắn. Mẹ không hề phủ nhận chuyện đó, bà chỉ giao chiếc khăn tay này cho hắn và nhả một câu: Là chúng ta bạc đãi con, con đối xử với A Đoan thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được cho nó làm trong xưởng quán.

Cũng không ai hiểu được lòng Thanh Lạc lúc ấy chưa chất đến ngần nào khi nghe câu nói đó, hắn thật lòng rất muốn hỏi: Nếu mẹ cũng biết không thể đặt chân vào xưởng quán, vậy tại sao còn muốn đưa con vào đây chứ?

Kinh Như Phong ngồi cạnh Thanh Lạc, dịu dàng ôm hắn ngã vào lòng y: “Khóc đi.”

Hai chữ đơn giản như mở tung con đập, nước mắt Thanh Lạc cứ rơi mãi, rơi mãi.

Kinh Như Phong khẽ hỏi: “Người hận họ lắm sao?”

Thanh Lạc ngần ngừ trong chốc lát thì trả lời: “Cùng chết đói cả chum thì thà rằng ta bỏ đi một mình. Dù rằng ai cũng làm như vậy, chỉ là số ta xấu thôi... Tuy ta thường tự nhủ vậy nhưng ta hận, ta thật hận lắm! Tại sao lại là ta? Tại sao là ta chứ? Ai cũng có cha có mẹ, tại sao chỉ có mình ta là không ai yêu thương?”

Hắn không ngừng bấu chặt hai vạt áo của mình, bấu càng sâu như thể làm vậy mới vơi được nỗi hận trong lòng.

Trái tim Kinh Như Phong cũng nhức nhối theo, y cầm tay hắn: “Đã là chuyện quá khứ rồi, giờ người có ta, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

Thanh Lạc ngẩng đầu lên, Kinh Như Phong đang nhìn hắn, sắc mặt y tỏ ra muôn vàn yêu thương khiến hắn ấm cả lòng.

Biết đâu, cay đắng cả nửa đời là vì chờ đợi người này xuất hiện thì sao? Hắn không kiếm lòng được mà khẽ gật đầu.

Kinh Như Phong giơ chiếc khăn lụa lên: “Khăn này giao cho ta được không? Ta nhất định sẽ dốc hết khả năng tìm lại cha mẹ thân sinh cho người, để các người đoàn tụ với nhau.”

Thanh Lạc nhìn vết máu đã phai màu trên chiếc khăn mà thì thầm: “Kỳ thật có tìm được hay không cũng không quan trọng gì. “Trước kia, ta cứ trông ngóng tìm được họ để hỏi cho ra lẽ, vì sao lại nhẫn tâm bỏ ta như vậy. Nhưng hôm ấy, ta thấy cảnh ngộ của Bảo Phượng cô nương thì bỗng ta nghĩ, có lẽ trước đây khi bỏ ta họ cũng có nỗi khổ tâm nào đó. Hiện tại ta sống rất tốt, ta chỉ hy vọng họ cũng được bình an.”

Kinh Như Phong nghe hắn nhắc đến Bảo Phượng thì đột nhiên nghĩ đến nhiều chuyện. Y luôn thấy kỳ quái, với tính keo kiệt của Thanh Lạc thì dù đồng tình thế nào với Bảo Phượng cũng không nỡ trút toàn bộ tiền tích góp của hắn mà cho được. Hóa ra Thanh Lạc nhìn Bảo Phượng mà liên tưởng đến chính mình. Hắn nói “bị bán vào xưởng quán” gì đó, thực tế là đang nói về cảnh ngộ của hắn.

Nghĩ đến đây, y siết chặt tay Thanh Lạc hơn.

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra họ cho người. Ta nghĩ bao năm qua chắc họ cũng nhớ người lắm.”

“Thật không?”

“Thật.” Kinh Như Phong hôn nhẹ lên trán hắn. “Thanh Lạc của ta tốt bụng như vậy, làm sao không ai yêu thương cho được? Hiện giờ có ta yêu thương người, về sau sẽ càng có nhiều người thương người nữa.”

Những ngày yên ả luôn mau mắn trôi qua. Chớp mắt gió thu thoáng qua, rồi mùa thu cũng đến.

Hôm nay đúng vào lễ trung thu.

Mỗi khi đến các lễ hội đoàn tụ, những người thân bên cạnh bất kể ngày thường gặp ít hay nhiều, trong ngày này ai cũng vội vã thu dọn hành lý về nhà đoàn viên. Thế nên Hồng cô đi rồi, A Quế và Chu Tiểu Mao cũng đi, cả đầu bếp mập cũng đi nốt, chỉ còn lại Thanh Lạc và Tiểu Thạch Đầu trông coi cái tiệm lớn như vậy, thật cảm thấy quạnh quẽ gấp đôi.

“Nhớ cha mẹ à?”

Không biết từ lúc nào Kinh Như Phong đã ở sau lưng Thanh Lạc, hai người cùng đứng ngắm ánh trăng vành vạnh.

“Không có, ta đã học được cách không cần nghĩ đến họ, làm vậy mới sống vui vẻ chút được.” Thanh Lạc chậm rãi ngã người về sau, đầu tựa lên vai Kinh Như Phong, “Ta chỉ ngẫu nhiên buồn ngủi chút thôi, những năm trước đây ta đều ăn trung thu với A Đoan.”

Từ đầu đến cuối, Kinh Như Phong chưa hề nói hành tung của Thanh Lạc cho A Đoan hay. Thanh Lạc không muốn trở về thì y cũng không ép uống. Hiểu ra thân thể Thanh Lạc rồi, mỗi lần nhìn A Đoan y lại thấy không thoải mái trong lòng. Y biết rõ tất cả không phải lỗi của A Đoan, giận cá chém thớt vào A Đoan thực sự là không công bằng, nhưng cứ nghĩ đến những cảnh ngộ Thanh Lạc trải qua thì y lại bớt áy náy.

Thậm chí Kinh Như Phong dần dần cảm thấy, chỉ có cách rời xa A Đoan thì Thanh Lạc mới có thể chân chính sống cuộc sống của mình. Vì thế, dù biết rõ A Đoan có thiết tha trông ngóng tin tức Thanh Lạc cỡ nào đi nữa, Kinh Như Phong cứ chần chừ không nói ra.

Có lẽ như vậy đối với ai cũng tốt. Kinh Như Phong tự nhủ.

Nhưng hiện giờ nhìn nét mặt trơ trọi của Thanh Lạc, y bắt đầu hoài nghi liệu bản thân có sai lầm chăng? “Người đang nhớ A Đoan à?”

Thanh Lạc khẽ lắc đầu: “Trước đây hai chúng ta cùng nhau ngắm trăng, thẳng nhóc mau nước mắt kia cứ nhìn trăng sẽ nhớ đến cha mẹ đã chết, sau đó thì khóc bù lu bù loa lên, làm ta muốn ăn cái bánh trung thu cũng không có tâm trạng. Không biết năm nay nó còn khóc hay không?”

Miệng hần cứ nói không nhớ vậy mà không cách nào giấu được giọng điệu nhớ nhung bên trong. Kinh Như Phong ôm chặt hần vào lòng mà cười: “Người không cần lo lắng, đêm nay di mẫu ta thiết đãi tiệc trung thu, Tử Thông và A Đoan đều đi dự, chắc chắn y không có thời gian khóc đâu.”

“Vậy còn người? Không cần đi à?”

Kinh Như Phong bật cười: “Bên di mẫu đã đủ náo nhiệt rồi, ta nói mình có việc để sang đây với người.”

Thanh Lạc nghe mà lòng ngọt lịm, nhưng lại cố ý bảo: “Theo ta làm gì chứ? Ta và Tiểu Thạch Đầu không biết có bao nhiêu vui vẻ với nhau kia.”

Hai người cùng quay lại nhìn Tiểu Thạch Đầu, con người kia ngồi bàn bên cạnh đang miệt mài ăn à nha, chưa thèm ngẩng đầu lên nữa.

Thanh Lạc cười khổ: “Chẳng trách sao thẳng nhóc mạnh đến vậy.”

Kinh Như Phong cười: “Hơn nữa trước đó vài ngày, ta nghe di mẫu nói với Tử Thông là người cũng muốn người đi dự.”

Thanh Lạc ngẩn người: “Thật hay giả chứ, cái lão yêu bà đó...”

Thấy sắc mặt Kinh Như Phong sầm xuống, hần vội sửa lại: “Được rồi, làm sao di mẫu người lại nghĩ đến ta chứ? Không phải bà ta căm ghét ta lắm à?”

Kinh Như Phong nói: “Tuy tính tình di mẫu có chút chanh chua nhưng thực chất lòng dạ bà rất tốt. Điểm này rất giống với người.”

Thanh Lạc sầm mặt: “Đừng có so lão... so bà ta với ta!”

Trong thành, cùng lúc đó bên trong phủ chính Lâm gia, Lâm phu nhân cũng đang sầm mặt hỏi đứa con mình: “Tên Thanh Lạc lại có chuyện gì vậy? Tuyên bố ngầm không muốn gặp ta phải không?”

Bà đã chủ động mời tên nam hồ ly kia đến mà hấn dám làm bề mặt bà trước bao nhiêu người. Hừ, hấn cho mình là nhân vật gì chứ?

Lâm Tử Thông vội nói: “Xin mẫu thân bớt giận, không phải Thanh Lạc cố ý không đến mà chỉ là... chân hấn chưa lành hấn nên không tiện đến. Hấn đã dặn dò con nhiều lần, phải hỏi thăm mẫu thay hấn để người không trách cứ.”

Lúc Lâm phu nhân nhắc đến A Đoan thì thuận miệng bảo hấn hãy dẫn Thanh Lạc theo đi, khi đó Lâm Tử Thông đã không ưng bụng. Với hấn mà nói, chuyện Thanh Lạc bỏ đi không từ già đương nhiên không cần... nói cho mẹ hấn biết.

Nhưng ngoài dự tính, thái độ Lâm phu nhân đối với Thanh Lạc không hề đơn giản, lại còn vì sự vắng mặt của hấn mà giận tím tái lên. Điểm này khiến Lâm Tử Thông có chút bất an. Đến giờ mẫu thân cũng chỉ ôn hòa với A Đoan nhưng chưa hề quan tâm đến mức độ thế.

Chẳng lẽ bên trong có sự tình gì hấn không biết sao?

Với mỗi nghi hoặc này trong lòng, tốt nhất không nên nói tin Thanh Lạc trốn đi, bằng không chỉ sợ đêm nay bà sẽ bất an.

Thực tế mà nói, đêm nay cũng không suôn sẻ gì. Sự hờ hững của Lâm phu nhân, cơn sợ hãi của A Đoan và đầu óc tính đủ kể của Lâm Tử Thông cũng không cách nào làm không khí hòa hợp trở lại.

“Mẫu thân, đây là bánh trung thu của Tùng Dương do A Đoan đặc biệt làm. Mẫu thân dùng thử xem.”

Lâm phu nhân liếc nhìn A Đoan, bà cầm bánh trung thu lên cắn thử đoạn nhú mào ngay: “Sao lại mằn thế này? Ta ghét nhất là thứ mùi vị khác thường thế này.”

A Đoan bị bà nói đến mặt mào đỏ ửng, có chút ủy khuất cúi đầu xuống.

Lâm Tử Thông vội cười xòa: “Chắc mẫu thân đã ăn quen bánh trung thu miền bắc chúng ta nên không quen hương vị bánh miền nam thôi. Thật ra con thấy ngon lắm.” Hấn cầm bánh trung thu lên cắn vài cái.

Lâm phu nhân nhìn con mình xong lại nhìn sang A Đoan, sự bất mãn trong lòng bà càng nặng hơn. Bà lại nhìn chỗ ngồi trống kia mà nói: “Đứa nhỏ Như Phong này cũng thật là, dịp trung thu mà không vui vẻ với người nhà lại chạy lăng xăng bên ngoài. Kể nào quan trọng hơn cả di mẫu ta vậy chứ?”

Lâm Tử Thông nghe vậy thì sững người: “Từ trước đến nay Như Phong rất trọng lễ nghĩa, chắc đệ ấy có chuyện không từ chối được.”

Lâm phu nhân hừ một tiếng: “Cũng không biết cả ngày nó bận bịu gì nữa, bóng cũng chẳng thấy tăm hơi. Còn con thì một tháng gặp mặt không tới dăm ba lần, ta sinh con trai mà cũng như không, chẳng biết bị ai câu dẫn hồn phách mất rồi.”

Hấn nhiên câu này chĩa thẳng vào A Đoan. Một mặt, Lâm Tử Thông lặng lẽ nắm lấy tay A Đoan, mặt khác cười nói: “Mẫu thân đa nghi quá thôi. Người cũng biết rõ phép tắc ngoài thương hào, trước mỗi tết trung thu phải đối chiếu sổ sách thật kỹ một lần, cửa hàng thật sự bận đến tui bụi. Có nhiều khi bận đến nỗi con phải ngủ luôn ở tiệm, nhiều khi không rảnh về nhà được.”

Lâm phu nhân nghe vậy thì lại sốt sắng lo cho đứa con: “Tuy là chuyện cửa hàng bề bộn vậy nhưng con cũng phải cẩn thận sức khỏe đó.”

“Con hiểu ạ.”

Không bao lâu đồ ăn đã dọn lên bàn. Lâm phu nhân cầm đũa lên gấp thức ăn, nhưng do khoảng cách khá xa nên vò với không tới.

Lâm Tử Thông âm thầm khê huých A Đoan, y hiểu ý liền đứng lên gấp đồ ăn: “Lão phu nhân, món này ngon lắm, phu nhân dùng thử xem...”

Vì y hơi khấn trương lại thêm hấp tấp, cầm đĩa không khéo làm đổ nước sốt nóng vào tay, y hoảng hốt la lên rồi buông tay ra.

Đĩa đồ ăn rớt xuống bàn trúng những món khác làm thức ăn văng tung tóe lên ba người.

A Đoan sợ đến phồng người, kinh hãi đứng đó không biết làm sao.

Lâm phu nhân nổi giận dùng dưng: “Tay chân lóng ngóng như vậy chẳng ra gì cả, thật không hiểu Tử Thông vừa ý người chỗ nào nữa!”

Thật không hiểu Tử Thông vừa ý người chỗ nào nữa!

Có lẽ nhất thời trong cơn thịnh nộ nên Lâm phu nhân vô tình nói ra, nhưng A Đoan nghe vào lại rất thâm thía. Rốt cuộc Tử Thông yêu cái gì ở mình chứ? A Đoan biết bản thân y vừa sợ sệt lại nhất gan, ưa khốc lóc, đầu óc cũng chẳng thông minh, được sự ưu ái của Lâm Tử Thông là chuyện cả đời y không dám nghĩ đến.

“Còn buồn phiền chuyện tối nay sao? Đệ đừng nghĩ nhiều quá.” Sau khi tắm rửa xong xuôi, Lâm Tử Thông sáng khoái ngồi cạnh A Đoan. Tuy hẳn buồn phiền về thái độ của Lâm phu nhân, nhưng tin rằng qua thời gian nữa nhất định mẹ sẽ thừa nhận A Đoan thôi.

A Đoan ngẩng mặt lên: “Tử Thông, vì sao huynh lại thích đệ? Huynh nói mình đến Cẩm Xuân viên là vì đệ, nhưng trước đây chúng ta chỉ gặp qua có một lần thôi mà?”

Đầu tiên Lâm Tử Thông ngẩn ra, rồi lập tức cười mà hôn lên má y một cái: “Ngốc ạ, còn một lần nữa, chỉ là đệ quên đấy thôi.”

Hiển nhiên đây là bí mật Lâm Tử Thông cất giấu trong lòng không muốn chia sẻ với ai.

Chừng ba năm trước đây, hắn đến phủ Tùng Dương thương lượng chuyện làm ăn. Khi đó hắn mới ra đời, tính còn trẻ người nóng nảy, trong lúc vô tình đã đắc tội không ít người.

Một buổi tối nọ, hắn bàn chuyện ở tửu lâu xong thì trở về biệt uyển. Đi qua một ngõ hẻm vắng lặng, hắn lọt phục kích của một đám người trùm mặt.

Tuy Lâm Tử Thông có học qua chút quyền cước căn bản nhưng hai bàn tay trắng khó chống nổi kẻ địch tứ bề, chỉ chốc lát hắn đã bị thương. May thay có tùy tùng trung thành bảo hộ hắn mới phá được vòng vây tháo chạy.

Toàn thân hắn đầm đìa máu, thất thểu chạy không biết đã bao xa, cũng không biết đã chạy đến nơi nào. Trong cơn mơ màng hắn đụng phải một người nên ngã bịch xuống đất.

“Người làm sao vậy?”

Người kia ngồi xổm xuống hỏi hắn.

Máu nhỏ xuống mắt nên hắn không nhìn được dung mạo người đó, duy chỉ nhớ được đôi mắt rất đặc biệt của đối phương. Trong ánh mắt ấy có chút kinh ngạc lại phẳng chút quan tâm, tựa như một dòng nước trong vắt thấm nhuần qua.

Vì vậy hắn không chút chần chừ bấu lấy vạt áo kia: “Cứu... cứu ta với...”

Sau đó trong choáng váng mơ màng, những lúc chập chờn hắn cảm nhận được có đôi bàn tay vuốt ve trán, còn thay khăn lạnh đắp mặt cho hắn nữa.

Sự ảm áp và dịu dàng của đôi tay đó là niềm an ủi duy nhất trong lúc hắn bị cơn bệnh giày vò.

Khi vết thương lành hẳn cũng là lúc hắn khôi phục ý thức hoàn toàn, lập tức hắn muốn nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt và bàn tay kia.

Nhớ rõ ngày ấy, có một đôi tay nhỏ nhắn hiếu kỳ sờ lên mặt hắn, hắn vừa mở bừng mắt thì đối phương đã thét lên kinh hãi.

Hắn thấy một đứa bé hết sức thanh tú đang đứng trước mặt, có lẽ không ngờ hắn thành linh tinh dậy như thế. Trong đôi mắt xinh đẹp toát ra sự kinh hoàng bất an, thoạt nhìn khiến người ta yêu mến vô vãn.

Hắn đang định an ủi đối phương thì đột nhiên có tiếng kêu ngoài cửa: “A Đoan! A Đoan! Người chạy đi đâu rồi hả?”

Dễ thấy người thiếu niên cực kỳ sợ hãi tiếng nói này, cậu bé hoảng hốt trả lời rồi vội chạy ra ngoài. Lúc bước đến cửa, người thiếu niên còn quay đầu lại nhìn hắn một cái. Ánh nhìn ấy còn rung động con tim hắn hơn cả trăm câu ngàn lời.

Hắn lẳng lặng nhớ kỹ cái tên này, A Đoan.

Hắn lảo đảo đi ra cửa phòng, định tìm người hỏi xem đây là nơi nào nhưng ngoài sân lại không có ai. Ra tới tiền viện thì nghe một trận xôn xao, còn có tiếng quát tháo đánh đập nữa.

Chẳng lẽ bọn kia phát hiện ra tung tích mình nên truy đuổi đến đây?

Nghĩ vậy hắn bất chấp tất cả chạy ra hậu viện rồi chạy trốn từ cửa sau.

Về được biệt uyển của Lâm gia ở Tùng Dương, mấy tùy tùng theo hầu như vớt được bảo bối, không dám trì hoãn phút nào mà chạy suốt đêm mang hắn trở về kinh thành. Dưỡng thương ở kinh thành khỏe mạnh rồi nhưng phụ thân lại qua đời, hắn vội vàng lo chuyện tang sự rồi đến tiếp quản việc làm ăn, chờ mọi thứ đầu vào đấy cũng đã hơn hai năm. Có điều không khác gì xưa nào hắn quên được người thiếu niên tên là A Đoan kia.

“Cũng may ông trời đối đãi huynh không tệ, rốt cuộc huynh đã tìm được đệ rồi.” Lâm Tử Thông ôm A Đoan vào lòng, cảm thấy hết sức mỹ mãn, “Ngay cả bản thân huynh cũng không ngờ lại may mắn đến vậy. Phạt dạy hết thầy đều có duyên pháp, quả nhiên chúng ta có duyên phận với nhau mà.”

A Đoan lặng yên nằm trong lòng hắn không nói lời nào.

“Sao đệ không nói gì vậy? Đệ không thấy chúng ta gặp nhau quả thực rất giống sách đã viết sao?”

A Đoan vẫn im lặng.

Hỏi sau Lâm Tử Thông thấy không ổn: “A Đoan, sao toàn thân đệ lại phát run thế này? Đệ lạnh lắm sao?”

“Tử Thông.” A Đoan rũ mi mắt, “Vì huynh thấy đệ là ân nhân cứu mạng của huynh nên mới đối đãi tốt với đệ à?”

Lâm Tử Thông cười: “Huynh vẫn nghĩ xem nên báo đáp đệ thế nào, chiếu cố đệ suốt đời là cách tốt nhất rồi.”

Thân người A Đoan còn run rẩy hơn trước, đột nhiên y giằng khỏi ngực hắn.

“A Đoan?”

A Đoan quay lại nhìn hắn: “Tử Thông, nếu đệ nói huynh biết, trong năm năm đệ theo ca ca sống trong thành Tùng Dương, ca ca chưa bao giờ cho đệ ra ngoài vào ban đêm, cả một lần cũng không có thì sao?”

Lâm Tử Thông ngó người: “Ý đệ là sao?” Ban đêm A Đoan không thể ra khỏi cửa, vậy người cứu hắn là ai?

A Đoan thấp giọng nói: “Đệ nhớ mang máng buổi tối ba năm về trước, ca ca ra ngoài hầu rượu, một mình đệ trong phòng rất sợ hãi, chỉ trông sao ca ca sớm trở về. Nhưng đêm đó ca ca về rất khuya, đệ nghe tiếng huynh ấy mở cửa thì đứng lên đón, có điều dưới ánh đèn đệ lại hoảng sợ vì người ca ca toàn là máu! Đệ sợ hãi tới thét toáng lên, nghĩ rằng ca lại đắc tội ai nhưng huynh ấy bảo không phải máu của mình.”

“Khi đó mỗi mang của ca ca cũng không tệ lắm, lão cha cũng không dám bạc đãi ca ca và đệ, căn phòng hai người ở cũng khá lớn. Ngoại trừ phòng ngủ còn có một gian để đồ. Sau hôm ấy cánh cửa trong gian chứa đồ đã bị khóa, ca ca chưa bao giờ cho đệ đi vào. Có một ngày, đệ quá sức tò mò liền canh khi ca ca quên khóa cửa mà lén bước vào...”

Lâm Tử Thông nghe đến đây thì trong lòng căng thẳng, bỗng nhiên hần hơi sợ những gì y sắp nói tiếp.

“Đệ thấy có một người nằm trên giường nên tò mò muốn xem mặt người đó, nhưng ca ca đột nhiên gọi tên đệ, thì ra có người đến gian đồ mà ca ca không thấy đệ đâu nên lo lắng đi tìm. Không hiểu sao từ hôm ấy trở đi, gian phòng đó không còn khóa nữa và cũng không thấy người trong ấy đâu. Lúc đó đệ còn nhỏ nên cũng không nhớ rõ. Nếu không phải huynh nhắc thì đệ còn tưởng mình nằm mơ nữa.”

A Đoan ngẩng lên nhìn hần, đôi mắt ngấn lệ trong veo: “Thì ra đây không phải là mơ. Đến giờ đệ mới choàng tỉnh khỏi giấc thanh thu đại mộng này!”

“Không thể nào... Không thể nào!” Đầu óc Lâm Tử Thông quay cuồng. Đến nay hần luôn nghĩ A Đoan và người cứu hần là cùng một người, thế nên yêu A Đoan cũng là thuận lý thành chương. Nhưng hiện tại người đó lại hóa ra hai người, hần đã tìm sai người, yêu lầm người rồi!

A Đoan rơi lệ: “Tử Thông, huynh còn đối tốt với đệ được không?”

“Ta... hiển nhiên...” Lâm Tử Thông ôm đầu, “A Đoan, giờ đầu óc huynh đang rối loạn, đệ hãy cho ta yên trước, để ta bình tĩnh suy nghĩ đã.”

Hần giống như một người thành lĩnh đánh mất trọng tâm, bước chân loạng choạng “trốn” khỏi căn phòng này, trốn khỏi A Đoan.

“Tử Thông!” A Đoan lo lắng gọi với theo, y muốn đuổi theo nhưng không dám cử động. Không hiểu sao một thân người ngồi trên chiếc giường lớn như vậy lại thấy lạnh thấu xương. Hóa ra hạnh phúc dễ dàng rơi vào tay thì cũng dễ dàng vụt khỏi thế này.

Làm sao lại không phải là A Đoan chứ? Không phải A Đoan thì là ai?

Cho dù đánh chết, Lâm Tử Thông cũng không tin là tên Thanh Lạc kia, cái tên tham lam keo kiệt, vô liêm sỉ đó! Làm sao hần lại có lòng tốt cứu người được? Hần không có tư cách làm nghĩa cử này.

Không, không phải là hần!

Mấy ngày nay Lâm Tử Thông đã suy nghĩ cẩn trọng, dù không phải A Đoan cứu hần thì tâm ý hần đối với A Đoan sẽ không thay đổi. Cứu hần là ai cũng được, nhưng không thể nào là Thanh Lạc. Quyết không thể là cái tên khinh thường hần đó.

Nhất quyết không phải là Thanh Lạc!

Lâm Tử Thông vừa trấn an bản thân mà vừa bồn chồn, có lẽ phải hỏi thẳng Thanh Lạc mới làm rõ chân tướng được.

Với Lâm Tử Thông mà nói, tìm ra Thanh Lạc cũng không phải việc khó khăn. Hần có thể tung hoành trong thương trường tuyệt đối không phải chỉ dựa hơi cái bóng của tổ tông. Hần đã nhìn ra sự thân thiết trong mắt Kinh Như phong đối với Thanh Lạc. Sau khi Thanh Lạc bỏ đi thì người lo lắng nhất chính là Kinh Như Phong, khi thái độ của Kinh Như Phong khôi phục như thường thì hần biết y đã tìm được Thanh Lạc.

Nhưng hần không nói lại với A Đoan. Với hần mà nói, tốt nhất Thanh Lạc cứ vĩnh viễn rời xa A Đoan, rời xa Lâm Tử Thông không cần quay về làm gì.

Nhưng hiện giờ, hần quyết định muốn gặp Thanh Lạc một lần.

“Người tìm ta có chuyện gì?”

Hẹn Thanh Lạc ra ngõ hẻm cách xa tít tít, cuối cùng hai người cũng đối mặt nói chuyện.

“Mẹ ta muốn ta đem cái này cho người.”

Lâm Tử Thông đưa một tờ giấy cho Thanh Lạc.

“Đây là gì?” Thanh Lạc nhíu mày.

“Phương thuốc trị thương chân. Là mẹ ta đặc biệt đến thỉnh cầu với Đường thần y.” Nỗi nghi hoặc trong lòng Lâm Tử Thông càng lúc càng lớn. Bao năm qua Đường thần y từ chối tiếp khách, mẫu thân hắn xin được phương thuốc này hiển nhiên đã hao tổn không ít hơi sức. Mà còn vì Thanh Lạc nữa, quả rất khó tin mà. Thật không hiểu tên Thanh Lạc này có năng lực gì mà cả mẫu thân và Kinh Như Phong đều tốt với hắn, giống như bị mê hồn nhíp phách của hắn bắt mất vậy.

Thanh Lạc cầm phương thuốc mà lòng đột nhiên mù mờ. Thì ra cái lão... lão yêu bà kia cũng còn có lòng tốt.

“Thay ta cảm ơn mẹ ngươi, trong quán bận rộn lắm, ta phải về rồi.”

Hắn và Lâm Tử Thông là dạng nói chuyện không hợp nhau, nhìn thấy là phát ghét nên vẫn thấy không thoải mái.

“Khoan đã! Ta còn có... có chút chuyện muốn nói với ngươi.”

Thanh Lạc dừng bước thở dài: “A Đoan có khỏe không?”

“Y rất tốt.”

“Vậy được rồi. A Đoan xem ngươi là cả thế giới của nó, nhớ đối xử tốt với nó đó.”

Lúc trước khi nói lời này trong lòng hắn sẽ không khỏi thấy chua xót, nhưng giờ nói ra lại thấy thoải mái hơn nhiều. Bất chợt Thanh Lạc suy ngẫm, bản thân có thật sự yêu người này hay không? Hắn cũng giống như mọi tiểu quan, vị cứu tinh ngóng trông mòn mỏi đột nhiên xuất hiện dẫn mình rời xa cái nơi dơ bẩn kia. Lâm Tử Thông cho hắn một hy vọng nên Thanh Lạc đã yêu hắn. Kỳ thật, hắn chỉ yêu cái hy vọng kia mà thôi.

Hắn nhìn nam nhân này, trong lòng có chút buồn bã nhưng lại không cảm thấy tiếc nuối.

“Ta muốn... Thanh Lạc...” Lâm Tử Thông cúi đầu, hơi do dự, “Ta...”

Thanh Lạc nhìn hắn kỳ quái, trước giờ tên này cứ quen thói cao cao tại thượng nói chuyện với hắn, rất là khinh thường, bây giờ cái giọng điệu nhát gan này ở đâu ra vậy? “Cái gì?”

“Ta nghe A Đoan nói, ba năm trước đây hình như ngươi từng cứu một người.”

Thanh Lạc ngẩn ngơ: “Ngươi hỏi làm gì?”

“À, chỉ thuận miệng hỏi thôi. Không tưởng được ngươi còn có lòng tốt nữa.”

Thanh Lạc nhìn Lâm Tử Thông. Sự việc đã ba năm trời, hắn đã quên mất bộ dáng người đó thì càng không thể liên hệ con người tử tại cùng đường kia với Lâm Tử Thông áo mũ chỉnh tề thế này. Hắn cười khẩy: “Có lòng tốt thì ích lợi gì? Có lòng tốt chưa chắc được báo tốt. Ta mang hắn về nhà, còn trị thương và chăm sóc bệnh tình cho hắn. Kết quả hắn giỏi lắm, ngay cả câu chào hỏi còn không nói đã trốn mất, cho nên mới nói làm người tốt không được cái gì mà.”

Đêm đó, nếu không phải thấy người đó toàn thân máu me nằm ở đầu đường, hắn bỗng nhiên thấy cảnh sinh tình nhớ lại trước đây bị đánh gãy chân, nằm vất vưởng không ai nhìn đến thì hắn sẽ không rước cái của nợ đó về. Trong bao nhiêu năm chòng chành lặn lội như vậy, hắn hiểu rất rõ đạo lý nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Có điều đã nảy ý thì cũng phải đành.

“Còn chuyện gì không? Ta phải đi thật rồi.”

Lâm Tử Thông vội nhường đường cho hắn.

Thanh Lạc đi được vài bước thì Lâm Tử Thông đã kêu: “Thanh Lạc!”

Thanh Lạc hơi bức mình, cái tên này sao đột nhiên rầy rà như vậy? “Lại gì nữa đây?”

“Không... không có gì. Ngươi... tự mình bảo trọng đó.”

Thanh Lạc vừa tức mà vừa buồn cười: “Đa tạ ngươi.”

Đến khi Thanh Lạc đi khuất góc rồi, Lâm Tử Thông vẫn sững sờ không thể cử động.

Quả thật là hần! Phải chấp nhận sự thật này thế nào đây? Đến nay, người mà bản thân muốn báo đáp lại cũng là người mình đối xử tồi tệ nhất? Hình ảnh mỹ lệ đến thiêng liêng trong lòng bấy lâu nay, trên thực tế lại cực kỳ dung tục thế này! Rốt cuộc là ông trời treo cột Thanh Lạc hay chính hần đây?

Lúc đầu óc hần đang hoang mang nhất thì cách đó không xa bỗng có tiếng thét.

Rõ ràng là tiếng Thanh Lạc!

Lâm Tử Thông không suy nghĩ gì đã lao ra.

“Buông hần ra ngay!”

Hần thấy một tên bị mặt đang vịn tay Thanh Lạc ra sau trong khi một tên khác trùm bao lên đầu hần.

Hần siết nắm đấm muốn tiến lên giải cứu nhưng chưa gì đã bị mấy tên to con cản đường.

Đáng tiếc công phu của hần ba năm cũng như một ngày, vẫn không tiến bộ được gì. Trước khi bị đánh hôn mê, hần chỉ nghe những câu đối thoại như sau:

Tên kia làm sao giờ?

Bỏ đi, mang theo luôn cho rồi.

Rốt cuộc mấy tên này là ai? Vì sao lại muốn gây khó khăn cho Thanh Lạc?

Trong màn đêm, Lâm Tử Thông chặt vật xoay trở thân người.

Hần ngủ không thoải mái chút nào, chẳng hiểu sao đầu cứ đau bưng bức, vừa định đưa tay sờ thử thì phát hiện không động đậy tay chân được. Đại khái do duy trì tư thế này trong thời gian dài nên nửa người đã tê rần. Giường cũng cứng còng làm ***g ngực hần đau nhói.

“Nè, tỉnh lại, tỉnh lại mau đi!”

Hần mở mắt ra đã thấy Thanh Lạc: “Người không sao chứ?”

Thanh Lạc bĩu môi: “Trông bộ dáng hai chúng ta thế này thì biết không sao rồi.”

Lâm Tử Thông đánh giá bốn bề, xem ra bọn họ đang bị nhốt trong một gian nhà bỏ hoang, cửa sổ đều bị bít kín mít. Chân tay hai người bị trói gô không cử động gì được.

“Đây là chuyện gì?” Lâm Tử Thông cực kỳ hoảng sợ, “Là ai muốn gây chuyện với chúng ta?”

Thanh Lạc nói: “Sai rồi, là bọn họ muốn gây chuyện với ta, người chỉ tiện thể dính vào thôi.”

Nhìn dáng vẻ đắc ý của hần, Lâm Tử Thông nói: “Sao người lại vui vẻ như vậy?”

Thanh Lạc tươi cười: “Tất nhiên rồi. Cả đời này ta chưa từng được coi trọng đến mức này, bị bắt cũng được, ít nhất chứng minh ta còn có địa vị cao hơn người ta.”

Lâm Tử Thông theo không kịp hần nên chỉ nói: “Vậy người có biết ai muốn gây khó dễ người không?”

Cái này thì phải suy nghĩ kỹ à. Tuy rằng đắc tội với người ta là sở trường của Thanh Lạc, nhưng hần mới đến kinh thành chỉ một thời gian, còn chưa kịp đắc tội với ai. Suy nghĩ một hồi cũng chỉ có Thái Bạch lâu mới tính là oan gia, nhưng lần trước bọn chúng bị Ấn Sát ti dọa một phen, hần không tin chúng lại có lá gan lớn vậy.

Lâm Tử Thông chậm rãi cử động thân người, nhích từng chút gần cửa sổ mà ngồi dậy.

“Người làm gì đó?”

“Xem coi có chạy trốn được không?”

Thanh Lạc hừ một tiếng: “Tay chân bị trói gô vậy chạy kiểu nào hả?”

“Muốn chạy trốn à?” Bỗng nhiên cánh cửa mở toang ra, hai gã bị mặt bước vào. Một tên trong đó thấy Lâm Tử Thông thì la lên kinh ngạc rồi tiến lên ấn hần ngã xuống đất. Tên đó quay sang nói với đồng bọn:

“Ta đã bảo giải quyết thẳng nhai này trước mà người cứ đòi kéo hấn về. Lỡ xảy ra chuyện gì thì tất cả đều không có miếng ăn đó.”

Rõ ràng tên kia đã bị hấn thuyết phục: “Cũng có phải ta tiếc cái mạng hấn đâu, chỉ sợ xử lý không gọn sẽ để lại mầm mống thôi. Người đã nói vậy thì giết hấn đâu có khó gì. Có điều nhớ nhanh tay chút, đừng để lại dấu vết đó.”

Tên kia cười sằng sặc: “Để ta xử cho.” Rồi hấn kéo Lâm Tử Thông ra ngoài.

Thanh Lạc hốt hoảng la lên: “Không thể giết hấn! Hấn chính là đại lão bản của thương hào Lâm gia nổi danh trong kinh thành đó, so với ta còn có giá trị hơn nhiều, các người muốn bao nhiêu tiền chuộc cũng có hết!”

Tên đang kéo Lâm Tử Thông ngừng lại: “Là Lâm gia thương hào chuyên kinh doanh lá trà và tơ lụa? Hấn là Lâm Tử Thông à?”

Thanh Lạc vội gật đầu.

Tên kia buông Lâm Tử Thông ra rồi nhìn sang tên đồng bọn, cả hai đều nhăn răng cười. “Ai mà ngờ lúc này lại chó ngáp phải ruồi, nhất tiễn song điêu thế này.”

Lâm Tử Thông vùng người ngồi dậy hỏi: “Thật ra các người là ai?”

Tên kia cười cợt: “Lâm đại lão bản, Thanh Lạc công tử, thật sự ủy khuất cho nhị vị rồi. Kỳ thật ta không có thù oán gì với các người, thậm chí Lâm lão bản còn có chút nguồn gốc sâu xa với kẻ hèn. Nhưng mà các người có một vị bằng hữu không biết điều, khiến cho chủ nhân ta thật sự đau đầu nên đành mời các người đến hòa giải thôi.”

Lâm Tử Thông và Thanh Lạc nhìn nhau: “Như Phong!”

Bỗng Thanh Lạc sốt vó chồm người về trước: “Các người muốn đối phó Kinh Như Phong như thế nào?”

Hai tên kia cười khẩy một tiếng, không thèm nhìn hấn một cái mà đi thẳng ra ngoài.

Đời nào Thanh Lạc để chúng đi khơi như vậy? Hấn dùng sức nhào tới thúc trúng một tên: “Rốt cuộc các người tính làm gì Như Phong đây?”

Tên bị thúc phải kinh hãi bèn đưa tay đẩy Thanh Lạc ra. Nhưng Thanh Lạc đúng là mạnh thật, há miệng ra cắn tay hấn. Tên kia vội rút tay lại vừa lúc Thanh Lạc đập xuống ngay ống tay áo hấn. Tay áo bị vạch lên lộ ra một hình thanh long.

Thanh Lạc nhìn hình thanh long này thì cả kinh đến sững người.

“Mạnh tiểu Hầu gia! Người chính là Mạnh tiểu Hầu gia!”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Vì có gì trước đến giờ, bản thân chỉ biết chán ghét khuôn mặt lá lơi giả dối phần son của hấn, nhưng lại chưa từng lưu tâm nhìn dòng nước mắt sau lớp phấn kia?

Vì có gì trước đến giờ, bản thân chỉ biết chán ghét hấn thân người dơ bẩn mà từ chối nghĩ đến con đường gian nan hấn đã đi qua?

Trên đời này, có hai loại người vĩnh viễn không thể quên được, một là thân nhân, hai là kẻ thù.

A Đoan và Kinh Như Phong là thân nhân nên cả đời Thanh Lạc sẽ không bao giờ quên. Cũng như thế, hấn cũng không bao giờ quên Mạnh tiểu Hầu gia, cái tên lúc Thanh Lạc đang trong tình thế khổ sở đã tàn ác đánh hấn một gậy, xô hấn vào địa ngục và đập tan hy vọng duy nhất của hấn.

Cầm hận, hận đến nỗi cả tiếng nói Thanh Lạc cũng nhớ rõ không thể quên được.

Ban đầu khi tên đó tiến vào đều là tên đồng bọn nói chuyện, hắn rất ít khi mở miệng, nhưng vừa lên tiếng Thanh Lạc đã thấy thanh âm kia hết sức quen tai, đến lúc thấy hình thanh long kia thì đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Mạnh tiểu Hầu gia Mạnh Vân Long! Mỗi lần nghĩ đến cái tên này, Thanh Lạc đều nuốt ngược máu lẫn nước mắt.

Tên kia giật mình nhìn Thanh Lạc: “Sao ngươi lại nhận ra ta?”

Trong đời của Mạnh Vân Long không biết đã hại biết bao nhiêu người, bản tính hắc tàn bạo lạnh lùng sẵn nên cũng không hơi đâu để tâm. Mỗi huyết thù của Thanh Lạc với hắc bắt quá chỉ là hạt cát trong sa mạc, chẳng những không nhớ rõ mà cả tên cũng đã quên từ lâu.

Nhưng khi nhìn Thanh Lạc thì hắc mơ hồ có chút ấn tượng, lẩm nhẩm tên Thanh Lạc hai lần hắc sực nhớ ra: “Người chính là Thanh Lạc, là Thanh Lạc trong Cẩm Xuân viên!”

Tên còn lại lắp bắp: “Người quen hắc à?”

Ngay cả Lâm Tử Thông cũng thắc mắc: “Các người quen nhau sao?”

Mạnh Vân Long nắm đầu Thanh Lạc giật ngược lên, vỗ vỗ mặt hắc cười đều: “Đâu chỉ là quen biết thôi. Ta còn là người đàn ông đầu tiên của Thanh Lạc nữa, có phải không?”

Lâm Tử Thông giật mình nhìn hai người.

Thanh Lạc mở miệng tát ngón tay của Mạnh Vân Long nhưng đối phương tránh được.

Mạnh Vân Long hừ một tiếng, đẩy mạnh hắc xuống đất: “Vẫn không biết phải trái như vậy!”

Hắc chỉ vào Thanh Lạc rồi cười khà với tên đồng bọn: “Các người đừng thấy bộ dáng hắc như vậy, thực chất năm đó hắc là tiểu quan hồng bài nước tiếng ở Tùng Dương. Biết bao quý nhân vây quanh, người người ve vãn mà hắc cũng không để mắt đến.”

“Thật à?” Tên kia không giấu nổi tò mò soi mói nhìn, đưa tay nhéo mặt Thanh Lạc: “Tuy giờ có lớn tuổi chút nhưng bộ dáng cũng không tệ. Khuôn mặt này còn quyến rũ chán.”

Dứt lời hắc mê đắm cười.

Mạnh Vân Long lắc đầu: “Còn kém xa năm đó lắm. Khi đó người ta nhắc tay một cái đã điên đảo bốn phương, những kẻ theo đuổi đều chà đạp nhau tranh giành đó. Hắc còn cố tình trưng ra cái điệu bộ bán nghệ không bán thân, làm người ta nhìn mà ăn không được, thật sự ngứa ngáy mà.”

Tên còn lại cười: “Vậy có là gì? Không phải cũng bị người nuốt trọn sao? Lúc trước người nói mình là tiểu Hầu gia xuất thân quyền thế, ta còn tưởng người khoác lác, hóa ra là thật.”

Mạnh Vân Long thở dài: “Trước khi nhà ta suy tàn thì cũng được xưng là quyền thế thông thiên. Trong toàn phủ Tùng Dương, ta nói một thì không ai dám nói hai. Dám đắc tội với ta thì không có kết cục tốt đâu.”

Đến đây hắc như sực nhớ ra gì đó, đá Thanh Lạc một cái: “Người còn chưa chết à? Ta nhớ đã cho người đánh gãy chân người quăng ra đường, không cho phép kẻ nào để mắt tới mà?”

Lâm Tử Thông lại càng thót mình, chỉ nghe Thanh Lạc hừ một tiếng: “Sao ta để tên ác tặc như người toại nguyện được?”

Kết quả của chuyện ngang ngạnh là hắc trúng một cước nữa. Lâm Tử Thông vội la lên: “Dừng tay lại!”

“Nhẹ tay chút, nhẹ chút đi, ta đau lòng lắm đó.” Mạnh Vân Long vừa nhìn tên đồng bọn đang cười khi khi ngăn cản vừa quay sang lấy lòng Thanh Lạc. Hiển nhiên Thanh Lạc không màng gì đến hắc.

Hắc cười: “Tiểu Mạnh à, người đánh gãy chân hắc thiệt sao? Chắc chắc, con người đẹp đẽ thế này, sao người không có chút thương hoa tiếc ngọc vậy hả?”

Mạnh Vân Long cười lạnh: “Hắc là hoa có gai, người cẩn thận kéo bị đâm tay đó.” Hắc vạt vạt áo mình ra. “Tiểu Tiên, người coi vết sẹo trên cổ ta nè.”

Tiểu Tiền nhón lên nhìn, quả nhiên ngay giữa vùng tai và xương quai xanh có một vết sẹo dài. Hắn chất lưỡi: “Là hắn làm à?”

Mạnh Vân Long kể: “Người đừng tưởng hắn là kỹ nam vậy, trong xương cốt là thanh cao thật sự đó. Năm đó ta vô vấp biết bao lần mà hắn có thêm dằm ngó đầu. Sau đó do ta mua hắn lại từ bảo đầu rồi hạ được trong trà mới toại nguyện được. Còn nữa, lúc trước là ta động lòng thật, tính cho hắn vào nhà để hưởng thụ vinh hoa phú quý. Ai ngờ cái tên không biết phải trái đó lại dám ám sát ta!”

Thanh Lạc cười lạnh: “Ta chỉ hận mình dằm không chuẩn, chưa dằm người chết ngắc thôi!”

“Thứ dê tiện!” Mạnh Vân Long ngồi xổm xuống, nhăn răng cười: “Chân người lành hẳn rồi sao? Dám nói cái giọng đó với ta à? Người tự cao mình là vũ kỹ siêu quần thì ta đánh gãy cái chân múa may của người. Người muốn giữ mình trong sạch thì ta cho cả đám nam nhân dề người xuống đất. Mùi vị dê vào miệng sói khó chịu lắm phải không? Khi đó người kêu gào tới thảm thiết, mùi vị bị vứt ra đường không ai ngó ngang đến khổ sở không hả? Người quên mùi vị khổ đó rồi sao? Dám ăn nói với ta như vậy! Ta nói cho người biết, năm đó vận mệnh người nằm trong tay ta thì bây giờ cũng thế! Ta cũng có cách cho người sống không được mà chết cũng không xong!”

Từ khi Mạnh gia phạm tội, Mạnh Vân Long cũng coi như ném hết nhân tình ấm lạnh ra sao. Đi lấy lát xung quanh kinh thành, chẳng những gia tộc không được miễn tội mà cả chút gia sản cuối cùng cũng tiêu tan. Hắn không thể quay về Tùng Dương nên phải ở lại kinh thành, tìm cố hữu của phụ thân để nương tựa kiếm miếng ăn qua ngày.

Từ nhỏ hắn đã ăn sung mặc sướng, quen thói vênh váo sai khiến này nọ, hiện giờ phải xem sắc mặt người khác để ăn cơm, mùi khổ sở trong đó không hỏi cũng biết. Cơ oán khí ủ trong lòng này đột nhiên gặp lại Thanh Lạc — con người ngày trước đã chịu đủ lắng nhục trong tay hắn, bất chợt cảnh kiêu ngạo trước đây như trở lại. Phải dày xéo Thanh Lạc dưới chân, hoàn toàn bắt hắn hàng phục thì trong lòng mới thư thả được một chút.

Tiểu Tiền thấy sắc mặt dữ tợn của hắn thì sợ hắn lên cơn nên vội bảo: “Đúng là hắn không biết phải trái thiệt. Có điều giữ hắn còn có lúc dùng, người đừng lỗ mắng nhất thời mà hỏng đại sự đó.”

Mạnh Vân Long hừ một tiếng rồi đứng dậy.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Tiểu Tiền lôi Mạnh Vân Long ra ngoài. Khi ra cửa, tên Tiểu Tiền ngoáy lại nhìn Thanh Lạc một cái.

“Thanh Lạc, người không sao chứ?”

Lâm Tử Thông khẽ kêu. Hắn thấy Thanh Lạc sắp mặt xuống đất không cử động gì thì thấy lo lắng.

Nhưng Thanh Lạc vẫn không lên tiếng, Lâm Tử Thông lết đến cạnh hắn: “Thanh Lạc? Người nói gì đi? Người bị thương sao?”

Đột nhiên Thanh Lạc ngẩng phắt lên, Lâm Tử Thông nhìn mà lắp bắp: vừa nãy còn là một Thanh Lạc quật cường kiên định, mà giờ biểu tình trước mắt hắn lại khiến lòng người đau xót.

“Vì cái gì chứ? Vì cái gì tên vô liêm sỉ này còn chưa chết? Vì cái gì hắn còn chưa chết chứ!”

Tiếng gào thét khản đục cũng là thanh âm xé từ tâm phế mà ra, so với tiếng kinh thiên động địa còn kinh tâm động phách người biết bao. Nỗi thù hận cứ tích lũy bao ngày tháng trong lòng Thanh Lạc, oán khí rất dữ dội đậm quả có thể mượn tượng được.

Lâm Tử Thông thấy người thiếu niên đầm đìa nước mắt này thì trong lòng lại áy náy, lại khó chịu.

Người thiếu niên trước mắt mà hắn đã từng chán ghét là cái thân dơ bẩn, chán ghét hắn là thứ con buôn dung tục, luôn nghĩ hắn trời sinh đã trụy lạc như vậy. Cho đến hôm nay hắn mới biết, trước khi rơi vào vũng bùn Thanh Lạc nào lại không có một phen giấy giũa? Lại còn là cơ giũa giữa thê thiết như vậy, vết thương sâu thẳm đến thế.

Nếu trước đây có người cứu vớt hắn, nếu trước đây người hắn gặp không phải là Mạnh tiểu Hầu gia ác ôn, có lẽ hắn đã không ra như hôm nay chẳng?

Vì có gì trước đến giờ, bản thân chỉ chăm chăm nhìn hắt sa lụy trong cuộc sống mà không thấy nỗi chua cay đưa đón người cửa sau kia?

Vì có gì trước đến giờ, bản thân chỉ biết chán ghét khuôn mặt lá lơi giả dối phần son của hắt, nhưng lại chưa từng lưu tâm nhìn dòng nước mắt sau lớp phấn kia?

Vì có gì trước đến giờ, bản thân chỉ biết chán ghét hắt thân người dơ bẩn mà từ chối nghĩ đến con đường gian nan hắt đã đi qua?

Đối với người thiếu niên này, ngoại trừ hổ thẹn ra thì nhiều nhất chính là xót xa.

Hắt muốn vươn tay ra vỗ vai Thanh Lạc và nói rằng: không cần phải giận. Nhưng vừa định gơ lên hắt mới nhớ tay còn bị buộc sau lưng.

Lâm Tử Thông trầm giọng: “Người yên tâm đi, dù có ở chân trời góc biển ta cũng giúp người báo thù này.”

Tuy cửa sổ trong gian nhà hoang bị bít chặt nhưng vẫn thấy được sắc chiều ngoài kia. Ánh nắng dần lụi, xem ra đêm đã đến.

Nương theo bóng le lói ngoài kia, Lâm Tử Thông lên quan sát Thanh Lạc. Thấy hắt đã ngừng khóc rồi, giờ đang hờ hững ngồi dựa tường. Hắt kèm không được mà khẽ gọt: “Thanh Lạc, người sao rồi?”

Thanh Lạc nhìn hắt một cái, kinh ngạc vì nét quan tâm trên mặt hắt nên bật cười: “Đã không gì rồi. Thật không ngờ lại là người an ủi ta.”

Sắc mặt Lâm Tử Thông có chút hổ thẹn: “Trước kia là ta không tốt, đối xử với người không công bằng cho lắm. Người... không cần quá để ý.” Thanh Lạc chớp mắt tưởng mình nghe lầm, Lâm Tử Thông cao ngạo lại ăn nói nhỏ nhẹ với mình, cúi đầu nhận lỗi sao chứ? Có nằm mơ cũng không ra cái chuyện tà môn đến vậy đâu.

“Không phải ta đang mơ đó chứ?”

Nghe giọng điệu trêu tức của hắt thì Lâm Tử Thông càng ngượng ngùng: “Ta đang thành tâm ăn năn đây, người... người không cần đùa giỡn ta như vậy.”

Xem ra vị đại thiếu gia này rất ít khi cúi đầu trước người khác, mặt mày đỏ bừng cả rồi. Thanh Lạc thấy hơi buồn cười lại không hiểu vì sao: “Ta chỉ không hiểu lắm, thái độ của người thay đổi nhanh quá.”

Lâm Tử Thông nhớ trước đây mình đã đối xử không tốt với hắt thì thấy càng hối hận nhiều hơn, hắt thấp giọng: “Ta vẫn chưa nói người biết. Ba năm trước không phải người đã từng cứu một người sao? Người đó... chính là ta.”

Lúc trước hắt không muốn nói thẳng với Thanh Lạc, một mặt là vì tính cao ngạo của hắt khinh rẻ Thanh Lạc, mặt khác hắt không cách nào nói về bản thân trước kia. Nhưng biết được quá khứ của Thanh Lạc rồi, nỗi xấu hổ cứ dồn dập khiến hắt không thể không nói ra.

Thanh Lạc a lên một tiếng, cẩn thận đánh giá hắt vài lần rồi cười khỏ: “Người mà không nói thiệt tình ta nhận không ra đó.”

Hắt ngáp ngừng rồi nói: “Thật ra người không cần nhớ trong lòng làm gì. Ta cứu người không phải ra có lòng tốt rộng lượng gì, chỉ là bộ dáng nằm nơi đầu đường xó chợ của người khiến ta liên tưởng tới mình thôi.”

Cái chân đau nhức từng trận, từng trận liên hồi như lửa thiêu toàn thân, cổ họng thì cháy khát... Muốn thét không xong mà muốn chết cũng chẳng được, tư vị đó không ai cảm nhận rõ ràng bằng hắt.

Trong lòng Lâm Tử Thông trở lên cảm giác bi thương, hắt khẽ hỏi: “Sau đó thì sao? Là ai cứu người?”

Thanh Lạc cười khê: “Lão cha.”

Lâm Tử Thông ngăn người. Bảo đầu của Cẩm Xuân viên sao? Loại người chỉ biết tư lợi cho mình thế sao lại bất chấp nguy hiểm bị Mạnh tiểu Hầu gia trách mà đi cứu một tiểu quan gần chết chứ?

Nhìn ra mỗi nghi ngờ của hắn, Thanh Lạc bật cười: “Hắn vốn không định cứu ta đâu, là do A Đoan cầu xin hắn.”

Khi đó A Đoan mới đến ở với hắn không lâu, tuổi nó còn nhỏ nên hoàn toàn không có chủ kiến. Nó chỉ biết mỗi một lão cha nên chỉ có thể cầu xin hắn.

“Sao lão cha lại nghe lời A Đoan được?” Lâm Tử Thông vẫn không tin. Theo những gì hắn biết về tên bảo đầu kia, tên đó tuyệt đối không nhất thời mềm lòng làm chuyện lỗ vốn thế được.

Thanh Lạc từ tốn kể: “Bởi vì đứa khờ kia nói, chỉ cần lão cha bằng lòng cứu ta thì bất nó làm gì cũng được. Hầy, đúng là cái đứa ngốc mà. Kỳ thật ta cũng không có đối tốt với nó, vậy mà cả ngày nó chạy đi khắp nơi khóc lóc cầu xin người ta cứu ta.” Tuy rằng A Đoan không giúp gì được hắn, nhưng biết có người còn quan tâm đến người, lại cho rằng sự sống chết của người rất quan trọng nữa. Từ đó hắn đã quyết tâm xem A Đoan như người thân của mình.

Lâm Tử Thông nhớ đến A Đoan thì trong lòng cũng dịu ngọt theo. Nhưng hắn vừa suy nghĩ đã hiểu ra ý đồ của tên lão cha.

Kỳ thật ý tưởng của lão cha không khó hiểu gì mấy. Thanh Lạc là cây hái ra tiền của hắn, giờ bị đánh ra nửa sống nửa chết thế này, sau này hắn dựa vào gì để chào mời khách cho Cẩm Xuân viên chứ? Tương mạo của A Đoan xinh đẹp tuyệt trần, chỉ cần dạy dỗ một thời gian sớm muộn gì cũng thành gốc cây rụng tiền. Hơn nữa bản tính của A Đoan nhu nhược, dễ khống chế hơn Thanh Lạc rất nhiều. Giờ tuy cứu Thanh Lạc không lợi gì, nhưng tính về lâu dài thì mới làm ăn này sẽ rất có giá trị.

Lâm Tử Thông suy nghĩ đến đây thì mồ hôi lạnh toát ra: “A Đoan... A Đoan y...”

Thanh Lạc lườm hắn một cái: “Người yên tâm, A Đoan có phải trong trắng hay không, người ở với nó lâu vậy mà còn không rõ à?”

“Sao tên bảo đầu kia lại chịu thôi chứ?”

Thanh Lạc thản nhiên nói: “Họa là do ta gây ra, bạc chữa bệnh là ta nợ. Tuy con người ta thiếu tình thiếu nghĩa nhưng chưa đến độ để A Đoan thu dọn cục diện rồi rắm thay ta đâu. Dù sao thì khi đó Mạnh tiểu Hầu gia đã sa ngã rồi, ta có lộ diện cũng không sợ.”

“Nhưng chân người...”

“Không khiêu vũ ta cũng làm chuyện khác được. Cẩm Xuân viên cũng đâu phải sân ca múa.” Thanh Lạc cười khẩy một hơi, “Dù sao cái thân đã ô uế rồi, có thanh cao cỡ nào cũng không ích lợi gì.”

Lâm Tử Thông nghe hắn thản nhiên nhắc đến, nhưng dưới giọng điệu bình tĩnh đó phảng phất tiếng huyết lệ khiến hắn không biết an ủi ra sao. Sau một hồi lâu hắn mới lên tiếng: “Kỳ thật, người thà rằng A Đoan chưa từng cầu xin lão cha, cứ muốn mình chết đi như vậy phải không?”

Thanh Lạc giật mình: “Câu này đúng không giống từ miệng người ra đó.” Hắn quay đầu đi, không muốn đối phương thấy nước mắt của mình. Con người xem thường hắn nhất giờ lại nói ra câu hiểu rõ mình nhất, quả thật cứ như ảo ảnh.

Hắn đang khóc. Lâm Tử Thông thấy kỳ quái là bản thân lại biết điều này. Chỉ trong một ngày, hắn đã biết được dĩ vãng cay đắng mà Thanh Lạc không muốn ai hay, thấy được sự lương thiện và tính kiên cường và cả mặt yếu ớt của hắn. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi nhưng hắn hiểu Thanh Lạc còn sâu sắc hơn nửa năm trước đây.

Nhìn Thanh Lạc lệ ràn rụa quay lưng về hắn mà khóc không thành tiếng, trong lòng hắn cũng thấy khó chịu.

Đâu phải Thanh Lạc chưa từng ước rằng mình có dũng khí chết quách đi? Hắn vì cái khí phách đó mà bị đánh gãy chân ra một thân tàn phế, sao hắn lại tiếc rẻ cái mạng này chứ? Nhưng hắn buộc bản thân phải sống sót vì A Đoan, bị trao tay lẫn lóc trong phong trần, lần lượt để tôn nghiêm bản thân bị chà đạp dưới chân là vậy.

Có tư cách gì trách Thanh Lạc đối xử không tốt với A Đoan? Có tư cách gì ghét bỏ xuất thân Thanh Lạc?

Không có Thanh Lạc thì giờ hắn gặp được A Đoan sao? Bỗng dưng Lâm Tử Thông không muốn nghĩ tiếp nữa.

Một hồi lâu sau Lâm Tử Thông nói: “Đa tạ người, đã làm vì A Đoan.”

Thanh Lạc cũng người một chút, chốc sau mới nói: “Ai cần người cảm ơn ta, ta là ca ca của A Đoan mà.”

Cửa phòng lại mở kết ra, một tia sáng chiếu vào nên hai người mới biết thì ra bên ngoài còn một gian phòng nữa.

Thanh Lạc vội mặt lau khô nước mắt vào vai — lệ của hắn không thể lưu lại trước mặt kẻ thù.

Mạnh Vân Long và Tiểu Tiền đi vào, một tên cầm mấy cái màn thầu trong tay và tên còn lại thì cầm giấy bút. Mạnh Vân Long ném màn thầu xuống đất: “Ăn đi.”

Thanh Lạc bảo: “Nè, các người đem màn thầu dơ vậy thì ăn sao được chứ?”

Mạnh Vân Long cười lạnh: “Ăn hay không tùy người.” Hắn đi qua tháo dây gân bò trên tay Lâm Tử Thông ra.

Thanh Lạc lại hỏi: “Còn ta?”

Tên Tiểu Tiền đứng bên cười nói: “Tạm chút thôi, bọn ta muốn hắn viết giúp một phong thư thôi.” Nói xong hắn đem giấy bút tới trước mặt Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông cau mày: “Viết cái gì?”

“Viết là giờ các người đã nằm trong tay bọn ta. Nói với tên biểu đệ của người, nếu muốn bảo toàn tính mạng các người thì ngoan ngoãn mang bằng chứng trong tay hắn tới đây.”

Lâm Tử Thông nói: “Ta cũng không biết các người là ai thì viết sao đây?”

Mạnh Vân Long đã hết kiên nhẫn: “Người chỉ cần viết là được, hắn xem xong sẽ tự hiểu.”

Lâm Tử Thông buông bút xuống: “Trước khi ta hiểu rõ chuyện thì ta sẽ không viết chữ nào hết.”

Mạnh Vân Long rút đao ra đặt lên cổ hắn quát: “Người không viết thì ta xử người!”

Thanh Lạc ở một bên lạnh lùng bảo: “Người suy nghĩ kỹ đi, xử hắn rồi ta cũng không viết chữ được đâu.”

Mạnh Vân Long cười khẩy: “Vậy để ta cắt lỗ tai người trước, coi hắn có nghe theo hay không?”

Lâm Tử Thông quát lên: “Nếu người dám động đến một cọng tóc của hắn thì ta cắn lưỡi tự sát ngay đó!”

Có nằm mơ Thanh Lạc cũng không nghĩ hắn sẽ nói vậy, ánh mắt hắn kỳ quái nhìn Lâm Tử Thông một cái.

Mạnh Vân Long nhìn hai người, đoạn cười khẩy với Thanh Lạc: “Xem ra người thật sự tiến bộ đó, cũng học được cách câu dẫn nam nhân rồi.”

Tiểu Tiền nói: “Được, nói các người biết cũng không tổn hại gì. Chúng ta là thủ hạ của công bộ Lương đại nhân.”

Mạnh Vân Long tức giận quát: “Sao người lại nói hết ra?”

Tiểu Tiền phất tay làm ra dáng không màng: “Nói cho chúng biết thì có sao? Bọn chúng cũng đâu sống quá mấy ngày nữa.”

Lâm Tử Thông nghe mà lòng vừa sợ vừa hồ nghi: “Các người nói vậy, Lương đại nhân với ta...”

Tiểu Tiền tức cười bảo: “Lương đại nhân với người có qua lại chứ gì? Người cũng không nên trách Lương đại nhân làm gì, muốn trách thì trách người có quan hệ bà con với người biểu đệ kia. Người cũng biết hắn là ai rồi chứ?”

Lâm Tử Thông ngẩn ngơ: “Là ai?”

“Hắn chính là mật thám của Án Sát ti trong kinh thành đó.”

“A!” Lâm Tử Thông và Thanh Lạc không hèn mà kinh hoàng la lên. Thanh Lạc chỉ mắt Kinh Như Phong có giao tình với quan phủ thôi, không thể ngờ y lại là người của quan phủ thật.

“Hiện nay vị biểu đệ của người đang điều tra Lương đại nhân. Theo bọn ta biết, sở dĩ hần lần tìm tới Lương đại nhân được là từ manh mối ở chỗ người...”

Lâm Tử Thông buột miệng: “Ta chưa từng nói với y...” Lập tức hần im phắc ngay. Trước đây mấy ngày Như Phong có đến phụ giúp ở thương hào, chẳng lẽ là vì âm thầm điều tra hay sao? Nghĩ đến đây hần toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Tiền bảo tiếp: “Ban đầu Lương đại nhân không muốn làm khó dễ người. Chỉ đáng tiếc ông ta không khó dễ người thì vị Kinh thiếu hiệp kia cũng sẽ làm khó ngược lại ông thôi.”

Lâm Tử Thông im lặng, bỗng hần nhắc bút lên.

Tiểu Tiền nói: “Vậy được rồi.” Hần xem lá thư từ đầu đến cuối xong thì gặt gù, bỏ thư vào áo rồi cùng Mạnh Vân Long đi ra.

Cửa phòng vừa đóng gian phòng đã tối sầm lại, hai người ai cũng có băn khoăn nên chưa ai hé môi. Chốc sau đột nhiên Lâm Tử Thông nói: “Nếu Như Phong thật sự giao chứng cứ ra thì cả người, ta và Như Phong đều không sống sót nổi.”

Thanh Lạc ngơ người: “Tại sao lại thế?”

“Địa vị của Lương đại nhân trong công bộ rất lớn, chẳng lẽ hần để những người biết tội trạng hần sống sót hay sao?”

Thanh Lạc thấp giọng nói: “Người cũng quái lạ như Như Phong sao hả?”

Lâm Tử Thông thở dài: “Quái lạ hay không cũng được. Giờ điều ta hy vọng nhất là chúng ta thoát được hiểm cảnh thôi.”

Hai người thương lượng kế sách thoát thân, nghĩ tới nghĩ lui mà cũng chưa nghĩ ra cách nào. Chống cự không nổi cơn buồn ngủ nên rồi cả hai cũng mơ màng gục đi. Khi tỉnh dậy thì ánh mặt trời đã lên cao.

Tiếng cửa phòng mở ra làm hai người giật mình, nhưng chỉ có tên Tiểu Tiền đi vào mà không có Mạnh Vân Long.

Tiểu Tiền nhìn lướt qua hai người rồi đột nhiên đi qua ôm Thanh Lạc lên.

Lâm Tử Thông kêu lên: “Người làm gì đó? Mau buông hần xuống!”

Tiểu Tiền cười: “Người như vậy mà cũng dám ra lệnh cho ta à?” Hần ôm Thanh Lạc ra gian ngoài.

Thanh Lạc cẩn thận nhìn thoáng qua. Thì ra gian ngoài còn có bốn gã đứng canh, vẫn không thấy Mạnh Vân Long đâu.

Chỉ nghe tên Tiểu Tiền nói: “Mấy người các người ra ngoài canh gác đi, không có lệnh ta thì đừng vào.”

Mặt mày những tên kia cười ám muội rồi đi ra ngoài.

Thanh Lạc hỏi: “Mạnh tiểu Hầu gia đâu?”

“Tiểu Mạnh hả? Hần đi đưa tin rồi. Có hần ở đây đúng là gò bó mà.” Tên Tiểu Tiền này trời sinh đã ham mê nam sắc, Mạnh Vân Long ở với hần lâu ngày đã rõ cái tật này và luôn nhắc hần phải lấy đại sự làm trọng, không nên nhất thời mê luyến. Thế nên dù Tiểu Tiền thèm Thanh Lạc rõ dãi vẫn chưa ra tay. Hôm nay Mạnh Vân Long ra ngoài đưa tin đúng là cơ hội trời cho. Tiểu Tiền liền ra tay hưởng diễm phúc ngay.

Hần vịn về cầm Thanh Lạc: “Bộ đáng lẳng lơ thế này mà không ném thử chẳng phải đáng tiếc lắm sao?”

Thanh Lạc nghĩ quả nhiên Lâm Tử Thông nói chẳng sai, hần hỏi: “Tại sao lại muốn ta chết chứ? Như Phong giao chứng cứ ra, không phải các người sẽ thả ta về sao?”

Tiểu Tiền cười: “Làm gì có chuyện dễ vậy? Người bằng hữu kia của ngươi có công phu rất cao, chúng ta vốn không phải đối thủ của hắn. Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có cách mai phục trong miếu sơn thần, đặt thuốc nổ cho cả người và bằng chứng đều nổ banh xác. Các ngươi là mồi dĩ nhiên cũng chạy không khỏi rồi.”

Thanh Lạc nghe xong thì kinh hãi. Đúng là thứ độc kế! Nghĩ đến Kinh Như Phong sắp bị nổ đến hài cốt cũng không còn thì trong lòng hắn đau đớn vô vàn.

“Có điều...” Tiểu Tiền thấy sắc mặt tái nhợt của hắn thì chỉ mỉm cười, “Ta thật sự không nỡ để ngươi bị nổ banh xác. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn hầu hạ cho ta được sướng khoái, tự nhiên ta sẽ có cách cho ngươi bảo toàn mạng sống.”

Thanh Lạc run rẩy lên tiếng: “Thật không?”

“Tất nhiên là thật.” Tiểu Tiền nói xong thì cười trối cho Thanh Lạc. Hắn tự cho mình thân thể cường tráng nên không xem Thanh Lạc gầy ốm ra gì. Huống chi trong mắt hắn, Thanh Lạc đã sợ đến phát run, không có chút uy hiếp nào.

Thường có câu là “trên đầu chữ sắc một cây đao.” Người không dè chừng được chữ “sắc” thì chỉ có nước chuẩn bị “đao kề bên” là vừa.

Thanh Lạc vừa run rẩy vừa tính kế thoát thân — Trừ phi hắn chết, bằng không không thể để chúng có cơ hội hại Như Phong được!

Tiểu Tiền cười bảo: “Tới đây nào.”

Thanh Lạc mỉm cười, vươn tay quàng lên cổ hắn. Ánh mắt hắn lướt qua bàn, thấy có mấy tách trà trên ấy thì nảy ra ý định.

Hai người quần lấy nhau trên mặt đất. Thanh Lạc dùng chân đạp cái bàn khiến nó nghiêng một bên, cái chén rơi xuống vỡ tan tành.

Tên Tiểu Tiền kia đang vui người mê đắm vậy thì sao còn chú ý được? Hắn chỉ vội vàng kéo xiêm y Thanh Lạc xuống.

Thanh Lạc lặng lẽ cầm một mảnh vỡ mà tươi cười: “Coi người tay chân vụng về vậy, để ta làm cho.”

Đôi mắt phượng nhấc lên, thiếu điều đã hớp mất cái hồn bé tẹo của Tiểu Tiền. Hắn cười: “Được, người làm đi.”

Thanh Lạc chậm rãi cúi thắt lưng ra, đưa đẩy một nụ cười quyến rũ về Tiểu Tiền rồi đập mặt hắn lại.

Tiểu Tiền cười sảng sặc: “Tên tiểu yêu tinh này.” Hắn vén ra thì chợt thấy cổ họng lạnh lạnh, đoạn máu tươi bắn ra. Cổ họng hắn cứ khực khực mà không phát ra được tiếng nào, cả người ngã bật ra sau.

Thanh Lạc bấu chặt mảnh sành vỡ trong tay cũng ngây cứng người, đến khi máu văng tung tóe mới cuống quýt lui về sau.

Bốn năm trước đây hắn cũng từng tính toán dùng mảnh vỡ cắt cổ một người, ngặt nỗi lúc đó khiếp đảm quá, lực yếu nên cất trật. Lần này hắn tự nhủ vì mình và vì người yêu, không thể thất bại được!

Hắn ngậy người một hồi mới thất thểu đẩy cửa trong ra giải cứu Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông thấy cảnh tượng đó cũng kinh hoàng, nhưng dù sao hắn lẫn lộn ngoài đời nhiều hơn Thanh Lạc nên cũng bình tĩnh hơn: “Chúng ta mau chạy đi.”

Thanh Lạc lắc đầu: “Không được, bên ngoài còn bốn tên nữa.”

Lâm Tử Thông suy nghĩ một hồi: “Chúng ta dụ chúng vào rồi hạ một lượt luôn.”

Hắn rút thanh đao bên hông Tiểu Tiền ra rồi nấp sau cánh cửa, đoạn giả giọng khàn gọi ra: “Một người vào đây coi!”

Mấy tên đứng ngoài nghe vậy thì cười đều: “Lão đại thiệt khoái lạc tới đỉnh rồi, cả giọng cũng khàn luôn. Vào coi hắn dặn gì đó, biết đâu chịu không nổi muốn huynh đệ hỗ trợ thì sao?”

Một tên vừa cười khì khì vừa đẩy cửa vào.

Đầu óc hắn còn mải mê tưởng bở, không nhìn kỹ trước mặt đã bị Lâm Tử Thông chém bổ xuống, phơi thây tại chỗ.

Lâm Tử Thông thấy mưu kế thực hiện trôi chảy liền giải quyết luôn mấy tên còn lại. Hắn kéo Thanh Lạc còn đang trơ ra đấy: “Đi thôi.”

Hai người ra khỏi phòng mới biết gian nhà này dựng tuốt sâu trong rừng núi. Lâm Tử Thông nhìn phương hướng xong rồi kéo Thanh Lạc đi xuống.

Hai người sợ có kẻ sẽ đuổi theo nên không dám dừng bước. Đi một chốc bỗng Thanh Lạc nói: “Chờ tí, ta... ta muốn đi tiểu.”

Lâm Tử Thông ngậy người: “Được, người đi đi.”

Hắn nhìn thân hình Thanh Lạc biến mất trong rừng cây thì đứng bên đường chờ đợi, nhưng nửa nén hương sau mà chưa thấy Thanh Lạc trở ra.

Đột nhiên hắn thấy bất an liền gọi to mấy tiếng, còn chạy cả vào rừng để tìm mà không thấy người.

Không thấy Thanh Lạc đâu cả!

Mặt khác, Thanh Lạc đã trở lại gian phòng hoang. Căn phòng nồng nặc mùi máu tươi khiến hắn buồn nôn nhưng hắn vẫn gắng gượng. Hắn nắm chặt thanh đao trong tay.

Dù tay run rẩy liên hồi nhưng hắn vẫn không có ý định bỏ chạy.

Cái tên đã hủy hoại cả đời hắn, sau khi trở về thấy phòng đầy xác chết thế này không chừng hắn cao chạy xa bay thì sao? Lỡ như không tìm được hắn thì thế nào?

Quyết không để tên đó chạy thoát nữa. Tên ác bá Mạnh Vân Long kia đáng chết lắm! Nếu để hắn thấy tên khốn nạn đó nữa tức là địa ngục có mắt, muốn hắn tự tay báo mỗi thù này.

Từ khi gặp lại Mạnh Vân Long thì mối hận như gốc cỏ dại cứ đâm trong lòng Thanh Lạc, kích động mọi tâm huyết và che mờ cả lý trí. Giết được tên đó, có phải chết chung hắn cũng không sợ!

Ngó qua khe cửa, Thanh Lạc thấy một bóng người quen thuộc. Hắn liền nấp sau cánh cửa, học theo bộ dáng giơ đao cao lên của Lâm Tử Thông.

Lúc Mạnh Vân Long đẩy cửa thì chợt nghe mùi máu nồng nặc. Hắn mơ hồ thấy diêm chẳng lành nên hơi lách mình đi vào, vì vậy thoát được mũi đao chém xuống.

Nguy hiểm! Nhìn rõ tình hình trước mặt khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Thanh Lạc bổ một đao còn chưa xong đã giáng một đao nữa. Hắn giống như một con sư tử con mắt đỏ vằn, chém liên tiếp đến mờ mắt, khí thế như muốn chẻ đôi kẻ thù bằng đôi tay này.

Nhưng sự chênh lệch không chỉ là sức lực. Từ nhỏ, xuất thân của Mạnh Vân Long đã là tập cưỡi ngựa bắn cung, dù công phu không giỏi nhưng mạnh hơn Thanh Lạc là cái chắc.

Trong lúc đánh nhau hắn phát hiện một chỗ sơ hở, một cước bay lên đã đá bay thanh đao trong tay Thanh Lạc. Tức thì hắn vịn tay Thanh Lạc ra sau rồi áp xuống đất.

“Dám đánh lén ta à?” Bàn tay vung lên tát Thanh Lạc một cái, Mạnh Vân Long nhả răng cười, “Người ở lại thì càng tốt, bằng không ta không biết giao phó thế nào với đại nhân đây. Người cứ chờ tới mai xem đồng bọn người cùng thăng thiên đi. Ba mươi cân thuốc nổ cũng đủ cho các người ra cảm rồi!”

Ngôi miếu sơn thần nhỏ xíu đã hoang phế từ lâu, màu sơn loang lổ và mạng nhện giăng khắp chốn, cỏ dại đâm dài từ khe phiến đá làm chúng cao vợi thêm.

Trên xà ngang cheo leo kia có cột một sợi dây thừng, đầu bên dưới sợi dây đang cột hai tay Thanh Lạc dùng đưa.

Miệng Thanh Lạc bị nhét một miếng giẻ, hấn dùng hết sức cũng không nhả ra được.

Trong lòng Thanh Lạc thật rất hận và rất hối.

Vì tính cố chấp sứt ruột báo thù mà sắp hại chết Như Phong. Con người duy nhất trên đời này hiểu thấu hấn, thương yêu và quý trọng bản thân hấn.

Không thể, quyết không thể để chuyện này xảy ra!

Nghĩ đến đây Thanh Lạc như lấy lại sức lực, hấn quay đầu cọ cằm vào vai áo. Dần dần miếng vải nhét miệng cũng lỏng ra, hấn mừng hứm bèn gằng thêm chút nữa, rốt cuộc cũng nhả được miếng giẻ ra.

Hấn phẩn khởi quay lại vừa vịn thấy một bóng người đến trước cửa miếu.

Như Phong!

— Chỉ cần hấn bước một bước vào miếu thì ta sẽ châm ngòi nổ ngay.

— Trừ phi thân thể hấn là kim cương bất hoại, bằng không thì các người chờ gặp nhau dưới cầu Nại Hà đi.

“Như Phong chạy mau đi, có thuốc nổ đó!”

“Đừng tới đây, hấn sẽ châm ngòi đó, chạy mau đi!”

Hấn thấy thân ảnh của Kinh Như Phong sững một khắc, nhưng chẳng những y không lui lại mà còn chạy về phía hấn.

Thanh Lạc thấy nội tạng như vỡ tan: “Mặc kệ ta, mau chạy đi!”

Một tia xẹt nhoáng lên cắt đứt dây thừng trói Thanh Lạc, nó không dừng lại mà còn cắm phập vào tường đối diện.

Đó là thanh bảo kiếm của Kinh Như Phong.

Chủ nhân của bảo kiếm đã sớm phi lên trước ôm Thanh Lạc vào lòng rồi xoay người phóng ra ngoài.

Lúc lao ra cửa miếu thì Kinh Như Phong phi thân đập khung cửa, mượn lực phóng người ra xa.

Nhưng lúc này một tiếng nổ vang lên từ đằng sau bắn văng hai người ra xa bốn trượng!

“Như Phong, Như Phong?” Thanh Lạc phỉ bụi đất trên đầu rồi nhìn thân người đang chắn phía trên mình — cái tên đã dùng toàn thân che chở hấn. Hiện giờ mắt y nhắm nghiền, chẳng rõ sống chết thế nào.

“Như Phong!” Thanh Lạc vô cùng hoảng sợ. Nếu y chết rồi thì hấn sống còn ý nghĩa gì? “Như Phong, người tỉnh lại đi, người đừng bỏ lại ta một mình mà!”

Hấn cứ gào thét không ngừng, cuối cùng tiếng la cũng đến tai Kinh Như Phong. Mi mắt y khẽ chớp rồi chậm chạp mở ra.

“Tại sao người nghe được ta mà còn không chạy hả?”

“Ta đi rồi thì người làm sao đây?”

“Người có biết thiếu chút nữa mình mất mạng rồi không!”

“Dù chết ta cũng không thể bỏ người ở lại được.”

“Nhưng ta không muốn người chết...”

“Yên tâm, ta đã nói sẽ chăm sóc người cả đời. Người còn sống thì ta nhất định còn sống; người mà chết thì ta cũng sẽ chết theo. Ta đến âm phủ để chăm sóc cho người.”

Sau khi châm ngòi nổ Mạnh Vân Long tính chạy trốn, nào ngờ đã bị Ân Sát ti thủ sẵn dưới chân núi giết ngay tại chỗ. Mười một tên đồng lõa với hấn cùng nhau sa lưới khiến số người khiêu cáo Lương đại nhân càng tăng thêm.

Sau khi Lâm Tử Thông và Kinh Như Phong bàn bạc xong đã quyết định tố cáo với triều đình.

Lúc trước, khi Kinh Như Phong tra ra bằng chứng biểu huynh mình thông đồng với Lương đại nhân, y niệm tình huynh đệ nên cố ý tha cho hắn một lần. Trái lại, y gắng sức thu thập chứng cứ tội phạm của Lương đại nhân — Chỉ cần lật đổ được Lương đại nhân thì sẽ không ai để ý đến một Lâm Tử Thông nhỏ nhoi. Có điều giờ Lương đại nhân đã phát hiện quan hệ giữa bọn họ, để trả thù, chắc chắn có chết hắn cũng không nhả Lâm Tử Thông ra. Chỉ còn một cách duy nhất là Lâm Tử Thông chủ động tố cáo vạch mặt Lương đại nhân, lấy công chuộc tội.

Nhân chứng và vật chứng đều đầy đủ, Lương đại nhân bị xử tử. Để diệt hết đám tham quan này, triều đình đã phán bản án nặng như nhau, tất cả quan viên dính líu, tội nặng thì xử trảm, tội nhẹ thì lưu đầy.

Lâm Tử Thông thuộc giới thảo dân cấu kết với quan phủ, theo lý phải chịu án chặt đầu. Niệm tình có công tố cáo và còn hỗ trợ đắc lực cho Án Sát ti, vì thế tội chết được miễn, tịch biên gia sản và lưu đầy đi Lĩnh Nam.

Niệm tình tuổi tác Lâm phu nhân đã cao, không chịu nổi cảnh chết nơi đất khách quê người nên ân chuẩn cho bà lưu lại kinh thành.

Hôm nay là ngày Lâm Tử Thông xuất phát đi lưu đầy ở Lĩnh Nam, Lâm phu nhân và Kinh Như Phong đứng ở đình nghỉ chân cách cửa thành mười dặm để tiễn biệt hắn.

Kinh Như Phong hỏi: “Tử Thông, huynh có trách đệ không?”

Lâm Tử Thông lắc đầu cười khổ: “Là tự ta làm sai thì còn trách ai được. Đệ ở kinh thành hãy ráng chăm sóc cho mẹ ta.”

Kinh Như Phong trả lời: “Huynh hãy yên tâm, di mẫu cũng như mẹ thân sinh của đệ mà.”

Lâm phu nhân lệ rơi lã chã: “Tử Thông, đến Lĩnh Nam rồi thì hãy ráng làm người một chút, đừng dính vào mấy chuyện bàng môn tả đạo đó nữa.”

Lâm Tử Thông rưng rưng gật đầu.

Thanh Lạc đứng bên kia hỏi A Đoan: “Người muốn theo tên họ Lâm kia tới Lĩnh Nam chịu khổ thật sao?”

A Đoan nhìn thoáng Lâm Tử Thông thì khẽ gật đầu: “Trước đây đệ và Tử Thông đã cùng thề đồng tâm chung lòng, bất luận là phúc hay họa đệ cũng sẽ theo huynh ấy đến cùng.”

“Người có suy nghĩ rất tốt. Có điều giờ các người không tiền không thế, tới Lĩnh Nam rồi sẽ chịu nhiều cực khổ lắm đó.”

A Đoan ảm đạm mỉm cười: “Ca, trước đây huynh đã vì đệ mà chịu biết bao khổ sở, giờ là lúc đệ nên tự mình gánh vác mới phải. Trước kia lúc nào đệ cũng ỷ vào ca, ỷ vào Tử Thông, kết quả bản thân không biết làm gì, đúng là sai lầm mà. Đệ đã suy nghĩ kỹ, mình không thể tiếp tục trì trệ thế này mãi, đệ cũng muốn chăm sóc lại cho Tử Thông. Đợi khi ổn định rồi, mong huynh hãy tới Lĩnh Nam thăm chúng đệ.”

Thanh Lạc nhìn người đệ đệ của mình, rủi ro này thật sự đã làm A Đoan trưởng thành hẳn. Hắn lấy một cái bao ra: “Cho người cái này.”

A Đoan mở bao đồ ra thì thấy trong đó rất nhiều thỏi vàng, y cả kinh: “Như... như vậy sao được ạ?”

Thanh Lạc đưa mắt nhìn Lâm Tử Thông đầy ý vị, đoạn bật cười: “Không hề gì, dù sao ta lấy ở đâu thì trả về chỗ nấy thôi.” Lúc trước Lâm Tử Thông cho hắn số vàng này, khi mua cửa tiệm cũng dùng khá nhiều. Thanh Lạc trích ra số tiền lời của tiệm mấy tháng qua và cũng mượn người khác được một ít, rốt cuộc gom góp được một trăm lượng thỏi vàng.

Nhưng A Đoan không biết gốc gác câu chuyện này nên ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Tử Thông hổ thẹn cười.

Hắn kéo Kinh Như Phong qua một bên: “Như Phong, đệ hãy lo lắng cho Thanh Lạc thật tốt.”

Kinh Như Phong ngẩn người, câu này từ miệng của hắn thì đúng là kỳ quái.

Lâm Tử Thông thở dài: “Huynh và A Đoan đều đã mắc nợ Thanh Lạc quá nhiều, sợ là cả đời này cũng trả không hết. Đệ là biểu đệ của huynh, nên huynh đành giao tâm nguyện này lại cho đệ. Hẳn phải là người đáng được hạnh phúc nhất.”

Trì hoãn vó ngựa, dù có muôn vàn không muốn ra sao nhưng rồi cũng phải đi. Một bước vẩy tay là một bước ngoảnh nhìn.

Thanh Lạc thấy Lâm phu nhân đứng bên cạnh cứ lén lau nước mắt thì nóng máu: “Đừng khóc nữa, cùng lắm ta chịu thiệt một chút, để bà coi ta là con hờ vậy.”

Lâm phu nhân ngó ra, đầu tiên bà muốn khóc nữa nhưng chưa chi đã đành mặt lại: “Ai cần thứ con như người hử? Con ta không biết mạnh hơn người biết bao nhiêu kìa.”

“Hơ, cái lão thái bà này, nếu không phải thấy bà đáng thương thì còn lâu ta mới an ủi bà, còn bày đặt mạnh miệng ở đây!”

“Ai cần người an ủi chứ? Không có Tử Thông ta vẫn còn Như Phong, có chờ tám sào cũng không tới lượt người đâu!”

“Bà tưởng ta khoái làm con bà lắm sao? Ta-”

Đại quân tiền phương còn chưa đi mà hậu phương đã hỏa hoạn rồi. Lâm Tử Thông đang tính quay lại khuyên can thì Kinh Như Phong đã cười ngăn hãm lại: “Yên tâm đi, bọn họ là càng cãi càng thân nhau đó.”

Y quay đầu nhìn hai người đang đấu vô mồm mà thầm nghĩ: Mai sau nhất định sẽ rất náo nhiệt đây.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17 – VĨ THANH

“Chính là chỗ này, quả nhiên hoa đào vẫn còn nở!” Kinh Như Phong vừa ngẩng lên đã trông thấy một rừng mây đỏ thắm đập vào mắt. Hoa đào nở rục rở bung xòe đến độ khiến người ta thót mình tưởng đã lạc vào chốn đào nguyên.

“Thanh Lạc, người có chuyện muốn nói với ta à?” Kinh Như Phong bị Thanh Lạc lén lút kéo vào phòng hỏi.

Thanh Lạc xem kỹ cửa đã đóng chặt không ai nghe lén mới chống nạnh: “Người có thể nào làm ơn làm phúc mời di mẫu của người đi được không? Dù phủ Lâm gia có bị niêm phong thì chẳng phải nhà người còn một tòa lầu cũ sao? Tại sao ngày nào bà ta cũng chạy tới chỗ ta là sao hử? Bà không nói không rằng câu nào, cứ thấy mặt ta là trừng mắt trắng trợn tới ai cũng sợ hết.”

Hai tay Kinh Như Phong vuốt ve hân: “Cũng đành thôi, ai bảo người nói với người chúng ta là tình nhân. Di mẫu ta nói người không thể nhìn đứa cháu duy nhất cũng bị nam nhân cuỗm đi mất. Tử Thông ở Lĩnh Nam xa xôi, người không quản được nên chỉ có thể quản chúng ta thôi.”

Thanh Lạc nghiêng răng trêu trọc: “Cái lão... cái lão thái bà đó, đúng là rảnh hơi không có chuyện gì làm mà!”

“Có điều nói đi cũng phải nói lại.” Kinh Như Phong bảo, “Vì sao người muốn nói với di mẫu chúng ta là tình nhân?”

Thanh Lạc lấp ba lấp bắp: “Tại... tại vì... ta muốn chọc tức bà ta mà, người còn không biết à!” Lúc hân chạy trốn chết thì không biết trong lòng đã thề biết bao nhiêu lần, nếu còn mạng trở về gặp lại Kinh Như Phong, hẳn nhất định sẽ thẳng thắn bày tỏ hết tình ý của mình. Nhưng giờ nguy cơ đã qua đi, trăm ngàn lời muốn bày tỏ lại không nói được câu nào.

“Nhưng ta nghe Tử Thông và Tiểu Thạch Đầu kể, người vì cứu ta đã chịu biết bao trắc trở, nhiều lần cả tính mạng cũng không màng, vậy đây là vì gì?”

“Vì... vì người đã cứu ta nên ta muốn báo ơn!”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Chỉ vậy thôi! Không nói với người nữa, ta còn phải đi tiếp đón khách!”

Thanh Lạc đứng dậy muốn bỏ chạy nhưng đã bị Kinh Như Phong kéo tay lại. Hắn đứng không vững nên ngã nhào vào lòng y.

“Nè, hai người đang làm gì đó?”

Bỗng cửa phòng mở toang, Lâm phu nhân hầm hập xông vào, thấy cảnh tượng trong phòng thì bà nheo mắt lại. “Các người... Tên nam hồ ly này, dám quyến rũ Như Phong à?”

Kinh Như Phong vội nói: “Di mẫu, người hiểu lầm rồi, chúng con...”

Y chưa nói hết câu đã bị Thanh Lạc cắt ngang, hắn khiêu khích cười: “Đúng là ta quyến rũ y đó, rồi sao lão yêu bà?”

Nói xong hắn nắm vạt áo Kinh Như Phong kéo xuống, sau đó hung hăng ấn môi mình vào môi y.

“Người-” Lâm phu nhân như muốn xỉu đến nơi, bà run rẩy nói: “Như... Như Phong, con còn không mau đẩy hắn ra đi!”

Nhưng vừa thấy bộ dáng say mê ngây sùng của đứa cháu mình thì bà biết đã không còn hy vọng gì rồi.

Thanh Lạc đẩy Lâm phu nhân ra khỏi phòng, còn cố ý đóng sập cửa trước mặt bà mới khóa cửa lại. “Chúng ta còn có chuyện cần làm, bà không được nhìn.”

Hắn kéo Kinh Như Phong cùng ngồi xuống giường, không mấy may để ý tiếng la hét đập cửa bên ngoài của Lâm phu nhân.

“Chúng ta...”

“Ta biết.” Kinh Như Phong cướp lời, “Người chỉ muốn chọc tức di mẫu ta thôi, thật ra chúng ta không làm gì cả.”

Thanh Lạc ngược lên trời đảo mắt một cái: “Cái tên đần độn.” Hắn lại nhắm vào môi của Kinh Như Phong mà hôn.

Không biết từ khi nào, nụ hôn dịu dàng hồ hững đã trở thành nồng thắm khó phân thắng bại, tiếng la của Lâm phu nhân cũng không còn mà chỉ còn tiếng thở dốc cùng nhau. Không biết là ai bắt đầu, cả hai đều trút bỏ xiêm y của nhau.

Kinh Như Phong dùng chút lý trí cuối cùng nói: “Di mẫu ta... di mẫu ta còn đang đứng bên ngoài.”

“Để bà ta nghe càng tốt, cho bà ta hiểu rõ hiện giờ người là người của ai... Suốt ngày cứ tới quây tiệm của ta, cho bà ta trắng mắt ra mới được.”

Thanh Lạc lười nhác nói xong thì duỗi tay kéo màn xuống, che lại một phòng cảnh xuân.

Có câu là người gặp chuyện vui thì tinh thần cũng sáng khoái. Hôm nay tinh thần Thanh Lạc hết sức rạng ngời, đuôi lông mày chẳng giấu nổi nét xuân tình và khóe môi không che được ý hoan hỷ.

Đặc biệt là cuối cùng Lâm phu nhân cũng chịu bại trận mà ngoan ngoãn về tòa lầu cũ kia, không còn chạy tới đây bám đuôi nhòm ngó hắn nữa. Điều này càng làm Thanh Lạc hả hê hưởng thụ thành quả, hắn thở phào nhẹ nhõm thật to.

Thấy chuyện buôn bán trong tiệm rất hưng thịnh, mấy tiểu nhị thì ân cần chiêu đãi khách không có lười nhác, Thanh Lạc ngồi trước quầy cười tươi như hoa. Vừa quay sang đã thấy Kinh Như Phong đang phụ giúp đi tới, hai người họ nhìn nhau, đầu tiên là đỏ mặt, tiếp thì mỉm cười hạnh phúc rồi mỗi bên ai làm chuyện nấy.

Chu Tiểu Mao kéo A Quế đang bận tới tới mặt sang bên: “Bộ người không thấy giữa tiểu lão bản và Kinh thiếu gia có gì đó kỳ kỳ hay sao? Người coi bọn họ kia, một bên thì đưa mắt qua bên kia thì đẩy mắt lại,

một bên thì ngào ngạt mùa xuân còn bên kia thì tràn trề ý cười, sắc mặt lúc nào cũng ửng hồng, thiết sự rất giống lúc ta và tiểu Thúy quen nhau đó.”

A Quế cười nhạt: “Người nói tầm xàm nữa rồi, giữa hai nam nhân sao có chuyện gì được. Mau làm việc đi, coi chừng tiểu lão bản mắng bây giờ.”

Chu Tiểu Mao thì thào: “Nam nhân thì sao chứ? Vậy biết bao nam quán mở ra cho ai hả?”

“Tiểu lão bản, buôn bán có khá không vậy?”

Thanh Lạc lảng mắt khỏi Kinh Như Phong thì thấy một vị lão gia đang tươi cười cung tay đứng trước quầy, hần vội vàng tiếp đón: “Hàn quán gia tới rồi à? Thúc lại mua rượu và đồ ăn cho tướng gia sao?”

Vị Hàn quán gia kia cười nói: “Đúng vậy đó. Cậu biết không, tướng gia nhà ta rất thích món ăn ở đây, có điều lão gia lại muốn tiểu lão bản đích thân xuống bếp, thật sự vất vả cho cậu quá.”

“Làm gì có chuyện đó, được nấu ăn cho tướng gia là phần phúc của ta mới phải. Kỳ thật không cần phiền Hàn quán gia nhọc công làm gì, muốn ăn món gì cứ nói ta một tiếng, ta sẽ sai người đưa đến tận phủ mà.”

Hàn quán gia nói: “Thật làm cậu phải bận tâm vì lão rồi. Bất quá liên quan tới đồ ăn cho tướng gia, ta có tận mắt thấy mới an lòng được.”

Thanh Lạc cười: “Biết, biết chứ.”

Chỉ chốc sau Thanh Lạc mang thức ăn và rượu đã làm xong lên, vị Hàn quán gia kia để vào giỏ rồi trở về tướng phủ.

Ông bước vào cửa phủ thì từ tốn đi thẳng đến thư phòng của tướng gia, cẩn thận đặt chiếc giỏ lên bàn xong mới nói: “Tướng gia, đã mua đồ ăn và rượu về rồi.”

Hàn tướng gia đang xem sách, nhìn sang chiếc giỏ thì bất chợt ánh mắt ông trở nên âm áp.

“Đứa bé kia có khỏe không?”

“Dạ khỏe lắm, vừa nãy thấy thì cậu cười tươi còn hơn hoa nữa ạ.”

“Vậy tốt quá rồi.”

Hàn quán gia không kiềm lòng được: “Tướng gia, tiểu nhân thật sự không hiểu. Ngài vất vả bao công trường mới tìm được tiểu thiếu gia, sao lão gia lại không nhận lại cậu chứ?”

Hàn tướng quốc buông tiếng thở dài, đặt quyển sách trên tay xuống: “A Hỷ, từ nhỏ người đã theo ta thì phải hiểu chứ.”

“Là vì ngài sợ tiểu thiếu gia sẽ giống như đại thiếu gia và nhị tiểu thư...”

Hàn tướng quốc khẽ gật đầu, gương mặt nhuốm vị chua xót: “Từ khi dần thân vào quan trường đến nay, ta vẫn luôn lấy việc thanh trừ triều đình làm nhiệm vụ của mình, cũng vì vậy có thể nói là từng bước chứa đầy sát khí. Ngay khi nhà chúng ta trên đường dời về nam thì gặp phải đạo tặc, đứa con trai chưa đầy bảy tuổi của ta đã chết yểu... Rồi còn A Thanh, năm đó ta bị kẻ xấu hãm hại nên bị trục xuất khỏi kinh thành. Con đường phía trước chưa biết ra sao mà đằng sau lại có truy binh, ta đành phải lưu lại bức huyết thư rồi đặt nó trong bụi cỏ ven đường, hy vọng có người tốt nào mang nó đi để miễn kiếp nạn. Nào có ngờ lần từ biệt đó lại hơn hai mươi năm trời, một trận hồng thủy quét qua khiến Vọng Liễu trang kia không còn một ai. Phu nhân đáng thương của ta cứ ngày đêm mong nhớ đứa bé này, lúc chết đi phu nhân cũng không thể nhìn con mình lần nữa.”

Ông nói đến đây thì Hàn quán gia đưa tay gạt lệ: “Hiện giờ tướng gia là trên cả vạn người, hơn nữa không cần kiêng nể như trước đây. Dù ngài đón tiểu thiếu gia về cũng không cần sợ gì.”

Hàn tướng quốc lắc đầu: “Người đã quên Nhu nhi rồi à? Không dễ dàng gì ta mới trông mong nó lớn lên được bình an rồi tìm một phu tể tốt mà yên bề gia thất. Nào ngờ đâu, lũ gian thần đó không chừa bất cứ dịp nào mà bày trăm phương ngàn kế dụ dỗ Thiệu Diên sa lổi! Càng về sau ta càng không thể không tự chém đầu Thiệu Diên theo quốc pháp. Nhưng mà Nhu nhi, Nhu nhi lại si lòng đến độ đi theo hắn!” Tuy Hàn tướng quốc rất đổi kiên cường, nhưng nói đến đây ngài cũng không cầm được hai hàng lệ già nua: “Trời

vẫn còn xót thương, cho ta về già tìm lại được A Thanh. Hiện giờ trong triều không biết có bao kẻ đang hận ta thấu xương, hơn nữa án tử của Lương Tĩnh Tam ắt đã đặc tội không ít kẻ. Nếu ta nhận lại A Thanh thì đứa nhỏ này sẽ trở thành mục tiêu cho bọn chúng tấn công, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ lăm le muốn hại nó. Ta không trông mong nó gọi ta một tiếng cha, chỉ hy vọng nửa đời còn lại của nó sống bình an vui vẻ, để ta lúc nào cũng thấy nó, nghe tin về nó...”

Ông nói xong thì ngừng lại, ngồi xuống bàn gấp miếng đồ ăn bỏ vào miệng rồi khen: “Ngon lắm.” Ông nói tiếp: “Ngày ngày có thể ăn món ăn đứa nhỏ này làm, ta đã thấy mãn nguyện lắm rồi. A Hỷ, người cũng đừng đứng đó, ngồi xuống ăn thử đi, ngon lắm, ngon lắm đó.”

“Dạ.” Hàn quân gia cũng ngồi xuống, gấp một miếng bỏ vào miệng rồi cũng tấm tắc khen: “Đúng là ngon thật.”

Ông quân gia dụi mắt: “Tướng gia, ngài ăn cho nhiều vào, chốc nữa ta lại đi mua cho ngài nữa...”

Mùa xuân về trong tháng ba, chim ưng sải cánh trên đồng cỏ mượt dài, thoát cái lạnh một năm xuân.

“Không phải chúng ta đi thăm Tử Thông và A Đoan sao? Sao người đi vòng tới đây vậy?” Kinh Như Phong tò mò hỏi. Nếu y nhớ không lầm thì đường này dẫn đến Tùng Dương. “Ta cứ tưởng người không muốn trở lại Tùng Dương mà?”

Thanh Lạc dịu dàng nói: “Đúng vậy. Nhưng ta có một chuyện nếu không làm thì lòng thấy không yên.”

“Là việc gì?”

Thanh Lạc không trả lời: “Người tới sẽ biết.”

...

“Chính là chỗ này, quả nhiên hoa đào vẫn còn nở!” Đi theo tiếng cười nói vui mừng của Thanh Lạc, Kinh Như Phong vừa ngẩng lên đã trông thấy một rừng mây đỏ thắm đập vào mắt. Khi nhìn kỹ mới hay, thì ra rừng mây đỏ kia là cả rừng đào bát ngát, hoa đào nở rộ rực rỡ bung xò đến độ khiến người ta thót mình tưởng đã lạc vào chốn đào nguyên.

Thanh Lạc reo lên một tiếng rồi nhảy xuống xe ngựa, lôi kéo Kinh Như Phong theo.

“Người đang làm gì vậy?”

Kinh Như Phong tò mò nhìn Thanh Lạc đang nhắm nghiền mắt, hai tay chấp trước ngực rì rầm.

“Ước nguyện.”

“Ước nguyện cái gì?”

“Không nói được, nói ra sẽ không linh nghiệm.”

Kinh Như Phong nghe vậy thì thật sự không dám hỏi nữa. Hai người cùng bước ra ngoài thì chạm mặt một ni cô, người ni cô chấp tay thi lễ với họ rồi cười hỏi: “Nhị vị cũng đến đây thưởng hoa đào sao?”

Kinh Như Phong mỉm cười: “Không chỉ ngắm hoa mà còn ước nguyện nữa.”

Thanh Lạc ngại y nhiều lời nên trừng mắt một cái.

Ni cô kia ngạc nhiên: “Chắc hai vị từ nơi khác tới phải không? Đúng vậy, cầu nhân duyên trong am này vốn rất linh nghiệm. Có điều phải là đôi tình nhân đến nguyện thì mới ứng nghiệm được.”

Kinh Như Phong nhìn Thanh Lạc, cái đầu ngờ nghệch không hiểu phong tình rốt cuộc cũng hiểu ra đôi chút.

Sắc mặt Thanh Lạc đã đỏ bừng thiếu điều đứng chung với hoa đào cũng còn được, hần liễu mạng kéo Kinh Như Phong đi: “Đi thôi!”

Nhưng Kinh Như Phong kéo tay hần lại: “Không được, ta cũng có chuyện muốn ước, nhất định phải quay vào.” Y nửa tha nửa túm Thanh Lạc trở vào.

Ngồi trên xe ngựa, Thanh Lạc lăm lét nhìn Kinh Như Phong. Một hồi sau hấn chịu không nổi nữa liền hỏi: “Hồi nãy người... rốt cuộc đã ước nguyện gì vậy?”

Kinh Như Phong thản nhiên nói: “Người ước nguyện gì thì ta cũng ước như vậy.”

Thanh Lạc hỏi: “Làm sao người biết ta ước điều gì chứ?”

Kinh Như Phong đáp: “Ta biết.”

Đoạn y vén màn sau xe lên, hai người cùng nhìn về nơi đó, chỉ thấy sắc hoa đào dần dần phai nhạt, cuối cùng ngưng tụ thành một vầng mây tía nhạt đằng chân trời. Áng mây rắng chiều đó như đang khắc ghi lời thề của hai người.

“Nguyện cho ta và Như Phong, đời đời kiếp kiếp mãi luôn yêu nhau.”

“Nguyện cho ta và Thanh Lạc, đời đời kiếp kiếp mãi luôn yêu nhau.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nguyet-chieu-hong-tran>